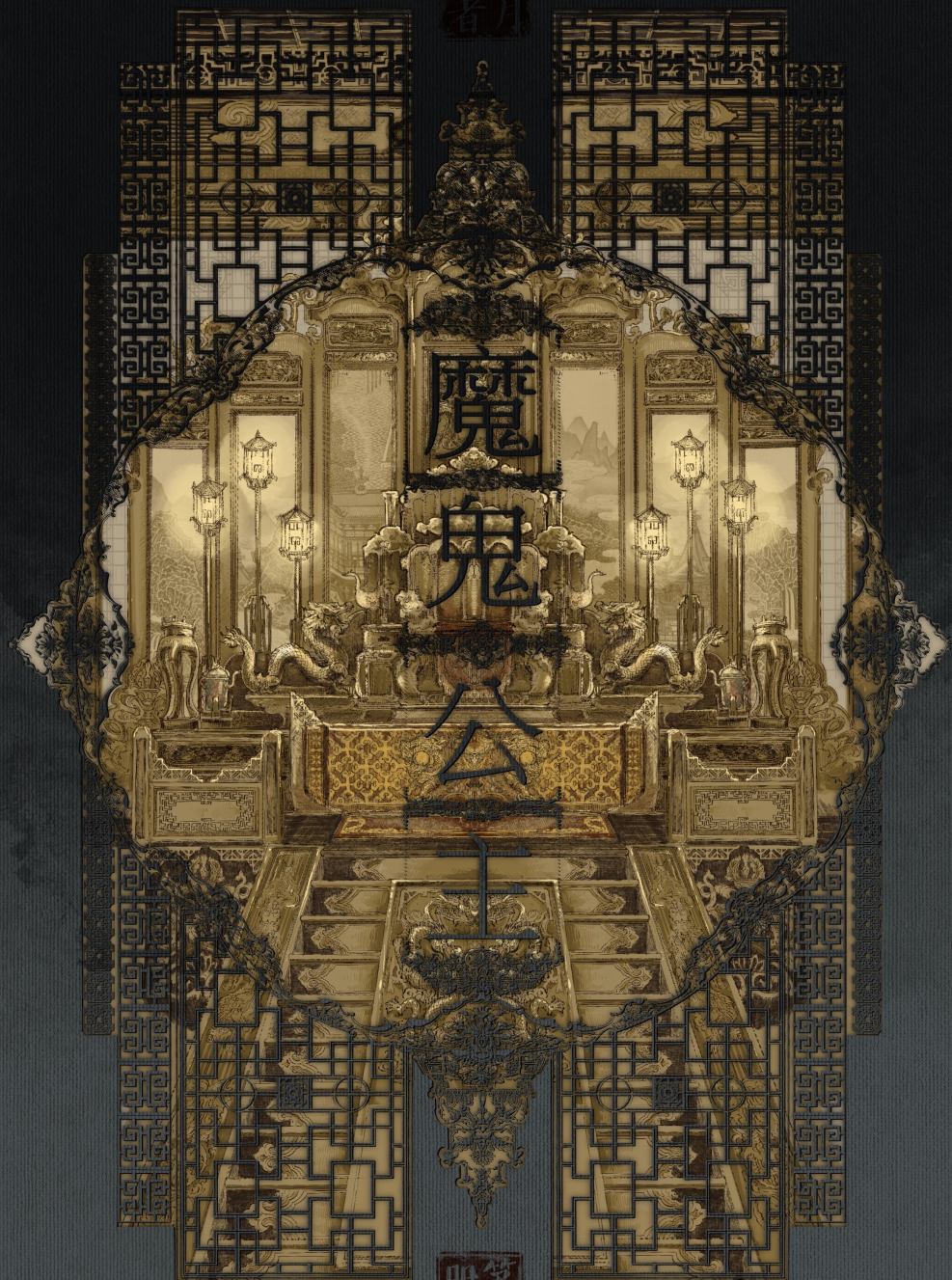

作者月

第三册
終

พิมพ์ครั้งที่ ๑, ๒๕๖๕

ภาค สงคราม เล่ม ๔ (จบ)

เขียนโดย สีเฮว่

ภาคสงคราม เล่ม ๔

ผู้เขียน	หลี่เยว่ (ลีเยว่)
จำนวนหน้า	๕๖๐ หน้า
ราคาปก	๔๗๕ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๑
จัดทำ	กันยายน ๒๕๖๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด สแกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
ภาพประกอบ	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	หลี่เยว่ (ลีเยว่)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊กส์	(fastbookthai@gmail.com)

คำนำ

สวัสดีผู้อ่านทุกท่านที่อยู่ด้วยกันมาจนถึงเล่มจบเล่มนี้! ช่วงเป็นการเดินทางที่ยาวนานอย่างน่าเหลือเชื่อ สารภาพตามตรงวันแรกที่จรดปากการ่างโครงเรื่องนี้ขึ้นมาไม่คิดว่าจะ ‘ยาว’ มาจนถึงตรงนี้ได้ ด้วยความที่เงินมีจวนมีความเป็น ‘ตัวเอก’ ที่ก่อความวุ่นวายและพุ่งเข้าหาเป้าหมายที่ใหญ่กว่าเดิมอยู่เสมอจึงทำให้นิยายเล่มนี้ยาวมาจนถึงสิบเล่ม ผู้เขียนมีความตระหนักดีว่าการเขียนนิยายเรื่องยาวนั้นนอกจากจะกินแรง กินเวลา กินพลังงานสมอง แล้วยังจะขายยากอีก ยิ่งในเศรษฐกิจแบบนี้คนฉลาดที่ไหนจะเลือกทำกัน แต่นิยายเรื่องนี้ก็สนุกเกินกว่าจะอยู่เพียงในหัวข้าพเจ้าเท่านั้น ขอให้ทุกท่านทราบเอาไว้ว่าข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจและยินดีจะแบ่งปันให้กับทุกท่านได้สนุกสนานร่วมกัน

ต้นฉบับเล่มนี้มีความยาวเกือบสามร้อยหน้ากระดาษ A4 ฟอนต์มาตรฐานขนาด 14 pt ซึ่งนั่นหมายความว่าเล่มเดียวนี้มีเนื้อหามากกว่าความยาวเฉลี่ยของนิยายมาตรฐานถึงสองเท่า แต่สิ่งที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้นก็คือความยาวของต้นฉบับที่ผู้เขียนตัดทิ้งไปไม่ได้เอามาลงในเล่มนี้ที่มีความยาวเกือบสี่ร้อยหน้า นั่นหมายความว่ายังมีเรื่องราวของตัวละครมากมายที่ไม่ได้ถูกเล่าให้ทุกท่านฟังในที่นี่ ซึ่งท่านไม่มีความจำเป็นต้องเสียตังที่ไม่ได้รับรู้เรื่องราวเหล่านั้น คิดเสียว่าท่านก็ไม่ได้รู้เรื่องราวของคนที่เดินสวนไป หรือแม้กระทั่งเพื่อนร่วมงานโต๊ะข้าง ๆ ในทุกเรื่องเสียเมื่อใด เพราะฉะนั้นไม่เป็นไรที่จะปล่อยเรื่องราวเหล่านั้นดำเนินไปในโลกของตัวละครในนิยายโดยไม่ต้องเข้าไปสังเกตการณ์

สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าให้ความนับถือผู้อ่านทุกท่านเป็นอย่างมากคือ ทุกท่านรู้อยู่แล้วว่าตอนจบเป็นเช่นไร แต่ก็ยังไม่ได้ทอดทิ้งนิยายเรื่องนี้ไปไหน การเดินทางเข้าหาความเจ็บปวดนั้นเป็นเรื่องที่ใช้ความกล้าหาญเป็นอย่างมาก แต่เชื่อเถอะว่าผู้เขียนเป็นคนใจดีมากพอที่จะไม่ทำให้ความตายเป็นเรื่องน่าเศร้าใจนัก

คุณพ่อของผู้เขียนเป็นนักอ่านตัวยงและเป็นหนึ่งในผู้ติดตามนิยายเรื่องนี้ วันหนึ่งช่วงระหว่างนั่งรถไปด้วยกัน ผู้เขียนกับคุณพ่อได้คุยกันเรื่อง ‘การขาดทุนทางความรู้สึก’ อันเกิดจากตอนจบของนิยายและซีรีส์หลายเรื่องที่บางครั้งเรื่องราวก็เป็นไปตามที่ควรเป็น เพียงแต่ความรู้สึกของผู้ที่เฝ้ามองกลับมีความคาดหวังให้เรื่องราวต่าง ๆ เป็นไปอย่างดีกว่านี้ ชีวิตจริงของเราไม่ได้เจอเพียงแต่ความสุขตลอดความทุกข์เป็นธรรมดาของโลกที่ทุกคนเข้าใจได้ แต่นิยายเป็นงานอดิเรกที่ควรสร้างความผ่อนคลาย ฉะนั้นแม้แต่ความตายก็สามารถเป็นเรื่องสวยงามได้หากว่านั่นเป็นความตายในวรรณกรรม

อ่านถึงตรงนี้พวกท่านคงคลายใจแล้วกับตอนจบของเล่มนี้ไม่ว่าปลายทางจะเป็นเช่นไร ขอให้พวกท่านอย่าลืมดื่มด่ำกับระหว่างทางที่เดินไปด้วย

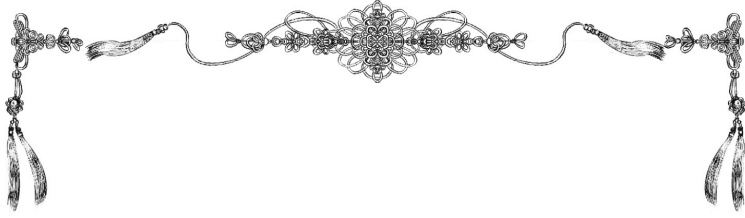
ขอบคุณทุกคนที่เดินมาด้วยกัน

Liyue

กรกฎาคม, ๒๕๖๕

มีดาว

ไม่ว่าจะหิมะกลางดงพญาศรีสุทนต์ราชหรือดงพรหมใหม่
เนื้อในก็ดั่งมีดาว

ตอนที่ ๖๑

สันตะวันออกผู้ไม่รับร้อนแต่พร้อมเสมอ

“เหื่อหัวฮั่นตะวันออกทรงคาดไว้ว่าจะได้ผลประโยชน์จากการบุกของมองโกลครั้งนี้ จึงรับสั่งไปเช่นนั้น”

ตั้งถึงเอยหลังจากได้ยินเรื่องราวจากเตปูจิน ทั้งสองนั่งอยู่ภายในกระโจมใหญ่ของเตปูจินกลางเมืองตงหูที่ค่อนข้างจะปลอดภัย ดั่งถึงเป็นคนที่เตปูจินเลือกขอความเห็นในครั้งนี้ เพราะดั่งถึงเป็นเจ้าเมืองเพียงคนเดียวที่**ไม่มี** และ**ไม่ต้องการ**จะมีส่วนได้ส่วนเสียในสงครามที่กำลังจะเกิด การถามความเห็นคนที่ไม่คิดจะออกสู้ หรือแม้แต่ฉกฉวยขึ้นเนื้อเข้าปากน่าจะเป็นคนที่บอกได้ดีที่สุดว่าเนื้อตัวนี้ควรจะลงแรงล่าต่อหรือไม่...

“เหมือนครั้งที่ผ่านมา...” ดั่งถึงอ้างถึงการยึดฉางซุน เห็นได้ชัดว่าดำซีที่อยู่ไกลออกไปได้ผลประโยชน์ที่มีค่ามากกว่าข้าวในนาทั้งหมดของฉางซุน โดยแทบไม่ต้องออกแรงเลยแม้แต่หน่อย...

“ไม่ผิดนัก” เจ้าแผ่นดินมองโกลเอ่ยรับ “หากเรายึดผู้ซุนได้ ก็เห็นได้ชัดว่าพวกสกุลฉินจะเหลือแผ่นดินเพียงเฉียนฉิน มันง่ายกว่าที่แม่นางหยางจะกัดหัวฉินฮ่องเต้ทั้งในเวลานั้น โดยได้รับความเห็นชอบจากชาวฮั่นทั้งหลาย”

“แต่นั้นหมายถึง นางอาจเตรียมทำสงครามกับเราหลังจากนั้น เพื่อเอาแผ่นดินฉางซุน และผู้ซุนคืนในฐานะชาวฮั่น นี่ใช่หรือไม่ที่ท่านกำลังกังวล”

ตั้งถึงก็พอจะคาดได้ว่า หากนางเด็กปีศาจได้ถืออำนาจเต็มในชั้นแล้วจะเป็นเช่นไร ชั้นที่พร้อมทั้งกำลังทหาร ขุนนาง บริวาร และอาวุธ อีกทั้งยังไม่ต้องคอยระวังอันตรายจากด้านหลัง อันภายใต้การปกครองของสมมติเทพที่ว่าเข้มแข็งยากจะตีให้แตกแล้ว อาจเทียบไม่ได้กับชั้นภายใต้การปกครองของปีศาจ...

‘เด็กผู้หญิงเยาว์วัย’ เนื้อหิวอันตะวันออกที่เขาได้เห็นกับตาตนเอง ไม่มีคำใดจะบรรยายได้ชัดเจนมากไปกว่านี้ เด็กหญิงเยาว์วัย ใบหน้าสวยงาม น้ำเสียงกังวานหวานน่าฟัง หากแต่กิริยาที่นางกระทำนั้น ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็คงจะไม่มีใครรับไปเป็นสะใภ้ในเรือนแน่ ทั้งจงหอง วางท่า วาจาเชือดเฉือน ไม่มีสิ่งใดในกิริยาที่จะละมุนตาเลยแม้แต่น้อย นี่ยังไม่รวมถึงนิสัยนิยมสงครามและความสามารถในการสังหารคนอีก น่าแปลกใจที่หยางจินเฉาไม่ได้ส่งธิดาองค์เล็กเข้าวังหลวงเฉียนฉินไปตั้งแต่ยังมีโอกาส หากแต่เลือกปล่อยให้นางโตขึ้นในเมืองที่เต็มไปด้วยนักรบ *อันผลไม้วะหวานหอมหรือไม่มันขึ้นอยู่กับดินที่ปลูก* เลี้ยงสตรีในดินแดนที่หอมล้อมด้วยสัตว์ร้าย ย่อมไม่กลายเป็นกุลสตรีที่ดีตามนิยม

...แม้ไม่ได้ดอกไม้งาม แต่ก็ยังถือว่าได้ไม้ยืนต้นมีหนามแหลมคม...

ต่อให้เป็นคนเฒ่าตาบอดในถ้าท้ายเมือง ก็ยังมองออกว่า สงครามทางคินฉางซุนจะเกิดขึ้นทันทีที่นางปีศาจแห่งต้าซีได้ครองบัลลังก์อัน แต่ถึงอย่างนั้นการจะยึดทั้งผู้ซุน และเดินทัพเข้ายึดเฉียนฉินให้ได้ก่อนที่หยางเยว่ซือจะก้าวขึ้นบัลลังก์มังกร ก็อาจเป็นเรื่องที่เกินกำลังไปมาก ตั้งถึงมองตามสายตาของเตปูจินออกไป ...ทัพมองโกลไม่ได้พร้อมอย่างที่ควรจะเป็น

“ก็ส่วนหนึ่ง...”

เตปูจินกล่าวรับขณะทอดสายตาออกไปยังกองม้าด่านนอกกระโจม ม้าของมองโกลมีอยู่มาก หากแต่ผู้ขี่ม้านั้นเหลือน้อยเต็มที **หยางเยว่ซือ** เจ้าของนามที่ทำให้เขาต้องทบทวนความคิดของตนเองอีกครั้ง หากเขาคิดว่าสามารถประเมินความคิดของนางได้ นั่นหมายความว่าเขากำลังเหยียบเท้าเข้าสู่กับดักของนาง...

แม้เจียงซูจะไม่ใช่อินแดนที่เขาคาดว่าจะเคี้ยวง่ายได้มากลิ้นเต็มปากเต็มคำ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่คิดว่าจะเกิดความสูญเสียมากเกินไปนี้ นักรบหลักพันของมองโกลไม่ได้กลับบ้านด้วยอาวุธร้ายของต้าซี อาวุธที่โตรัยมั่นใจว่าสามารถจัดการมันได้แล้ว... การที่คิดว่าคุณเองสามารถแก้สลักกับดักได้ นั้นหมายความว่ากำลังเหยียบเข้าไปในกับดักอีกชั้นหนึ่ง นางพยัคฆ์ตัวนั้นรู้เล่ห์ของนายพรานเป็นอย่างดี ไม่ใช่เพียงแค่การวางกับดัก แม้แต่การฝึกสัตว์นางก็ทำได้ไม่เลวทีเดียว

‘ตีให้เจ็บ ฟาดให้จำ’

วิธีการฝึกสัตว์ที่ยังไม่เชื่อให้ได้ผลไว มองโกลเป็นเมืองที่อยู่กับทิวเขาและป่าไม้ คนหลายกลุ่มในมองโกลเป็นนักล่าสัตว์ ไม่ใช่เพียงล่ามาเพื่อกินเป็นอาหารเท่านั้น บางครั้งสัตว์บางชนิดก็ถูกล่ามาเพื่อใช้งานเช่นกัน สัตว์ป่าบางตัวมักจะมีพฤติกรรมที่ต้องแก้ไขอยู่บ้างก่อนที่จะใช้งานได้ และวิธีพื้นฐานในการแก้ไขนิสัยเหล่านั้นก็คือการ ‘ตีให้เจ็บ ฟาดให้จำ’ สัตว์จะเรียนรู้ว่าตนจะเจ็บเมื่อทำพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ สักสองสามครั้งมันก็จะไม่ทำพฤติกรรมนั้นอีก

อันตะวันตก... ถ้าพูดให้ถูก ต้องใช้คำว่าอันก่อนหน้านี้อยู่ใต้การปกครองของฉิน พยายามอย่างยิ่งที่จะก้าวรั้วสมมติ และเพิ่มความเข้มแข็งให้รั้วด้วยการวาง ‘สุนัขเฝ้าประตู’ เอาไว้ สุนัขนั้นไม่ได้แสดงให้เห็นอะไรมากไปกว่าพื้นที่นี้มีเจ้าของ ยากที่จะรู้ว่าสุนัขตัวนั้นกัดหรือไม่ ยิ่งในกรณีที่สุนัขของอันไม่น่าหวาดหวั่นเท่าสุนัขพันธุ์มองโกลด้วยแล้ว รั้วสมมติของอันเดิมช่างดูน่าเสี่ยงที่จะลองเดินผ่านเข้าไป เพื่อว่าสุนัขเหล่านั้นไม่ดุเท่าไร ก็ไม่ยากที่จะได้ทรัพย์สินหลังรั้วมาครอบครอง

อันตะวันออกมีวิธีที่เด็ดขาดกว่า ไม่ว่าดินแดนไหนก็ยอมมีรั้วสมมติของตนเองทั้งนั้น หากแต่รั้วสมมติของอันตะวันออกไม่เคยมีสุนัขเฝ้า ยากจะรู้ว่าตรงไหนคืออาณาเขตของนางเด็กปีศาจ ไม่ได้วางกับดักเอาไว้อะไร แม้แต่จะชิงเชือกกันอาณาเขต แต่เมื่อใดที่สัตว์ร้ายเหยียบเข้าไปจะโดน ‘เจ้าของพื้นที่ทุบจนเจ็บปางตาย’ นางปีศาจ

ยื่นมือท่อนไม้จังก้าอยู่ในอาณาบริเวณที่ไม่เคยเอ่ยปากบอกว่าเป็นของใคร ปลอ่ยให้คนยามเฝ้าเฝ้าเข้าไป ก่อนที่จะโดนด้ามไม้ฟาดกลับไปยังที่ของตนอย่างรุนแรง ดีให้จำว่าที่ตรงนี้ห้ามล้ำเส้น มองไกลเช็ดหลาบกับความเจ็บนั้นอย่างรวดเร็ว ครอบครวัชาวมองไกลไม่น้อยเสียคนของตนไปในสงครามที่ผ่านมา แทบไม่มีบ้านใดที่ไม่เสียคนของตนไป ไม่ว่าจะญาติใกล้ชิดหรือแม้แต่ญาติห่าง ๆ ศพกองพะเนินสูงพอจะเรียกเป็นเนินเขาได้ การสูญเสียที่ยากจะบอก ว่ามาจากสงครามชิงดินแดนเล็ก ๆ หยางเยว่ซือสอนให้รู้ว่า ห้ามเหยียบเข้าไปในดินแดนของนาง แม้แต่ฉื่อเตียวก็ไม่ได้ ปัญหาที่มีเพียงข้อเดียว...

...ไม่มีใครรู้ว่าตรงไหนคือที่ของหยางเยว่ซือ...

“พื้นที่ทั้งหมดที่ท่านได้ครอบครองตอนนี้ จะเป็นพื้นที่ทั้งหมดที่ท่านจะได้ไป”

คำพูดที่นางเคยกล่าวเอาไว้เมื่อครั้งที่ได้พบปะกันกลับมาย้ำเตือนอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่าผู้ขุนไม่ใช่พื้นที่ที่เขาครอบครองอยู่ในตอนนี้ แม้ว่านางจะบอกว่าไม่ได้สนใจว่าพวกเขาจะทำอะไร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพื้นที่นั้นว่างเปล่าเสียเมื่อใด การก้าวเข้าไปเอาพื้นที่ติดทะเลผืนนั้น อาจทำให้มองไกลเจ็บหนักได้ จริ่งอยู่ที่ผู้ขุนยังไม่ใช่อันของนางในตอนนี้อย่างแน่นอน แต่นั่นก็ไม่ใช่ของนางเช่นกัน...

...การบุกครั้งนี้อาจเป็นกับดักก็ได้...

“เมล็ดพันธุ์ข้าว และกล้าพันธุ์ที่แจกจ่ายไปยังผู้ขุน ในอีกสัปดาห์จะกระจายได้ทั่วพะยะค่ะ”

“เร็วกว่ากำหนดสามวัน ทำได้ดี” หนี่หวงดีแห่งต้าซิดรัสชม “ชาวโลหยางเล่า ได้รับต้นกล้าครบหรือยัง”

“กล้าไม่กระจายทุกครัวเรือนแล้วพะยะค่ะ” เสียงรายงานจากขุนนางต้าซิดผู้รับผิดชอบการเพาะปลูกเขตโลหยางตอบรับ

“ดี” เหนือหัวแห่งต้าซิดรัสชมอีกครั้ง “ฝนสุดท้ายกำลังจะหมดในอีกสัปดาห์ เราคาดหวังผลผลิตที่พอสำหรับทุกครัวเรือน จนกว่าจะถึงใบไม้ผลิหน้า”

ที่พวกเขียนฉันทวนั้นถูกแล้ว การเสียอยู่ข้าวอยู่น้ำของฮั่นถือเป็นเรื่องใหญ่ และไม่ใช่ว่าเพียงฮั่นตะวันตก ไม่ว่าจะต้าซี ลู่ซุน เจียงซู หรือแม้กระทั่งโลหยาง ก็ล้วนแล้วแต่เคยรับการปันข้าวพรรณธัญญาหารจากฉางซุนทั้งนั้น ยิ่งต้าซีเมืองที่มีพื้นที่แค่แคว้นเดียว ข้าวจากฉางซุนนับเป็นส่วนหนึ่งของยุ้งฉางกลางเลยทีเดียว การปกครองแบบแบ่งหน้าที่รับผิดชอบแต่ละเมืองให้ต่างกันไป หากเสียเมืองใดเมืองหนึ่งไป ทั้งอาณาจักรจะพังลงหลังจากนั้นไม่นาน หากเปรียบฮั่นภายใต้การปกครองของราชสกุลฉินเป็นร่างกายมนุษย์ แต่ละเมืองก็เปรียบดังระบบต่าง ๆ ของร่างกาย หากวันหนึ่งระบบทางเดินอาหารหยุดทำงานลงคิดว่าร่างกายมนุษย์จะคงอยู่ได้นานเท่าไรกัน? ฮั่นตะวันออกนั้นไหวตัวได้ไวกว่า

...คนที่รู้ล่วงหน้าก็เป็นอย่างนี้...

ทำไมนักธุรกิจส่วนใหญ่เลือกเลี้ยงนักการเมืองล่ะหรือ? คำตอบนั้นแสนเรียบง่าย เพราะนักธุรกิจทุกคนต้องการความแน่นอนอย่างไรเล่า นโยบายเศรษฐกิจภายใน กฎหมายส่งออกนำเข้า ทำให้ต่อเหตุการณ์โลก การกำหนดนโยบายการเงิน รวมถึงกฎหมายทั้งแพ่งและอาญา ล้วนแล้วแต่ถูกกำหนดโดยนักการเมืองตามระบบสภาผู้แทนทั้งนั้น แทนที่จะคอยปรับตัวตามมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐกำหนดให้ ลู่เป็นคนเขียนสคริปต์ให้รัฐนั้นง่ายกว่ามาก

ในกรณีนี้ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง นักธุรกิจรับมือการเปลี่ยนแปลงได้ก่อนใคร เพราะรู้อยู่แกล้วว่ารัฐบาลจะประกาศนโยบายใดออกมา ก็ไม่ได้ต่างกับต้าซีที่รู้แกล้วว่าจะมีสงคราม เพราะเป็นคนจุดชนวนสงครามเอง คนที่รู้อยู่แล้วว่าสงครามต้องเกิดจะทำให้มาลำบากเพราะผลจากสงครามนั้นคงเป็นไปไม่ได้ เธอได้เตรียมการเพื่อการเพาะปลูกเสบียง เพื่อทดแทนการสูญเสียจากสงครามเอาไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะเริ่มสงครามเสียอีก ...จะว่าเธอรู้อยู่แต่แรกว่าฉางซุนจะตกเป็นของมองโกลก็คงไม่ผิดนัก ที่จริงต้องบอกว่า เธอรู้ไปจนถึงว่าต้าซีจะต้องเตรียมเสบียงเพื่อทั้งลู่ซุนและเจียงซูด้วย ถึงจะถูกต้องครอบคลุม...ทุกอย่างเป็นไปได้ตามแผน

“ทูลหนวีหรงดี เมฆดำตั้งเค้าที่สามสิบสี่จากทะเลทรายตะวันออก คาดว่าท่านเทพเหล่ายังจะเสด็จประพານฝนในเจียงซูในอีกประมาณห้าวันพะยะค่ะ”

การรายงานของบัณฑิตชาวเจียงซูนั้นถือว่าน่าทึ่งในหลายแง่สมัยที่ยังไม่มีใครคิดยิงวัตถุขึ้นฟ้าเพื่อตรวจสอบสภาพอากาศ จะมีพวก ‘โหร’ เป็นคนที่คอยคาดการณ์อารมณ์ของเทพเซียนจากรูปทรงของเมฆฝน และการแปรปรวนของท้องฟ้าเพื่อบอกสิ่งที่เทพแห่งท้องฟ้าจะประพານให้กับชาวเมือง เรียกในภาษาปัจจุบันว่านักอุตุนิยมวิทยาที่ทำงานโดยการอ่านชนิดของเมฆ...

ชาวเจียงซูถูกนับว่าเป็นบัณฑิตที่เก่งกาจที่สุดในแผ่นดินฮั่น นั่นก็เพราะพวกเขามีตำราสอนเรื่องการอ่าน ‘อารมณ์ของเทพเซียน’ ที่สามารถคาดการณ์ได้อย่างแม่นยำ จนสามารถนำไปเขียนปฏิทินเป็นปีได้ ซึ่งฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินทุกพระองค์ก็จะใช้ปฏิทินนี้แจกจ่ายแก่ชาวเมือง โดยอ้างว่าพระองค์เป็นผู้รับบัญชาสวรรค์มา เพื่อบอกกล่าวต่อกับชาวเมือง (ที่จริงก็แค่การทำเป็นตรวจสอบสิ่งที่เหล่าบัณฑิตเขียนมานิดหน่อย พอเป็นพิธี...)

ไม่ว่าใครก็ต้องการความมั่นคงทั้งนั้น แทนที่จะให้ขอเทพเซียนกันเอง โดยที่ไม่รู้ว่าท่านจะประพานพรหรือไม่ การมีโอรสสวรรค์มาคอยบอกว่าฝนจะตกเมื่อไร ฟ้าจะร้องเมื่อใด ปีนี้จะแล้งหรือไม่ นั้นย่อมเป็นเรื่องดี มันก็น่าตลกดีที่โอรสสวรรค์ลำแดงเดชได้เท่ากับกรมอุตุนิยมวิทยา

สำหรับเธอผู้มาจากยุคที่มีดาวเทียมสำรวจสภาพอากาศจากชั้นบรรยากาศ และ AI¹ ที่คำนวณเรื่องนี้ได้แน่นอนยิ่งกว่ากรมประชาสัมพันธ์จากสวรรค์ บอกได้เป็นรายชั่วโมง แกมแยกบอกอุณหภูมิจริงกับอุณหภูมิที่ร่างกายรู้สึกได้ด้วย *การสื่อสารกับเทพเซียนระดับล่ำมเอสคลาส...* แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังนับถือบัณฑิตเหล่านี้อยู่ดี เพราะพวกเขาก็คือต้นกำเนิดการเก็บสถิติและการแปลผล ที่

¹ AI ย่อมาจาก Artificial Intelligence หรือปัญญาประดิษฐ์

คนในอนาคตนำมาใช้และที่สำคัญคือความรู้ของพวกเขา มีประโยชน์ต่อฮั่นตะวันออกมากโข

“อีกห้าวัน...”

เหนือหัวทรงพุ่มพำก่อนจะคว่ำหนังสือรายงานอีกเล่มหนึ่งขึ้นมา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากโต๊ะประทับเสด็จไปยังกระดานแผนที่ทันที

“ท่านเหล่ย์กงป็นีดูเหมือนจะประทานฝนเยอะเหลือเกิน...”

“ถือเป็นความเมตตาของท่านเซียนพะยะค่ะ ในยามนี้ฮั่นตะวันออกกำลังต้องการน้ำเพื่อเพาะปลูก การที่ฝนตกลงมามาก นั้นหมายความว่าท่านเซียนเห็นแก่ความดีของแผ่นดินฮั่นตะวันออก”

บัณฑิตอีกคนที่ป็น... เอ่อ ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลความหมายการกระทำของเทพทูลเสริม สำหรับมิสต์เงินแล้ว ความเชื่อพวกนี้ไม่ถือเป็นเรื่องที่จะต้องขัดเรื่องเข้าขวางทางน้ำเชี่ยว แม้ว่าจะรู้แก่ใจว่าฝนที่มากไม่หยุดนั้นเกิดขึ้นจากความกดอากาศจากทางเหนือที่เคลื่อนลงมา ปกติอาจเกิดทุกปีด้วยซ้ำ แต่เพราะพื้นที่ฮั่นตะวันออกไม่เคยเพาะปลูก การเกิดพายุแต่ละครั้งที่ถูกบันทึกเอาไว้ในทุกปี จึงถูกจดจำว่าเป็นภัยพิบัติมากกว่าเป็นคุณ ‘ความโชคร้ายที่มีฝน’ ฝนเรียกรอยยิ้มชาวไร่ไปพร้อมกับน้ำตาชาวเมือง จะโชคดีหรือร้ายต่างกันแค่มุมมอง โชคดีของชาวดำซี เพราะหลังจากที่เธอขึ้นครองไม่ว่าอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นในพื้นที่ดินแดนฮั่นตะวันออก จะกลายเป็น**โชคดี**ทั้งหมด...

“ท่านจะประทานฝนมากหรือไม่ และฝนจะลงบริเวณใดหรือท่านบัณฑิต”

“ทูลฝ่าบาท จากส่วนของหมู่บ้านเสวียนซีไปจนถึงหมู่บ้านซ่งเถียนพะยะค่ะ” บัณฑิตผู้นั้นรายงาน ก่อนจะรีบเสริมโดยไม่ต้องให้พระองค์รับสั่งถาม

“เมฆกว้างแปดลิ้นาจะตกแบบมองไม่เห็นข้อศอกนานสี่วัน และเบาจนพอเห็นปลายนิ้วมือในวันที่ห้ากระหม่อม”

“บริเวณนั้นไม่ได้ปลูกพวกพืชที่อาจจะตายเพราะน้ำมากได้” พระองค์ตรัสขณะที่กำลังอ่านพระราชบันทึกของพระองค์ “แต่ยังไม่ได้สร้างทางระบายน้ำ ก็อาจจะเกิดน้ำท่วมได้...”

“ทูลฝ่าบาท ขณะนี้การขยายคลองขนานที่ด้านหยาบเรียบร้อยแล้วพะย่ะค่ะ”

หนึ่งในขุนนางกรมช่างจากกลุ่มขุนบริบทที่ เขารู้ว่าฝ่าบาทจะต้องรับสั่งถามถึงช่างที่ว่างอยู่เป็นแน่ พวกเขาทำงานกับ ด้าซี มา แม้จะยังไม่นานแต่ก็พอจะจับทางได้ อันตะวันออกภายใต้การนำของหยางเยว่ซือแห่งด้าซีมีระบบการทำงานที่ต่างกับกลุ่ม ไม่ว่าจะเหนือหัวหรือขุนนางด้าซี ทุกคนต่างใจกว้างกับปัญหาที่เข้ามาโดยไม่คาดคิด หากเมื่อใดที่เกิดปัญหาหรือเรื่องฉุกเฉิน สามารถแจ้งส่วนกลางได้ทันทีโดยไม่มีควมผิด และปัญหาเหล่านั้นจะได้รับการช่วยเหลือทันที โดยไม่จำเป็นต้องงมหาทางแก้ทั้งปัญหาและแก้ตัวกับส่วนกลาง ปัญหาถือเป็นเรื่องที่ต้องได้รับการแก้ไข ไม่ใช่ปิดกั้น

“ดีเลย” เหนือหัวตรัสรับ “แต่เกรงว่านายช่างอาจไม่พอ เพราะเวลาหัววันนั้นเท่ากับว่าต้องขุดสองวัน ถมดินสามวัน...”

“ทูลฝ่าบาท หากทรงต้องการคนเพิ่ม ก็ยังมีแรงงานสำรองอยู่อีกพะย่ะค่ะ”

ขุนนางจากกรมธรรมการกลางผู้ทราบจำนวนทั้งบัณฑิต และทหารช่างทูลข้อมูลที่คิดว่าพระองค์อาจต้องการทราบต่อทันที พระองค์นั่งไปหนึ่งอึดใจก่อนจะสั่งพระเคียรเป็นเชิงปฏิเสธ นายช่างกลุ่มที่เหลือนั้นน่าจะจะต้องได้ใช้ใน**งานอื่น** เดจากฎีกาที่เข้ามาเมื่อเข้าดูเหมือนว่าจะมีงานที่ไม่เป็นไปตามแผนที่วางเอาไว้อยู่เหมือนกัน เธอจะลุ่มลุ่มหาใช้แรงงานที่มีอยู่อย่างจำกัดไม่ได้

“แบ่งช่างจากด้านหยาบเป็นสองกลุ่ม กลุ่มขุดกับกลุ่มถม ขุดไปถมไปน่าจะไวกว่า...” เหนือหัวพึมพำก่อนจะหันไปขอความเห็นจากคนที่น่าจะให้คำตอบพระองค์ได้ “ท่านปี...”

“พะย่ะค่ะ” นายช่างใหญ่จากกลุ่ม ผู้เพิ่งได้ตำแหน่งขุนนาง อันตะวันออกเฝ้ารับทันที

“ระหว่างที่กลุ่มถมไปชนหิน ก็ให้ขุดนำร่องไปก่อน ใช้น้ำเทตรงลงไปน่าจะช่วยให้หน้าดินแน่นขึ้น ดินก็น่าจะพอไม่ยุบตัวก่อนถมทับ ท่านคิดว่าอย่างไร” เหนือหัวรับสั่งถาม

“กระหม่อมเห็นว่าควรรอให้น้ำซึมลงไปประมาณสามชั่วยามพะยะค่ะ เพื่อไม่ให้หินถมกดหน้าดินให้ลึกลงไปมากกว่าที่กำหนดเอาไว้พะยะค่ะ”

นายช่างปีจากกลุ่มเป็นผู้ที่มีความชำนาญแบบหาตัวจับยาก เซวียหลิงเจียแม้จะเป็นไท้จื้อที่ดูฉลาดเฉลียว แต่เขารู้จักประชาชนของตนดียิ่งกว่าเหล่าขุนนางกลุ่มทุกคน ยามเธอขอความเห็นเรื่องการขยายระบบน้ำของทุกเมืองในฮั่นตะวันออกให้เป็นไปในทางเดียวกัน โดยเน้นการกระจายให้เกิดพื้นที่ลุ่มน้ำมากที่สุด ขุนนางจากกลุ่มและเจียงซูต่างก็เสนอชื่อขุนนางชำนาญการจากกรมการช่างของตนเข้ามาร่วมทำงานในครั้งนี้ น่าเสียดายที่ขุนนางพวกนั้นดูจะไม่เข้าใจสิ่งที่เธอจะทำ แล้วยังพยายามอย่างยิ่งที่อธิบายกับเธอว่าทางน้ำพวกนั้นไม่สามารถจะเปลี่ยนได้

ความอึดอัดนั้นดำเนินไปอยู่สามวัน จนกระทั่งเซวียไท้จื้อขอเข้าพบเธอเป็นการส่วนตัวและแนะนำนายช่างปีให้กับเธอ นายช่างปีเป็นคนที่สามารถตอบโจทย์ที่ไม่มีใครเคยคิดถามได้อย่างน่าทึ่ง อีกทั้งยังมีพร้อมทั้งประสิทธิภาพ และประสบการณ์ในการทำงาน และผลงานที่ผ่านมาของเขาก็ไม่ทำให้เธอผิดหวัง

“สมมตินะท่านหัวหน้าช่างปี...” เหนือหัวรับสั่ง และมันเป็นสัญญาณว่าทุกคนกำลังจะได้รับฟังแนวความคิดที่ไม่น่าจะเป็นไปได้อีกครั้ง

“สมมติให้ช่างขุดค่อนข้างตื้นกว่าปกติ แล้วถมหินตามไปเลยในหนึ่งหรือสองชั่วยามหลังจากเทน้ำ เพื่อให้หินกดให้พื้นที่ต่ำลงเองเล่า จะสามารถลดได้ทั้งเวลาขุดและเวลาถมหรือไม่”

นายช่างปีเลิกคิ้วขึ้นเมื่อได้ยินประโยคนั้นของพระองค์ แนวคิดของเหนือหัวแห่งต้าซิ่นน่าสนใจเสมอ เขาทำงานกับพระองค์มาตั้งแต่กลุ่มเข้าร่วมกับกลุ่มฮั่นตะวันออก ในตอนแรกก็ยังคงท้อใจอยู่ที่เซวียไท้จื้อทรงรับสั่งเรียกเขาเข้ามารับงานใหญ่ที่ต้าซิ่น จริงอยู่ที่เขา

เคยทำงานรับใช้สกุลเซวียมาหลายครั้ง แต่ไม่มีสักครั้งที่เขาได้ทำงานที่ออกหน้าในฐานะตัวแทนช่างฝีมือจากกลุ่ม แต่เมื่อได้เห็นคนที่เขาต้องทำงานให้ นั่น ก็พอจะเข้าใจได้ว่าทำไมเซวียไท้จื่อจึงเรียกใช้เขาเหนือหัวแห่งต้าซีเป็นผู้ที่มีแนวคิดยิ่ง ช่างทั่วไปที่ไม่ได้ชำนาญการมาก บางครั้งก็ไม่สามารถทำตามที่พระองค์รับสั่งได้

...แนวคิดพิสดารในที่นี่ เขาหมายความว่าไปทางขึ้นชม...

งานแรกที่เขาได้ทำคือการขยายทางน้ำเพื่อเพิ่มพื้นที่การเพาะปลูกให้กับชาวเมือง เมื่อได้เห็นแผนการขยายทางน้ำเพื่อเพิ่มพื้นที่การเกษตรในแบบที่ขุดเข้าหากันจากตาน้ำสองฝั่งแล้วอดทิ้งไม่ได้ โดยปกติแล้วน้ำจากตาน้ำแห่งหนึ่งนั้นมีจำกัด จะไม่สามารถขุดนำทางการไหลของน้ำไปได้ไกลกว่าปริมาณความลึกของตาน้ำ และความหนาแน่นของป่าตาน้ำ สุดท้ายแล้วก็ต้องทำให้ปลายทางน้ำกลายเป็นปลายปิด เพื่อทำบ่อน้ำหรือทะเลสาบเพื่อกักน้ำแทน

แต่บ่อน้ำที่มีผลต่อพื้นที่ทำการเกษตรนั้นมีจำกัด เหนือหัวแห่งต้าซีต้องการเพิ่มพื้นที่การเกษตรเพื่อทดแทนเสบียงส่วนที่หายไปจากการฉกฉวย พระองค์ทรงวางแผนการขุดคลองนำทางน้ำจากตาน้ำสองตามาชนกันเป็นแม่น้ำสายใหญ่ เพื่อให้มีแรงการไหลจากน้ำทั้งสองสายเสริมกัน ทำให้สามารถที่จะกระจายคลองไปตามพื้นที่ชุมชนได้มากขึ้น การใช้งานของชาวเมืองก็สะดวกขึ้น สามารถที่จะขยายพื้นที่เพาะปลูกได้มากขึ้น มันเป็นแนวคิดที่มีประโยชน์ต่อชีวิตคนได้อย่างที่ไม่มีใครคาดถึงว่าจะมาจากสตรีผู้ก่อการสงครามครั้งนี้ก็เช่นกัน...

“เป็นไปได้อย่างไรล่ะ โดยประมาณแล้วกระหม่อมเห็นว่าการทิ้งหินลงหลังจากหนึ่งชั่วโมงสามก้านธูปน่าจะดี ก่อนหน้านั้นดินจะยังแฉะมากเกินไปอาจจะคุมการยุบตัวได้ยาก และอาจจะส่งผลให้ชำรุดได้ในภายหลังพะยะค่ะ” นายช่างปี่ใช้ประสบการณ์ของตนเองคาดการณ์ ก่อนจะทูลตอบ

“ท่านปี่รอบคอบยิ่งนัก” เหนือหัวพยักพระพักตร์รับ “เซวียไท้จื่อเห็นควรเช่นไรพะคะ?”

“เอาตามที่ฝ่าบาทว่านั่นดีแล้ว เริงเข้าก็เป็นการดี ฝนฟ้าไม่ค่อยทำ เทวดาไม่รอความพร้อม” เซวียไท้จื่อรับสั่งรับง่าย ๆ ก่อนจะหันไปสั่งการ ใ้ห้กงกงของตนเตรียมออกหนังสือคำสั่งดำเนินการไปตามที่ได้ว่าไป

“ถ้าเช่นนั้น ประเดี๋ยวท่านอุ่รบกวนเรื่องการอนุมัติเสบียงอุปกรณ์ แล้วก็หาคนล่ำเลียงหินที” หน่วหวงตัวเองก็หันกลับไปรับสั่งคนของพระองค์เช่นกัน

“พะยะค่ะ” ขุนนางแซ่อุ่รับคำ

แม้การเร่งขุดทางระบายน้ำดูเหมือนจะอยู่ในความรับผิดชอบของลู่ซุน แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการดำเนินการ ก็ยังอยู่ในความรับผิดชอบของต้าซีเป็นส่วนใหญ่อยู่ดี...

‘การรวมเมือง’ ที่จริงแล้ว หยางเยว่ซือหน่วหวงตั้นิยมเรียกว่าความร่วมมือระหว่างเมือง มากกว่าจะเรียกว่าการรวมอำนาจของอันตะวันออก แต่ก็ชัดเจนว่าผู้ปกครองเมือง และอำนวยความสะดวกมาจากทุกเมืองนั้นถูกรวมศูนย์อยู่ที่ผู้นำต้าซี แม้ผู้นำเมืองลู่ซุนและเจียงซู่จะนั่งอยู่ลำดับถัดไป แต่ผู้ว่าภิภาส่วนใหญ่นั้นก็ยังเป็นเหนือหัวแห่งต้าซีอยู่ดี ...โลหยางอยู่ในสถานะที่ต่างออกไป แม้ว่าผู้นำจะยังมีชีวิตอยู่ หากแต่สถานะของโลหยางนั้นชัดเจนว่าเป็นเชลยศึก เหวียผิงก็ยังยังคงมีชีวิตที่เกือบจะเรียกได้ว่าสงบสุขดีที่คุกหลังวังหลวงต้าซี ที่จริงก็นับได้ว่าเป็นการวางเงื่อนไขกับจางซงอวี่...

บัณฑิตหนุ่มรู้ตัวดีว่าตนอยู่ในสถานะไหน แม้ที่นั่นจะถูกจัดอยู่ในระดับเดียวกับเชื้อพระวงศ์เก่าแก่อย่างเซวียไท้จื่อแต่ถึงอย่างนั้นสถานะของเขากับเซวียไท้จื่อต่างกันลิบลับ ไม่ใช่ด้วยสายเลือดแต่เป็นด้วยระดับความภักดี... เหนือหัวแห่งต้าซีมิได้เรียกร้องเพียงการสวามิภักดิ์จากเมืองในเขตคามอำนาจของพระองค์ ชัดเจนว่าพระองค์ทรงต้องการ**สิ่งอื่น**

สิ่งที่เซวียไท้จื่อและลู่ซุนได้มอบแก่ต้าซีอย่างไม่มีเงื่อนไขตั้งแต่ก่อนที่เจียงซู่จะได้เข้าถวายความเคารพ สิ่งที่โลหยางไม่ยอมมอบให้จึงถูกยึดเอามา จางซงอวี่ไม่เคยหายใจได้เต็มอกหรือนอนหลับเต็มตื่นตั้งแต่เขาลงมือสังหารเก้อสือเซียน นั่นคือราคาที่เขาจะ

ต้องจ่ายกับความเชื่อשאในการตัดสินใจของตน ราคาของคนที่ไม่ยอมเชื่อในตัวของเขาเหนือหัวของตัวเขาอย่างสนิทใจตั้งแต่แรก

...หากเชื่อใจเสียแต่แรก ก็ไม่ต้องมาเสียใจตอนนี้...

ความลับของลูซุนถูกเปิดเผยโดยเซวียไท้จื้อผู้แสนดี ขุนนางลูซุนต่างพยายามช่วยกันปิดบังเรื่องการสังหารในลูซุนเอาไว้ให้พ้นจากสายตาสอดรู้ของเมืองอื่น แต่เซวียไท้จื้อเป็นเด็กหนุ่มที่มีพระทัยอ่อนโยน เมื่อพระองค์ทรงทราบเรื่องการสังหารก่อสือเขียนที่ทำให้ 'เกียรติของบัณฑิตต้องหม่นหมอง' พระองค์ก็หาเวลามาปลอบใจเขา คนที่พระองค์ทรงกรุณานับเป็น **มิตร** การพูดทำนองว่า 'การฆ่าคนนั้นไม่ใช่เรื่องร้ายแรงไม่ได้อะไร' ออกมาจากพระโอษฐ์ของไท้จื้อผู้อ่อนโยน พระองค์เพียงเล่าถึงเรื่องที่เลื่อมพระเกียรติ เรื่องน่าอายของเซวียหลังเจียเท่านั้น...

"เหนือหัวทรงสังหารหงจิวชา และคืนลูซุนให้สกุลเซวียอีกครั้งหลังจากที่อยู่ในมือขุนนางมานาน จริงอยู่ที่ข้าเองก็ยังไม่ดีนัก..." เซวียไท้จื้อเหยียดพระโอษฐ์เป็นเส้นตรงเมื่อรับสั่งถึงเรื่องนั้น

"แต่ตัวข้าก็ยินดีให้ความช่วยเหลือลูซุนเสมอ โดยไม่ได้เกี่ยงว่าใครเป็นผู้ให้หรือผู้รับมากกว่า และไม่ได้วางตัวเป็นผู้ควบคุมการปกครอง ลูซุนและตัวข้ามีความสัมพันธ์ในทางที่เอื้อเฟื้อต่อกัน"

เซวียไท้จื้อน่าจะทรงเข้าพระทัยว่าเรื่องใหญ่ของเขาคือเรื่อง 'การสังหารคนในเพื่อคนนอก' ลำพังการสังหารก็ถือว่าเสียเกียรติบัณฑิตมากแล้ว ครั้งนี้ยังเป็นการสังหารคนในอีก พระองค์จึงพยายามที่จะบอกว่า บางครั้งการเสียเกลือที่เป็นหนอนถือเป็นเรื่องดีและมีประโยชน์ในภายภาคหน้า แต่สิ่งที่เขารับรู้นั้นต่างไปจากจุดประสงค์ของผู้เล่าอยู่อีกโข

ข้อแรก การรับน้ำพระทัยจากเหนือหัวในฐานะมิตรนั้น 'ไม่ต้องลงมือสังหารศัตรูภายในของตนเอง' เพราะพระองค์ยินดีจะช่วยเหลือมิตรของพระองค์เสมอ เรื่องใดที่พระสหายลำบากพระทัยจะทำ และเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงลงมือได้อย่างง่ายดายเช่นการสังหารคน

พระองค์ไม่เกี่ยงที่จะให้ความช่วยเหลือในเรื่องเหล่านั้น พร้อมช่วย
กลบเกลื่อนสถานการณ์ให้ไม่เสียเกียรติอีกด้วย นั่นคือสิ่งที่หยาง
เยว่ซือยื่นให้กับ**มิตร**

การเป็นมิตรกับต้าซีเป็นเรื่องที่ควรทำ แม้จะรู้แก่ใจว่า ไม่มี
ดินแดนใดสามารถเป็นมิตรกันได้อย่างสนิทใจในสถานการณ์เช่นนี้
แต่หากได้ใช้คำว่า ‘มิตรของต้าซี’ แล้ว ไม่ว่าได้หน้ากากมิตรจะเป็น
อะไรก็ตาม แต่ผลประโยชน์ที่ได้นั้นจะอยู่อีกระดับหนึ่ง ในทางกลับ
กันการเป็นมิตรก็ต้องให้คืนกลับ ในระดับที่ไม่เท่ากับเมืองอื่นที่เป็น
เพียงผู้ร่วมรับผลประโยชน์เช่นกัน หลังจากการซังน้ำหนังกุดแล้ว แม้
ว่าต้าซีจะดูเป็นเมืองที่อันตราย แต่ถึงอย่างนั้นการเป็นมิตรกับเมืองที่
อันตรายนั้นดี ยิ่งในยามสงคราม การเลือกฝั่งผู้ที่อันตรายที่สุดอาจ
เป็นเรื่องฉลาดที่สุด

...ลู่ซุนจึงตัดสัมพันธ์กับเฉียนฉิน เพื่อแสดงออกถึงความเป็น
มิตรกับต้าซี...

ในตอนแรก เขายังมีความกังวลอยู่บ้าง ว่าการแสดงตนเป็น
มิตรในเวลาที่เข้าไปอาจเกิดปัญหา บางที่ต้าซีอาจมองเจียงซูเป็นศัตรู
ไปแล้ว แต่เหนือหัวแห่งต้าซีเป็นผู้ที่มีน้ำพระทัยกว้างขวาง พระองค์
มิได้ตัดรอนมิตรภาพเข้าเฝ้ากาลของเจียงซู ต้าซีเปิดรับทุกดินแดนที่
พร้อมจะเป็นมิตร ในเชิงวาทะแต่ไม่ใช่ในเชิงปฏิบัติ ต้าซีไม่ได้วางใจ
เจียงซูมากไปกว่าโลหยาง เขายังได้นั่งอยู่ในห้องโถงแห่งนี้ เพราะ
สาส์นตัดรอนที่ส่งไปยังเฉียนฉิน หากนับในสายพระเนตรของหยาง
เยว่ซือแล้ว เขาก็ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่ต่างจากเอวี่ผิงเกียมากนัก

“ต้องขอให้ท่านจงจัดการเรื่องการเปิดสะพานให้ขบวนชน
หินเข้าไปด้วย” เหนือหัวรับสั่งในขณะที่หันมาทางเขา

“รับด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ” เขาตอบรับทันทีอย่างง่ายดาย

แม้ถ้อยคำรับสั่งพระองค์จะยังคงใช้วาทะในระดับการขอ
ความร่วมมือ แต่ถึงอย่างนั้นก็ให้ความรู้สึกว่าได้ยกกว่าอย่าง
เห็นได้ชัด ขุนนางและบัณฑิตเจียงซูทุกคนรู้สึกตรึงกันในเรื่องนี้ ความ
อึดอัดของเหล่าบัณฑิตเจียงซูต่อวิถี ‘ความร่วมมือระหว่างเมือง ที่แท้

จริงแล้วปฏิบัติไม่ต่างกับการรวมอำนาจของฮั่นตะวันออก' นั้น แม้จะไม่ได้แสดงออกอย่างชัดเจน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีบางคนที่ดูออก

“ท่านบัณฑิตทั้งหลายอาจยังไม่ชินกับการทำงานของต้าซีผ่านเวลาไปก็จะชินเอง”

เถียนเจิ้งชื่อเอ๋ยปากในเย็นวันหนึ่งหลังจากที่การว่าฎีกาจบลง ดูก็รู้ว่าไม่มีความจริงใจในประโยคนั้นเลยแม้แต่หน่อย คนฉลาดอย่างเถียนเจิ้งชื่อมีหรือจะดูไม่ออกว่าแท้จริงแล้วสิ่งใดกันที่เหล่าบัณฑิตเจียงซูอึดอัดใจ แต่สิ่งที่ราชเลขาหนุ่มเอ๋ยเพื่อเลี่ยงประเด็นไปนั้นก็ไม่ได้ผิดเสียทีเดียว ลักห้ำถึงหกส่วนของความอึดอัดเกิดจากวิธีการทำงานที่ไม่คุ้นเคยด้วย ต้องยอมรับว่าการทำงานของต้าซีไม่ใช่เรื่องที่จะปรับเข้าหาได้ง่ายนัก

การทูลแจ้งฎีกาในต้าซี เป็นการทูลแจ้งก่อนที่ปัญหาจะเกิดในครั้งแรกพวกเขาสงสัยว่าเหตุที่ยังไม่เกิดนั้นจะทูลทำไม ในเมื่อเหล่าขุนนางนั้นมีหน้าที่แก้ปัญหาก่เกิดขึ้นอยู่แล้ว การทูลปัญหาก่อนนั้นมีแต่จะสร้างความขุนเคืองพระทัยให้กับผู้รับฟังเสียเปล่า แต่นานวันไปก็เริ่มเข้าใจการทูลก่อนนั้นเป็นผลดีกว่า เพราะการทูลช้าอาจทำให้เกิดความเสียหายมากกว่า และสิ่งนั้นคือสิ่งที่หยางเยว่ซือไม่ทรงโปรดนัก แต่พื้นที่เจียงซูยี่นั้นเป็นแพไม้กลางกระแสน้ำหลาก การทูลบางอย่างก็อาจจะทำให้คนที่อยู่บนแพตกลงไปในกระแสน้ำเสียได้เช่นกัน

“ทูลหนวีหวงตี้ กระหม่อมขอรายงานสถานการณ์การชุดคลองเชื่อมเจียงซู-ลู่ซุนพะยะค่ะ” ผู้กล้า... ที่จริงต้องเรียกว่าผู้โชคร้ายที่ได้เป็นตัวแทนทูลฎีกาจากเจียงซูในวันนี้

“การชุดคลองเชื่อมลำช้ากว่ากำหนดไปสองวัน เนื่องจากเกิดพายุฝนอีกครั้ง ในตอนนี้เราสามารถเชื่อมคลองจากบริเวณที่ว่างเปล่าของเจียงซูไปถึงหมู่บ้านช่างหม้อของลู่ซุนแล้ว แต่ยังไม่เริ่มชุดเชื่อมเข้าภายในลู่ซุนกระหม่อม”

หนวี่หวงดีเล็กพระชนงขึ้นหลังจากได้รับฟังคำทูลของบัณฑิตผู้นั้น เพียงแค่พระองค์เล็กพระชนงเท่านั้น บัณฑิตจากเจียงซูผู้นั้นก็ก้มศีรษะลงแทบจะในทันที ตัวหลิ่งอึ้งมองภาพตรงหน้าด้วยสีหน้านิ่งสนิท เขาเป็นเด็กข้างพระที่นั่งของเหนือหัวมานาน การเล็กพระชนงนั้นเป็นเพียงแค่การต้องการข้อมูลเพิ่มขึ้นเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่ามิใครจะตายแต่อย่างใด แต่ดูเหมือนว่าเหล่าบัณฑิตแห่งเจียงซูจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องนั้นได้ หรือไม่ก็อาจจะเป็นเพราะคนพวกนี้ทำอะไรพลาดไปสักอย่าง...

“การขยายทางน้ำเจียงซู-ลู่ซุน มิใช่ทำให้เริ่มทำจากทั้งสองฝั่งแล้วไปบรรจบกันหรือ ข้อตกลงคือการแบ่งแรงงานเป็นสองกลุ่ม ขุดจากลู่ซุนกลุ่มหนึ่ง ขุดจากเจียงซูกลุ่มหนึ่งหรือ? หูกงกงรบกวนตรวจสอบที” เหนือหัวรับสั่งถาม ในขณะที่ก่งข้างพระที่นั่งหยิบหนังสือคำสั่งเล่มนั้นออกมาเพื่อทวนทันที

...ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ พระองค์เคยตรัสไว้ก่อนแล้วว่าเจียงซูจะตุกติกในพื้นที่ส่วนนี้...

“เป็นไปตามที่รับสั่งพะยะคะ” หูกงกงทูลตอบ

“แล้วเกิดอะไรขึ้น?” เหนือหัวหันกลับไปถามผู้รับผิดชอบเรื่องนั้น

ในยามเรียกถามเรื่องงานที่มีปัญหา เหนือหัวไม่โปรดให้เข้าพบเฉพาะผู้เป็นหัวหน้ารับผิดชอบ ในหลายครั้งหากเป็นโครงการที่ทำในเจียงซู พระองค์ทรงโปรดเรียกทุกฝ่ายมากกว่า สิ่งหนึ่งที่ดูหลิ่งอี่ได้เรียนรู้ก็คือ พระองค์เป็นผู้ที่จับผิดผู้คนได้เก่งเอาเรื่อง อย่างเช่นในตอนนี้...

“เรื่องนั้น...” เหล่าบัณฑิตผู้รับผิดชอบโครงการต่างมองกันไปมา

“ท่านจาง” เหนือหัวรับสั่งถึงจางซงอวี่ที่นั่งอยู่ด้านข้าง

โดยปกติต่อให้เป็นเรื่องของคนจากเจียงซูแต่จางซงอวี่ก็มักไม่ออกความเห็นอะไร ข้อตกลงของเจียงซูกับต้าซีในทางปฏิบัติคือเปรียบเสมือนแผ่นดินเดียวกัน ‘เคียร์ม้งกรมีหนึ่ง’ บัณฑิตจางทูลเช่น

นั้น ‘ไม่ใช่การยกย่อง เจียงซูแค่ปิดความรับผิดชอบเท่านั้น’ เนื้อหาวรรัสกับเขาภายหลังจากที่เจียงซูเข้ามาถวายความสวามิภักดิ์

ถึงจะทรงรู้ทันบัณฑิตเหล่านั้นแต่พระองค์ก็ไม่ได้ปฏิเสธความรับผิดชอบ กลับกันพระองค์ก็ทรงรับหน้าที่นั้นง่าย ๆ ด้วยเหตุผลที่ว่า ‘อย่างไรแล้วในตอนสุดท้ายก็ต้องเป็นแบบนี้อยู่ดี ทำไปตั้งแต่นั้นก็ไม่ได้แยอะไร’ พระองค์ดูเหมือนจะยุ่งเกินกว่าที่จะมาคอยเล่นแง่แล้วกระมัง แต่นั่นทำให้เจียงซูระแวงพระองค์จนนั่งไม่ติดที่

“พะยะค่ะ” จางซงอวี้อ่อยรับ

“เซี่ยไท่จื่อทรงกรุณาเป็นอย่างยิ่ง ที่ให้ช่างชาวสุ่ซุนที่มากด้วยฝีมือเป็นผู้คอยช่วยเหลือจัดการเรื่องระบบน้ำในต้าซีตะวันออกทั้งหมด แต่ทั้งแรงงานคนและเวลานั้นต่างก็เป็นของจำกัด...” เนื้อหาวรรัสเพียงเท่านั้นก็พอจะดูออกแล้วว่าจะเป็นอย่างไรต่อ

“ยังเหลือโครงการจัดสรรพื้นที่เพาะปลูก และทางน้ำของเจียงซูอีกสามที่ หวังว่าทางเจียงซูจะหาทางเฉลี่ยเวลาจากโครงการที่เหลือออกมา เพื่อให้สมดุลกับเวลาที่เกินไปในโครงการนี้ได้”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

จางซงอวี้อ้อมศีรษะลง แน่นนอนว่าเขารับรู้ถึงความอันตรายของเนื้อหาวรรัสผู้นี้เป็นอย่างดี แต่ในแง่การทำงานแล้วพระองค์เป็นผู้ที่ประนีประนอมกว่าที่ใครจะคาดถึง พระองค์ไม่เคยตำหนิใครตรง ๆ ไม่ต้อนใครให้จนมุมด้วยซ้ำ อย่างเช่นครั้งนี้หากพระองค์จะถามไล่ต้อนให้เหล่าบัณฑิตเจียงซูที่ ‘ขอให้ช่างทั้งหมดไปทำงานฝั่งเจียงซูก่อน เพื่องานจะได้เสร็จไว’ แล้วก็ได้ แต่พระองค์ก็เลือกไม่ทำเช่นนั้น เห็นได้ชัดว่าพระองค์สร้างทางออกได้ดีกว่าทางตัน...

การที่เลือกให้เขาจัดคนของตนเองนั้น นอกจากทำให้เขายังดูมีอำนาจในการสั่งการแล้ว ก็ยังเป็นการปิดการกระทบกระทั่งที่อาจเกิดขึ้นระหว่างดินแดนได้ด้วย การเฉลี่ยเวลาที่ต้องใช้ในสองโครงการออกมาชดเชยเวลาของโครงการนี้ เป็นเรื่องที่บัณฑิตไม่เคยทำ **แต่ไหนแต่ไรมา เวลาไม่เคยเป็นเรื่องจำกัด** พวกเขามักจะค่อย ๆ สร้างทีละอย่างไปทีละวัน ทำทีละงาน เสร็จเมื่อไรก็เมื่อนั้น

ไม่เคยเจอข้อจำกัดด้านเวลา แต่การอยู่ร่วมกันไม่เป็นเช่นนั้น ความซำหรือความเห็นแก่ตัวแม้เพียงน้อยก็อาจสร้างความเดือดร้อนให้กับส่วนรวมได้

การที่พระองค์อ้างนามของเซวียไท่จื่อขึ้นมานั้น ก็ถือเป็นการกดดันอีกทางหนึ่ง ‘เซวียไท่จื่อให้คนของลู่ซุนเข้ามาช่วยขุดคลอง แล้วสิ่งที่พวกท่านทำนั้นทำให้ลู่ซุนได้รับการปันน้ำที่ซำลง เป็นบัณฑิตก็สมควรจะมีความละอายแก่ใจเสียบ้าง’ นั่นคือหนึ่งในประโยคที่ซ่อนอยู่เพื่อบอกกับเจียงซู ส่วนสิ่งที่ซ่อนอยู่เพื่อบอกกับลู่ซุนก็คือ ‘ซำได้ปันเวลาของช่างฝั่งนั้นออกมาให้แล้ว ไม่ต้องกังวลเรื่องความเสียเปรียบได้เปรียบระหว่างกันไป’

ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะได้เห็นการเชือดเจียงซูให้ลู่ซุนดู แต่หยางเยว่ซือไม่เป็นเช่นนั้น พระองค์พยายามที่จะประสานทุกแผ่นดินมากกว่าการเชือดอีกเมืองเพื่อให้ใจอีกเมือง ข้อแรกเมืองที่ถูกเชือดย่อมไม่พอใจ อาจจะไม่พอใจเมืองที่ลงดาบ ไม่แน่ว่าก็อาจจะไม่พอใจเมืองที่เป็นสาเหตุด้วย เมืองที่ไม่ได้โดนก็ช่วยไม่ได้ที่จะระแวงว่าวันหนึ่งอาจเป็นตนก็ได้

ลู่ซุนโดยปกติจะไม่ใช้เมืองที่มีข้อด้อยอะไรมากในอันเป็นเพียงแค่เมืองที่ได้ถืออำนาจเพราะเป็นเขตพื้นที่อำนาจของสกุลเซวียมาก่อนเท่านั้น แต่หยางเยว่ซือก็สามารถหาข้อดี ทำให้ลู่ซุนเป็นเมืองที่ไม่ด้อยไปกว่าเมืองอื่นที่รวมกลุ่มกันอยู่ รวมถึงให้เกียรติในระดับเดียวกันทั้งที่ไม่จำเป็น ในตอนแรกบัณฑิตจากเจียงซูหลายคนตั้งแง่ว่า หนวีหวงตี้ทรงพยายามที่จะทำให้ลู่ซุนกลายเป็นเมืองที่สำคัญแบบปลอมเปลือกเพื่อคานอำนาจกับเจียงซู แต่ยิ่งอยู่นานไปยิ่งเห็นว่าไม่เป็นเช่นนั้น พระองค์ยกหางลู่ซุนขึ้นเพราะทรงต้องการแรงงานต่างหาก

ชาวต้าซีมีน้อยเมื่อเทียบกับเมืองอื่นในอัน ชาวต้าซีทั้งหญิงและชายมักตายในสงครามอยู่เสมอ ไม่มีบันทึกว่ามีชาวต้าซีที่อายุมากกว่าห้าสิบด้วยซ้ำ การที่ต้าซีเป็นเมืองของคนหนุ่มสาวที่มีปริมาณเพียงหยิบมือ ต่อให้อยากจะพัฒนาไปไกลเท่าใดก็ทำไม่ได้เนื่องจากขาดปริมาณคน *ข้อเสียที่ไม่มีใครสังเกตในยามสงคราม...*

ในยุคที่คนหันกระบี่เข้าหากัน เมืองนักรบย่อมเป็นมหาอำนาจที่ได้เปรียบเมืองอื่นอย่างไม่คำนายตา แต่เจ้าเมืองต้าซีไม่อาจมองข้ามเรื่องนี้ได้ เห็นได้ชัดว่าหนวีหวงดีไม่ได้เอาแต่ประทับนั่งบนความได้เปรียบ แต่พระองค์ยังพยายามที่จะทำลายความเสียเปรียบที่ไม่มีใครสังเกตเห็นด้วย และสิ่งแรกที่พระองค์เริ่มทำก็คือการลดเส้นกันระหว่างลู่ซุนและต้าซี ทำให้สองเมืองดูเหมือนเป็นเมืองเดียวกันมากที่สุด

“นั่นจะทำให้เสียความเป็นเมืองของตนไปมาก อันตรายในอนาคต การเปลี่ยนแปลงอาจทำให้แต่ละเมืองเสียจุดเด่นของตัวเองไป”

“เราต้องระวัง หากวันหนึ่งต้าซีคิดจะทำเช่นนั้นกับเจียงซู”

“ความเป็นบัณฑิตของเจียงซูไม่อาจเสียโดยง่ายเช่นนั้นอยู่แล้ว”

เหล่าบัณฑิตต่างออกความเห็นกันอย่างหลากหลายในเรื่องนี้ หากแต่จางซงอวีไม่คิดเช่นนั้น ไม่ใช่ว่าเขาเข้าใจนางปิศาจหยางเยว่ซือ แต่เขาเห็นประโยชน์ของการไม่ขีดเส้นกันต่างหาก อย่างที่เกอ ลือเซียนผู้ลี้ภัยไปแล้วเคยกล่าวไว้ เมืองที่ขาดน้ำยามย่อมลำบากเมื่อมีไฟมา จริงอยู่ที่ระบบการปกครองแบบของราชสกุลฉินนั้น เป็นการเกื้อกูลกันในแต่ละเมือง เลือกแยกประเภทเมืองเพื่อความเหนียวแน่น เพื่อที่จะได้ไม่มีเมืองใดแตกออกไป แต่ก็เห็นได้ชัดว่าวิธีนั้นมีข้อเสีย

ครั้งหนึ่งเมื่อมีผู้ฉ้อฉลตกเป็นบัณฑิตจุดติในเมืองนักรบ เมื่อนั้นย่อมนำทัพลดแอกตนเองได้

‘การก่อกบฏไม่เคยเกิดโดยปราศจากทหาร การล้มล้างกษัตริย์ก็เช่นกัน’ โดยเนื้อแท้หากมองการปกครองของราชสกุลฉินแล้ว ก็เหมือนการตัดแขนขาของทุกเมืองแยกกันไว้ เมืองหนึ่งมีแขน ขวา เมืองหนึ่งมีแขนซ้าย เมืองหนึ่งมีขาขวา เมืองหนึ่งมีขาซ้าย ใช้หัวเดียวในการขับเคลื่อน... เหมือนว่าหัวเดียวจะสามารถทำให้ทุก

เมืองได้และสร้างประโยชน์ได้เท่า ๆ กัน แต่ในความจริงไม่ง่ายเช่นนั้น การจะปกครองทุกเมืองให้ได้รับผลประโยชน์เท่ากันเป็นเรื่องที่ยากเกินกว่าที่**หั่วเตี๋ย**จะตัดสินใจได้

แม้กระทั่งร่างกายของมนุษย์ก็ยังไม่สามารถทำได้เช่นนั้น คิดเอาเสียว่ามนุษย์นั้นใช้เพียงแค่แขนขาคู่ที่ถนัดจับพู่กันจับกระบี่ ใช้เพียงขาข้างถนัดค้ำยันตัวเมื่อภัยจนตัว ก็มักจะใช้เพียงข้างเดียวเท่านั้นที่รับเคราะห์ เอาแค่สะดุดล้มยังไม่มีใครยอมปล่อยให้ร่างกายทุกส่วนเสียหายพร้อมกันเลย มักจะมีข้างใดข้างหนึ่งเสมอที่เสียสละแขนขาที่เสียสละมาตลอดไม่เคยจะไววายหรือตีตัวออกหากเพราะแขนเป็นเพียงอวัยวะ หากแต่คนไม่เป็นเช่นนั้น...

มีคำหนึ่งที่ท่านไควเอ่ย์กับเขา ‘หยางเยว่ซือเป็นสตรีใบหลังดำหนักมาตลอดสิบสี่ปี คนที่นั่งมองจากมุมนอกโดยถูกจำกัดให้ไม่พูดมาทั้งชีวิต ไม่แปลกที่พระนางจะคิดไม่เหมือนคนที่อยู่ภายใน’ เป็นเรื่องที่น่าคิดเช่นกัน การพูดจาหรือออกความเห็น หลายครั้งไม่ได้เป็นไปเพื่อให้ผู้คนได้รับความเห็นของผู้พูด หรือยืนยันความคิดของตนเท่านั้น หลายครั้งก็เพียงต้องเอ่ยปากตามกระแสเพื่อผลประโยชน์เช่นกัน นานวันไปก็อาจถูกกระแสภายนอกกลืนกินได้ บางครั้งแม้พูดออกไปก็ยิ่งอาจถูกโต้กลับมาเช่นกัน เส้นทางที่ยึดมั่นมานานอาจถูกเบียดบังเบี่ยงทางไปตามกระแสเข้าได้วันหนึ่ง ในทางกลับกันคนที่ไม่ต้องพูดอะไรเลย อาจจะมีโอกาสพบได้มากกว่า ยิ่งเป็นคนที่อยู่นอกกระดานมาตลอดสิบสี่ปีแล้วด้วย...

หมากนอกกระดานเป็นหมากที่มองข้ามไม่ได้เสมอ หากถามความเห็นจางซงอู่ว่าวันนี้หน่วหวงตั้งอยู่ในกระดานแล้วหรือ? ก็คงต้องขอยืนยันคำเดิมในฐานะคนบนกระดานมากกว่า ไม่... หยางเยว่ซือยังคงเป็นผู้เดินหมากอยู่ดังเดิม และหากถามว่าผู้เดินหมากฝ่ายตรงข้ามกับนางเป็นใครนั้น ตัวเขาเองก็ไม่แน่ใจเช่นกัน เพราะอย่างน้อยตอนนี้เขาก็มั่นใจแล้วว่าโตรุ่ยเป็นหนึ่งในหมากของพระองค์

“โตรุ่ยเตรียมนำกำลังจะบุกยึดผู้ซุน”

หนวีหวงศ์ทรงแจ้กับเหล่าผู้นำด้าชีตะวันออก หลายครั้ง การประชุมส่วนตัวของเหล่าผู้นำเกิดขึ้น การประชุมที่มีเพียงแค่เจ้าเมืองฮั่นตะวันออกเท่านั้น แน่แน่นอนว่ารวมถึงผู้นำโลหยางอย่างเอวี่ผิงอีกด้วย ตามาผู้อยู่ในฐานะนักโทษถูกเชิญมาด้วยทุกครั้ง ไม่หรงก หยางเยว่ซือไม่ได้ต้องการขอความเห็นอย่างจริงจั่งจากเหล่าแซ่เอวี่ผิง เห็นได้ชัดว่าเป็นการขู่ลู่ซุนและเจียงซุกลาย ๆ ว่าการเป็นมิตรนั้นเป็นทางเลือกที่ดีแล้ว ไม่เช่นนั้นก็เตรียมที่จะใช้ทั้งชีวิตอยู่ในคุกเพื่่อมองเมืองของตัวเองถูกคนอื่นปกครองได้เลย

“โตร์ยูเร่งสร้างผลงานเพื่อลบคำว่าย่ำแพ้ต่อด้าชี” เอวี่ผิงเกียเอ่ย “ตามหลักของกลุ่มนักล่า ผู้ชนะมากกว่าเป็นจำผู่ง”

เหนือหัวพยักพระพักตร์รับอย่างง่ายดาย พระองค์ยกขาขึ้น จิบ ปล่อยให้พวกเขาได้จมอยู่กับความคิดตนเองพักหนึ่ง ก่อนที่จะเป็นเซวี่ไท่จื่อที่เอ่ยขึ้นก่อน ในสายตาของทุกคนก็ต้องนับว่าเซวี่ไท่จื่อนั้นอ่อนอาวุโสที่สุดในที่นี้ แม้ในทางอายุจริงแล้ว หยางเยว่ซือควรจะถูกนับว่าอ่อนอาวุโสที่สุดก็ตามที แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครคิดว่าคนอย่างหยางเยว่ซือถือว่เป็นผู้อ่อนอาวุโสได้ ในเมื่อนางคือคนที่ถืออำนาจสูงสุด ณ ที่นี้

“แล้วฝ่าบาททรงดำริไว้เช่นไร ข้าหมายถึงลู่ซุนพอจะช่วยเหลือได้บ้างหรือไม่” เซวี่ไท่จื่อเอ่ยขึ้น

หนวีหวงศ์แย้มสรวล เซวี่ไท่จื่อนั้นเป็นผู้ตามที่ดีทีเดียว ไม่สร้างปัญหามาก ตั้งคำถามได้ฉลาด ปฏิบัติตามความต้องการได้อย่างไม่บกพร่อง จางซงอวี่ไม่เคยเห็นเซวี่ไท่จื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ สาเหตุ หรือแม้กระทั่งผลกระทบที่อาจจะเกิดต่อเมืองอื่น เรียกว่าง่าย ๆ ว่าแทบจะไม่ถามอะไรเลย นอกเสียจากการยื่นความช่วยเหลือให้... ‘คนโง่มที่เดินตามโดยไม่ถามถึงจุดหมาย’ บางคนมองว่าเซวี่ไท่จื่อเป็นเช่นนั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้นเสียทีเดียว ที่จริงแล้วไม่ใช่เลย เซวี่ไท่จื่อจัดว่าฉลาดมากต่างหาก

หยางเยว่ซือไม่ใช่คนเอาเปรียบใคร หากอีกฝ่ายไม่ได้ทำให้ขุนเคื่องพระทัย หรือตั้งใจเอาเปรียบพระองค์ก่อน ในทางกลับกัน

ยิ่งอีกฝ่ายยื่นน้ำใจให้มากเท่าใด ก็ยิ่งได้คืนกลับไปมากขึ้นเท่านั้น ด้วยซ้ำ การที่หมั่นเป็นฝ่ายยื่นน้ำใจให้กับข้าศึกนั้นฉลาดมากทีเดียว อย่างน้อยข้าศึกก็เป็นอันที่ชนะในสายตาของเตปจิ้น การเลือกยื่นฝั่งที่ชนะได้ก่อนย่อมได้เปรียบ ยิ่งความเป็นมิตรเหนียวแน่นเท่าใด ยิ่งจะได้ประโยชน์ในตอนท้ายเท่านั้น...

‘หยางเยว่ซือเดินตามเพียงผลประโยชน์เท่านั้น ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะยื่นน้ำใจให้เกินควร’

สิ่งนี้ไม่ฉลาดเท่าไรนัก ด้ายเส้นเล็ก ๆ ที่หมั่นพันไปวันละนิด สุดท้ายย่อมเหนียวแน่นกว่าเชือกเส้นใหญ่ที่พันในวันเดียว ในฐานะคนฉลาดแล้ว เซวียไท่จื่อเป็นคนฉลาดที่ฉลาดไม่น้อย...

“ในความจริงแล้ว หม่อมฉันคิดเรื่องการสานสัมพันธ์ทางการค้ากับเจ้อเจียง” หนวี่หวงตี้ตรัสขึ้นมา

“พระองค์คิดว่าเฉียนฉินจะต้านไม่อยู่เช่นนั้นหรือ” จางซงอวี่ถามขึ้น

คำว่าผูกมิตรกับเจ้อเจียง นั้นแปลว่าพระองค์คิดเอาไว้แล้วว่า อาจมีความเป็นไปได้ว่าการศึกครั้งนี้จะเสียผู้ขุนให้กับมองโกล คิดกันอย่างง่าย ๆ ว่าหยางเยว่ซือย่อมคิดจะยึดเฉียนฉินในเร็ววัน เมืองที่พระองค์ต้องการก็เป็นไปได้อาจมีผู้ขุนอยู่ด้วย การที่คิดเปิดทำการค้าใหม่ ก็หมายความว่าอาจเตรียมการเอาไว้เผื่อกรณีที่เสียไป ผู้ขุนอันเป็นเมืองท่าสำคัญไป พระองค์สั่งพระเศียรเป็นการปฏิเสธ

“ไม่ เตปจิ้นและพรรคพวกจะไม่ได้อะไรมากไปกว่าที่มีในมือในตอนนี เรื่องนั้นข้ายังยืนยันคำเดิม” หนวี่หวงตี้รับสั่ง

‘ท่านไม่มีทางได้สิ่งใดมากไปกว่าที่ได้ไปแล้ว’ รับสั่งที่เหนือหัวเคยให้ไว้เมื่อครั้งไปเจรจาที่ชายแดน จางซงอวี่ไม่ได้เป็นคนไถยใจเอง หากแต่เป็นคำบอกเล่าของเซวียไท่จื่อ และขุนนางของลู่ซุนที่ติดตามไปในครั้งนั้น เขาเองก็ตกใจไม่น้อยที่พระองค์ตรัสไปเช่นนั้น เพราะนั่นแสดงว่าพระองค์ไม่ได้คิดที่จะปล่อยให้เจียงซูตกเป็นของมองโกลตั้งแต่เริ่ม เพียงแต่ทั้งหมดนั้นเป็นหมากที่พระองค์เดิน เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจของเจียงซูที่อยู่ใต้การปกครองของพระองค์อีกครั้งเท่านั้น เขาจำไม่ได้ชัดว่าสีหน้าเขาในยามนั้นเป็นเช่นไร แต่คาดว่า

มันคงแย่น้อย เพราะเซวียไท้จื่อถึงกลับตรัสถามว่าเขาไม่สบายตรงไหนหรือไม่...

“ที่จริงข้าแค้นมาแจ้งพวกท่านไว้อ่อนเท่านั้น เรื่องการศึกตรงนั้นไม่ได้สำคัญอะไร เรื่องสำคัญคือความร่วมมือในการสร้างเสรีการค้าชายฝั่ง...” เหนือหัวทรงแจ้งก่อนจะจิบชาต่อ

“มันใจหรือว่าจะไม่เสียผู้ชุนไป เตบูจินอาจไม่คาดหวัง แต่นั่นเป็นเดิมพันทั้งหมดของโตรุย” เอวียฝั่งเกียเอ่ยเตือน

เอวียฝั่งเกียในฐานะคนที่รู้ความเป็นไปของกลุ่มอำนาจมองไกลที่สุด การเตือนของชายแซ่เอวียนั้นไม่ว่าอย่างไรรักต้องรับฟัง หยางเยว่ซือไม่ใช่คนประมาท นางจึงหันหน้าเอวียฝั่งเกียอยู่พักหนึ่ง รวากับกำลังประเมินบางอย่างก่อนจะวางแก้วชาร้อนลง สีพระพักตร์ของหนวีหวงดีบางครั้งเขาก็บอกได้ว่าพระองค์ไม่เคยวางพระทัยใครเช่นกัน

“นั่นก็เป็นเดิมพันทั้งหมดของราชสกุลฉินเหมือนกัน” เหนือหัวรับสั่ง “พวกนั้นแพ้อีกไม่ได้แล้ว เขารู้ดีว่าการแพ้มองไกลนั้นจะไม่ได้เสียแค่ผู้ชุน แม้กระทั่งเฉียนฉินก็ไม่เหลือ”

สถานการณ์ของเฉียนฉินเป็นเช่นที่นางว่าไม่มีผิด แม้จะรู้แก่ใจแต่ก็อดที่จะใจหายไม่ได้ ‘เฉียนฉินกำลังจะสูญสิ้น’ ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้น เซวียไท้จื่อเองก็มีท่าทีที่ชะงักไปเช่นกัน แม้กระทั่งคนที่ไม่ได้ยืนดียวร้ายอะไรกับเฉียนฉินมากอย่างเอวียฝั่งเกียเองก็ยังอดจะใจหายไม่ได้ หลายครั้งที่อดคิดไม่ได้ว่าสิ่งใดที่ทำให้คนอย่างหนวีหวงดีทรงแล้งน้ำพระทัยกับเฉียนฉินได้ถึงเพียงนั้น ทั้งที่กับดินแดนอื่น พระองค์เองก็ใจกว้างไม่น้อย

“เฉียนฉินไม่มีทหาร” เอวียฝั่งเกียเอ่ยเสียงเบา รวากับตัวเขาเองก็ไม่ได้ต้องการเห็นความย่อยยับของฮั่นเช่นกัน

เหนือหัวถอนพระปัสสาสะค่อนข้างหน่อออกมา ดูออกยากว่าแท้จริงแล้วพระองค์กำลังคิดอะไรอยู่ ที่ยากยิ่งกว่าก็คือ เขาไม่ได้คิดว่าพระองค์จะวางพระทัยในเฉียนฉินขนาดนั้นเสียด้วย แต่ทำไมพระองค์ยังคงรู้สึกว่ามันจะไม่เสียดินแดนแห่งนั้นไปกัน หรือพระองค์

ทรงคิดว่าให้เสียไปแล้วจะกู้คืนกลับมากันแน่ ความเป็นไปได้ข้อไหนกันบนกระดานหมากที่จะเป็นไป

“เขียนฉินจากมุมมองของฮั่นตะวันออกแล้วอาจจะดูโง่งอ” เหนือหัวรับสั่งด้วยสุรเสียงที่ยากจะรู้ว่าทรงชื่นชมหรือเหยียดหยามกันแน่

“แต่ก่อนหน้านี้เขียนฉินเคยปกครองฮั่นมาได้เนิ่นนาน... ฮั่นเคยเข้มแข็งมาได้นานเพียงใด ตัวท่านที่เลือกเข้ามาอยู่หลังกำแพงฮั่นรู้ดีกว่าใครไม่ใช่หรือ”

รับสั่งนั้นขโมยลมหายใจของเอวี่ผิงเกียไปครึ่งจังหวะ จริงอย่างว่า ชายแซ่เอวี่เลือกพาชาวโลหยางที่ถูกขับออกจากกลุ่มมองโกลออกมาอยู่หลังกำแพงของฮั่นภายใต้การปกครองของฉิน พวกกลุ่มคนที่ไม่ชอบชาวโลหยางไม่ใช่หมาที่จะปล่อยให้เหยื่อหนีไปได้โดยง่าย เรื่องนั้นทุกคนรู้ดี การที่เอวี่ผิงเกียเลือกมาอยู่หลังกำแพงฮั่นในครั้งนั้น แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้มองฮั่นภายใต้กองกำลังดำซี เขามองเพียงแค่ฉินเท่านั้น...

“หมาล่าเนื้อวิ่งหนีหมาจนตรอกมานานักต่อนักแล้ว” หนวีหวงตี้ตรัสก่อนจะยกขาขึ้นจิบอีกครั่ง

“ฝ่าบาทดูวางพระทัย...” จางซงอวี่เอ่ย “ราวกับว่าศึกนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว”

เขาใช้ความกล้าไม่น้อย ต้องนับว่านั่นเป็นครั้งแรก ๆ หลังจากที่เขาเข้าสู่มาอยู่ใต้บาร์มีของดำซีอย่างเป็นทางการที่เขากล้าจะเอ่ยวาจาไต่ถามหยางเยวี่ชื่อเกินสิ่งที่นางต้องการจะบอก คำตอบมีเพียงแค่อวยพระสรวลเท่านั้น แต่เพียงเท่านั้นก็รู้ได้แล้วว่าการเล่นทัพของมองโกลสู่ผู้ซุนครั้งนี้เป็นไปตามความต้องการของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดได้แผ่นดินนี้ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของหนวีหวงตี้แห่งดำซี ไม่มีเลย... ยอมรับว่าพระองค์เป็นคนที่น่าหวั่นใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องยอมรับว่าไม่มีสิ่งใดจะปลอดภัยไปกว่าการอยู่ในฝูงของสัตว์ที่อันตรายที่สุด

“วันนี้หมดฎีกาเพียงเท่านี้...” เหนือหัวรับสั่งหลังจากที่วางฎีกาฉบับสุดท้ายลง “ขอบใจทุกท่านมาก”

เสียงถวายพระพรดังขึ้น ก่อนที่เหนือหัวจะทรงเสด็จออกไปขุนนางออกไปทำงานที่ได้รับคำสั่ง ส่วนเหนือหัวนั้นจะเสด็จเข้าร่วมวางแผนกับเหล่าทหารต่อ

...เพราะแท้จริงแล้วไฟสงครามของฮั่นไม่เคยดับไม่ว่าจะจากฝั่งไหน...

ตอนที่ ๖๒

สันตะวันตกผู้ต้องการรักษาความมั่นคง

“ทูลหวางเย่ ลี้หวางเสด็จมาถึงเขตวังหลวงแล้วพะย่ะค่ะ”

เสียงรายงานดังขึ้น ก่อนที่เงาขององครักษ์ผู้รายงานจะหายไปจากหน้าห้องตรวจฎีกาทันทีที่รายงานจบ ฉินชงหยวนวางบันทึกเหตุการณ์ศึกฉางซุนลงข้างฎีกาจากกองทัพผู้ชนะที่ส่งมาเพื่อ ‘ขอ กำลังทหารเพิ่ม’ ก่อนจะหันไปตรวจความอุ่นของกาน้ำชาอีกครั้ง ฎีกาจากกองทัพเป็นฎีกาที่ขุนนางจัดเรียงเอาไว้เป็นกลุ่ม **ฎีกาไม่สำคัญ** ขณะนี้เฉียนฉินมีเรื่องที่ต้องจัดการมากมาย มากถึงขั้นที่ **ฎีกาไม่สำคัญ** ไม่อยู่ในอันดับการถูกเรียกขึ้นพิจารณาแม้ในลำดับสุดท้าย ฎีกาฉบับนั้นไม่ถูกหยิบขึ้นมาพิจารณาเลยจนผ่านไปเกือบหกวัน กระทั่งราชสาส์นจากลี้หวางถูกส่งตรงไปยังตำหนักรักษาพระองค์ของฮ่องเต้...

แน่นอนว่าราชสาส์นไม่มีทางเข้าถึงพระเนตรพระกรรณองค์ฮ่องเต้ได้ ด้วยเหตุผลด้านสุขภาพของพระองค์ ฉินหยางอี้เป็นผู้นำส่งราชสาส์นให้เข้ากับมือ ราชสาส์นของลี้หวางถูกผูกด้วยพู่แพรสีม่วง เข็มปิดสลักแน่นหนาไร้ร่องรอยการถูกเปิดอ่าน เป็นความตั้งใจพระทัยของผู้ส่งต่อสาส์นที่แสดงออกมาว่า ‘โอรสพระองค์กลางจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกับการปกครองทั้งภายนอกและภายใน และไม่ขอรับรู้อะไรด้วยทั้งนั้น’ ...ถามว่าชีหวางไม่รู้อะไรเลยจริงนะหรือ? ไม่จริง

เลย ฉินหยางอื่นน่าจะรู้ ‘อะไร อะไร’ มากกว่าถ้อยความในราชสาส์นฉบับนี้ด้วยซ้ำ เพราะหวางเพยในฉินหยางอีกแทบจะฝังตัวอยู่ในค่ายทหารเมืองผู้ซุนตั้งแต่เมื่อครั้งที่สงครามครั้งเก่าได้เสร็จสิ้นลง

‘ขอกำลังทหารเพิ่มด่วน’

เป็นราชสาส์นที่ไม่มากความตามวิสัยของลี้หวาง แต่ไหนแต่ไรมาแม้พิทกก็ไม่ใช่นิยมแรงถ้อยความมากนัก แต่ก็ไม่ใช่คนที่จะส่งสาส์นมาถึงเสด็จพ่อเพียงห้วน ๆ เท่านั้นเช่นกัน อย่างน้อยก็ต้องแจ้งเหตุผลบ้าง การที่ส่งมาเพียงสั้นก็เป็นไปได้ว่าอาจจะทรงเข้าพระทัยว่าทางวังหลวงรู้เรื่องอยู่แล้ว ฉินซงหยวนมันใจว่าตนจ้ราชสาส์น และฎีกาทุกฉบับที่ผ่านสายตาได้ หากแต่ไม่มีฉบับไหนเลยที่มีเรื่องของผู้ซุนอยู่ ไม่มีแม้แต่การเอ่ยถึงเรื่องทั่วไปในผู้ซุนด้วยซ้ำ กระทั่งเขาสั่งเรียกฎีกาทุกฉบับขึ้นมา จึงได้เจอฎีกาของฝังทหารที่ส่งมาเมื่อนานแล้วเข้า ฎีกาที่แจ้งถึงสัญญาณภัยคุกคามจากมองโกล

“ทำไมฎีกาฉบับนี้จึงไม่ถูกเสนอขึ้นพิจารณาในท้องพระโรง”

ฉินซงหยวนเลือกถามเพียงสาเหตุการไม่ถูกนำขึ้นทูล โดยเลือกที่จะไม่กล่าวถึงดุลยพินิจขุนนางที่มีหน้าที่จัดลำดับความสำคัญของฎีกา ไม่ง่ายสำหรับหวางเจ้าปัญญากับหน้าที่ ‘รักษาการผู้ว่าการแผ่นดิน’ ขุนนางเหล่านี้ต่างเคยยกย่องในปัญญาของเขาเมื่อครั้งเป็นเพียง ‘หวางเจ้าปัญญาผู้สามารถแก้ไขปัญหาที่ไม่มีใครในแผ่นดินสามารถแก้ไขได้’ ‘หวางที่มีคุณสมบัติครบพร้อมทั้งตำแหน่งไท่จื่อที่สุด’ ความนิยมชมชื่นที่เคยมีอันตรธานไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับไม่เคยมีมาก่อน

นับตั้งแต่วันที่เขาสืบเป็นรักษาการแทนองค์ฮ่องเต้ ความหวาดระแวงจากขุนนาง บ้างก็มองว่าเขาฉวยโอกาสจากพิน้องความรู้สึกละโม้ในตัวของหวางผู้ไร้ประสบการณ์การปกครอง คิดเอาเสียว่าเขายังขาดประสบการณ์และไม่พร้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้สถานการณ์ที่เลวร้ายเช่นนี้ ความกังวลใจเหล่านั้นสะท้อนผ่านทางคำพูด และการกระทำที่เจอได้ทุกวัน

ทั้งที่ก่อนหน้านี้เคยมีคำพูดชื่นชมถึงขั้นที่ว่า ‘หากเป็นป้าหวางแล้วภฏสกุลส่วยคงไม่เกิดขึ้น’ ด้วยซ้ำ ตามจริงแล้วด้วยอายุและความสามารถของฉินชงหยวนไม่มีสิ่งใดที่ห่างไกลคำว่าเหมาะสม แต่การถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับความเหมาะสมนั้นกลับเกิดขึ้น หากให้อนุมานแล้ว ฉินชงหยวนว่าน่าจะเป็นเพราะความกังวลต่อสถานการณ์ปัจจุบันมากกว่าความไม่พอใจในตัวเขา แต่เพราะว่าการตั้งคำถามกับความไม่มั่นคงของสถานการณ์ปัจจุบันไม่สามารถหาคำตอบได้ การตั้งคำถามกับความเหมาะสมตัวบุคคลจึงเป็นทางออกที่คนเหล่านี้พึงใจ เลือกทำเพื่อ ‘หาคนกล่าวโทษ’ เพียงเท่านั้น หากเป็นยามปกติเขาคงหาทางจัดการกับปัญหานี้เสียเพื่อให้งานสะดวกมากขึ้น แต่ตอนนี้เขาไม่มีเวลาขนาดนั้น **ในยามที่อันตราย** ฉินฉินมีสิ่งที่ต้องจัดการมากเกินไปจนกว่าจะเสียเวลากับความไม่มั่นคงทางจิตใจของผู้ได้บังคับบัญชา

“ทูลป้าหวาง แม้จะเป็นสถานการณ์สงคราม แต่ผู้ซุนก็ยังถือเป็นเมืองที่มีเจ้าเมืองถืออำนาจปกครองอยู่ หลายสิ่งไม่อยู่ในข่ายอำนาจที่ฉินฉินจะก้าวล่วงได้พะยะค่ะ”

เป็นคำตอบที่เขาไม่คาดว่าจะได้ยิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบัน คานอำนาจการปกครองของฮั่นหักลง ทำให้การปกครองแบบรวมศูนย์ที่มีมาอย่างเนิ่นนานเกิดการสั่นคลอน ไม่ขอเอ่ยถึงต้นเหตุการแตกหักให้ต้องเสียอารมณ์ หากแต่ผลลัพธ์คือฉินฉิน**ควรและต้อง**รักษากฎอำนาจที่ยังมีอยู่ให้แน่นหนาที่สุดเท่าที่จะทำได้ และไม่ว่าการกระทำนั้นจะคุ้มค่าหรือไม่ก็ควรทำเอาไว้ก่อน

...เงินไม่กี่กัวน ข้าวไม่กี่กำมือก็ซื้อน้ำใจคนอดอยากได้...

หากว่าเกิดปัญหาข้าวขาดแคลนในผู้ซุน สิ่งแรกที่ต้องทำคือปันข้าวจากฉินฉินไปยังผู้ซุน เพื่อรักษาน้ำใจกับผู้ซุนเอาไว้หากว่าพ่อค้าจากเกาะเจ้อเจียงต้องการต่อรองค่าธรรมเนียมการเทียบท่าเรือสินค้า ฉินฉินก็ควรตอบว่าจะพิจารณาเรื่องค่าธรรมเนียมใหม่ เพื่อแสดงให้เห็นว่าฉินฉินเป็นมิตร แม้ว่าการลดค่าธรรมเนียมอาจทำไม่ได้เลยในแง่ของการค้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ควร

เตรียมของกำนัลเล็ก ๆ น้อย ๆ ไว้เพื่อตอบแทนไมตรีของสมาคมพ่อค้าแทน

ไม่ว่าจะเป็นคำร้องแบบใด หากไม่ได้มาจากตัวซีแล้ว เฉียนฉินควรพิจารณาเอื่อน้ำใจให้มากเข้าไว้ก่อนจึงจะเรียกได้ว่าสามารถรักษามิตรไว้ได้ จะว่าเป็นเพียงสำนึกของฉินชงหยวนเพียงคนเดียวก็ไม่ได้ ขุนนางทุกคนที่เข้าร่วมว่าฎีกาด้วยกันมานานแรมเดือน ไม่ว่าใครก็ต่างเข้าใจเงื่อนไขข้อนี้ดีทั้งนั้น ฉะนั้นแล้ว การปฏิเสธการส่งทหารไปยังผู้ซุนนั้นถือว่าเป็นการตัดสินใจที่ไม่ปกติเอาเสียเลย

ใจหนึ่งของหวางหนุ่มผู้เพิ่งจะผ่านเหตุการณ์กับฎามาได้เพียงปีกบอิกไม่กี่เดือนเศษ อดไม่ได้ที่จะระแวงว่ามีบางอย่างกำลังเกิดขึ้นในหมู่ขุนนาง สายพระเนตรของหวางหนุ่มกวาดไปทั่วห้องว่าการชั่วคราว หากว่ามีใครคิดเห็นแปลกไปเขาย่อมสามารถจับท่าทีได้ แต่ความจริงมักน่ากลัวเกินกว่าสิ่งที่ปัญญาจะก้าวไปถึงเสมอ เพราะไม่มีขุนนางคนใดเลยที่แสดงท่าทีแปลกใจ หรือรู้สึกว่สถานการณ์ตรงหน้านั้นไม่ปกติดังเช่นที่เขารู้สึก ขุนนางทุกคนทำราวกับว่าเหตุผลนั้นถูกต้องแล้ว ความรู้สึกไม่สู้สบายพระทัยเกิดขึ้น หอกข้างพระที่นั่งขององค์ฮ่องเต้นั้นนับวันยิ่งจะเผยคมให้เห็นชัดขึ้น...

“นี่เป็นการขอทหารภายใต้อำนาจของทัพเฉียนฉิน”

“ทูลปาหวาง แม้จะหนักหรือหนุ หากจะเข้าดินแดนของผู้อื่นก็ย่อมต้องขออนุญาตก่อนไม่อาจทำโดยพลการได้ หนังสือและฎีกาเหล่านี้มาจากทัพของเฉียนฉินเองเป็นผู้ส่ง หากแต่ยังไม่มีฎีกาฉบับใดร้องมาจากเจ้าเมืองผู้ซุน เฉียนฉินจำเป็นต้องเคารพข้อกำหนดนั้นพะยะค่ะ” ขุนนางผู้หนึ่งทูล

“ทูลปาหวาง พวกกระหม่อมหาได้นิ่งนอนใจไม่ เมื่อได้รับฎีกาขอกำลังมา พวกกระหม่อมก็ได้ส่งสาส์นกลับไปสอบถามเจ้าเมืองผู้ซุน เพื่อให้ทางเจ้าเมืองผู้ซุนส่งฎีกากลับมายืนยันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่ได้ข่าวคราวอันใดจากทางผู้ซุน จึงยังมีได้ยื่นยกฎีกานี้ขึ้นทูลในท้องพระโรงกลาง เพราะถือว่ยังเป็นฎีกาที่ไม่สมบูรณ์พะยะค่ะ”

“ทูลปาหวาง การที่ผู้ชุมนุมเนิ่นนานมาถึงเพียงนี้แต่ยังไม่มี
ฎีกาตอบกลับมา ก็เป็นไปได้ว่าอีกฝ่ายอาจไม่สะดวกจะให้ทัพเขียน
ฉินเคลื่อนผ่านพะยะค่ะ”

...ขุนนางพวกนี้คิดว่าเขาโง่เพียงใดกัน...

ฉินซงหยวนได้แต่รำพึงในใจเท่านั้น มีเพียงคำว่า ‘ทูลปา
หวาง’ เท่านั้นที่ยังแสดงถึงความเคารพกันอยู่ ที่เหลือมันเต็มไปด้วย
คำกล่าว คล้ายว่าเขานั้นไม่มีความรู้อะไรในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง
เมืองเลยอย่างไรวางนั้น ในสถานการณ์ปกติอำนาจของฉินฉินก็
มากกว่าเจ้าเมืองผู้ชุมนุมอยู่แล้ว อย่างเมื่อครั้งมีคดีโง่งการละเล่นที่
เกี่ยวพันกับเรื่องกบฏแช่สุย แม้จะเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาล
เมืองผู้ชุมนุม แต่ถึงอย่างนั้นฉินฉินก็สามารถสอดมือสวมอำนาจของ
ทางศาลได้ และในตอนนี้อย่างถูกกำหนดให้อยู่ใต้อำนาจของทัพเขียน
ฉินจากสถานการณ์ฉุกเฉิน ไม่ต้องกล่าวอ้างถึงอำนาจของฉินฉิน
เพียงแค่อำนาจของแม่ทัพก็สามารถสั่งการเจ้าเมืองได้แล้ว มีหรือ
การเคลื่อนทัพเข้าจะเป็นปัญหา

‘ขุนนางพวกนี้ไม่ต้องการให้เกิดการเคลื่อนทัพไปยังผู้ชุมนุม’
ฉินซงหยวนหรือพระเนตรลงด้วยความสงสัย ในตอนนี้พื้นที่ที่อยู่ใต้
นาจฉินฉินเหลือไม่มาก ต่อให้ต้องแลกกับอะไรก็ควรพยายาม
รักษาเอาไว้ให้ได้มากที่สุด แต่ดูเหมือนขุนนางเหล่านี้จะไม่ได้คิดเช่น
นั้น หวางหนุ่มทอดพระเนตรไปยังใบหน้าของเหล่าขุนนางทีละคน
ด้วยสายพระเนตรที่ยากจะหยั่งพระทัย พระองค์ไม่คิดเอ่ยปากถาม
เพราะรู้แก่พระทัยดีว่าคงไม่ได้ความ ลองกล้าที่จะโกหกตั้งแต่ต้นแล้ว
ไหนเลยจะกล้าเผยเหตุผลออกมา

“หมายความว่าหากไม่มีฎีการ้องจากเจ้าเมืองผู้ชุมนุมมา ฎีกา
ของกองทัพฉบับนี้ก็จะไม่ถึงข้าสินะ”

ไม่บ่อยครั้งนักที่เหล่าขุนนางจะได้เห็นสีพระพักตร์เช่นนี้ของ
ฉินซงหยวน พระเนตรของฉินซงหยวนที่ปกติจะไม่แสดงอารมณ์ใด
บัดนี้กลับเห็นริ้วความไม่พอพระทัยอย่างชัดเจน พระโขนงของ
พระองค์เหยียดออกเป็นเส้นตรง และสิ่งที่รู้สึกได้ชัดเจนที่สุดนั่นคือ
บรรยากาศในห้องที่เปลี่ยนไป เหล่าขุนนางที่เคยคิดว่าหวางเจ้า

ปัญญาไม่ใช่ผู้ที่ม่แใจทรงงาน เพียงแต่มาแทนตำแหน่งองค์ฮ่องเต้ไม่ให้บัลลังก์ว่าง ไม่ว่าขุนนางทูลเสนออะไรก็ไม่ขัดข้อง หากแต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น หวางเจ้าปัญญาไม่อาจอยู่ได้ความคิดของคนอื่นได้นาน...

ฉินซงหยวนพยายามทำให้สถานการณ์ระหว่างผู้ครองบัลลังก์กับเหล่าขุนนางเป็นน้ำนิง ท่องเสมอว่าตนเองเข้ามาเป็นแค่หุ่นจำลองชั่วคราวขององค์ฮ่องเต้เพื่อไม่ให้ราชบัลลังก์ว่างเปล่าเท่านั้น การกวนตะกอนขึ้นมาเพื่อหาของที่ถูกลมอยู่ด้านล่างเป็นเรื่องที่คนชั่วคราวไม่ควรทำ ไม่ว่าเหล่าขุนนางจะกลบสิ่งใดเอาไว้หรือแสดงออกว่าไม่พอใจพระองค์เพียงใด พระองค์ก็ลืบทนทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน เมื่อถึงวันที่องค์ฮ่องเต้กลับมาแล้ว ทุกอย่างก็จะสามารถดำเนินต่อไปได้อย่างไม่สะดุด แต่ครั้งนี้ไม่อาจทำเช่นนั้นได้อีกต่อไป...

“ทูลบาทหวาง ฎีกาฉบับนี้ไม่ใช่ฎีกาเร่งด่วน การรอความแน่นอนย่อมดีกว่าพะยะคะ”

“เมื่อครั้งทัพฉางซุนก็เคยเป็นเรือไม่เร่งด่วนมาก่อน”

ฉินซงหยวนตรัสด้วยสีพระพักตร์นิ่งสนิท พระองค์ทิ้งเวลาให้เหล่าขุนนางหายใจอยู่ครั้งอีตใจ ก่อนที่จะทรงหยิบฎีกาทั้งหมดที่ไม่เคยถูกทูลถวายส่งให้กับราชเลขา แล้วเสด็จนำออกไปโดยที่ไม่ได้รับฟังคำแก้ตัวใดของเหล่าขุนนาง

ไม่อาจกล่าวโทษเหล่าขุนนางได้อย่างเต็มปาก หากเขาไม่ได้วางตัวเป็นเพียงหุ่นไม้แทนพระองค์ บางทีแล้วปัญหานี้อาจไม่เกิดขึ้นก็ได้ แม้ว่าความผิดฐานปิดบังบิดเบือนฎีกา ไม่ถวายฎีกาตามหน้าที่จะเป็นความผิดระดับต้องพ้นจากตำแหน่งขุนนาง อีกทั้งทนายทนายในตระกูลนับไปอีกเจ็ดรุ่นจะไม่สามารถสมัครสอบจอหงวนได้

แต่ถึงอย่างนั้นฉินซงหยวนก็วางโทษไว้เพียงแค่פקงานเท่านั้น หยางเยว่ซือกกล่าวเอาไว้ไม่ผิด ‘เมืองที่เหลืขุนนางเพียงครึ่งเดียวไม่อาจจะเอื่อน้ำใจต่อใครได้’ ฉียนฉินมิได้ยิ่งใหญ่ดังเคย การสั่งลงโทษหรือประหารขุนนางแม้เพียงผู้เดียว ก็อาจเกิดปัญหา

หลายส่วนได้ สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่อาจลงดาบอย่างเด็ดขาดได้ด้วยเงื่อนไขเหล่านั้น ผู้ไม่กล้าลงดาบยอมเป็นผู้ที่ต้องรับดาบ

‘การเป็นฮ่องเต้นั้นเป็นเรื่องไม่ง่าย แม้กระทั่งหวางที่มากด้วยปัญญายังดูสง่างามมากกว่าในยามที่เป็นหวาง’

‘ยามเป็นหวางแก้ปัญหาได้มากมาย เมื่อนั่งบัลลังก์ไม่ยกทำได้ดังเคย’

‘เขียนฉินไม่มีไท่จื่ออาจจะเป็นคำสาปจริงก็เป็นได้ แม้แต่หวางที่เป็นดังความหวังยังไม่อาจทำได้ดี’

‘หากผลัดบัลลังก์ยามนี้ต้องเกิดปัญหาแน่’

เสียงนินทาที่จิตใจให้บุคคลในประโยคได้ยินดังไปทั่ววังหลวง ฉินซงหยวนไม่ได้ถือสาต่อถ้อยคำนั้นมากนัก บางคนที่พูดก็ไม่ได้มีเจตนาตำหนิอย่างจริงจังเสียเมื่อไหร่ บางคนก็พูดไปก็เพราะไม่ได้ถือหางเขาตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ บางคนก็พูดเพียงเพราะ ‘พูดตาม ๆ กันมา’ ไม่อยากแปลกพวก บางคนเพราะโกรธที่ตนเองไม่สามารถทำอะไรได้ในสถานการณ์เช่นนี้เลยหาตัวคนผิดเป็นเขาแทน การครองบัลลังก์เพียงชั่วคราวนั้นเหมือนการอมลูกน้ำตาลของผู้อื่น จะลิ้มรสความหวานก็ได้ไม่นาน ครั้นจะกลืนก็ทำไม่ได้ ครั้นจะคายก็ยาก ยิ่งนานไปยิ่งทรมาน

ตำแหน่งไท่จื่อที่ใครต่างกล่าวขวัญถึงว่าสูงส่งและเป็นที่หมายปอง ไม่ใช่สิ่งที่โอรสพระองค์เล็กอย่างเขาควรจะได้สืบทอดตั้งแต่แรก กฎการขึ้นครองนั้นชัดเจน พระโอรสพระองค์โตเท่านั้น นอกเสียจากจะเกิดเหตุร้ายขึ้นกับพระองค์ ถึงกระนั้นผู้ที่ถูกเรียกในลำดับต่อไป แม้จะเป็นที่ถกเถียงว่าควรจะเป็นโอรสพระองค์ถัดมาอย่างฉินหานเฟิง หรือว่าพระโอรสในเสียนเฟยอย่างเขาที่พระมารดามีศักดิ์มากกว่าก็ตาม ถึงตอนนั้นความ ‘ไม่ได้ความ’ ของเขาในตอนนั้นก็จะมีกีดกันเขาออกจากตำแหน่งนั่นเอง

...ผู้นำในยามวิกฤติเป็นผู้นำที่ดี แต่มักไม่ใช่ผู้นำที่ได้รับคำชื่นชมหรือนิยมชมชอบนัก...

ความเคารพนับเพียงแค่เดินไปนั่งบัลลังก์ก็ได้มาโดยง่าย แต่เสียงชื่นชมและศรัทธาจากประชานนั้นขึ้นอยู่กับความสุขภายใต้การ

ปกครอง ในสถานการณ์เช่นนี้ต่อให้ผู้นั่งบนบัลลังก์ทำได้ดีเพียงใดก็ คงไม่มีใครมองเห็น เพราะทุกคนต่างมองเห็นเพียงก้อนความทุกข์ ของตนที่วางอยู่ตรงหน้าเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นฉินชงหยวนก็ไม่ได้ใส่ พระทัยมากนัก ยิ่งเขาดูไม่เหมาะสมเท่าไร พี่เขาก็จะยิ่งเดินเข้าไปใกล้ ตำแหน่งมากขึ้นเท่านั้น

คงไม่ผิดไปจากนี้มากนัก... หากผ่านวิกฤติธุรุกรานผู้ชนครั้งนี้ ไป ทัพเพียนฉินก็คงจะได้จังหวะได้กลับบ้าง การทวงคืนฉางซุนน่า จะเป็นเป้าหมายต่อไปของทัพเพียนฉิน หลังจากสามารถขับไล่ภัย ธุรุกรานจากมองโกลได้สำเร็จ การรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นจะเป็นสิ่ง ต่อไปที่ทัพเพียนฉินจะทำ ‘ฮั่นตะวันออก’ ด้าซีไม่ใช่กระดุกอ่อนเคี้ยว ง่าย แต่ไม่ใช่ว่าจะเคี้ยวไม่ได้เลย การประนีประนอม เล่ห์กลทาง ปัญญาไม่ใช่อาวุธที่จะต่อกรกับดินแดนนักรบ หากต้องการที่จะทวง คืนแผ่นดินจากดินแดนนักรบการศึกเป็นเรื่องที่เสี่ยงไม่ได้

...หนวีหวงดีแดนนักรบ...

ฉินชงหยวนไม่มีภาพจำของหนวีหวงดีแห่งด้าซีเลยแม้แต่น้อย พระองค์มักจะสวมผ้าบังพระพักตร์ตามธรรมเนียมของสตรีด้าซี อยู่เสมอ อีกทั้งยังไม่แสดงสีพระพักตร์มากจนสังเกตได้จากนอกผ้า บังนั้น สายพระเนตรของนางก็ไม่ได้มีแววอะไรมากนัก ดูไปก็คล้าย คนตายแล้วไร้แววตา ไม่ขมขื่นหากแต่ก็ไม่เกรงกลัวพระองค์ *ไม่ได้น่า จดจำนัก* หากถามถึงความทรงจำในด้าซีเขาเลือกจำเพียงแค่ ‘เยว่ เออร์’ เท่านั้น

ใบน้ากลมพวงแกมนุ่มฟู ผิวขาวเนียนละมุนไม่เคยต้องแดด เยว่เออร์ไม่ใช่สตรีที่ผิวงามละเอียดดังหยกเนื้อดีตามนิยามความงาม ของสตรีฮั่น ผิวของน้องบางจนเหมือนเห็นเลือดฝาดอยู่ตลอดเวลา ดวงเนตรกลมโตดูลูกกวาด แม้หางตาจะยกขึ้นแต่ก็ยังห่างไกลจาก คำว่าตาดูอยู่ไม่น้อย ติดจะมีประกายสดใสคล้ายมีดาวทั้งฟ้าอยู่ใน ดวงเนตรคู่นั้น ฉลองพระองค์ก็นิยมสวมใส่เสื้อผ้าสีสดใส โดยเฉพาะ ที่ปักลายดอกไม้และสัตว์เล็กจะชอบเป็นพิเศษ แม้แต่เครื่องประดับก็ ยังมีสีลันที่สดใส พระธิดาองค์เล็กของท่านอาหยาจเงินเฉาสดใสเสีย

จนบางครั้งแสงตะวันยังเหนียมอายที่จะส่องแสงถึง เยว่เออร์เหมือนดอกไม้ที่ฟลิบนกลางสนามรบ

ยามค่าคืนของฤดูเก็บเกี่ยวไม่หนาวเหน็บเสียจนน่าขยาด แต่บรรยากาศยามค่าก็ยังทำให้รู้สึกอาทรถึงอดีตได้ไม่ยาก ยอมรับว่าหลายครั้งเขาคิดถึงหยางเยว่ซือ ไม่เลย ไม่ใช่หยางเยว่ซือคนที่วางแผนสังหารนักรบมองโกลร่วมพันนาย แต่เป็นดอกไม้หนึ่งเดียวในป่าหนามต่างหาก ชีวิตของหวางที่ถูกคาดหวังให้เป็นไท่จื่อที่ดี ถ้าทำไม่ได้ก็ควรที่จะตายไปเสีย อย่าได้มาอยู่เพื่อเป็นข้อเปรียบเทียบกับหวางพระองค์อื่น เขาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความคาดหวัง และความเกลียดชัง มีลมหายใจผ่านไประวัน ๆ เหมือนนั่งอยู่กลางป่าหนาม ขยับตัวมากไปหนามก็จะเกี่ยวบาดกายได้ เยว่เออร์คนที่ทำให้เขายังรู้ว่ายังมีคนที่เขาเชื่อในตัวเขาแม้วันที่เขาไม่เหลือค่าอะไร คนที่จะส่งยิ้มให้เขาเสมอไม่ว่าเขาจะเป็นหวางว่าไท่จื่อ หรือเป็นเพียงพีชงหยวนที่ซี้เกียจ และต้องการจะหลบจากการเมืองมานอนกินขนมอร่อยในตำหนักก็ตาม

ความจริงที่เขาได้เสียเยว่เออร์ไปตลอดกาลนั้นทำให้ได้ยากยิ่ง ดินแดนตะวันออกเหลือเพียงแต่หนวี่หวงตี้ผู้มองเขาเป็นศัตรูนิสัยโหดร้าย ใจดำ ใช้คนเป็นหมากเพื่ออำนาจของตนเอง... ฉินซงหยวนหลับตาลงอีกครั้ง อาการซาเผ่ซ่านไปทั่วทั้งพระอุระของหวางหนุ่ม การหายไปของหยางเยว่ซือมีผลต่อตัวเขามากกว่าที่คนภายนอกรับรู้ ไม่ใช่เพียงน้องสาวคนสนิท แต่ป่าหนามที่ล้อมกายเขาไว้บัดนี้ไร้ซึ่งดอกไม้ชโลมใจแล้ว รอยยิ้มที่สว่างสดใสยิ่งกว่าแสงใดจะเทียบไม่มีให้กับเขาอีกแล้ว

สิ่งหนึ่งที่เขาไม่ค่อยแสดงออกให้ใครรู้ ก็คือความหวงแหนในตัวของหยางเยว่ซือ ‘หยางเยว่ซือถูกบอกให้อยู่แต่ในตำหนักเพื่อความปลอดภัย แสร้งเป็นไปต่อหน้าผู้อื่นเพื่อจะได้ไม่ถูกใช้ประโยชน์ทั้งที่มีน้ำเสียงน่าฟังยิ่งกว่าใคร’ หลายครั้งที่งงจุ่นเคยกล่าววาทนอยากออกไปเที่ยวเล่นนอกตำหนักบ้าง ถ้าหากว่าเขาจะพอช่วยขอ กับพระเจ้าหยางจินเฉ่า หรือขอพระเชษฐาทั้งสองของน้อง ให้น้องสามารถออกไปเที่ยวเล่นได้บ้างก็จะถือเป็นพระคุณมาก ฉินซงหยวน

อยากตามใจงจู้ตัวน้อย แต่ในขณะที่เดียวกันกลับมีความคิดที่ไม่ต้องการให้เกิดขึ้นแทรกเข้ามาในใจ เขารู้ดีว่านอกตำหนักมีสิ่งใดบ้าง ดอกไม้งามหากเติบโตเพียงในตำหนัก ไม่สัมผัสลมแรง ไม่ต้องแผ่ละอองฝน กระทั่งทำแมลงสักตัวจะตอมก็ไม่มีโอกาส หากเป็นเช่นนั้นแล้วดอกไม้ดอกนี้ก็คงจะแย้มสวย เป็นน้ำหล่อเลี้ยงชโลมจิตใจของเขาได้อีกนาน...

...ไม่ใช่ความรู้สึกหลงใหลดังเช่นหนุ่มสาว เป็นเพียงความหวงแหนเท่านั้น...

หากแต่น้ำในสวนสนธยาท้ายตำหนักวังหลวงดำซี้ ไม่อาจมีใครรู้ได้ว่าเมื่อใดที่น้ำนั้นกลายเป็นพิษไป จากดอกไม้สีสนสดใส บัดนี้ได้กลายเป็นไม้ใหญ่ที่คงจะมีแต่รากที่ยั่งลงดินเท่านั้นที่ไม่มีหนาม ดอกไม้แม้จะมีมากมายในสวนวังเฉียนฉิน หากแต่ดอกไม้เหล่านั้นมิได้หันมองในยามที่ตะวันอัสดง ดอกไม้ที่แย้มบานเพื่อทุกคนไม่ใช่ดอกไม้ที่ฉินซงหยวนต้องการ เขาต้องการเพียงเยว่เอ๋อร์เท่านั้น แต่ความต้องการของเขานั้นคงไม่อาจเป็นจริงได้อีกต่อไปแล้ว เมื่อได้ยื่นรายงานเกี่ยวกับหนวี่หวงตี้ เหมือนเขากำลังฟังเรื่องราวของศัตรูที่เขาไม่เคยรู้จักกัน นั่นทำให้เขาสามารถจัดการกับเล่ห์กลของนางได้บ้าง แต่ทุกครั้งที่ได้พบหน้า...

“จางเสียนเพยเสด็จ”

เสียงประกาศจากหน้าห้องดังขึ้น ดึงหวางเจ้าปัญญาให้หันกลับมาที่สถานการณ์ตรงหน้าอีกครั้ง จริงอยู่เขาพอจะเดาได้ว่าพี่หกกคงไม่ตรงมาหาเขาทันทีที่เข้าวัง น่าจะเข้าถวายพระพรเสด็จพ่อ และคุยกับฉินหยางอีกก่อน แล้วจึงค่อยมาตามเอาความเอาเก็บเขา แต่สิ่งที่เขาคิดไม่ถึงก็คือการมาเยือนของเสด็จแม่ต่างหาก เขามั่นใจว่าเขาไม่ได้ขาดการเข้าถวายพระพรในวันนี้ แม้ว่าจะเป็นการถวายพระพรและสนทนาลั่น ๆ ก็ตาม และพระนางก็ไม่ใช่สตรีที่จะเสด็จมาเยี่ยมพระโอรสเพียงเพราะเป็นห่วงหรือแค่นึกถึงเสียด้วย ในทางกลับกันการที่พระองค์เสด็จมานั้น ย่อมหมายความว่ากำลังมีเรื่องไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้นด้วยซ้ำ...

...เรื่องอะไรกันที่พาเสด็จแม่มาที่นี่...

ไม่ทันได้คาดเดาลึ่ใด ร่างบางของจางเสียนเฟยในชุดเสด็จออกนอกวังหลวงก็ปรากฏกายให้เห็น แม้ว่าการย่างพระบาทของพระองค์จะไม่ได้ไวไปกว่าปกติ หรือแสดงกิริยาร้อนรนออกมา แต่ถึงอย่างนั้นผู้เป็นโอรสก็สังเกตได้ว่าพระองค์จะร้อนรนกว่าทุกครั้ง พระพักตร์ของจางเสียนเฟยแม้จะนิ่งสนิท แต่ถึงอย่างนั้นพระเนตรกลับฉายแววกังวลอย่าเห็นได้ชัด พระองค์ประทับนั่งลงเสียก่อนที่เขาจะกล่าวถวายพระพรจบด้วยซ้ำ

“เสด็จแม่มีสิ่งใดหรือถึงได้เสด็จมาในยามนี้” ฉินชงหยวนรู้ดีว่าการเสด็จมาของจางเสียนเฟยเป็นเรื่องรีบร้อน และเขาไม่ควรประวิงเวลา

“ไต่ยนเรื่องที่ลี้วหวางเสด็จกลับวังหลวงกะทันหัน...” จางเสียนเฟยตรัสก่อนจะกลืนคำพูดของพระองค์ลงไป “ไม่สิ ไม่มีเวลาคุยเรื่องนั้น...”

ประโยคท้ายของจางเสียนเฟย กดเสียงจนแผ่วเบาลงคล้ายพระองค์กำลังรับสั่งกับพระองค์เองมากกว่า ลีพระพักตร์ของพระองค์ซีดเผือด เมื่อนึกถึงเรื่องที่ทำให้พระองค์ต้องเข้ามาพบกับพระโอรสผู้ถือพระราชอำนาจสูงสุดของแผ่นดินตอนนี้ ฉินชงหยวนไม่อาจเดาลึ่ใดจากลีพระพักตร์ได้ เขาเดาได้เพียงว่ามันเป็นเรื่องร้ายแรงเท่านั้น และจะต้อง**ร้ายแรงมาก**เสียด้วย จางเสียนเฟยไม่ใช่ผู้ที่จะแสดงออกมานัก แม้ในยามที่พระองค์โดนกล่าวกระแทกแตกดันจากเรื่องการตีตัวออกหากของสกุลจาง พระองค์ก็ยังมิได้แสดงออกว่าทรงทุกข์หรือตรอมพระทัยแต่อย่างใด หากสิ่งใดก็ตามที่ทำให้พระองค์มีสีพระพักตร์เช่นนี้ได้ ผู้รับฟังก็ควรจะได้เตรียมใจของตนเอาไว้ให้ดีเช่นกัน จางเสียนเฟยรวบรวมประโยคของตนเพียงครึ่งอีตี่ใจ ก่อนจะรีบรวบรัดใจความเอาไว้ในประโยคเดียว เพื่อแจ้งแก่ผู้มีอำนาจคนปัจจุบัน

“พวกชาวยุทธ์ทางตอนใต้แอบพาชาวเมืองหนีออกจากเยียนฉิน ไปกับเรือขนสินค้าของเจ้าเจียงไปขึ้นฝั่งที่ต้าซี้”

จางเสียนเฟยกล่าวด้วยความไวที่สาบานได้ว่า ทั้งชีวิต พระนางไม่เคยกล่าวสิ่งใดได้รวดเร็วเท่านี้ พระนางพักสวดพระปัสสาสะก่อนจะตรัสต่อไป

“เกิดมานานจนตอนนี้หมู่บ้านซีหูว่างเปล่าแล้ว”

จางเสียนเฟย สตรีสกุลจางไม่ใช่ผู้ที่จะกล่าววาจาล้อเล่น เพื่อสร้างความตระหนกหรือเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นได้ และเขาจำได้ดีว่าวันนี้พระองค์เสด็จออกไปที่หมู่บ้านซีหู... เสด็จแม่ไปหาร้านผ้าทางตอนใต้เพื่อซื้อผ้าพับมาเข้าเล่มตำราเก่าที่พระองค์กำลังซ่อมแซมและคัดลอกใหม่ รวมทั้งตั้งพระทัยไปหาตำราใหม่ ๆ ที่บางครั้งจะมาตามเรือสินค้าของเจ้าเจียงเพื่อมาคัดลอกนำเข้าห้องหนังสือของพระองค์เอง โดยยกขบวนเสด็จเล็กนำขบวนโดยทหารองครักษ์แปดนาย เกลียนประจำพระองค์ และเกลียนนางกำนัลพร้อมทั้งผู้ติดตามสี่นาง มีม้านำขบวนสอง ตามขบวนอีกสอง... พระองค์คงมีเหตุเจตนาจะมีผู้ติดตามเสด็จมากเพียงนั้น

“แม้แต่สุนัขตัวเดียวก็ไม่เหลือ” จางเสียนเฟยตรัสต่อ “ที่จริงแปลกตั้งแต่ที่เมืองซีหนานแล้ว แม้มิได้ลงถามแต่ท่าทางว่าซีหนานเองก็อาจจะเริ่มไปแล้วเช่นกัน”

“เสด็จแม่แน่ใจได้อย่างไรว่าเป็นพวกชาวยุทธ์ที่พาเข้าไป”
จินชงหยวนถามในสิ่งที่น่าสงสัย

หวางเจ้าปัญญาเริ่มประมวลปัญหาที่ตนเองกำลังจะต้องเผชิญ พระหัตถ์ทั้งสองข้างของจินชงหยวนเย็นจากปลายนิ้ว และเริ่มลามขึ้นไปราวกับว่าเลือดและปราณภายในกำลังถูกแช่แข็ง พระโอรสเริ่มจะซาหน้ามากกว่าต่อบทสนทนากันไปอาจจะทำให้ชาหนักจนยากจะเอ่ยวาจาได้ ความเครียดพุ่งขึ้นเป็นริ้วจับปลายความคิดที่แตกซ่านในหัวของหวางหนุ่มทุกอณูให้ประมวลผลช้าลง อาการปวดพระเศียรเริ่มดีขึ้นมาทางพระเศียรด้านขวาไปจนถึงขมับทั้งสองข้าง อาการปวดพระเศียรเรื้อรังสลายเก่าที่ไม่ได้เจอกันนานกลับมาเยี่ยมเยียนกันอีกครั้ง แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ไม่ได้มีทางเลือกจะหลีกเลี่ยง หวางหนุ่มประทับนั่งกับที่รับฟังสิ่งที่พระมารดาตรัสต่อ โดยภาวนาว่าตนจะไม่แสดงสีหน้าที่กังวลมากจนเกินไปนัก

“วัดลี้หวางเกิง ลือว่าวัดนั้นซ่อนพวกชาวยุทธ์เอาไว้ ตามถนนหมู่บ้านซีหนานมีแต่มีแต่คนของวัดลี้หวางเกิงเข้าออกบ้านนั้นร้านนี้ หลายบ้านมีหีบของวางอยู่หน้าประตู...”

วัดลี้หวางเกิงตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างสามหมู่บ้านทางตอนใต้ของเฉียนฉิน ถือเป็นวัดที่ใหญ่ และได้รับศรัทธาไม่น้อยไปกว่าวัดอื่น ๆ ของเฉียนฉิน นักบวชและผู้ทรงศีลที่นั่นว่ากันว่ามิประณสูงส่งและมีเมตตามาก จึงนับเป็นจุดรวมศรัทธาของผู้คนในเฉียนฉินทางตอนใต้ แต่เป็นที่รู้กันในเหล่าขุนนางว่าวัดลี้หวางเกิงไม่ใช่สถานที่ของผู้ทรงธรรมแต่อย่างใด อิทธิพลหลายอย่างอยู่เบื้องหลังร่ำอารามแปดเหลี่ยมแห่งนั้น แต่เพราะเป็นเรื่องที่ซ่อนกายอยู่หลังความศรัทธา จึงยากที่ขุนนางและทางการจะเข้าไปจัดการได้ ผ่านนานปีไปอิทธิพลที่มึกเริ่มแผ่ขยายไปไกลขึ้น หากจะกล่าวว่าวัดแห่งนี้มีอิทธิพลมากกว่าเหล่าขุนนางก็ไม่ถือว่ากล่าวผิดนัก

อย่างเมื่อครั้งที่มิกบฏเสนาบดีส่วย ก็ได้ยินมาว่าขุนนางหลายคนที่ไม่หวัดวทันก่อนทางการจะเข้าถึงแอบหนีไปพึ่งบารมีที่นั่นไม่น้อย แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าคนชั่วทุกคนจะเข้าไปอยู่ใต้ร่มบารมีของวัดลี้หวางเกิงได้ เท่าที่เคยได้ยินมาต้องเป็นผู้ที่ ‘เคยร่วมสร้างบุญด้วยกัน’ มาก่อน ฉินซงหยวนไม่เคยได้ตรวจสอบว่า ‘ร่วมสร้างบุญด้วยกัน’ นั้นหมายรวมถึงสิ่งใดบ้าง ตั้งแต่ก่อนที่เสนาบดีส่วยจะก่อการ จนกระทั่งตอนนี้ที่เสียขุนนางไปกว่าครึ่ง ก็ยังไม่เคยได้เข้าไปตรวจสอบเช่นกัน...

...ดูเหมือนว่าปัญหาที่ไม่ได้สะสางจะติวกล่อมเข้ามาในยามที่ยากลำบากเสียแล้ว...

“มีจอมยุทธ์มาเสนอให้แม่ฉันรีบไป” จางเสียนเพยตรัสด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบา...

‘ครึ่งหนึ่งเมื่อถวายตัวต่อวังหลวงแล้ว ก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับทางสกุลเดิมอีกต่อไป’

แม้ว่าจะกล่าวเช่นนั้น แต่ทุกนางที่สวมอาภรณ์สีสวຍ ย่างกรายด้วยระยะก้าวไม่แคบไม่กว้างเข้ามาคึดตัวในวังหลวงต่างรู้ดีว่า

ไม่เป็นเช่นนั้น แรกเริ่มตั้งแต่ก้าวออกจากจวน ก็รู้ใจแล้วว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นเพื่อ 'เชิดชูเกียรติวงศ์ตระกูล' จะบอกว่าเป็นการตัดเยื่อขาดใยได้อย่างไร ในเมื่อการเลื่อนตำแหน่งขุนนางของพี่น้องชายในตระกูลยังขึ้นอยู่กับลำดับนางในขององค์ฮ่องเต้ จะกล่าวว่าบังเอิญก็ควรจะอายแก่ผีสงเทวดาบ้าง...

การตีตัวออกหากของเจียงซูภายใต้การดูแลของสกุลจาง การที่พระนางยังมีเศียรอยู่บนบ่าก็ถือว่าองค์ฮ่องเต้เมตตาแล้วกระมัง... ที่จริงต้องเรียกว่าพระองค์ยังทรงประจวบเหมาะนักเลยยังมีว่างมาลงอาญามากกว่า แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ต้องรอให้ฮ่องเต้ลงอาญาอย่างเป็นทางการก็ได้ ในเมื่อเหล่าขุนนางและนางในเองก็มีได้บำไ้ไว้มือเท้าเสียหน่อย การจะเริ่มกล่าวโทษเรียกพระนามของจางเสียเพียวว่า 'ธิดาของสกุลจางผู้ทรยศเจียนฉิน' หรือ 'สตรีจากสกุลสิ้นความภักดี' ไม่ใช่เรื่องยากอะไร จริงหรือไม่...

การวางแผนต่อคำครหานินทาเป็นสิ่งที่สตรีในวังหลวงควรทำแต่ถึงไม่ใช่ว่าหากปฏิบัติตามนั้นแล้วจะส่งผลดีเสียเมื่อไร ยิ่งนั่งเฉยเท่าใดพฤติกรรมของอีกฝ่ายยิ่งรุนแรงขึ้นเท่านั้น การพูดจានินทาเริ่มจากลับหลังขยับมาเป็นต่อหน้า เมื่อเห็นว่ามีพวกเยอะก็เริ่มลุกลามมาเป็นการพูดเปรยในงานจับน้ำชารวมบ้าง เลยเกิดไปจนถึงการเข้ามาบุกตำหนักยึดเอาเป็นที่ชมการแสดง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีใครกล้าเข้ามาวุ่นวายกับพระนาง การหยามพระเกียรติเล็ก ๆ น้อย ๆ หากจะให้ทนก็ทนได้แต่ที่เกินไปคือการวางยาพิษในสำรับของว่าง

แม้ไม่ใช่ยาร้ายแรงถึงขั้นเอาชีวิตและผู้รับเคราะห์ก็ไม่ใช่พระนาง นางกำนัลที่รับหน้าที่ชิมพระกระยาหารต่างหากที่ลำบากในครั้งนี้ การขอยาจากฉินหยางอี้ที่เฝ้าพระอาการองค์ฮ่องเต้ ไม่ใช่เรื่องยากเกินกว่าที่ผู้ถวายพระพรองค์ฮ่องเต้ทุกวันอย่างจางเสียนเพียวจะทำได้ ยาช่วยได้เพียงบรรเทาอาการทางกาย หากแต่จิตใจที่ถูกบั่นทอนไปนั้นยากจะเยียวยา การพากันออกมานอกตำหนักเสียบ้างน่าจะพอช่วยการกระทำที่กำลังคึกคะนองของเหล่าพระสนมได้บ้าง

อากาศของเจียนฉินยามเข้าฤดูเก็บเกี่ยวไม่ร้อนและไม่เย็นเกินไป ดอกไม้ผลิบานทั่วเมืองราวกับพร้อมต้องานเฉลิมฉลองที่มัก

จะเกิดขึ้นทุกปี หากเป็นสถานการณ์ปกติ บัดนี้คงต้องกล่าวว่า ‘งานวันสถาปนาใกล้เข้ามาทุกที ประชาชนย่อมเปรมปรีdekันถ้วนหน้า’ แต่ในยามนี้อย่าว่าแต่เปรมปรีdekันเลย แม้กระทั่งบรรยากาศปกติยังไม่มีเกิดขึ้นด้วยซ้ำ ทั้งที่มีชาวฉวนซุนมาอาศัยอยู่ด้วย คนที่มากขึ้นควรทำให้เมืองคึกคัก หากแต่บรรยากาศรอบเมืองกลับให้ความรู้สึกทั้งโศกเศร้าและเหงาหงอยเสียมากกว่า

แม้ว่าขบวนเสด็จของจางเสียนเฟยจะเป็นขบวนเล็ก แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้เล็กมากจนยากจะสังเกตเห็น แต่กลับไม่มีใครออกมาชื่นชมพระบารมีเลยแม้แต่น้อย มีแค่เสี่ยวเอ้อที่ยืนประจำหน้าร้านเท่านั้นที่จะพอให้ความสนใจกับทหารม้านำขบวนอยู่บ้าง

จางเสียนเฟยเป็นผู้ใฝ่รู้ ไม่มีตำราใดที่พระนางไม่เคยอ่าน ผ่านสายพระเนตร สิ่งสำคัญในการครองอำนาจหนึ่งนั่นคือการเป็นที่รักของผู้คนได้การปกครอง หากวันใดไม่เป็นที่รัก วันนั้นก็ไม่ใช่ผู้ถือสิทธิ์ในการปกครอง ก็พอจะคิดได้ว่าบางทีอาจเป็นเพราะประชาชนรังเกียจพระนางที่เป็นคนแซ่จางเลยมิได้ต้อนรับขับสู้ แต่อีกนัยหนึ่งก็อดคิดไม่ได้ว่าหากเป็นคนอื่นจะยังได้ผลลัพธ์เหมือนกันหรือไม่ แล้วหากเป็นเหมือนกันจะทำเช่นไร

เป็นที่รู้กันว่าพระอาการประชวรขององค์ฮ่องเต้ไม่ได้เกิดจากพระอาการเก่ากำเริบดังเช่นที่หมอหลวงแถลง หากแต่เป็นผลมาจากคานอำนาจที่ถูกทอนออกไปโดยเด็กรุ่นลูก อำนาจเป็นสิ่งที่ต่อลมหายใจคนได้ง่าย ครั้นจะพรากรมหายใจก็ไมยากนัก แม้การคลังไคล้ในอำนาจจะถูกกำหนดว่าเป็นกิเลสที่น่ารังเกียจสำหรับผู้เจริญ แต่การถูกเรียกว่าผู้เจริญนั้นคงเกิดขึ้นไม่ได้หากไม่มีอำนาจหนุนหลังเอาไว้ พระหัตถ์ของจางเสียนเฟยตลบผินม่านเกวียนลงด้วยไม่ต้องการเป็นผู้รับรู้ถึงความเสื่อมถอย ขอเป็นคนไม่รับรู้เสียยิ่งดีกว่าเป็นคนชนความทุกข์เข้าวังหลวง

...วังหลวงมีเรื่องวุ่นวายมากมายเกินพอแล้ว...

เกวียนเสด็จผ่านหมู่บ้านที่เจียบเหงาไปจนถึงปลายทางเสียงกระซิบกระซาบกันของนางกำนัลผู้ติดตามกับทหารองครักษ์ดังขึ้นนอกเกวียน โดยไม่มีท่าทีว่าม่านหน้าเกวียนจะถูกเปิดขึ้น

สถานการณ์ด้านนอกไม่ปกติ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่มีสัญญาณอันตรายที่จะถูกส่งโดยนางกำนัล ความสงสัยเกิดขึ้นในพระทัยของเสียนเพยสกุลจาง พระองค์ลองแถมเปิดฝ้าม่านด้านข้างเกวียนดูอีกครั้ง...

บ้านเรือนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านซีหูถูกปิดเอาไว้ทุกหลัง ต้นไม้หน้าบ้านแห้งเหี่ยวคล้ายขาดน้ำมานานวัน หน้าต่างระบายอากาศก็ถูกปิด บางหลังราวกับถูกรื้อออกไปครึ่งหนึ่งเหลือโครงบ้านเพียงเศษไม้เท่านั้น เรื่องการจัดระบบเมืองใหม่ให้มีชาวฉางซุนที่อพยพมาอยู่ร่วมกับชาวเฉียนฉินไม่ใช่เรื่องที่เป็นความลับ แต่การจะทราบถึงรายละเอียดพื้นที่ที่อพยพเข้าออกนั้น มีเพียงแต่ขุนนางที่เป็นผู้รับผิดชอบเท่านั้นที่ทราบ... แต่หากคิดตามตรรกะแล้ว การอพยพคนเข้าก็ควรจะทำให้จำนวนคนหนาแน่นขึ้น แต่โยหมู่บ้านซีหูกลับดูราวกับเมืองร้างไร้ผู้คน พระชนงของจางเสียนเพยขมวดเข้าหากันด้วยความสงสัย แต่ยังไม่ทันจะได้ดำริสิ่งใด เสียงรายงานก็ดังขึ้น

“ทูลจางเสียนเพย กระหม่อมหวังอุ้เฉินหัวหน้าองค์รัชขอรายงานพะยะค่ะ”

“ว่าไป” จางเสียนเพยรับสั่งตอบแทบจะทันที

“ทูลจางเสียนเพย ร้านผ้าซีหูวันนี้ไม่มีคนอยู่พะยะค่ะ อีกทั้งร้านตำราปิด กระหม่อมขอให้พระองค์เสด็จกลับวังหลวงก่อน แล้วค่อยให้นางกำนัลเรียกดูผ้าจากหมู่บ้านอื่นภายหลัง ขอจางเสียนเพยทรงพิจารณา”

“ถ้าข้าจะลงไปเสียหน่อย...” จางเสียนเพยลองตรัสถามเพื่อหยั่งความร้ายแรงของสถานการณ์

“ทูลจางเสียนเพย สถานการณ์หมู่บ้านซีหูไม่สู้ปกตินัก การเสด็จออกนอกเกวียนมิอาจทำได้พะยะค่ะ” เสียงทูลกลับหนักแน่นทำให้ผู้ที่ประทับอยู่ในเกวียนตัดพระทัยได้อย่างง่ายดาย

ความสงสัยอาจพรากรลมหายใจคนได้ในหลายทาง ครั้งหนึ่งเคยมีบันทึกที่กระอักเลือดตายเพราะใครรู้หน้าที่หายไปของตำราพยากรณ์การเคลื่อนของดาวบนนภา และมีจอมยุทธ์เหินเวหาที่ตกผาลงมาตายเพราะเกิดสงสัยว่าบนผาอันมีสิ่งใดใบจึงถูกห้ามมิให้ปีน

พระนางเป็นสตรีสกุลจางเลือกตายอย่างบัณฑิต พระองค์เลือกกดเก็บความสงสัยเอาไว้ในพระทัยดีกว่าพาพระองค์เองออกไปเสี่ยงภัยด้านนอกนั้น อย่างน้อยความสงสัยนั้นก็อาจฆ่าพระองค์ได้เพียงคนเดียว แต่ความต้องการที่จะลงไปอาจพรากรมหายใจของผู้ร่วมทางได้ด้วย พระองค์ไม่ต้องการเป็นตัวปัญหาของใคร เพราะรู้แก่พระทัยว่าหนึ่งรอยขีดที่ต้องผิวกายอาจหมายถึงศีรษะของทหารกล้า

จางเสียนเพยตอบรับคำแนะนำนั้นก่อนจะปิดม่านด้านข้างลง นางกำนัลสองนางย้ายขึ้นมานั่งในเกวียนของจางเสียนเพย อีกสองนางนั่งอยู่หน้าและหลังเกวียน เกวียนของนางกำนัลกลายเป็นเกวียนเปล่าทันที รูปแบบการเปลี่ยนที่นี้ทำให้พระนางตระหนักถึงความร้ายแรงของสถานการณ์มากขึ้น การที่นางกำนัลนั่งประกบพระนางไว้ นั้นหมายถึงหากมีอันตรายใดเกิดขึ้น พวกนางจะต้องกลายเป็นผู้รับเคราะห์แทนเสียนเพย

เกวียนเคลื่อนตัวอย่างช้า ๆ เพื่อกลับเข้าวังหลวง ไม่มีบทสนทนาใดเกิดขึ้นในเกวียน แม้ว่าผู้ที่นั่งข้างในจะเป็นนางกำนัลคนสนิท ไม่มีแม้แต่การเปิดม่าน ความอึดอัดกดดันพระทัยของจางเสียนเพยทีละน้อย ความรู้สึกเสียดายที่สูญเสียสำหรับหาเวลาออกมาออกวังหลวงได้ผสมปนเปไปกับความกลัวในสิ่งที่ตนไม่รู้ การแค่นั่งเกวียนออกมาแล้วต้องนั่งกลับไปนั้นกดดันพระทัยของพระองค์ไม่น้อย ยิ่งระยะทางย่นใกล้เท่าใด ความอึดอัดพระทัยกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวังหลวงก็กลับเข้ามาย้ำเตือนเท่านั้น พระองค์นั่งภาวนาให้ม้าลากเกวียนช้าลงอีกนิด แต่ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผล เกวียนไม่ชะลอลงและพระองค์ก็ควรเปลี่ยนวิธี

“ถ้าหากว่าวัดลี้หวางเกิงปลอดภัย ก็พักให้สัตว์เลี้ยงก่อนเข้าวังหลวงเถิด”

แม้จะเหมือนเป็นคำสั่ง หากแต่น้ำเสียงของพระองค์นั้นติดจะเป็นคำขอร้องเสียมากกว่า นางกำนัลทั้งสองมองหน้ากัน ก่อนที่คนหนึ่งจะเปิดม่านออกไปกล่าวบางอย่างกับนางกำนัลหน้าเกวียนและทหารองครักษ์ด้านนอก พวกนางรู้ดีว่าการตัดสินใจขึ้นอยู่กับองครักษ์มากกว่าจางเสียนเพย จางเสียนเพยเป็นสตรีที่ไม่ยุ่งยากต่อ

นางกำนัลในการถวายการรับใช้ พระนางเคารพและปฏิบัติตามกฎของวังหลวงได้เป็นอย่างดี ฉะนั้นแล้ว ต่อให้พระนางจะทรงต้องการที่จะให้พระเพียงใด หากกราของครักษ์กล่าวเพียงคำเดียวว่าไม่ปลอดภัย พระองค์ก็ทรงจะล้มเลิกความต้องการของพระองค์อย่างง่ายดาย

“หม่อมฉันแจ้งองค์ครักษ์ให้แล้วพะคะ” นางกำนัลทูล ก่อนที่ภายในเกวียนจะกลับเข้าสู่ความเงียบอีกครั้ง

เกวียนยังคงเคลื่อนที่ไป จางเสียนเพยมิได้นั่งอธิษฐานให้สามารถหยุดให้พระที่วัดลี้หวางเกิงได้ พระองค์เพียงแค่ปล่อยความคิดของพระองค์ท่องไปตามสิ่งที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงบางครั้งก็มาไวเสียจนไม่ทันตั้งตัว ฉะนั้นเคยเป็นใหญ่ บัดนี้เหลือเมืองคู่มิตรเพียงหนึ่ง ตำบลที่เคยเป็นเพียงเมืองกันชนกลับกลายเป็นผู้ถืออำนาจใหญ่ในอันแทน ไม่อาจรู้ได้ว่าในพระทัยขององค์ฮ่องเต้นั้นบอบช้ำมากหรือน้อยกว่าพระอาการประชวรที่แสดงออกมา แต่ในฐานะ ‘ภรรยา’ พระนางก็ไม่อาจนิ่งนอนพระทัย จะป่วยมากหรือน้อยก็ควรจะหิบบิย่น้ำพระทัยในยามยาก

จางเสียนเพยเป็นสตรีคนหนึ่งมากกว่าเป็นพระสนม พระองค์มิได้ไปเข้าเฝ้าองค์ฮ่องเต้ทุกวันเพียงเพราะต้องการเป็นฮองเฮา พระองค์เพียงหวังในฐานะภรรยาเท่านั้น แม้ว่าการถวายตัวเข้าวังหลวงมีอาจเรียกได้ว่าใกล้เคียงชีวิตคู่ธรรมดา แต่ความหวังหาของผู้อยู่ร่วมกันมาอาจขัดขาด พระนางมิได้เก่งกาจเหมือนพระสนมผู้มีได้เป็นผู้มีเรื่องราวสนุกสนานไปทูลเช่นพระสนมมาน มีเพียงแค่น้ำชาและกระดานหมากไปชวนองค์ฮ่องเต้เล่นคลายเหงาเท่านั้น การที่ต้องเห็นบุรุษผู้เคยสง่างามหม่นแสงลงทุกวันนี้เป็นทุกข์อย่างหนึ่ง

“เชิญเสด็จพะคะ”

เสียงของนางกำนัลดังขึ้น ทำให้จางเสียนเพยออกจากวังค์มาอยู่ที่สถานการณตรงหน้าอีกครั้ง ม่านหน้าเกวียนเปิดขึ้น แม้จะไม่ได้เสด็จเยือนบ่อย แต่ก็บอกได้ว่าวัดลี้หวางเกิงไม่ได้ต่างจากเดิมในความทรงจำนัก วัดลี้หวางเกิงยังคงเป็นวัดที่เงียบจนเหมือนไร้

นักบวชเช่นเคย ทั้งวัดมีเพียงเสียงใบไม้และสายลมเท่านั้น บริเวณวัดกว้างใหญ่รายล้อมด้วยต้นไม้สูงที่ดูเหมือนจะแย่งกันโตเพื่อไปถึงชั้นที่สามของวิหารรูปแปดเหลี่ยมสูงแปดชั้น เพียงแค่ก้าวเข้าบริเวณวัดก็สัมผัสได้ถึงความสะดวก เจริญของงานเขียนเพื่อก่อเจตเทียบบ้างจากวิหารเพียงสายตาสสามารถมองเห็นกระถางธูปภายในวิหารได้ ไม่ใกล้ไม่ไกลเกินไปนัก กว่าที่ม่านหน้าเจริญจะเปิดได้หมายความว่าองค์รัชได้สำรวจสถานที่แล้วว่าปลอดภัย

ระหว่างการก้าวเดินไปยังวิหารแปดเหลี่ยมงานเขียนเพื่อก่อเจตเทียบบ้างเห็นบางอย่างนั่นคือใบไม้ การอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่แล้วพบใบไม้ตกไม่ใช่เรื่องแปลก แต่นั่นต้องไม่ใช่วัดลิวทางเกิง เป็นที่รู้จักถึงความอัศจรรย์อย่างหนึ่งในวัดแห่งนี้ นั่นคือการที่บริเวณวัดกว้างไกลเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ ไม่มีแม่มงานักบวชอยู่ในสายตาแต่กลับมองหาใบไม้ร่วงไม่มี แต่วันนี้กลับมีใบไม้ร่วงหล่นรอบบริเวณ เมื่อพระบาทก้าวย่างเข้าไปในพระวิหาร ความน่าแปลกพระทัยอย่างที่สองก็เกิดขึ้น...

พื้นไม้ของวิหารแปดเหลี่ยมนั้นปกติจะไร้ซึ่งเศษฝุ่นเศษเถ้า หากแต่ตอนนี้กลับมีเศษฝุ่นที่ดูคล้ายกับเศษเถ้าธูปตกอยู่ที่พื้น แม้ไม่มากหากแต่ก็สามารถเห็นได้ด้วยสายตา ราชวงศ์รัชยังคอยสอดสายสายตาไปรอบด้านเพื่อความปลอดภัย และยืนอยู่ใกล้งานเขียนเพื่อก่อเจตเทียบบ้างมากกว่าระยะปกติ ขนาดคนอย่างงานเขียนเพื่อก่อเจตเทียบบ้างถึงความผิดปกตินี้ มีหรือเหล่าองค์รัชจะไม่เห็น นางกำนัลสองคนเดินไปจัดการเตรียมธูปมาถวายให้งานเขียนเพื่อก่อเจตเทียบบ้างด้วยท่าทีที่เห็นได้ชัดว่าระมัดระวังกว่าเดิม เมื่อได้รับธูปมาแล้วงานเขียนเพื่อก่อเจตเทียบบ้างก็เริ่มไหว้ทันที การภาวนาของงานเขียนเพื่อก่อเจตเทียบบ้างเป็นไปเพียงสั้น ความผิดปกติเหล่านั้นก็บอกพระนางว่าจะอ้อยอิ่งมิได้ เมื่อสวดภาวนาจบพระองค์ก็เฝยพระพักตร์ขึ้นชมความงดงามขององค์พระอีกครั้ง องค์พระของวัดลิวทางเกิงนั้นเป็นองค์พระยืนสูงเท่าวิหารแปดชั้นที่ครอบพระองค์ไว้ ทำจากหยกสลักองค์ใหญ่ให้ความสงบใจยามได้ยล หากแต่ครั้งนี้ต่างออกไป ความรู้สึกถึงอันตรายร้องเตือนพระนาง

จางเสียนเพยเลือกที่จะสลัดความคิดที่ตนไม่สามารถหาคำตอบที่ถูกต้องได้ออกไป ก่อนจะเสด็จไปปักธูปบูชาให้สิ้นพิธีไปเสีย แต่ก่อนที่จะปักธูปลงพระเนตรพลันไปเห็นสิ่งผิดปกติที่เกิดขึ้น จากแท่นไหว้จนถึงกระถางธูปไม่ได้ไกลเกินระยะสายตา และพระองค์กล่าวสาบานต่อหน้าองค์พระว่าเมื่อยามภาวนาพระองค์ไม่ได้เห็นสิ่งนี้อักษรที่เหมือนถูกสลักอยู่ที่ขอบกระถางธูปมานานมากจนเลื่อนรางไปบางส่วนปรากฏขึ้นกับตาของพระนาง ทั้งที่ก่อนจะปักธูป เหนือกระถางบริเวณนั้นไม่มีแม้แต่รอยข่วนด้วยซ้ำ

‘บูชาพระปักธูปกลางกระถาง ต้องการความช่วยเหลือให้ปักขีดขอบกระถางให้กำหนดรูปและริมหนึ่งของกระถางไว้’

...ต้องการความช่วยเหลือ...

แม้ข้อความจะปรากฏได้อย่างน่าสงสัย หากแต่ถ้อยคำดูเหมือนผิดเกินกว่าจะระแวง จางเสียนเพยอ่านบันทึกต่าง ๆ มากุม่ากพที่จจะรู้ว่าความช่วยเหลือของวัดลี้หวางเกิงนั้น ไม่ได้มีเพียงการเป็นที่พึ่งทางใจเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความช่วยเหลือด้านอื่นอีกด้วย แม้จางเสียนเพยจะไม่ได้ต้องการความช่วยเหลืออะไร แต่ไม่รู้ว่าสิ่งใดคลพระทัยให้พระนางปักธูปลงที่ด้านข้างของกระถางขีดไปทางขวามือติดกับขอบดั่งคำแนะนำ

เพียงไม่ถึงสามอาทิตย์ก็มีเงาบางอย่างพุ่งผ่านด้านบนวิหาร! เหล่าองค์กรก็พุ่งเข้ามาประจบพระองค์ทันที ในขณะที่นางกำนัลยังไม่รู้ว่าควรจะทำตัวเองไปอยู่ตรงไหน เงานั้นมิได้พุ่งเข้ามาใกล้พระวรกายของพระองค์แต่อย่างใด หากแต่สองเงานั้นไปหยุดอยู่ที่อื่น สายพระเนตรของจางเสียนเพยไล่ขึ้นไปยังเงานั้น อย่างที่รู้กันว่าวัดลี้หวางเกิงนั้นเป็นที่เคารพและศรัทธาของสามหมู่บ้าน พระยีนองค์ใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้ เป็นศูนย์รวมศรัทธาของชาวเมืองทั้งสามเพราะฉะนั้นการขึ้นไปยืนเหยียบพระอังสา² ของพระยีนในยามที่ยังมีคนกราบไหว้นั้น เป็นสิ่งไม่ควรทำเป็นอย่างยิ่ง

² พระอังสา (ราชาศัพท์) ป่า

“แม้แต่คนจากวังหลวงก็ยังหมดศรัทธาหรือนี่” คำอุทานอย่างประหลาดใจดังขึ้นจากหนึ่งในสองคนนั้น

เหล่าองครักษ์ดูจะระแວดระวังมากขึ้น การโจมตีผู้ที่ดูคล้ายจะเป็นภัยต่อผู้ได้การคุ้มครองถูกสั่งระงับหลังจากเหตุกบฏสกุลส่วย พวกเขาต้องรอให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายประสพครุร้ายจริง แล้วจึงจะสามารถโจมตีได้เพื่อลดข้อครหาการกระทำเกินกว่าเหตุของคนในวังหลวง ยิ่งในปัจจุบัน ความมั่นคงทางตำแหน่งของจางเสียนเพยไม่อยู่ในจุดที่จะสามารถกระทำตามใจชอบได้แล้วด้วย หากเร่งลงมือไปก็จะมีแต่จะลำบากเสียนเพยในภายหลังเสียมากกว่า

“หมดศรัทธา” จางเสียนเพยผู้ปฎิรูปเอ่ยทวนคำ

“ก็ใช่นะลิ...” เสียงของอีกคนดังขึ้น ก่อนที่สองคนนั้นจะหายตัวไปจากพระอังกษขององค์พระ และมาปรากฏตัวต่อหน้าจางเสียนเพย “ท่านปฎิรูปเพราะอยากออกไปไม่ใช่หรือไร”

เมื่อเขาลงมาจากพระอังกษแล้วจึงได้เห็นหน้าค่าตากันชัดเสียหน่อย ชายสองคนรูปร่างสูงใหญ่กว่าทหารองครักษ์วังหลวงสวมใส่ผ้าเนื้อบางทอลายคลื่นน้ำทับกันหลายชั้น หากจะกล่าวว่าเป็นชาวเจ้อเจียง รูปร่างหน้าตาของทั้งสองก็มีได้ใกล้เคียงกับชาวเจ้อเจียงเสียทีเดียว ไหนจะสำเนียงที่ไม่คุ้นหูไม่ว่าจะฟังอย่างไรก็ไม่ใกล้เคียงสำเนียงเมืองไหนที่เคยได้ยินมา จางเสียนเพยหลุบพระเนตรลงด้วยความเคยชิน พระองค์ไม่ควรสบตาชายอื่นที่มีชื่อเสียงองค์ฮ่องเต้รวมถึงไม่ควรเอ่ยปากตอบทสนทนามากเกินไปควรด้วย...

“เกือบลายดอกเบญจมาศ หากเป็นคนจากวังหลวงจะเก็บค่าความเสี่ยงเพิ่มขึ้นหวัละห่าลิบตำลึงทอง” หนึ่งในนั้นเอ่ย “กฎคือใครใหญ่ไปคนสุดท้าย เรือเทียวแรกมีสำหรับคนตำแหน่งเล็กเพื่อไม่ให้คนอื่นในเรือโดนจับได้ไปด้วย ยกเว้นว่าจะจ่ายเพิ่ม คนตำแหน่งใหญ่ก็จะได้ไปเรือเทียวแรกด้วย แต่เรือเทียวแรกไม่ใช่เรือที่คนในวังหลวงจะนั่งได้อย่างสบาย ข้าไม่แนะนำ...”

ถ้อยคำนั้นยังคงเป็นไปราวกับว่าอีกฝ่ายรู้ว่าเธอกำลังต้องการอะไร แต่นั่นเป็นการเข้าใจไปเพียงฝ่ายเดียว เพราะนอกจากฝ่ายที่พูดแล้ว ไม่มีใครในที่นี้เข้าใจเลยสักนิดว่าเขากำลังกล่าวถึง

อะไรอยู่ อีกฝ่ายดูไปแล้วก็ไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อพระนางแต่อย่างใด ดูได้จากปฏิกิริยาของเหล่าองครักษ์ที่ยังไม่ชักกระบี่ออกมา หากแต่คำพูดจานั้นยากจะเข้าใจยิ่งนัก

“แล้วนี่จะไปกันกี่คน...” อีกฝ่ายถามขึ้น “หมดนี้ไม่ไหวหรอกนะ”

“ทำไมจะไปทั้งหมดไม่ได้กัน” จางเสียนเพยรับสั่งถามกลับ ทั้งที่ยังไม่แน่ใจว่ากำลังเอ่ยถึงสิ่งใด

“ก็ที่ไม่พอน่ะสิ มาปักธูปเอาตอนนี้ชาวบ้านเขาก็เตรียมตัวขึ้นเรือกันไปหมดแล้ว วันนี้เป็นวันของเมืองซีหนานถ้าจะไปคืนนี้เลยก็ได้แค่คนเดียวเท่านั้น อย่างเบียดก็ได้สองคน...”

...วันของเมืองซีหนาน นั่งเรือ ไปที่ใดกัน?...

“นั่งเรือไปนานหรือไม่”

จางเสียนเพยฉลาดถามไม่น้อย อย่างน้อยระยะเวลาในการเดินเรือก็น่าจะพอบอกจุดหมายได้บ้าง พระนางยังคาดสิ่งใดไม่ได้ แต่อย่างน้อยเท่าที่มั่นใจได้คือคืนนี้จะมีชาวซีหนานนั่งเรือออกไปที่ใดสักที่หนึ่ง พระนางไม่เคยหลอกล่อใครด้วยวาจามาก่อน เคยทำแต่เพียงเดินหมากเท่านั้น แม้จะทำปากกล้าถามไป หากแต่ใจยังคงสั่นกลัวไม่น้อย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้แปลกใจอะไรกับอาการของพระนาง

“นานเท่าไรขึ้นอยู่ที่จะลงจุดไหน ถ้าลงแค่เจ้อเจียงก็ไม่เกินสิบสามชั่วยามก็ถึง บอกจุดหมายแก่นายเรือไว้เสียก่อน มิเช่นนั้นจะโดนพวกพ่อค้าขายเรือคิดราคาเต็มเอา แต่ถ้าจะไปต่อจนถึงหุบเขาสามกระเรียนก็จะนานไปอีกสักสิบห้าชั่วยามได้ เรือที่พานั่งยาวไปจนถึงต้าซีไม่ได้ออกคืนนี้ จะออกในอีกสามคืน หากรีบจะไปคืนนี้ก็ต้องไปพักที่เจ้อเจียงก่อนอีกสามคืน แล้วค่อยหาเรือไปต่อ” ชายผู้นั้นตอบ

“พวกข้ารับเงินแค่ค่าพาออกไปจากเฉียนฉินเท่านั้น ค่านายเรือเป็นเรื่องของท่านกับนายเรือที่จะต่อรองกัน”

“ข้าแนะนำให้ท่านแต่งตัวให้มือชอกว่านี้ น่าจะดีกว่า” ชายอีกคนเอ่ยเสริม “ขึ้นไปอย่างหุหุหุราเช่นนี้ได้ถูกนายเรือชุดเงินจนเหลือไม่พอทำมาค้าขายพอดี”

“เรื่องนั้น...” จางเสียนเพยชมวดพระขนงก่อนจะแสวงถามเรื่องอื่นต่อ “เอาของไปได้ก็หีบ”

“คนละไม่เกินสอง” นายคนแรกตอบ “ถ้าจะไปกันเยอะก็จ่ายนายเรือเพิ่มเอา”

“หากของเยอะเกินสองหีบต่อคนจะซื้อที่เพิ่มก็ได้ สองหีบจ่ายเพิ่มเท่ากับหนึ่งคน จ่ายกับนายเรือเท่านั้น พวกข้าไม่รับส่วนนั้น” ชายอีกคนกล่าวเสริม

“หากจะให้มั่นใจว่ามีที่บนเรือแน่ก็จ่ายพวกข้าไว้ก่อน อย่างน้อยก็ให้เชื่อมั่นว่าท่านจะมาขึ้นเรือ มิเช่นนั้นคนอื่นที่เขาคงต้องการชีวิตใหม่จะเสียสิทธิ์ไปด้วย”

...ต้องการชีวิตใหม่?...

“เท่าไรรี”

จางเสียนเพยถามกลับทันที เรื่องราวเริ่มเห็นเค้าลงในหัวแล้ว นางกำนัลที่อยู่ไม่ไกลได้แต่ตกใจเท่านั้น พวกนางไม่คิดว่าจางเสียนเพยจะทรงต้องการสิ่งใดก็ตามที่ชายแปลกหน้าสองคนเสนอให้ การไปเจอเจียงหรือต้าซีไม่ใช่สิ่งที่จางเสียนเพยจะต้องจ่ายให้คนแปลกหน้าพาไปเสียหน่อยแล้วการไปที่ไม่มีทหารองครักษ์นั้นยังเป็นไปไม่ได้ แต่ถึงกระนั้นพวกนางถูกฝึกมาไม่ให้เอ่ยขัดผู้เป็นนาย นางกำนัลได้แต่แสดงสีหน้าคล้ายคนกำลังอมของน่าแขยงอยู่ในปาก จะกลืนก็ไม่ได้ จะคายก็ทำไม่ลง

“หวัละหกลีบห้าตำลึงทองรวมค่าเสี่ยงภัยที่พวกท่านเป็นคนจากวังหลวงแล้ว” ชายคนแรกตอบ “ข้าไม่ชุดริดเกินควร นี่เป็นราคาน้ำใจแล้ว หากไม่ไว้ใจราคะนี้ จะไปถามกับใครก็ได้ในเมืองซีหนาน”

สีหน้าของชายคนนั้นจริงใจอย่างยิ่ง จางเสียนเพยสัมผัสไม่ได้ถึงการโกหกจากชายตรงหน้าเลยสักนิด เท่าที่จำได้ก่อนหน้านี้เขาได้กล่าวไว้ว่าค่าเสี่ยงภัยเพราะเป็นคนจากวังหลวงห้าสิบตำลึงทอง นั้นหมายความว่าค่าพาออกไปทำเรื่อนั้นจ่ายเพียงสิบห้าตำลึง

ทองเท่านั้น ‘เพียงสิบห้าตำลึงทอง’ เป็นคำที่ใช้ได้เฉพาะกับคนที่มียศหวัดจากวังหลวงเท่านั้น ราคาสิบห้าตำลึงทอง แม้แต่ขุนนางระดับกลางยังต้องคิดซ้ำอีกครั้งเลยทีเดียว และนั่นยังไม่รวมค่าเรือ...

“เท่ากันหรือ ซ้ำกับนาง?” จางเสียนเพยปรายสายพระเนตรไปทางนางกำนัลคนหนึ่ง คำถามนี้เป็นไปเพื่อให้มั่นใจว่าคนพวกนี้ไม่รู้ตำแหน่งของพระนาง

“จะท่านหรือคนจากหมู่บ้านซีหนานก็เท่ากัน เพียงแต่คนจากวังหลวงมีค่าเสียงภัยเพิ่มหัวละห้าสิบตำลึงทอง จะเป็นนางฮั่นเตียงหรือนางซงซา พวกเขาก็คิดราคาเดียวกันหมด”

คำว่านางฮั่นเตียงนั้นทำเอาสตรีผู้มีตำแหน่งหน้าชาไม่น้อย แต่อย่างน้อยก็สบายใจได้ว่าชายทั้งสองไม่รู้ตำแหน่งของพระนางอย่างน้อยการซื้อขายครั้งนี้ก็ปลอดภัยเพราะอีกฝ่ายไม่รู้ตัวตนของพระนาง จางเสียนเพยหยิบเงินจำนวนหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ แต่ก่อนที่พระนางจะยื่นไปกลับชะงักพระหัตถ์เอาไว้ก่อน...

“แล้วข้าจะมั่นใจได้อย่างไรว่าพวกท่านจะพาข้าไปจริง มิใช่เอาเงินข้าไป”

“โทษเถอะนะแม่นาง หมู่บ้านซีหูไม่เหลือสุนัขแม้แต่ตัวเดียว ป่านนี้พวกนั้นไปลงหลักปักฐานอยู่ที่หุบเขาสามกระเรียนไปหมดแล้ว กระมัง อีกไม่นานเรือเจ้อเจียงก็จะไม่มาขึ้นท่าที่นี่แล้ว ท่านจะเชื่อข้าตอนนี้หรือจะเสียโอกาสตลอดไปเล่า”

...หมู่บ้านซีหูไปหมดแล้ว...

เมื่อได้ฟังเรื่องที่เสด็จแม่เล่าจนจบ สิบพระพักตร์ของหวางเจ้าปัญญาก็ไม่มีสิ่งใดเจือปนออกไปจากความเครียด ย้ายออกทั้งหมู่บ้านอย่างนั้นหรือ? นั่นไม่ปกติ ต่อให้เป็นการหลอกลวงก็ไม่น่าจะไปทั้งหมู่บ้านไม่ใช่หรือ การอพยพทั้งหมู่บ้านนั้นจำเป็นที่จะต้องอาศัยบางอย่างมากกว่านั้น การย้ายถิ่นฐานไม่ใช่เรื่องง่ายเพียงแค่ฟังการบอกต่อ ๆ กัน เดินไปจุดธูปที่วัดลิวทางเกิงจ่ายสิบห้าตำลึงทองเก็บของสองหีบแล้วจะไปได้ หากไม่มั่นใจว่าการไปอีกที่ที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ การย้ายไปจะไม่เกิดขึ้น ขนาดการย้ายจากเขตสงคราม

ของชาวฉางชุนมายังฝูชุนและเฉียนฉินยังไม่ง่าย นับประสาอะไรกับหมู่บ้านซีหู หมู่บ้านนั้นเป็นที่ดินที่ดีที่สุดของเฉียนฉิน ดิดทะเลจะทำนาเกลือก็ได้ จะค้าขายก็ดี ทำเลทองเช่นนั้นกับคนที่ย้ายออกไปจนหมด

...เป็นไปได้เลย...

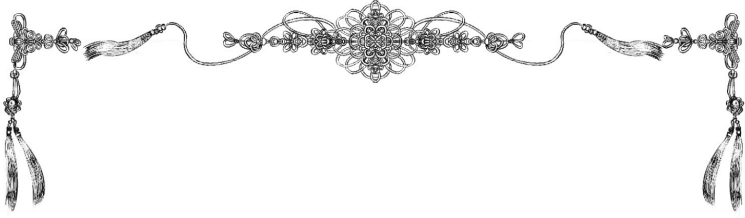
“ย้ายไปหุบเขาสามกระเรียนอย่างนั้นหรือกระหม่อม” ฉินซงหยวนถามทวนอีกครั้ง

“ใช่แล้ว”

เรื่องนั้นจางเสียนเฟยเองก็แปลกพระทัยเช่นกัน หุบเขาสามกระเรียนเป็นหนึ่งในที่ไม่มีใครกล้าเข้าไปอย่างมากมายที่สุดในแผ่นดินฮั่น หุบเขาที่วางทอดตัวใกล้กับที่ราบริมฝั่งทางตอนใต้ของลู่ชุน รู้กันมานานว่าเป็นหุบเขาอาถรรพ์ เคยมีชาวประมงไปตั้งรกรากที่นั่นแต่ก็ไม่มีใครอยู่ได้สักคน ได้ยินมาว่าไปลบหลู่เทพเจ้าเข้า ที่ดินตรงนั้นหากจะเรียกว่าอาเพศอาถรรพ์ก็ไม่เชิง

“ที่ดินนั้น...” ฉินซงหยวนพึมพำราวกับกำลังใช้ความคิด ก่อนจะกล่าวออกมา “ต้องเป็นฝีมือของดำซีแน่อน”

ตอนที่ ๖๓

หอยกับปูทะเลาะกัน

เรื่องที่จางเสียนเฟยประสบ ณ วิหารวัดลี้หวางเกิง ถือเป็นสถานการณ์ร้ายแรงของเฉียนฉิน 'การตัดสินใจย้ายถิ่นฐาน' ไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นง่าย ดูเอาได้จากชาวฉางซุนที่ต้องหนีตายมายังเฉียนฉิน ก็เห็นภาพได้ชัด สงครามหมายถึงอันตรายถึงชีวิต หากไม่ใช่ด้วยภาวะสงคราม มีหรือชาวฉางซุนจะยอมย้ายถิ่นฐาน 'ถิ่นฐาน' ประกอบด้วยหลายสิ่ง ที่อยู่อาศัย ที่ทำกิน ความคุ้นเคยที่มีมาตั้งแต่เกิดไม่อาจเทียบเคียงกับคำว่าความเคยชิน ควรเรียกสิ่งนั้นว่า 'วิถีชีวิต' จึงจะถูกต้อง การต้องทิ้ง 'วิถีชีวิต' เอาไว้เบื้องหลังเพื่อรักษาลมหายใจเอาไว้ไม่ใช่การตัดสินใจที่ง่าย

...มีคนยอมตายอยู่ที่ฉางซุนไม่น้อย...

การเปลี่ยน 'วิถีชีวิต' ของชาวฉางซุนในครั้งนี้ เปรียบเหมือนการย้ายจากแหล่งน้ำที่ยังไม่ทันจะแห้งเหือด ไปหาน้ำบ่อหน้าที่ไม่รู้ว่าจะมีน้ำมากเพียงพอหรือไม่ บางคนก็เลือกเสี่ยงกับน้ำบ่อหน้า บางคนก็เลือกความตายที่แน่นอน เพราะเชื่อว่าน้ำบ่อหน้าไม่อาจมีเพียงพอสำหรับทุกคน

เจ้าเมืองฉางซุนเล่าถึงเรื่องชาวฉางซุนยอมตายอยู่ที่แหล่งน้ำเดิมให้เขาฟังด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก 'มันน่าอายที่ผู้เป็นเจ้าเมืองอย่างข้า มิอาจรักถิ่นฐานได้มากเท่าพวกเขา' เจ้าเมืองวัยชรากล่าว หากแต่ฉินซงหยวนไม่คิดเช่นนั้น ข้อแรกท่านอาเป็นชาวเฉียนฉินเพียงรับ

หน้าที่เป็นเจ้าเมืองฉางซุนตามมอบหมายเท่านั้น การที่มีรู้สึกผูกพันกับฉางซุนไม่ถือเป็นเรื่องผิดแต่อย่างใด ข้อสองการยอมตายไม่ใช่ทางออกที่ดีตั้งแต่แรก คนตายไม่อาจทำอะไรได้ การมีชีวิตอยู่แม้จะยากลำบากบ้างแต่ความยากลำบากไม่อาจอยู่ไปตลอดกาล เช่นเดียวกับฤดูหนาวที่มีวันสิ้นสุดลง ฤดูใบไม้ผลิย่อมมาถึงในวันหนึ่ง ความจริงที่ว่า ฉียนฉินไม่ใช่แหล่งน้ำที่มีน้ำเพียงพอสำหรับทุกคนที่เข้ามาขออาศัยนั้นไม่อาจปฏิเสธได้ ฉียนฉินเป็นแหล่งน้ำที่ดีแต่มีเพียงพอแค่สำหรับชาวฉียนฉินเท่านั้น ใครก็ตามที่อยู่ในเขตจัดสรรที่ดินย่อมได้เห็นความลำบากของผู้อพยพด้วยสองตาของตนเอง จะอึดท้องก็ต้องรอการปันข้าวสารจากส่วนกลาง อย่างไรก็ตามแต่ทำกิน เพียงแค่ที่ซุกหัวนอนก็ยังไม่ง่ายที่จะเพียงพอสำหรับทุกคนจนบัดนี้ การจัดสรรจากทางการแม้จะพยายามทำให้ดีเพียงใด แต่ด้วยทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดก็ไม่อาจจัดสรรให้ได้เท่าสิ่งที่ชาวฉางซุนผู้อพยพมาเคยมี หากมิใช่คนหุนหวกตาบอดแล้วย่อมเข้าใจความลำบากของการเป็นผู้อพยพได้...

ซีหูเป็นที่ดินที่ดีที่สุดในฉียนฉินที่ชาวเมืองผู้มีใช้ขุนนางจะมีสิทธิ์ถือครองได้ หากไม่ได้มีความตั้งใจจะทำการค้าให้ร่ำรวย ถึงขั้นด่าสิ่งเงินถมเต็มหนอง ด่าสิ่งทองกองเต็มหีบ อย่างบรรดาคนหัดดีในผู้ซุนแล้ว การตั้งรกรากเป็นพ่อค้าในหมู่บ้านซีหูทางตอนใต้ของฉียนฉินก็ถือเป็นทางเลือกที่ดี แม้ซีหูจะมีเรือมาเทียบท่าไม่มากเท่าผู้ซุน แต่เพราะอยู่ในเขตของฉียนฉิน อัตราจังกอบการค้าจึงไม่ต้องเสียในระดับเดียวกันกับพ่อค้าคนหัดดีจากผู้ซุนเมืองการค้า ที่ต้องจ่ายในสัดส่วนที่สูงกว่า อีกทั้งยังสามารถรับสินค้าจากเรือสินค้าที่มาเทียบท่า เข้าไปขายในเมืองฉียนฉินที่มีลูกค้าเป็นกลุ่มขุนนางเงินหนาได้อย่างง่ายดาย เห็นได้ชัดว่าการย้ายออกจากท่าเลทองอย่างซีหูนั้นไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้ง่าย

...ไปทั้งหมู่บ้าน...

นั่นยิ่งแปลกเข้าไปใหญ่ ในภาวะสงครามแม้จะรู้ว่าการอยู่ต่อหมายถึงความตาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมิมีชาวฉางซุนบางส่วนที่เลือกตาย ดีกว่าจะต้องเดินหน้าหาน้ำบ่อหน้าที่ไร้ความแน่นอน การ

ที่ชุมชนหนึ่งจะพร้อมใจกันยกย้ายไปทั้งหมดทุกหลังคาเรือน ไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้จริงด้วยซ้ำ ต่อให้ปลายทางเป็นสวรรค์ก็ยังมีคนลังเลใจบ้าง และเท่าที่ได้ยินมา ปลายทางก็ไม่ใช่สวรรค์ เรียกว่าเป็นดินแดนอาถรรพ์ด้วยซ้ำ

พื้นที่ชายฝั่งติดกับหุบเขาสามกระเรียนของลู่ซุน... ไม่ ไม่ใช่ของลู่ซุนมานานแล้ว **หน้าต่างมีหูประตูดมีช่อง** การคืนอำนาจปกครองลู่ซุนกลับสู่พระหัตถ์ที่ไม่อาจถือของหนักได้ของเซวี่หลังเจียเหมือนปาฏิหาริย์ที่เกิดแก่ลู่ซุน แต่ไม่เคยมีสิ่งใดได้มาโดยเปล่า แม้กระทั่งปาฏิหาริย์ก็ทำให้สิ่งที่ฟ้าจะประทานให้เปล่าไม่ **ผู้สร้างปาฏิหาริย์** ขอแลกเปลี่ยนอำนาจที่คืนสู่มือกับที่ดินที่ไม่ได้ใช้งานของลู่ซุน ที่ดินที่มีแต่ชาวลือไม่ดี ไม่ว่าใครจะไปอยู่ก็ตายด้วยคำสาป หากไม่รักษาสัจจะกับเทพเจ้าผู้ปกปักรักษาดินแดนนั้นก็จะตายอย่างทุกซ์ทรมาน

...ลู่ซุนยกดินแดนแห่งความตายให้กับมัจจุราช แลกกับอำนาจที่ไม่มีอยู่จริง...

เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ อย่างเช่น ชุมชนหนึ่งหายไป หรือแม้กระทั่งพื้นที่แห่งความตายกลายเป็นดินแดนทองผิวนใหม่ ดังคำของจอมยุทธ์ผู้นั้นที่ไว้กับจางเสียนเฟย พอมองเห็นว่าผู้ครอบครองผืนดินแผ่นนั้นเป็นใคร ก็ไม่ได้ทำให้แปลกใจเสียเท่าใดนัก **หยางเยว่ซือหนวีหวงดี** ถ้าเป็นสตรีผู้นี้ ต่อให้บอกว่าขุนนางเฉียนฉินทุกคนดัดล้นใจย้ายไปรับใช้นางในแดนนรกก็อาจไม่แปลกด้วยซ้ำ...

ดังเช่นปัญหาการแข็งข้อของขุนนางในราชสำนัก จะโทษขุนนางทั้งหมดก็ไม่ได้ เพราะส่วนหนึ่งที่ปัญหานั้นเกิดมาจากการอ่อนข้อของตัวเอง เรื่องนี้ก็เช่นกัน ต่อให้หยางเยว่ซือมีวิชาสามารถเสกให้คนเห็นภาพลวงตาจากดินแดนแห่งความตายกลายเป็นดินแดนทองได้ก็ตาม หากคนเหล่านั้นเชื่อว่าเฉียนฉินสามารถดูแลพวกเขาให้มีชีวิตที่ดีได้กว่าการเป็นผู้อพยพในดินแดนอื่น **ดีอย่างที่เคยดีมาโดยตลอดและยังดีจนถึงวันนี้**

หมู่บ้านซีหู 'ดินแดนทองของเฉียนฉิน' กล่าวได้ไม่ผิดปาก หมู่บ้านที่อุดมด้วยน้ำ อาหาร ไม่ห่างจากตัวเมืองเฉียนฉินมาก ครั้น

จะติดต่อบุคลากรเข้าเรียนหนังสือเพื่อสอบจอหงวนก็สะดวก โจรไม่
มาก มีศาลประจำหมู่บ้าน หากเกิดอะไรขึ้นก็ไม่ต้องรอมารั้งศาล
กลางที่เฉียนฉิน สามารถจัดการคดีภายในกันเองได้ โดยส่วนใหญ่
คดีในซีหมักเป็นเรื่องการค้าเพราะเป็นหมู่บ้านติดท่าเรือ แม้ว่าจะ
ไม่ใช่ท่าเรือใหญ่ แต่ก็มีเรือสินค้าเข้ามาไม่ขาด ไม่มีฎีกาฉบับใดที่
แจ้งปัญหาเกี่ยวกับ...

...ไม่มีฎีกา!!!...

ความจริงอันโหดร้ายแซ่แข็งเลือดในกายได้ไวกว่าความ
หนาวในหมันต์ ความรู้สึกเย็นวابل้ำจากจุดกำเนิดปราณกลางสัน
หลังไปยังส่วนต่าง ๆ ทั่วพระวรกาย รวากับปราณทั้งร่างหยุดไหล
ชั่วคราวจากความจริงที่ได้พบ *ไม่มีทางที่หมู่บ้านหนึ่งจะหายไปโดย
ไม่มีการรายงานจากขุนนางได้* ที่ซีหมักศาลว่าการประจำเมือง นั้น
เท่ากับว่ามีขุนนางของเฉียนฉินประจำอยู่ในพื้นที่นั้น การแข็งข้อของ
ขุนนางครั้งนี้ดูจะไม่ใช่เพียงความตื้อด้านเพราะทูลทั่วไปเสียแล้ว
กลิ่นความผิดปกติดังกลิ่นไม่อาจเป็นพระพักตร์หนีได้

หวางเจ้าปัญญาผู้ที่ต้องรับผิดชอบทุกเรื่องที่เกิดขึ้นบน
บัลลังก์ขององค์ฮ่องเต้ขณะนี้ ไม่ว่าจะสุข ทุกข์ หรือการทรมานหัก
หลัง หยัดพระวรกายขึ้นอย่างรวดเร็ว ช่างเป็นความรู้สึกที่ต่างกัน
อย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้เห็นการทรยศ ในครั้งเสนาบดีส่วย
ตัวเขาเองก็เป็นคนหนึ่งที่เกี่ยวข้อง และรับรู้ถึงความอันตราย
ของสถานการณ์ในครั้งนั้นเป็นอย่างดี แต่ไม่เหมือนกัน ในครั้งนี้ที่ตัว
เขาเป็นผู้ถูกทรยศเสียเอง ร่างโปร่งที่ติดจะอิดโรยเพราะงานหนัก
ของหวางเจ้าปัญญาผุดลุกขึ้น แต่ไม่ทันที่จะได้ละจากห้องหนังสือไป
ไหน ร่างสูงใหญ่ของบางคนก็ปรากฏขึ้นเสียก่อน

หวางนักรบมิได้อยู่ในอาการผ้าแพร่ม่วงที่มักจะทรงสวมใน
ยามเสด็จกลับวังหลวง เห็นได้ชัดว่าเป็นการรีบร้อนเข้าพบ ‘ผู้ว่าการ
แทนพระองค์แห่งเฉียนฉิน’ จากข่าวที่ได้มา พระองค์น่าจะเสด็จกลับ
มาถึงวังหลวงได้เกินชั่วยามไปแล้ว แต่ยังมิได้ทรงน้ำหรือเปลี่ยน
ฉลองพระองค์จากฉลองพระองค์ที่ทรงสวมที่ค่ายทหารเมืองฉางซุน
พระพักตร์ของฉินหานเพิงดูเหนื่อยล้าตามประสาผู้ควมม้าข้ามเมือง

มาติดต่อกันโดยไม่ได้หยุดพัก แล้วก็ยังไม่ได้พักจนบัดนี้ สายพระเนตรของลี้หวางทอดมาทางพระโอรสองค์เล็กแห่งราชสกุลฉิน ก่อนจะตรัสถามถึงท่าทางของอีกฝ่าย ที่ดูเหมือนกำลังจะออกไปที่อื่น ทั้งที่บนโต๊ะเตรียมของรับรองพระองค์เอาไว้แล้ว

“นั่นเจ้าจะไปไหน...”

เรื่องขุนนางซีฉ้อจำเป็นต้องชะลอไว้สักสองชั่วยาม ฉินชงหยวนไม่มีทางเลือก เมื่อฉินหานเฟิงเสด็จถึงที่ห้องหนังสือแล้ว ซาในกาที่ขงไ้วรอรับรองหวางนักรบเย็นชืดทำให้ต้องขงใหม่อีกครั้ง หวานนักรบประทับตรงหน้าโต๊ะว่าการของฉินชงหยวนที่เป็นโต๊ะชั่วคราวในห้องทรงหนังสือ มิใช่โต๊ะพระที่นั่งประจำพระองค์ขององค์ฮ่องเต้ พระโอรสพระองค์โตนึกชื่นชมความรอบคอบของฉินชงหยวน ที่แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกบีบด้วยเวลา ก็ยังรักษาพระเกียรติองค์ฮ่องเต้เอาไว้ได้อย่างเหมาะสม การไม่ใช่โต๊ะพระที่นั่งขององค์ฮ่องเต้ ไม่ได้มีความสำคัญในแง่การว่าราชการ จะว่าการด้วยโต๊ะตัวไหน อำนาจของฉินชงหยวนในยามนี้ก็เทียบเท่าองค์ฮ่องเต้อยู่ดี แต่การไม่ประทับซ้อนทับรอยพระที่นั่งองค์ฮ่องเต้นั้นสำคัญในเชิงความสัมพันธ์ต่อผู้อยู่ใต้การปกครอง แม้มือจะจับกระบี่มากกว่าผู้กันเขียนฎีกา แต่ลี้หวางก็ทรงเข้าใจความยุ่งยากจากกันบั้งนี้สยของเหล่าขุนนางในวังหลวงดี

ลี้หวางทอดพระเนตรราชสาส์นของพระองค์ที่วางอยู่กับฎีกาและบันทึกหลายฉบับ ดูเหมือนบางคนพยายามจะปะติดปะต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่ชายแดนฉางชุนอยู่ ฉินหานเฟิงเบาพระทัยขึ้นเล็กน้อย อย่างน้อยการที่ผู้ถืออำนาจในการอนุมัติกองกำลังก็พยายามเข้าใจสถานการณ์ชายแดน ดูเหมือนว่าเรื่องชายแดนผู้ฉุนจะไม่ถูกเพิกเฉยในครั้งนี้

เสียงน้ำในกาเดือดอีกครั้ง กลิ่นใบชาต้องน้ำร้อนหอมฟุ้งเตะนาสิกสัมผัส นำาเศร้าที่แม้แต่กลิ่นใบชาชั้นดีก็ยังไม่สามารถคลายความตึงเครียดในจิตใจของสองบุรุษรัชทายาทแห่งราชบัลลังก์ฉินได้ ฉินชงหยวนรินชาให้กับผู้มีศักดิ์สูงกว่าก่อนจะรินให้ตนเอง

อย่างเชื่องช้ากว่าปกติ รวากับตั้งใจประวิงเวลาเพื่อรวบรวมสติให้มั่นคงขึ้นอีกเล็กน้อย หวางเจ้าปัญญากวาดสายพระเนตรสำรวจพระพักตร์ของคู่สนทนา พระองค์ไม่เห็นสิ่งใดนอกจากความเหนื่อยล้าที่แสดงออกมาจากพระพักตร์ของลิวหวาง

...ดูท่าว่าสถานการณ์จะแย่กว่าที่คิด...

พระทัยของหวางเจ้าปัญญาเต็มไปด้วยความกังวลล้นปรี่จนแทบจะเก็บสติพระพักตร์ไม่อยู่ ไม่กี่ชั่วยามก่อนหน้านี้พระองค์ยังมีกะใจจะหาทางเจรจากับเหล่าขุนนาง เพื่อส่งกำลังและอาวุธไปเสริมทัพให้กับลิวหวางอย่างไม่มีเงื่อนไขอยู่หรอก แต่เมื่อได้รับฟังเรื่องราวจากเสด็จแม่แล้ว เห็นทีว่าการเคลื่อนกำลังจะไม่ง่ายดังที่ตั้งพระทัยเดิมทีการที่ ‘ผู้ว่าการแทนพระองค์แห่งเจียนฉินชั่วคราว’ จะสั่งการขนทหารออกนอกเหนือจากการสับเปลี่ยนกำลังปกติ ย่อมมีขุนนางคอยขัดขวางโดยกล่าวอ้างถึงเหตุผลนานาประการอยู่บ้าง แต่ฉินซงหยวนก็ยังมั่นใจว่าตนจะสามารถหาเหตุผลและจัดการสถานการณ์ขัดแย้งนั้นได้ในท้ายที่สุด แต่ความท้าทายในตอนนี้อาจไม่ได้มีเพียงเสียงคำณของเหล่าขุนนางเสียแล้ว

‘หมู่บ้านซีหนานกำลังย้ายตามออกไป’

จริงอยู่ที่การอพยพย้ายชาวเมืองเกิดจะขึ้นไม่ได้หากไม่มีขุนนางคอยให้ท้ายในชุมชน แต่ถึงอย่างนั้นต่อให้มีแรงผลักดันมากเพียงใด หากความมั่นใจของชาวเมืองต่อเจียนฉินยังมั่นคงแล้ว ก็ยากที่ล้มภาระจะพับลงที่บั้นขิ้นเรือโยกย้ายตามเจ้าของไปเมืองอื่นได้ ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าความมั่นใจในความปลอดภัยของชาวเจียนฉินเสื่อมถอยลงหลังจากพ่ายสงครามครั้งที่ผ่านมา...

เพราะเส้นทางเคลื่อนกำลังพลเส้นทางเดิมทางเหนือที่เชื่อมกับฉางซุนไม่อาจใช้ได้แล้ว การส่งกำลังเสริมออกจากวังหลวงเพื่อไปหนุนทัพผู้ซุนจำเป็นต้องเคลื่อนขบวนผ่านใจกลางเมือง ผ่านบ้านเรือน ผ่านชุมชนชาวเจียนฉินหลายหมู่บ้านก่อนข้ามไปผู้ซุน เพียงลองนึกเอาว่าชาวเมืองที่ไม่มั่นใจว่าชีวิตจะปลอดภัยไปอีกกี่วันได้กลิ่นสงครามระลอกใหม่ที่กำลังจะปะทุ ความยุ่งยากก็เริ่มก่อตัวขึ้นมาแล้ว

“หยางอีว่าพระอาการเสด็จฟอดีขึ้นพอสมควร อีกไม่นานบำของเจ้าคงจะเบาลงบ้าง” ฉินหานเฟิงตรัสขึ้นหลังจากที่จิบชาไปจนหมดเกือบถึงก้นจอก

โอรสพระองค์โตทอดพระเนตรไปยังกองฎีกามากมาย ทั้งที่ประทับตราไปแล้วและที่ยังค้างไว้ ภาระงานที่มากจนมีอาจางบนโต๊ะทรงงานตัวเดียวได้ ตั้งแต่จำความได้พระโอรสองค์โตถูกสอนให้สำนึกว่าตนต้องเป็นผู้รับภาระสูงสุดในบรรดาพี่น้อง ไม่ว่าจะมารับสั่งใดลงมาหากเป็นภาระงานหนักเขาก็ควรที่จะน้อมรับเอาไว้ก่อน ไม่ควรเกี่ยงแก่งแย่งที่อ่อนวัยกว่ารับภาระนั้น แต่ครั้งนี้ภาระงานที่หนักหนาที่สุดจำต้องตกเป็นของชงหยวน เพราะภาระที่เขาต้องรับเป็นภาระที่ไม่อาจวางบนพระหัตถ์ของหวางพระองค์อื่นได้

ด้วยกฎที่สร้างเอาไว้รัดอย่างรัดกุม จนบางครั้งอาจจะเรียกว่าเกินความจำเป็นของทัพเฉียนฉิน ส่งผลให้การพ่ายศึกฉางซุนที่ผ่านมาทัพเฉียนฉินเสียกำลังไปมากกว่าทหารที่บาดเจ็บและตายในการศึก แม่ทัพ นายกอง พลทหารฝีมือดีจำนวนไม่น้อยต้องรับโทษจากการขัดคำสั่งของทัพหลวง แม้ว่าผลลัพธ์ของการขัดคำสั่งคือการทำให้ชาวเมืองฉางซุนมีลมหายใจได้ใช้ชีวิตต่อก็ตาม มิใช่ว่าเหล่าเจรทหารในทัพหลวงจะตามืดบอดมองไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ก็จำต้องลงโทษเพื่ออำนวณวินัยของทหารเอาไว้ แม่ทัพใหญ่อย่างฮั่วเฟยเทียนที่เคยเป็นดั่งหัวของกองทัพสลับหน้าที่กับหวางนักรบถูกปลดออกจากตำแหน่ง ทัพที่ไม่มีหัวยามศึกเข้าประชิดตัวยากที่จะได้รับชัยชนะอย่าว่าแต่ชัยชนะเลย ป้องกันตัวให้ปลอดภัยก็ยังไม่ง่ายที่จะทำได้ด้วยซ้ำ ฉะนั้นภาระที่ชายแดนจึงไม่ใช่สิ่งที่จะวางให้ใครทำแทนได้ และไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสักนิด

...เฉียนฉินจะเสียดินแดนไม่ได้อีกต่อไป...

สัญญาณมากมายจากฉางซุนทำให้หวางนักรบแนพระทัยได้ว่าศึกใหญ่อาจเกิดขึ้นในเร็ววัน โดยที่ไม่อาจจะระบุได้ว่าวันไหนเมื่อใด อาจจะเกิดในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า หรือในอีกสามสัปดาห์หลังฤดูเก็บเกี่ยวก็ไม่อาจทราบได้ แต่สัญญาณทั้งหลายไม่อาจเขียนลงในฎีกาได้อย่างชัดเจน ตามหลักการยื่นฎีกาในฎีกาไม่สามารถระบุสิ่งที่

‘ไม่เกิดเป็นรูปธรรม’ ‘มีเพียงการคาดเดา’ หรือ ‘ยังไม่เห็นผลเป็นที่ประจักษ์’ ลงได้ ฉินหานเฟิงไม่โทษทัพหลวงที่ไม่อนุมัติกำลังเสริมออกมายังชายแดน พระองค์รู้ว่าด้วยเหตุผลเท่าที่มีในฎีกาไม่เพียงพอจะอนุมัติกำลังได้อยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่วังหลวงเองก็มิได้ปลอดภัย การกักตุนกำลังทหารไว้ภายในเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งยวด

กฎการวางกำลังป้องกันประจำวังหลวงถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน จำนวนทหารประจำวังหลวงนอกเหนือจากทหารรักษาพระองค์ที่ประจำการ จะมากขึ้นหรือน้อยลงเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับระยะของภัยคุกคาม ‘ต้าซี’ วางตัวอยู่ทางตะวันออกของวังหลวงห่างเพียงเขาผาชันกันและแม่น้ำขวางกลายเป็นกบฏไปเสียแล้ว ต่อให้ฎีกาก่อนหน้านี้ระบุถึงรายงานแม่ทัพจากมองโกลที่พากันยกพลลงมาถึงฉางซุนก็ยากที่จะอนุมัติกองกำลังทหารตามที่ต้องการอยู่ดี ลี้หวางจึงเลือกส่งราชสาส์นไปยังองค์ฮ่องเต้ โดยไม่ได้คาดหวังให้องค์ฮ่องเต้ทรงทราบเรื่องชายแดน แต่หวังเป็นสัญญาณอันตรายเตือนแก่ผู้อยู่ในวังหลวงมากกว่า พระองค์ก็หวังว่าจะมีทางออกที่ดีสักทางจากภายในให้แก่ทัพผู้ซุน ไม่ว่าทางนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม...

“ต่อให้ยมทูตมาขึ้นร่อยุ่ปลายเตียง ก็ยังต้องกลับไปก่อน หากซีหวางไม่อนุญาตให้นำวิญญานไป อาการเสด็จพ่อย่อมดีขึ้นภายใต้การดูแลของซีหวาง แต่จากสถานการณ์ปัจจุบัน เชื่อได้ว่าซีหวางอาจไม่ยอมให้องค์ฮ่องเต้ออกมาทรงงานในเร็ววัน”

ฉินชงหยวนตรัสก่อนถอนปัสสาสะ โดยพยายามทำให้แผ่วเบาที่สุดราวกับไม่ต้องการให้อีกฝ่ายสังเกตเห็น แต่ก็ยากจะซ่อนเมื่อคู่สนทนาอยู่ห่างเพียงหนึ่งไต่ะกัน คราวนี้เป็นฉินหานเฟิงที่สังเกตเห็นความกังวลของผู้เป็นน้องบ้าง สีพระพักตร์ของฉินชงหยวนยังคงนิ่งสนิท แต่พระเนตรของหวางเจ้าปัญญาฉายความกังวลออกมาอย่างไม่อาจปิดได้มิด ฉินหานเฟิงมิใช่ผู้ที่จะบุ่มบ่ามเข้ามาขอกำลังทหารโดยมิถามไถ่สถานการณ์บ้านเมืองเสียก่อน แน่نونพระองค์ทรงถามข่าวคราวภายในจากฉินหยางอี้ตั้งแต่มาถึงวังหลวง ทั้งพระ

อาการขององค์ฮ่องเต้และปัญหาในเมืองหลวง หวังผู้รับหน้าที่ดูแล
องค์ฮ่องเต้สะดวกตอบเพียงเรื่องพระอาการเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่น...

“ร้ายแรงไม่น้อยไปกว่าชายแดน”

คำตอบที่ไม่ได้ให้รายละเอียดใดมากนัก อาจด้วยสถานที่ไม่
สะดวกจะกล่าวเพราะใกล้ที่บรรทมขององค์ฮ่องเต้มากเกินไป หรือ
อาจเป็นความตั้งใจของหวังพระองค์กลางผู้ไม่ต้องการก้าวก่าย
งานของผู้อื่น ต่อให้อยู่ในสถานการณ์คอขาดบาดตายก็ตาม เป็น
เพราะความประจบสอประนอมในราชสำนัก หากฉินซงหยวนไม่ออกปาก
อนุญาตก็ยากที่ฉินหยางอิงจะพูดออกมา ไม่ต่างกันหากฉินหานเฟิงไม่
ร้องขอซีหวังก็ไม่อาจป่าวประกาศถึงความลำบากของสถานการณ์
ชายแดน ไม่แน่ว่าหวังผู้เชี่ยวชาญการแพทย์ผู้นี้อาจรู้ ‘อะไร ๆ’
มากกว่าใครด้วยซ้ำ ฉินหานเฟิงไม่คิดโทษฉินหยางอิง การตรัสบาง
อย่างออกไปอาจเกิดข้อพิพาทจนทำให้ต้องออกจากพระตำหนักส่วน
ใน พระอาการฮ่องเต้ไม่ใช่สิ่งที่วางใจได้ และหากไม่ใช่ฉินหยางอิงก็
ไม่น่าจะมีใครรักษาพระอาการได้เช่นกัน

“ฉินหยางอิงยอมมียาที่ประคองพระอาการ อีกไม่นานหาก
พระอาการขององค์ฮ่องเต้ดีขึ้นแล้วก็คงจะใช้ยาประคองพระ
อาการ...” ฉินหานเฟิงตรัสถึงความเป็นไปได้

“อย่างน้อยก็น่าจะทันวันงานสถาปนา...”

“ข้าเองก็หวังเช่นนั้น” ฉินซงหยวนตรัสรับ แม้จะรู้สึกวุ่น
สถาปนนานไปและอาจไม่ทันการก็ตาม

...กว่าจะถึงวันสถาปนาหมู่บ้านซีหนานกับซีหัวก็คงย้ายตาม
ไปหมดแล้วกระมัง...

ฉินซงหยวนต้องการกลับสู่ตำแหน่งหวังพระองค์เล็กผู้มีได้
ถืออำนาจอื่นใดในพระหัตถ์ นอกเหนือไปจากอำนาจหวังที่ไม่เฉียด
ใกล้ตำแหน่งไท่จื่อ หัวโขนที่สวมอยู่มีอำนาจขององค์ฮ่องเต้... จริ
ยที่เป็นอำนาจเด็ดขาดหากแต่ไร้อิสระในการจัดการปัญหาที่ต้องใช้
วิธีนอกกติกาจึงจะแก้ได้ หากมิได้คืนสู่เก้าอี้หวังในเร็ววันแล้ว เรื่อง
‘หมู่บ้านที่ถูกขโมย’ อาจจะถูกกลามจนยากเกินแก้ เท่าที่ฟังมาซีหนาน
กำลังตามไปแล้วซีหัวจะอยู่อีกนานเท่าใดกัน? ในฐานะรักษาการ

ว่าการแทนองค์ฮ่องเต้ ‘การย้ายออกด้วยความเต็มใจของชาวซีหู’ ไม่ใช่ปัญหาที่เร่งด่วนไปกว่าการจัดสรรที่อยู่และข้าวให้กับชาวฉางซุน ที่หิวโหยและยังไม่มีที่ซุกหัวนอน หรือแม้กระทั่งเรื่องที่ฉินหานเฟิงพกเข้ามาวันนี้ก็อาจจะเร่งด่วนกว่าเช่นกัน

...เรื่องที่ไม่เร่งด่วนไม่ใช่เรื่องที่จะเพิกเฉยได้...

หวางเจ้าปัญหาเผลอเฝ้าพระโอรสผู้เข้าหากันด้วยความกดดันที่เกิดขึ้นภายใน พระเนตรของพระองค์หลุดไปในห้วงความคิดตนเอง แม้จะไม่กี่จิตใจแต่ไม่อาจรอดพ้นสายพระเนตรของหวางนักรบไปได้ ฉินหานเฟิงเริ่มกังวลกับคำว่า ‘ร้ายแรงไม่น้อยไปกว่าชายแดน’ ที่ฉินหยางอี้ได้บอกเอาไว้ ไม่บ่อยนักที่จะเห็นฉินชงหยวนหลุดเข้าไปในห้วงความคิดตนต่อหน้าผู้อื่น หลายครั้งที่เคยเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นก็ยังไม่เคยเห็นฉินชงหยวนเหม่อลอยเช่นนี้ สังหรณ์ที่บอกว่าบางทีในเมืองอาจเกิดปัญหาใหญ่เริ่มกว่นพระทัยหวางนักรบที่แบกเอาความหวังของกองทัพเข้ามาอย่างช่วยไม่ได้

...มีบางอย่างไม่ชอบมาพากลในเฉียนฉิน...

แต่หวางผู้มีหน้าที่รักษาดินแดนก็มีอาจลดหย่อนทอนตัดข้อเรียกร้องของกองทัพได้เช่นกัน ไฟที่กำลังลามเลียชายแดนอาจจะลุกลามข้ามเขตมาได้ทุกชั่วยาม หวางหนุ่มตระเตรียมคำพูดมาอย่างดี... พระองค์ต้องการให้ผู้มีอำนาจในการสั่งการเข้าใจสถานการณ์ของสนามรบดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เขารู้ว่าฉินชงหยวนไม่ได้มีความรู้เรื่องสงครามมากไปกว่าสิ่งที่เขียนไว้ในตำรา แต่ครั้นจะพากันซื้อเลยเข้าวังหลวงมาด้วยเพื่อช่วยอธิบายตามประสาบัณฑิตก็ไม่ใช่สะดวก เกรงว่าหากเกิดเรื่องฉุกเฉินขึ้นที่ชายแดนแล้วจะลำบากเอาอย่างน้อยที่นั่นก็มีฮั่วเฟยเทียน ฮั่วเฟยเทียนสามารถตัดสินใจเฉพาะหน้าได้ดีแต่ไม่มีอำนาจของแม่ทัพอยู่ในมือแล้ว การมีกุนซื่อเลยอยู่ด้วยอย่างน้อยตราตำแหน่งของกุนซื่อเลยก็สามารถป้องกันโทษจากการสั่งการฉุกเฉินได้

“มีเรื่องที่ชายแดนที่เจ้าต้องทราบ...”

ฉินหานเฟิงเลือกเปิดประโยคถึงความสนใจของหวางเจ้าปัญญากลับมาที่สถานการณ์ตรงหน้าอีกครั้ง แน่نونว่าได้ผล

พระเนตรกลับมาสบพระพักตร์ พระกรณสดับฟังเรื่องราวที่พระองค์ไม่มีใครรู้จักอย่างตั้งใจ แม้วันนี้ฉินชงหยวนจะไม่ต้องมารับทราบเรื่องใดอีกแล้วก็ตาม แต่ในฐานะผู้รักษาการแทนพระองค์ไม่มีทางเลือกนัก ไม่ว่าจะเป็นคืนนี้หรือสามคืนต่อจากนี้เขาก็ต้องรับรู้ปัญหาชายแดนอยู่ดี ไม่แน่ว่าการรู้วันนี้อาจเป็นข่าวดี หากเข้าไปกว่านี้เขาอาจได้ยินข่าวร้ายแทนก็ได้ หวางเจ้าปัญญารู้ดีว่าสิ่งที่เขาคิดเป็นเพียงการปลอบใจตัวเองเท่านั้น เพราะหากเป็นข่าวดีแล้วมีหรือลิวหวางจะมีสิทธิ์พระพักตร์เช่นนี้

“ข้ารู้ดีว่าการแบ่งพื้นที่ทำกินให้ชาวฉางซุนเป็นเรื่องลำบาก ไม่มีทางใดที่จะจัดสรรได้ดีเท่าความต้องการของชาวฉางซุนนอกเสียจากเอาดินแดนส่วนที่หายไปคืนมา...” ลิวหวางทรงอ้างถึงเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาในเมืองหลวงก่อนหน้านี้

“หลังจากที่มองโกลชนะศึก พื้นที่ฉางซุนก็ถูกยกให้ชาวดัลละและชาวไคเผิง ซึ่งนอกจากชาวบ้านแล้วก็มีเพียงกำลังป้องกันตัวเองที่เหลือจำนวนไม่มากนัก ท้าเจียนฉินมีแผนจะยกทัพขึ้นฉางซุนเพื่อทวงคืนพื้นที่นั้น...”

การเรียบเรียงถ้อยคำของลิวหวางไม่ได้ดงามน่าฟังถึงขั้นสามารถเขียนลงฎีกาได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็มีใจความครบถ้วน ฉินหานเฟิงมิได้นั่งนอนพระทัยต่อเรื่องภายในเจียนฉิน แม้จะประทับอยู่เพียงค่ายทหารเมืองฝูซุนมาแรมเดือน หวางนักรบมิได้ลี้ภัยแต่จะขอคนไปเพื่อเสริมทัพเพิ่มความปลอดภัยแต่อย่างใด ในฐานะหวางยอมได้ร่ำเรียนวิชาการปกครองตามกฎวังหลวงตั้งแต่คัดอักษรได้ ลิวหวางก็ย่อมมองออกกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในเจียนฉินไม่มีทางอื่นที่จะจบปัญหาได้อย่างถาวร นอกเสียไปจากทวงฉางซุนคืนดังที่พระองค์ตรัส และนั่นเป็นสิ่งที่พระองค์เท่านั้นที่จะทำได้

คำบอกเล่าของฉินหานเฟิง ทำให้ฉินชงหยวนเริ่มคลายพระทัย ด้วยคิดว่าครั้งนี้อาจเป็นการมาเพื่อขอกำลังเสริมไปเพื่อบุกขอคืนพื้นที่ฉางซุน หากเป็นเช่นนี้แล้วก็ไม่ยากจะลงมือ เหตุผลการขอกำลังฟังดูมีแนวโน้มจะได้รับผลลัพธ์ที่ดีนั้นไม่ยากที่จะชักจูงเหล่าขุนนาง การพูดให้ท้องพระโรงเชื่อตรงกันว่าทัพของเจียนฉินจะมี

ชัยชนะ และอนุมัติทหารไปยังชายแดนไม่ใช่เรื่องยากเย็นนัก หรือหากว่ากลุ่มขุนนางชั้นผู้มีกำลังมากจนสถานการณ์ในห้องพระโรงตั้งมือ อย่างน้อยเขาก็มั่นใจว่าการอนุมัติเกาทัณฑ์ก็ยังสามารถทำได้ การที่ได้เพียงเกาทัณฑ์อาจทำให้การบุกครั้งแรกไม่สะดวกนัก แต่อีกไม่นานลี้วหวางย่อมหาโอกาสที่สองได้ และเขาสัญญาว่าจะพยุ่งสถานการณ์ของชาวฉางซุนในเจียนฉินไว้จนกว่าจะถึงเวลานั้น แต่ถ้าเป็นโอกาสการบุกเพื่อยึดคืนแล้ว โยสีพระพักตร์ของฉินหานเฟิงจึงดูอ่อนล้าเช่นนั้น...

“แต่ตอนนี้ ท้าพ่อดูแลพื้นที่ฉางซุนไม่ใช่ชาวดัลละกับไคเผิงอีกแล้ว” ลี้วหวางตรัสต่อคำพูดนั้น ทำให้ความหวังที่เพิ่มขึ้นอย่างรีบร้อนของปาหวางดับวูบลงแทบจะในทันที

หวางนักรบพยายามที่จะทำให้บรรยากาศการพูดคุยเหมือนเป็นการบอกเล่าเรื่องราวทั่วไป เลือกใช้คำที่ง่ายเพื่อให้เข้าใจตรงกันมากกว่าจะใส่ความร้ายแรงมากเกินไปจนจริงจนอีกฝ่ายตื่นตูม เขารู้ว่าฉินชงหยวนไม่ใช่คนโง่ เพียงบอกเล่าไปอย่างเรียบง่ายก็สามารถทำความเข้าใจได้แล้ว เป็นที่รู้กันว่าปัญญาเดินตามหลังสติเสมอ และแน่นอนสิ่งสุดท้ายที่เขาต้องการให้เกิด คือ การที่ปาหวางผู้มีอำนาจสั่งการขาดสติจากความตระหนก

“เป็นทัพของโตรุ่ยที่ยกเข้ามาแทนที่...” ฉินหานเฟิงตรัสสิ่งที่เขาได้เห็นออกมา

ฉินชงหยวนเบิกพระเนตรกว้างเมื่อได้ยินสิ่งที่ฉินหานเฟิงตรัส หวางเจ้าปัญญารู้หลักการปกครองของมองโกลดี มองโกลไม่เหมือนอื่น แต่ละเมืองไม่ได้มีความสัมพันธ์เหนียวแน่นเสียจนจะเรียกได้ว่าเป็นดั่งแขนขาของกันและกัน ในยามที่เตปูจินกล่าวยกเมืองฉางซุนให้กับไท่เสียนและเจาจงแล้ว ต่อให้ฉินฉินมีท่าทีจะยกทัพขึ้นยึดคืนพื้นที่ฉางซุนก็ไม่ใช่เรื่องของมองโกลที่จะลงมาช่วยเหลือสองเมืองนั้น ‘ถือเป็นเรื่องนอกขอบข่ายอำนาจ’ หากจะยกคำพูดของเหล่าขุนนางก่อนหน้านี้มาอธิบายก็คงได้ใช้ประโยคที่ว่า

“แม้จะหนักหรือหน หากจะเข้าดินแดนของผู้อื่นก็ย่อมต้องขออนุญาตก่อน ไม่อาจทำโดยพลการได้”

ไม่มีทางเลยที่ทัพของโตรุ่ยจะลงลับเปลี่ยนมาเพียงเพราะว่า ฉางซุนกำลังจะมีภัยคุกคาม การที่ทัพของโตรุ่ยเดินเข้ามาในดินแดนของ ‘ผู้อื่น’ ได้ แน่นนอนมีความหมายอื่นที่มิใช่เพื่อรักษาความปลอดภัยให้ชาวต๋อละและไค่เผิง แล้วสิ่งเดียวที่หวางจับพู่กันอย่างเขาพอจะนึกออกก็คือ การบุกเข้ามายึดผู้ซุน... เพียงไม่กี่ประโยคจากหวางนักรบก็ทำให้หวางเจ้าปัญญาเข้าใจปัญหาชายแดนได้ทันที

...ไม่ได้ขอทัพเสริมการบุก แต่ขอทัพไปหนุนการป้องกัน...

แน่อนฉินซงหยวนเข้าใจและรับรู้ถึงความร้ายแรงของสถานการณ์ชายแดนเป็นอย่างดี ปัญหาคือเขาไม่สามารถจะทำอะไรได้ การทวงคืนเอาฉางซุนมามีโอกาสนับว่าขุนนางได้มากกว่าการขอกำลังป้องกันดินแดน แต่ถึงอย่างนั้นโอกาสนี้ยังไม่ใช่ความแน่นอนด้วยซ้ำ หวางเจ้าปัญญาก่อนปัสสาสะอีกครั้ง เขารู้ดีว่าถ้าวางเลือกมาบอกเรื่องนี้ต่อหน้าเขานั้นต้องการสิ่งใด หากต้องการให้เขายกเรื่องเข้าทูลพระโรงทั่วไปก็คงจะเขียนลงมาในฎีกาหรือพระราชสาส์น...

“ข้าเข้าใจสถานการณ์แล้ว” หลังจากที่ยีบไปอิดใจใหญ่ในที่สุดปาหวางแห่งเฉียนฉินก็เอ่ยขึ้นมา “ต้องขอลามบางอย่างเพิ่มเติมเล็กน้อย หวังว่าท่านจะกรุณาให้คำตอบ”

“ได้” ฉินหานเฟิงตอบรับ แม้จะเริ่มรับรู้ได้ถึงสัญญาณการปฏิเสธจากฝ่ายตรงข้าม...

“ทัพโตรุ่ยก็น่าจะเหลือไม่มากจากสถานการณ์ศึกครั้งดำซีไซ่หรือไม่”

เพียงคำถามแรกก็ชวนให้คิดว่าบางทีหวางเจ้าปัญญาอาจไม่เข้าใจสถานการณ์ชายแดนอย่างถ่องแท้ดี พระชนงของลิวหวางขมวดเข้าหากัน ให้ตายเถอะ!!! ทัพโตรุ่ยต่อให้เหลือไม่ถึงร้อยก็สามารถฆ่าชาวผู้ซุนได้ ถ้าบุกมาถึง! หวางนักรบเพียรเก็บความหงุดหงิดเอาไว้ อย่างน้อยพระองค์ก็เตรียมใจเอาไว้แล้วว่าคงจะไม่ได้สิ่งที่กองทัพต้องการอย่างง่ายดายในไม่กี่ประโยค

“ไม่ผิดไปจากที่ว่า” หวางนักรบตอบกลับ “ดำซีไซ่ทำทหารมองโกลล้มตายจากสงครามที่ผ่านมา มากเกินกว่าจะกล้านบุก

ตอนนี้...” เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายกำลังจะนำประโยคไปในทิศทางใด และเขาจะไม่ให้อีกฝ่ายเสียเวลานำบทสนทนนานเกินไป

“ข้าหมายถึงมองไกลไม่มีทางที่จะกล่าวนุกตลกไปอีกพักใหญ่ แต่ไม่ใช่กับเจียนฉิน...”

หวางนักรบเต็มประโยคจนจบครบถ้วนปิดประตูการแก้ตัว ด้วยคำว่า ‘มองไกลคงไม่กล้าเสี่ยงให้สิ้นไปเสีย’ ลีวหวางยังไม่เคยประมือกับโตรุ่ยโดยตรง ไม่ว่าจะจากการทำศึกหรือการสู้ตัวต่อตัว เท่าที่รู้คือชายผู้นั้นมีสมญาไร้พ่าย แต่บัดนี้สมญานั้นได้ถูกสตรีเยาว์วัยลบคมไปเสียแล้ว

การพ่ายแพ้ของโตรุ่ยไม่อาจทำให้เจียนฉินสบายใจได้ โตรุ่ยอยู่ในสถานะที่ไม่ได้ต่างจากพวกเขานัก มีแต่ผู้ต้องสืบทอดบัลลังก์เท่านั้นที่จะเข้าใจกัน ‘การพิสูจน์ตัวเองว่าคู่ควรเป็นผู้สืบบัลลังก์คนต่อไป’ เป็นสิ่งที่ขับให้กองม้าสีขาวเคลื่อนข้ามหุบเขาใหญ่จากมองไกลผ่านหลานเหลียนมาจนถึงฉางซุน โตรุ่ยเท่าที่ได้ยินมามีโชคคนหนุ่มใจร้อนผู้ต้องการพิสูจน์ตนเองอย่างหนักจนถึงขั้นยกทัพลงมาอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือ ชายผู้นั้นมีทั้งแผนการและความมั่นใจว่าตนจะต้องเป็นผู้ได้ชัยชนะ มันเป็นเดิมพันที่ใหญ่เพราะหากแพกลับป้ออาจไม่มีสิทธิ์ได้ขึ้นบัลลังก์

“หวางนักรบแห่งเจียนฉินชื่อเสียงด้านฝีมือกว้างไกล การคิดนุกตลกที่มีลีวหวางคุมอยู่ไม่ใช่การตัดสินใจที่ง่าย...”

ยากจะเดาว่าเป็นการชมให้คลายใจหรือว่าเป็นไปเพราะอีกฝ่ายไม่ต้องการปันทหารเป็นแน่ สิ่งหนึ่งที่ฉินหานพึงเข้าใจโดยไม่ต้องอธิบายคือการอนุมัติทหารของฉินชงหยวนไม่ได้ทำได้โดยง่าย น้องเล็กจะต้องการยกทัพเสริมให้เขาเพียงใดก็อาจจะทำไม่ได้โดยง่ายอยู่แล้ว ลีวหวางพยายามมองในแง่ดีว่า ฉินชงหยวนแสดงท่าทีป้ายเปี่ยง เพราะไม่มั่นใจว่าจะขอทหารได้ตามที่รับปากหรือไม่เท่านั้น แต่ในอีกใจหนึ่งก็เกิดสังหรณ์ขึ้นมาว่าอาจมีเหตุบางอย่างที่ทำให้เจียนฉินไม่อาจโยกย้ายทหารได้เช่นกัน ด้วยความเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิต แน่นอนว่าเขาต้องการทราบว่าผู้เป็นน้องมีเรื่อง

ลำบากอะไรหรือไม่ แต่การถามออกไปจะกลายเป็นการเปิดทางให้อีกฝ่ายปฏิเสธการให้ทหารมา...

...ทำไม่ได้...

ความรับผิดชอบที่ค้ำยันพระศอกของหวางนักรบเอาไว้ 'แม้แต่ก้าวเดียวก็พลาดไม่ได้' ลี้หวางทราบดีว่าระดับความสามารถในการเจรจาของพระองค์กับฉินชงหยวนนั้นห่างชั้นกันอยู่มาก พระองค์เตรียมพระทัยเอาไว้ส่วนว่าอาจทำไม่สำเร็จด้วยซ้ำ แต่พระองค์ก็ยังเลือกที่จะเสี่ยง ลี้หวางเลือกเสี่ยงฝากสถานการณ์หมิ่นเหม่จะโดนบุกเข้ามายังเมืองหลวงเพื่อขอกำลังเสริม และพระองค์ไม่ตั้งใจจะกลับไปมือเปล่า!

ไม่ใช่ว่าไม่ยอมลดราวาศอก แต่สถานการณ์ทำให้ไม่อาจจะถอยได้แม้แต่ก้าวเดียว ชาวเมืองผู้ซุนผู้ไม่มีฝีมือกระทั้งจะหลบเกาทัณฑ์ก็ยังไม่พ้นอาศัยอยู่เต็มเมือง ทหารบาดเจ็บยังไม่ฟื้นตัว หากตั้งทัพเพื่อต้านการบุกกำลังทหารมีพอเพียงด้านการบุกรุกะลอกแรกเท่านั้น ค่ายทหารมีกำลังไม่พอจะคุ้มกันความปลอดภัยของชาวเมืองฉางซุน จุดนี้ถือเป็นเรื่องที่เข้าใจยากสำหรับผู้ที่ไม่ใช่ทหาร

แนวชายแดนของผู้ซุนไม่เหมือนกับฉางซุนที่มีผาสูงชันขวางเอาไว้ การป้องกันฉางซุนจากการบุกรุกนั้นหากไม่มีช่องว่างได้ผาเกิดขึ้นก็สามารถทำได้โดยไม่ต้องใช้กำลังมาก **ผู้ซุนไม่มีกำแพงธรรมชาติ** สิ่งทีกั้นดินแดนจริงอยู่ที่ป้อมภูเขา แต่ถึงอย่างนั้นภูเขากั้นเมืองฉางซุนกับผู้ซุนเป็นเพียงเขาที่สูงกว่าเนินไม่มาก ติแนวลาดไม่ไกล นั่นถือเป็นเขาที่ได้เปรียบสำหรับกองทหารม้ามาก **ม้า**สามารถควบข้ามเขามาได้ในแนวตรงเมื่อได้ระยะแล้วก็สามารถยิงธนูเพลิงเข้าพื้นที่ลุ่มที่อยู่ด้านล่างได้ทันที โดยไม่ต้องลงมาถึงตีนเขาด้วยซ้ำ และพื้นที่ลุ่มที่ว่านั้นก็คือบ้านเรือนของชาวผู้ซุน ที่จริงหากเนินเขานั้นทอดลาดยาวกว่านั้นอีกสักนิด ก็น่าจะตั้งกองกำลังคอยดักพลม้าของโตรุยได้... แต่การถมเหตุเขาให้ความลาดเพิ่มไม่ใช่เรื่องที่ทำได้โดยง่าย

“ถึงแม้จะได้ผลไม่มาก แต่ก็น่าลองวางกับดักกลางเขา”

ฮัวเฟยเทียนผู้ที่ไม่เคยนึกฟังพาทหารจากส่วนกลางเสนอเอาไว้ ซึ่งเขาขอรับไว้เป็นแผนสำรองเท่านั้น กับดักไม่ใช่แผนที่แย แต่

ไม่ใช่แผนที่ดีพอ กับดักจะใช้ได้แน่นอนหากอีกฝ่ายเป็นชาวตัลละหรือไค่เผิง แต่ไม่ยากกับทัพของมองโกล โดยเฉพาะทัพที่นำโดยโตรุ่ย กับดักทำได้ดีที่สุดในแค่ช่วงเวลา ทัพเจียนฉิน ณ ผู้ขุนตอนนี้ไม่ต้องการเวลา ผู้ขุนเป็นดินแดนติดทะเล การถ่วงเวลาไม่ช่วยอะไร หากเบื้องหลังไม่มีทางให้หนีหรืออพยพ ในตอนนี้เพียงแค่ชาวฉางซุนก็เกินกำลังที่เจียนฉินจะรับได้แล้ว หวางนักรบมองว่าการขอกำลังป้องกันนั้น มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการอนุมัติมากกว่าการขออพยพชาวผู้ขุนเข้าเจียนฉิน

“หากเขาได้ยินชื่อข้าแล้วหวั่นเกรง คิดว่าจะเห็นทัพโตรุ่ยที่ชายแดนหรือไร” หวางนักรบตอบด้วยน้ำเสียงไม่มีใครใส่พระทัยนัก

มันต่างออกไประหว่างผู้ที่จับกระป๋องอยู่ในสนามรบกับผู้พระราชทานตำแหน่งเหล่านั้นให้กับนักรบ จริงอยู่ที่ในสนามรบชื่อเสียงบางครั้งก็ส่งผล แต่ไม่ได้ส่งผลในทางดีเสียเท่าไรนัก คิดหรือว่าทหารฝ่ายตรงข้ามจะไม่กล้าสวนคมกระบี่ใส่เขา เพราะกลัวจะฆ่าเขาไม่ตาย? ไม่เลย หากสังหารไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แต่หากสังหารได้ก็ถือเป็นรางวัล การได้สังหารยอดนักรบยิ่งเป็นการสร้างชื่อให้ตัวเองอย่างไม่ต้องสงสัย ชื่อเสียงนั้นนอกจากจะไม่ได้ช่วยป้องกันภัยแล้ว ก็อาจเรียกได้ว่าล่ออันตรายเข้าหาตัวเสียมากกว่า อย่างน้อย ๆ เลย หากว่าเขาควมัวเข้าไปใกล้ใคร คนพวกนั้นก็ย่อมต้องระวังตัวมากขึ้นทำให้ยากต่อการสังหารยิ่งขึ้นไปอีก

“อย่างน้อยก็คงไม่กล้าบุกโดยไม่วางแผนอย่างรอบคอบเสียก่อน” ผู้เป็นน้องแย้ง

โดยสัตย์จริงปาทวางมิได้ตรัสแย้งเพราะต้องการป้ายเบี่ยงการส่งทหารไปชายแดน แต่ละประโยคที่พระองค์ตรัสนั้นมาจากความเข้าใจพระทัยหลักการรบในฐานะของผู้นำแผ่นดิน ‘การสู้กับนักรบที่เก่งกาจนับเป็นความเสี่ยงที่มากกว่าการสู้กับนักรบไร้ชื่อ’ หากว่าเขาเป็นมองโกลแล้ว ก็คงจะรอให้แม่ทัพคนอื่นมาแทนที่ลี้หวางแล้วค่อยบุก เพราะนั่นหมายถึงโอกาสชนะที่สูงกว่า แน่แน่นอนในฐานะของหวางผู้มีลัทธิลี้บราชบัลลังก์ เขาย่อมรับรู้ความเสี่ยงของ

โตรุ่ยไม่ต่างกับลิวหวาง เพราะแบบนั้นเขาจึงเชื่อว่าโตรุ่ยจะเลือกบุกในยามที่มั่นใจว่าจะได้รับชัยชนะเท่านั้น

ลิวหวางต่อให้ไม่มีทหารได้การบังคับบัญชาการก็หาใช่จะเอาชนะได้ง่ายไม่ โตรุ่ยไม่ใช่ว่าจะไม่มีแผลเลย แม้ไม่อยากขอบคุณแต่สิ่งที่หยางเยว่ซื้อลงมือก่อนหน้านี้นี้ สำหรับโตรุ่ยแล้วไม่ใช่แผลที่จะรักษาหายในเร็ววัน หากเปรียบกองทัพเป็นคน ทักษะของโตรุ่ยก็เหมือนชายแขนขาที่ติดดาบได้ข้างเดียว การสู้กับแม่ทัพใหญ่ในสภาวะเช่นนั้น ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เสี่ยงเกินไปมิใช่หรือ แม้ว่าทัพเฉียนฉินจะไม่ได้พร้อมรบ แต่แย่งที่สุดเท่าที่สภาพของทัพเฉียนฉินจะเป็นได้ก็คือชายอ่อนแรงเท่านั้น ชายอ่อนแรงกับชายเสียแขน ไม่ว่าจะอย่างไรชายเสียแขนก็ยังเสียเปรียบในสายตาเขา

หากไม่มากจนเกินไป ปาหวางทรงคาดหวังให้พระนามของลิวหวางนำหวั่นเกรงมากพอที่จะหยุดการรุกรานของอีกฝ่ายได้อีกสักสิบวัน รอให้เขาสะสมเรื่องภายในให้เรียบร้อยเสียก่อน ทั้งเรื่องขุนนางขึ้นฉ้อและการโยกย้ายถิ่นฐานของชาวเมือง เมื่อถึงยามนั้นแล้วไม่ว่าลิวหวางจะต้องการทัพใหญ่เท่าใด เกาทัณฑ์มากเพียงไหน มีหรือเขาจะทำให้ไม่ได้...

“จริงอย่างเจ้าว่า...” สีพระพักตร์ของลิวหวางนิ่งไปครู่หนึ่งหลังจากได้ยินประโยคนั้น

“มีตำราเขียนไว้อย่างละเอียดถึงวิธีการของข้าในสนามรบ โตรุ่ยคงจะไม่บุกสู้มั่วๆจนกว่าจะอ่านตำราพวกนั้นจบ และหาทางแก้วิถีการรบของข้าได้”

ถ้อยคำของหวางนักรบเปรียบได้กับท่อนไม้ใหญ่ที่ฟาดเข้าพระพักตร์ของอีกฝ่ายอย่างไร้ปราณี ไม่บ่อยนักที่หวางนักรบจะเลือกตรัสวาจาเชือดเฉือนผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้เป็นพระอนุชาที่พระองค์วางพระทัย ‘จะไม่ได้กำลังเสริม’ ไม่ว่าจะเพราะปาหวางทรงไม่ต้องการทำหรือทรงทำไม่ได้ก็ตาม ไม่ได้ทำให้ผลต่างไปมากนัก รสขมของชาในกาไม่ได้ครึ่งความขมของสถานการณ์จริงที่ชายแดนรสขมปรา่และเพื่อนของเลือดก็ยังละมุนกว่าสิ่งที่ทหารเฉียนฉินต้องเผชิญหลังจากนี้

ปาหวางรับรู้ได้ว่าบัดนี้การสนทนามาถึงที่สุดทางแล้วจากประโยคของลิวหวาง ทั้งที่พระองค์ไม่ได้ตั้งใจให้มาถึงจุดนี้ สายพระเนตรของพระโอรสองค์เล็กแสดงออกถึงความตกใจ พระองค์ยังคงมีความจริงใจที่จะช่วยลิวหวางอย่างเต็มเปี่ยมหากแต่เพียงยังต้องการเวลาเท่านั้น พระองค์มิได้ตั้งพระทัยจะปฏิเสธคำขอของพระเชษฐา...

“ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น” ปาหวางกล่าวทันที

“ข้าหมายความว่าชื่อเสียงของลิวหวางน่าจะประวิงเวลาได้อีกสักเล็กน้อย สถานการณ์ในเฉียนฉินยามนี้ยากที่จะ...”

ปาหวางเลือกจะกลืนคำพูดของพระองค์ลงพระศอทันทีที่ได้เห็นสีพระพักตร์ของอีกฝ่าย

“ข้าจะทำทุกทางเพื่อสนับสนุนทัพเฉียนฉินทันทีที่ข้าสามารถทำได้” ปาหวางตรัสด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความตั้งพระทัยอย่างจริงจังของพระองค์ แน่نونว่าผู้เป็นพี่รับรู้แต่...

“ทันทีอาจไม่ทันการณ์” สีพระพักตร์ของลิวหวางนิ่งสนิท

แม้จะไม่ได้ถูกเลี้ยงดูมาด้วยกัน แต่เขาเคยเห็นสีพระพักตร์เช่นนี้ของลิวหวางมาก่อน เป็นสีพระพักตร์ในยามที่พระองค์ถูกกระบี๋จ่อพระศอในขณะที่พระบาทเหยียบที่ปลายหน้าผาที่ข้างล่างเป็นน้ำเชี่ยว สีพระพักตร์ที่มักจะเกิดขึ้นก่อนที่พระองค์จะตัดสินใจทำอะไรก็ตามที่จะทำให้ก้าวต่อไปของพระองค์มิใช่การพลัดตกเหว และไม่มีสิ่งใดประกันว่าพระองค์จะทำการที่อยู่ในครรลอง... พระองค์เคยออกนอกกฎเกณฑ์มาก่อนและไม่ใช่อีกครั้งเดียว

“ไม่มีใครในเฉียนฉินอนุมัติเรื่องนี้ได้เร็วกว่าข้า พระองค์รู้ดีแก่พระทัย” ปาหวางเอ่ยเตือนสติผู้เป็นพระเชษฐาเสียงต่ำ

พระทัยของหวางเจ้าปัญญาสั่นด้วยความหวาดหวั่นบางอย่าง ขณะที่พระเนตรไม่อาจละจากพระพักตร์ของพระเชษฐาได้ บางอย่างก้องเตือนพระองค์ว่าชายตรงหน้ากำลังจะกระโดดออกจากเส้นทางที่ควรเดิน และการออกนอกเส้นทางครั้งนี้จะนำมาซึ่งปัญหาที่ยากจะแก้ในภายภาคหน้าแน่ พระโอรสของลิวหวางเหยียดตรง พระองค์ลึกลงจากที่ประทับเป็นสัญญาณว่าการสนทนาได้จบลง

แล้ว สายพระเนตรของพระองค์ทอดลงต่ำเพื่омองพระพักตร์ของ หวางเจ้าปัญญาผู้ที่ ‘ทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่แล้ว’ หากแต่สายพระเนตรนั้นไร้แววใด ๆ ไม่มีแววดำทมิฬ ไร้ความโกรธเคือง ไม่มีสิ่งใดในสายพระเนตรของลิวหวางนอกจากความว่างเปล่า

“หากเจียนฉินไม่มีในสิ่งที่ทัพเจียนฉินต้องการ...” ฉินหานเฟิงตรัส “ก็จงไปขอจากเทพเจ้าแห่งสงครามมาสิ”

หวางนักรบรู้ว่าพระองค์ไม่ใช่ นักเจรจาที่เก่งกาจนัก ยิ่งพูดต่อความยาวสาวความยืดกับชายตรงหน้าก็ยิ่งเสียเปรียบ ครึ่งชั่วยามจากทัพเสริมก็เหลือเพียงเกาทัณฑ์ อีกสองก้านธูปจากเกาทัณฑ์ก็เหลือเพียงเสปียง หากผ่านไปอีกหนึ่งก้านธูปคงเหลือเพียงยารักษาแผล อีกชั่วน้ำเดือดก็คงเหลือแค่เปลหามศพพาทหารกลับเจียนฉินเท่านั้น แนนอนการร้องขอเทพเจ้าสงครามเป็นสิ่งที่ฉินชงหยวนไม่มีทางเลือกทำ ลิวหวางเลือกพูดเพื่อให้ฉินชงหยวนทำอะไรสักอย่างเท่านั้น แต่หากไร้สัญญาณจากทัพกลางในยามที่สัญญาณจากฉางซุนเริ่มร้องเตือนดังขึ้นจริง... เขานี้แหละจะเป็นคนไปพบเทพเจ้าสงครามเอง

เสียงฝีเท้าของหวางนักรบไกลออกไป ทิ้งให้หวางเจ้าปัญญาจมอยู่กับความเงียบในห้องว่าการ และความกดดันที่อาจทำให้คืนนี้พระองค์ไม่อาจจะชมพระเนตรหลับได้ ‘เทพเจ้าสงคราม’ ฉินชงหยวนเหยียดพระโอษฐ์ ขอทหารจากขุนนางซี้ฉี้อย่างมีความเป็นไปได้มากกว่าขอความเมตตาจากเทพเจ้าแห่งสงคราม

หวางนักรบผู้ต้องการ ‘ปกป้องชาวเมืองที่เขตสงคราม’ มิอาจทราบถึงสถานการณ์ ‘ชุมชนที่หายไป’ ในเจียนฉิน พระองค์ไม่มีโอกาสได้รู้ว่ายามนี้มีที่ว่างสำหรับการย้ายชาวผู้ซุนเข้ามาชั่วคราว เพื่อให้การสงครามไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง หวางเจ้าปัญญาที่อยู่เพียงในวังไม่อาจทราบว่าสนามรบนั้น หากมีกำลังมากพอจะสามารถไล่ต้อนกองกำลังเพื่อยึดคืนฉางซุนได้ ปัญหาและทางออกที่อยู่ห่างกันไม่ถึงครึ่งมือแต่กลับไม่อาจมาบรรจบกัน ราวกับว่าขณะนี้นั้นเทพเจ้ามิได้ยืนข้างแผ่นดินเจียนฉินอีกต่อไปแล้ว...

ตอนที่ ๖๔

ชายหาปลาผู้ได้ประโยชน์

“เหมือนเทพแห่งสงครามจะประทานพรให้ท่านโตรูย ถ้าเขากล้าพอจัดทัพบุกภายในสี่วันนับจากนี้ พวกเขาจะได้ขนานน้ำผู้ชนพร้อมนาเกลือ”

หนวีหวงดีรับสั่งขณะเลื่อนหมากบางตัวบนกระดานไปมาอีกไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็จะถึงเวลาที่พระองค์จะต้องเข้าบรรทมแล้ว หนวีหวงดีไม่ได้บรรทมมากกว่าสามคืน ตามคำบอกเล่าของพี่เจียวเหมย ตูหลิงอีเป็นไม่กี่คนในต้าซีที่กล้ามองพระพักตร์ของหนวีหวงดีโดยตรง เขาไม่เห็นร่องรอยความเหน็ดเหนื่อย หรือแม้แต่ความเซื่องช้าลงอย่างที่ควรเป็นของผู้ที่ขาดการพักผ่อนติดต่อกัน กลับกันเขาเห็นความกระตือรือร้นที่เกินปกติของพระองค์เสียมากกว่า อย่างที่รู้กันหนวีหวงดีแห่งต้าซีมิใช่ผู้ที่ใกล้เคียงกับคำว่าปกตินัก แต่ยิ่งนานวันพระองค์ยิ่งห่างไกลความปกติมากขึ้น ไม่ใช่เพียงสิ่งที่พระองค์ทรงทำ แต่พระวรกายของพระองค์ก็ด้วย เมื่อสุดท้ายที่พระองค์เสวยคือลิบเจ็ดชั่วยามก่อน...

“ภายในสี่วัน...”

ตูหลิงอีทวนคำก่อนจะมองจำนวนหมากของทหารเฉียนฉินที่อยู่บนกระดาน หมากของเฉียนฉินยังไม่ลดลง แต่ทั้งหมดยังคงอยู่ในพื้นที่เฉียนฉิน ทั้งที่หมากสีขาวตัวแทนของทัพมองโกลภายใต้การนำ

ของโตรุ่ยเข้ามาแทนที่หมากรุกสีแดงของดัลละ และไค้เผิงที่ฉางซุน
เรียบร้อยแล้ว ท้าวมองไกลเรียงตัวพร้อมเหมือนธนูที่ขึ้นคันรอคำสั่ง
ยิง ในขณะที่เฉียนฉินยังไม่แม้แต่ยกโล่ขึ้นตั้งแนวป้องกัน

“ใช่ ภายในสัปดาห์ ทหารของเฉียนฉินจะยังไม่เกิดการโยก
ย้ายหรือเสริมทัพ ถ้าไม่บุกตอนนี้โอกาสชนะหลังจากนี้ก็จะเริ่มลด
ลง...” หนวีหวนต์ได้ตรัสก่อนจะยกน้ำชาร้อนขึ้นจิบ

“แต่ก็ยังมียุทธศาสตร์อยู่ อย่างที่เอวี่ผิงเรียกว่า โตรุ่ยไม่
กระโจน”

“ทหารเฉียนฉินจะไม่โยกย้ายอีกสัปดาห์...” ตู๋หลิงอ้อพยายาม
ปะติดปะต่อเรื่องราวในหัว “ใช่เรื่องที่ท่านจอมยุทธซุนเข้ามาพบฝ่า
บาทหรือไม่กระหม่อม”

เหนือหัวพยักพระพักตร์รับเป็นคำตอบ ตู๋หลิงอ้อไม่รู้ราย
ละเอียดเรื่องที่จอมยุทธซุนมาเข้าพบมากถึงขั้นจะตามสิ่งที่พระองค์
ดำริได้ทันทั่วทั้งที่ เขาต้องเข้าเรียนหนังสือกับราชครู และฝึกวิชากระบี่
อย่างหนักจนทำให้พักหลังมานี้เขาไม่ได้ตามเสด็จพระองค์ตลอด
เวลา ‘รีบเรียนเสีย ประเดี๋ยวสงครามใหญ่เกิดแล้วจะยุ่งจนไม่ได้เรียน
เอา’ แนนอนตู๋หลิงอ้อรู้ดีที่คิดว่าสงครามจริงจะเกิดเมื่อใด

...ถ้าเดาไม่ผิดก็น่าจะหลังจากที่เขาสามารถจดจำเพลงกระบี่
ประจำตระกูลหยางได้ทั้งหมด และใช้ได้คล่องมือกระมัง...

เมื่อคำชวนที่หนวีหวนต์เสด็จมาถามไถ่ความเป็นไปการฝึก
ของเขา ท่านจอมยุทธซุนมาขอเข้าพบพระองค์กลางคัน ‘มีการเสด็จ
ของบางคนจากวังหลวงเฉียนฉินที่วัดลี้หวางเกิง’ เขาได้ยินเพียง
เท่านั้น ก่อนที่เหนือหัวจะพยักพระพักตร์ให้เขาไปพักก่อน แล้วค่อย
มาเจอพระองค์ที่ตำหนักภายหลัง ก่อนที่จะแยกไปคุยกับจอมยุทธ
ซุน ตู๋หลิงอ้อได้รู้รายละเอียดบางส่วนจากคนอื่น ๆ ที่มาคุยให้เขาฟัง
ระหว่างรอเข้าพบเหนือหัวเหมือนทุกครั้ง เรื่องนี้เองก็ถือเป็น ‘พระ
ดำริพิสดารของหนวีหวนต์’

“เราจะยืมชุมชนพ่อค้าของเฉียนฉินมาช่วยหนุนกำลังการค้าริมฝั่งของต้าซี โดยเราจะเสนอโอกาสทางการค้าที่ดีกว่าเฉียนฉินให้เขา...”

“การนำของคนอื่นมาโดยไม่บอกเจ้าของก่อน ถือเป็นการขโมย” ท่านเถียนขมวดคิ้ว

แน่นอนว่ามันถูกต้อง ‘ชุมชนพ่อค้า’ ถือเป็นสินทรัพย์ของเฉียนฉิน เหนือหัวเคยอธิบายให้เขาฟังถึงเรื่องคนถือเป็นสินทรัพย์ของแผ่นดิน เรียกสิ่งนั้นว่า ‘ทรัพยากรบุคคล’ ซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่าไม่น้อยไปกว่าทรัพยากรอื่น ๆ เพราะการมีคนอยู่นั้นสามารถสร้างสิ่งอื่น ๆ ได้มากแน่นอนว่าคนของเฉียนฉินย่อมเป็นทรัพยากรของเฉียนฉิน ไม่มีทางที่เหนือหัวจะส่งราชสาส์นไปขอยืมจากเฉียนฉินอยู่แล้ว นั่นเป็นไปได้เลย

“ไม่มีใครเป็นเจ้าของชีวิตใคร” เหนือหัวเถียงทันที

“พระองค์ตรัสว่าทหารของต้าซีจะตายไม่ได้ เพราะชีวิตของพวกเขาถือเป็นทรัพย์สินที่เป็นข้อได้เปรียบของต้าซี”

เถียนเจิ้งชื้อตอบกลับ แน่นอนช่วงนี้เถียนเจิ้งชื้อใจเย็นกับพระองค์น้อยลง เขาเย็นชาแต่ใจร้อนใส่เหนือหัวไม่น้อย แม้ว่าพระองค์จะไม่ถือสาก็เถอะ พระองค์มักจะบอกกับเขาว่าพระองค์สมควรโดนโทษ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีผลเลยขุนนางหลายคนเห็นกิริยาเหล่านั้น และตีความไปในทางที่พระองค์จะไม่ต้องการแน่นอน ‘ท่านเถียนได้รับการยกเว้นจากทุกการลงโทษ’ แต่ความจริงคือท่านเถียนไม่เคยอยู่นอกกฎ และเขาจะไม่โดนลงโทษเป็นเหตุผลเดียวเพราะเขาไม่เคยทำผิด ส่วนคนที่ควรถูกลงโทษคือเหนือหัว เพราะเป็นคนเดียวที่ไม่เคยทำถูกกฎ...

“นั่นไม่เหมือนกัน ตอนนั้นข้าหมายถึงว่าทหารพวกนั้นทำประโยชน์ให้ต้าซีได้มาก และข้าก็ไม่ได้สั่งห้ามตาย แคขอร้องเท่านั้น”

“พ่อค้าพวกนั้นก็ทำประโยชน์ให้เฉียนฉินเช่นกัน” เถียนเจิ้งชื้อโต้กลับ

คู่หลังอี๋เข้าใจว่าเหนือหัวเป็นคนมีเหตุผล แต่ในความจริงแล้ว พระองค์เป็นคนมีเหตุผลที่ทำให้การกระทำทุกอย่างของต้าซีมี

ความชอบธรรม และการกระทำของเมืองอื่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ต้าซีต้องโต้ตอบ ‘คือ’ ท่านไปใช้คำเรียกที่ง่ายกว่า ‘หัวรั้น เอาแต่ใจ’ พร้อมคำอธิบายที่ประชาชนสามารถเข้าใจได้ตรงกัน

“ข้าต้องสนใจประโยชน์ของเจียนฉินด้วยหรือไม่?” เหนือหัวถาม “ข้าปกครองต้าซี เพื่อท่านลิม”

“ถ้าเช่นนั้นพระองค์ควรใช้คำว่าขโมยชุมชน ไม่ใช่ขโมย เพราะพระองค์ไม่คิดจะคืน”

“ประชาชนอื่นก็เหมือนของข้าทั้งหมด...” เหนือหัวพึมพำ

“แต่ทั้งหมดยังไม่ใช่ตอนนี้” เจียนเจิ้งซ่อมมองไปยังเหนือหัว สายตาของราชเลขากำลังคาดคั้นบางอย่างจากเหนือหัวของเขา

“ได้ ข้าแล้วแต่ท่านอยู่แล้ว” เหนือหัวตรัส “ข้าจะขโมยชุมชน การค้าทางใต้ของเจียนฉิน ถ้านั้นทำให้ท่านสบายใจขึ้น”

ดูหลังอึ้งย้งคงทีทุ่ทุ้งที่ได้นินดารีจากเหนือหัว แม้ว่าเขาจะเดินตามพระองค์เหมือนเงาตามตัว แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ยังทำให้เขาตกใจได้ไม่เว้นวันกับทุกเรื่องที่พระองค์ทรงคิดทำ ‘จะมีใครที่ทำได้ทุกวันนี้ได้ทุกวันได้อย่างเหนือหัวของเจ้าอีก’ ท่านไปกล่าวเช่นนั้นและเขาเห็นด้วยทุกคำ เขาที่เกิดในหมู่บ้านกองโจร เขาเคยเห็นการขโมยมาเกือบทุกอย่างตั้งแต่ข้าวสารไปจนถึงลูกสาว แต่ถึงอย่างนั้นการขโมยชุมชนเป็นสิ่งที่เขายังไม่เคยเห็น...

“ขโมยชุมชน... นั่นค่อนข้างจะ ข้าไม่ควรออกความเห็นในสิ่งที่ข้าไร้ประสบการณ์”

แม้กระทั่งท่านเพียงหลิวที่ถือว่ามีประสบการณ์มากก็ยังไม่เคยเห็นการขโมยชุมชนมาก่อน ถ้าจะถามว่าเหนือหัวต้องการชุมชนพ่อค้ามาทำไม ก็ต้องย้อนกลับไปถึงเมื่อครั้งที่พระองค์ขึ้นพระหัตถ์ช่วยเหลือเซวียไท่จื่อถูกควบคุมโดยเสนาบดีเจ้าเล่ห์ ในยามนั้นพระองค์มิได้ขอสิ่งตอบแทนใดมากไปกว่าที่ดินที่ไม่ได้ใช้การของลู่ซุน พระคุณครั้งนั้นยิ่งใหญ่ พุดกันตามตรงหากพระองค์จะขอให้ลู่ซุน (ที่ไม่ค่อยมีประโยชน์อะไรในสายตาคนอื่น) เป็นเมืองภายใต้การปกครองของต้าซี ก็ไม่น่าเกลียดจนเอ่ยปากไม่ได้ แต่พระองค์เลือก

รับเพียง ‘ที่ดินอาถรรพ์ริมชายฝั่งติดกับหุบเขาสามกระเรียน’ คำว่าอาถรรพ์ไม่ทำให้ผู้ทลายลัทธิหลงเจียงกลัว ไม่มีใครคาดหวังให้พระองค์กลัวเชื่อเถอะ

“ที่ดินตรงนั้นมีค่าสาปอยู่จริงไม่ว่าเจ้าจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม”
ไปหรงซานกล่าวเตือน

“กระทั่งนักบวชที่เก่งกาจรวมตัวกันสร้างวัดเพื่อลบล้างอาถรรพ์ก็ยังไม่สำเร็จ นักบวชมากด้วยบารมีมากมายตายอยู่ที่นั่นก่อนที่วัดจะได้ขึ้นหลังคาด้วยซ้ำ แล้วคนบาปอย่างเจ้า...”

“คนมีบุญอยู่ไม่ได้ ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นที่ของคนบาปไม่ใช่หรือไร” เหนือหัวรับสั่งก่อนจะแย้มสรวล “เหมาะกับข้าดีไม่คิดอย่างนั้นหรือไร”

“เจ้าไม่มีปราณแม่นาง” ไปหรงซานบอก “บำเพ็ญเพียรก็ไม่เคยจะเริ่มทำ เจ้าจะไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่าเดินเข้าไปในอาณาเขตค่าสาป เจ้าไม่ควรเข้าไปยุ่งกับสิ่งที่เจ้าไม่รู้”

“ท่านรู้ดีนัก แทนที่จะมาสั่งสอนข้าทำไมไม่แก้ไขมันให้ข้าเล่า” พระองค์ตรัสสวนกลับ

ความแตกต่างของพฤติกรรมของเหนือหัวต่อท่านเถียนกับท่านไปอยู่ตรงนี้ เถียนเจิ้งซื่อมักจะตามใจพระองค์โดยไม่มีเงื่อนไข ในยามที่พระองค์ทำผิดขึ้นมาแม้ว่าท่านเถียนจะไม่ได้ว่าอะไรก็ทำให้เหนือหัวเกรงใจได้ และลดบางพฤติกรรมที่จะทำให้ท่านเถียนไม่พอใจลง แต่กับท่านไปนั้นต่างออกไป ท่านไปมักจะเป็นคนที่คัดค้านเหนือหัวตั้งแต่พระองค์เริ่มดารี แทนที่พระองค์จะเชื่อฟัง พระองค์ชินกับการได้กลับจนกว่าท่านไปตามใจพระองค์มากกว่า และก็มักจะได้ผล...

“ขอประทานอภัยแต่องค์เหนือหัวเป็นการล่วงหน้ากระหม่อมเป็นจอมยุทธ์ไม่ใช่ชนกับขุนนักบวช การแก้คำสาปนั้นเกินสิ่งที่กระหม่อมพึงกระทำได้” ไปหรงซานค้อมศีรษะลงหากแต่มิได้ละสายตาจากสตรีตรงหน้า

“ถ้ามันทำได้ง่ายปานนั้น คิดว่าลัทธิหลงเจียงพอใจอยู่แค่ทางเหนือของแดนนักรบหรือไร”

“ที่พวกนั้นอยู่ทางเหนือ เพราะการค้าความเชื่อกับหลานเหลียนและไคเผิงยังคุ้มค่าเกินกว่าจะย้ายกันลงมาปะทะกับคนใช้ปราณอย่างพรรคช่างลิ่เพื่อผ่านไปยังพื้นที่ว่างเปล่าตรงนั้น...” เหนือหัวตอบกลับ

“พวกนั้นไม่ได้กลัวอาถรรพ์เขาสามกระเรียน พวกหลงเจียงกลัวกระบี่ท่านนั้นแหละท่านไป”

ไปทรงซานในวันนั้นใจแข็งพอที่จะไม่ตามพระทัยพระองค์ในการแก้คำสาปที่ดินผืนนั้น แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหาของหยางเยว่ซือผู้ไม่มีความรู้ใดเกี่ยวกับคำสาปและอาถรรพ์ โชคดีที่พระองค์มีคนที่รู้จักจริงอยู่ในคุกท่ายวังหลวง หนวีหวงตี้เสด็จเยือนคุกท่ายวังในยามค่ำวันเดียวกัน ไม่กี่วันต่อมาชาวโลหยางและนักบวชจากลัทธิหลงเจียงบางคนได้ออกจากคุกเป็นการพิเศษ ไม่เกินสิบวันหลังกลุ่มคนเหล่านั้นก็กลับมาয়วังหลวงพร้อมกับหีบโบราณที่คงมีแต่เทพเจ้ากับคนที่หิวกลับมาเท่านั้นที่รู้ว่ามียิ่งใหญ่อยู่ในนั้น

หลังจากนั้นเพียงสองวัน หนวีหวงตี้ดำริเรื่องการสร้างท่าเรือสินค้าในท้องพระโรง... ท่าเรือสินค้าตามการเขียนแบบของช่างฝีมือชาวลู่ซุนและช่างไม้ของต้าซี เริ่มสร้างในช่วงที่เหนือหัวแห่งต้าซีไปเจรจากับเจียนฉินที่ชายแดนในช่วงที่มองโกลบุกฉางซุน และสร้างเสร็จหลังจากสงครามที่ชายแดนเจียงซูสงบลงเพียงไม่กี่วัน เมื่อพระองค์กลับมาয়ต้าซีเพื่อรอให้เจียงซูเลือกข้าง... หมายถึง ‘รอให้เจียงซูเดินไปตามทางที่พระองค์ต้องการ’ หนวีหวงตี้ก็เริ่ม**สร้างชุมชนการค้าติดน่านน้ำมังกร**ทางตอนใต้ของลู่ซุนที่เป็นของต้าซี...

อย่างที่รู้กัน อันปกครองแบบแบ่งหน้าที่แต่ละเมืองต่างกัน ‘การค้าคือหน้าที่ของผู้ซุน’ นั้นหมายความว่าต้าซีไม่มีพ่อค้ามากพอจะเป็นชุมชนค้าขายกับต่างดินแดน โลหยางเองก็เช่นกัน เหนือหัวไม่ทรงขอพ่อค้าจากลู่ซุนด้วยเหตุผลที่ว่า ‘ที่ดินนี้เป็นสิ่งที่ลู่ซุนยกให้ต้าซีแล้ว การให้พ่อค้าจากลู่ซุนเข้ามาตั้งรกรากในดินแดนที่ชาวลู่

ซุนเคยว้จ้งเกียจั้นดูไม่เหมาะสม' ท่านเถียนบอกว่านั่นเป็นข้ออ้างเหนือหัวเพียงแค่ว่าต้องการให้ชาวต้าซี (และโลหยาง) ได้ประโยชน์มากกว่าเมืองอื่นและกีดกันลู่ซุนเท่านั้น ซึ่งดูหลังอึ้งไม่เคยตั้งคำถามกับสิ่งที่ท่านเถียนเอ่ย

เหนือหัวทรงอนุญาตกลุ่มชาวต้าซีและโลหยางบางส่วนทางตอนเหนือที่เคยค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้ากับชาวไคเผิงและหลานเหลียน ผู้ไม่สะดวกค้าขายกับมองโกลในกรณีที่ต้าซีเพิ่งจะสังหารชาวมองโกลไปไม่นาน ให้มาวางร้านรวงของตนที่ชายฝั่งติดน่านน้ำมังกรอาถรรพ์ คนกลุ่มนั้นพอจะมีของป่าและของแปลกที่ชาวเจ้อเจียงน่าจะสนใจอยู่บ้าง แต่ถึงอย่างนั้นการค้าขายก็ยังไม่เกิดขึ้น

“เราไม่มีเรือไปเจ้อเจียง เราต้องดึงให้ชาวเจ้อเจียงมาขึ้นฝั่งที่เมืองเรา นั่นเป็นสิ่งที่แรกที่ต้องทำ”

ที่จริงก่อนจะขโมยซุนซุน พระองค์เริ่มจากการขโมยเรือสินค้าก่อน เริ่มง่าย ๆ ด้วยการส่งชาวโลหยางไปแฝงตัวขายของป่าที่ทำน้าหมู่บ้านซีหู หมู่บ้านเล็ก ๆ ในเฉียนฉินที่พอจะมีเรือสินค้าจากเจ้อเจียงมาขึ้นท่าอยู่บ้าง ไม่ใช่เรื่องยากในการเดินทางไปค้าขายในเฉียนฉินที่ไม่เป็นมิตรสำหรับกลุ่มพ่อค้าที่มีนักรบและจอมยุทธ์หนุนหลัง

“เลือกเฉพาะสินค้าที่ชาวเจ้อเจียงต้องการและไม่ต้องไปบ่อย” พระองค์รับสั่ง

“เฉียนฉินที่ไม่มีสินค้าเพราะกำลังอยู่ในภาวะขาดแคลนจากสงคราม แม้จะดูเหมือนเป็นจุดที่เจ้อเจียงมีโอกาสโก่งราคาสินค้าจากเกาะตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นการตีเรือเข้ามาเพื่อขายอย่างเดียวโดยไม่ได้ของอะไรกลับไปขายที่เกาะอีกต่อนั้นก็ทำให้กำไรเหมือนจะขาดหายไปครึ่งหนึ่ง อีกไม่นานท่าเรือเมืองซีหูจะไม่คุ้มค่าที่จะเดินเรือเข้าไป”

“ให้มั่นใจว่าชาวเจ้อเจียงพวกนั้นรู้ว่าพ่อค้าที่เต็มไปด้วยสินค้าน่าสนใจ กลุ่มที่นาน ๆ จะไปค้าขายซีหูมาจากที่ไหน...”

พ่อค้ากลุ่มแรกจากโลหียงถูกส่งไปยังซีหู ก่อนที่จางซงอวีจะสามารถรวบรวมขุนนางในเจียงซูได้ ชาชั้นดี สมุนไพร่บำรุงร่างกาย ยารักษาโรค และสุราต้องยาชั้นดี ของพวกนี้หอมหวานมากพอจะดึงดูดเรือสินค้าจากเจ้าเจียงกล่าฝ่านาน้ำที่พวกเขาไม่คุ้นชินมาเทียบท่ายังทำการค้าใหม่ของต้าซี ในวันเดียวกับที่ ‘สาส์นขอขอบคุณในความกรุณาเสมอมา’ ของจางซงอวีส่งไปถึงเจียนฉิน

“เพราะเคยมีข่าวลือเรื่องเทพมังกรในทะเลฝั่งนี้ พวกเราส่วนใหญ่ไม่มีใครกล้าเดินเรือมา”

นายเรือผู้กล้ากล่าวกับเหล่าพ่อค้าในชุมชน แน่แน่นอนว่าเทพเจ้ามังกรอะไรนั้นไม่อาจขวางการสร้างชุมชนการค้าของเหนือหัวแห่งต้าซีได้ ‘ก็แค่หนีทันหลอกเด็กที่พวกเจียนฉินเล่าให้คนพวกนั้นไม่กล้าไปทำการค้านอกอาณาเขตที่เจียนฉินกำหนด’ ‘หลอกคนในก็ได้หลอกคนนอกก็ดีกว่ามัย’ พระองค์ไม่เชื่อว่าจะมีใครอาศัยอยู่ได้บาดาลหรือต่อให้มี หน่วหวงตี้ก็มีทรงโปรดให้มีวังใต้บาดาลในเส้นทางที่พระองค์ต้องการใช้เพื่อค้าขาย ดู่หลิ่งอี้เชื่ออย่างลับ ๆ ว่าพระองค์จะส่งแม่ทัพไปเปิดศึก หากว่ามังกรเจ้าบาดาลไม่ยอมให้ชาวเจียงแล่นเรือผ่าน และเชื่อว่าแม่ทัพอาจจะชนะด้วย...

แม้ว่าสินค้ายังมีไม่มาก แต่การซื้อขายแลกเปลี่ยนรอบแรกก็เป็นไปได้ด้วยดี ต้าซีหาซื้อบางอย่างที่ต้องการได้จากชาวเจ้าเจียงและมีสินค้ามากพอที่จะทำให้เรือสินค้าจากเจ้าเจียงพอใจ ชาวเรือเริ่มส่งข่าวต่อกันถึงท่าเรือที่มีสินค้าน่าสนใจและมีกำลังซื้อมากกว่าที่เดิม ทำให้มีเรือสินค้าทยอยมาขึ้นท่ามากขึ้นในทุก ๆ สามวัน ไซ่แดนนักรบมีพ่อค้าไม่มากพอจึงเลือกเปิดชายฝั่งทุกสามวันเท่านั้นเพื่อให้มั่นใจว่าจะมีสินค้าเพียงพอกับพ่อค้าทุกคนที่เข้ามาเทียบท่าเพื่อไม่ให้ชาวเรือพวกเขาผิดหวังเหมือนดังที่ซีหูเป็น...

“พ่อค้าเราไม่พอ เราควรมีชุมชนชาวซีหูมาช่วยขาย”

ตรัสเหมือนง่าย! ขอมีชุมชนที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ใด ๆ กันมาก่อนให้มาช่วยค้าขาย มีแต่เทพเจ้าเท่านั้นที่จะดลใจคนให้ย้ายถิ่นฐานได้ ‘เสียงกระซิบของปิตาจน่าเชื่อถือกว่าเทพลัทธิลัทธิเสมอ’ พระองค์ตรัสกับเขา รายละเอียดนั้นดู่หลิ่งอี้ไม่ได้รู้แน่ชัด รู้เพียงว่า

เหนือหัวทรงฝากพวกชาวยุทธจักรจากโลหยางและพรรคหลงเจียงบางส่วนไปตามเรือสินค้าของเจ้าเจียงไปขึ้นท่าที่ซีหูเท่านั้น ไม่นานเรือสินค้าเจ้าเจียงก็พาชาวซีหูเข้ามาตั้งชุมชนเพิ่ม จากชุมชนเล็กในพื้นที่ต้องสาปกลายเป็นตลาดท่าเรือที่ใหญ่ขึ้น ขุนนางต้าซีเริ่มเรียกพบพ่อค้าจากซีหูเพื่อสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเก็บจังกอบขึ้นท่าเรือ และกฎต่าง ๆ ในการค้าขายที่แดนนักรบไม่เคยมี ไม่นานการร่างกฎการค้าของแดนนักรบก็เสร็จสมบูรณ์ และชุมชนบนที่ดินอาถรรพ์ก็สามารถเปิดท่าเรือทำการค้าได้ทุกวัน

“ขโมยชุมชน นี่มันเหลือเชื่อ”

แม้ไปทรงซานจะพอรู้อยู่บ้างว่าพระองค์สั่งการอะไรกับคนของพรรคข้างลี้ แต่ถึงอย่างนั้นทุกอย่างที่พระองค์ทำก็ยังเหลือเชื่อสำหรับประมุขพรรคอยู่ดี ไม่เคยมีใครขโมยชุมชนของคนอื่นมาเป็นของตนได้ อันที่จริงต้องใช้คำว่าไม่มีใครคิดจะทำต่างหาก

“ข้าไม่ได้ขโมย...” เหนือหัวไหวพระอังสา “แค่โยกย้ายเท่านั้น”

“คนพวกนั้นเป็นชาวเฉียนฉิน”

คำพูดของจอมยุทธไปทำให้เหนือหัวเงยพระพักตร์ขึ้นมา สายพระเนตรของเหนือหัวแสดงออกถึงความท้าทาย แม้ว่าพระพักตร์ของพระองค์จะเรียบเฉยก็ตาม ดู่หลิงอี้เรียนรู้ว่าเหนือหัวไม่ใช่ผู้ที่จะเก็บซ่อนสีพระพักตร์หรือพระอารมณ์มากนัก ไม่มากเท่าที่เชื่อ พระวงศ์ส่วนใหญ่ทำกัน

“เป็นชาวฮั่น” พระองค์ตรัส

ใช่ ชาวซีหูเป็นชาวฮั่น และวันหนึ่งฮั่นก็จะเป็นของหยางเยว่ซื่อหนวี่หวงตี้ นี่เป็นแค่การโยกย้ายเล็กน้อยเพื่อความเหมาะสมเท่านั้น เพราะหากพระองค์ต้องการขโมยชุมชนการค้าจากพวกเฉียนฉินจริง ๆ พระองค์จะขโมยผู้ชุมนุมมาทั้งหมดก็ยิ่งได้ แต่พระองค์ไม่ทำ ‘พื้นที่ชายฝั่งผู้ชุมนุมเหมาะกับการทำการค้าทางทะเลแล้ว ปล่อยเอาไว้อย่างนั้นไม่จำเป็นต้องย้ายมาให้วุ่นวาย’ ชาวฮั่นตะวันออกต้องการ

ของบางอย่างจากเจ้อเจียง ในเมื่อการค้าขายฝั่งทั้งหมดอยู่ในชั้น ตะวันตกและเฉียนฉินก็ไม่ได้ยินดีจะค้าขายกับชั้นตะวันออก พระองค์ก็แค่สร้างพื้นที่การค้าขายฝั่งขึ้นทางตะวันออกบ้าง เพียงเท่านั้นภาวะขาดแคลนจากสงครามก็หมดไป

...แต่ซีไม่ต้องรอเกลี้ยจากผู้อื่นอีกต่อไป...

การขโมยชุมชนไม่ใช่เรื่องเล็ก วันหนึ่งข้าวก็กต้องถึงหูเจ้าเมืองเข้าจนได้ ตู้หลิงอีไม่กล้าบอกว่ำนั่นเป็นผลที่เหนือหัวทรงคาดเอาไว้... แต่เรื่องที่คนอย่างตู้หลิงอียังเดาออก มีหรือเหนือหัวจะไม่คิดไว้ล่วงหน้า แน่นอนพระองค์ย่อมรู้อยู่แล้วว่าวังหลวงเฉียนฉินจะรู้เรื่องที่พระองค์ขโมยชุมชนมา การดำเนินการสร้างชุมชนแลกเปลี่ยนสินค้าที่เหมือนแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเรื่องการขาดแคลนจากสงครามไปวัน ๆ นั้นไม่มีอยู่จริง เหนือหัวมิได้ทำเพียงเพราะต้องการแก้ปัญหาการขาดแคลนอยู่แล้ว หลังจากทีปะติดปะต่อเรื่องในหัวได้ เด็กชายก็เงยหน้ามองพระพักตร์ของเหนือหัวที่กำลังจ้องกระดานหมากรุกตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตายอีกครั้ง

“ฝ่าบาท พระองค์ทรงทราบหรือไม่ว่าใครเป็นคนเสด็จที่วัด ลั่วหางเกิง” ตู้หลิงอีเสียงถามออกไป เด็กน้อยเริ่มสงสัยว่าบางทีเขาอาจจะคิดถูก...

“ใครสักคนที่อยู่รอบตัวฉินซงหยวน” เหนือหัวรับสั่งตอบทั้งที่ยังไม่ได้ละสายพระเนตรจากกระดาน “ข้าไม่แน่ใจว่าจะเป็นใครแต่ก็ต้องเป็นพวกนั้น พวกแซ่จางในเฉียนฉิน”

“ถ้าพระองค์จะกรุณาอธิบาย...”

ยิ่งกว่าการเรียนจากราชครูคือการตามตำราของเหนือหัวให้ทัน หากเรียนตามตำราจะรู้วิธีจัดการปัญหา แต่หากเรียนรู้วิธีคิดแบบเหนือหัวได้ สิ่งที่เป็นปัญหาจะกลายเป็นโอกาส นี่คือนิสัยที่ตู้หลิงอีเรียนรู้

“จางซงอวี๋ชายแซ่จาง ญาติสนิทขุนนางจาง โอรสของจางเสียนเพย เอาเข้าจริงจะให้ข้าราชการตัวก็ไม่ง่ายขนาดนั้น พวกแซ่จางอยู่ในวังหลวงเฉียนฉินมากมาย เป็นตระกูลหนึ่งที่ใกล้ชิดกับพวกราชสกุลฉินมาก มากกว่าพวกราชสกุลเซวี่เสียอีก” พระองค์ยกขา

ร้อนขึ้นอีกบีกครั้งก่อนจะเบนสายพระเนตรมาทางเขา เพื่อแสดงออกว่าพระองค์กำลังตั้งพระทัยอธิบาย

“การที่จางซงอวี่ตีตัวออกห่างจากเฉียนฉิน ย่อมเกิดการกดดันขึ้นภายในวังหลวงทั้งฝ่ายหน้าและฝ่ายใน ก็คงจะมีใครสักคนไปหาความสบายใจนอกวังหลวง พวกบัณฑิตนั้นนิยมไหม้ย? ไปถกปรึกษากับนักบวชหาคำตอบชีวิตอะไรแบบนี้”

พระหัตถ์ของพระองค์แกว่งถ่วงช้าไปมา พระสรवलของเหนือหัวแม้จะดงามหากแต่กลับให้ความรู้สึกไม่ดีนัก

“พระองค์แน่ว่าหลังจากที่จางซงอวี่ส่งสาส์นไปไม่นานก็ต้องมีคนออกมาพบเรื่องที่เกิดขึ้น...”

“ที่จริงข้าจะว่าน่าจะก่อนหน้านี้นักสืบวัน ช่วงที่ซีหูย้ายออกมาได้สักเจ็ดส่วน” เหนือหัวตรัสก่อนจะกลอกพระเนตร “ไม่รู้ว่าพวกแซ่จางในวังรู้ตัวช้า หรือหน้าหนาอัดทนต่อคำด่าคำกดดันกันแน่...”

...แสดงว่าพระองค์ตั้งพระทัยเอาไว้ตั้งแต่แรก...

‘ตั้งแต่แรก’ นั้น ดู่หลิงอี่เองก็ไม่รู้ว่าตอนไหน ตอนที่เสียนางซุน ตอนกดดันเจียงซู หรือก่อนหน้านั้นทั้งหมด ดู่หลิงอี่เข้าใจว่าเหตุใดจางซงอวี่จึงได้กลัวเหนือหัวนัก ช่วยไม่ได้ ไม่ว่าใคร ๆ ต่างก็หัวนใจทั้งนั้น ไม่เว้นแม้กระทั่งราชเลขาเถียนหรือประมุขไป เหนือหัวทรงทำคล้ายกับว่าพระองค์แก้ปัญหาไปวันต่อวัน แต่ทุกอย่างที่พระองค์ทำกลับเรียงร้อยต่อกันได้สนิทราวกับเป็นแผนที่วางไว้มานาน ท่านเถียนบอกว่าความสามารถที่มีแต่เหนือหัวเท่านั้นที่ทำได้ ความสามารถที่ทำให้ดาชีขาดเหนือหัวไม่ได้

“พอเรื่องนี้ถึงวังหลวง ทำให้การส่งทหารไปผู้ซุนไม่เกิดขึ้นในสัปดาห์หรือไม่พะยะค่ะ” ดู่หลิงอี่คาด

“ใช่...” เหนือหัวตรัสรับ “เส้นทางการเดินทัพของทหารเหลือทางเดียวคือผ่านกลางเมือง พวกขุนนางเฉียนฉินจะไม่เสี่ยงให้ชาวเมืองเห็นว่ามีสงครามในเร็ววัน และ ‘พีซิงหยวน’ ก็ทำอะไรไม่ได้”

คำว่า ‘พีซิงหยวน’ ของพระองค์ไม่ว่าใครฟังก็รับรู้ได้ว่าพระองค์ทรงไม่โปรดเจ้าของนามนัก แม้หนวีหวงตี้จะไม่ใช่นิยมเก็บสืพระפקตร์ แต่พระองค์ก็ได้ยินยอมแสดงความชิงชังใครอย่างชัดเจน

นัก แน่นอนพระองค์ทรงรำคาญเซวียไต่จื่อและจางซงอวี่ในหลายเรื่อง แต่ก็ยังไม่เคยเห็นพระองค์แสดงออกถึงความรำคาญพระทัยเท่าที่พระองค์ทรงแสดงออกต่อปาหวาง ยิ่งได้ยินคำบอกเล่าถึงอดีตของหนวีหวงดีกับปาหวางจากพีเจียวเหม่ยและพีเจียวอิงแล้ว ยิ่งทำให้เขาประหลาดใจ

“ตอนนี้คนว่าการในเฉียนฉินคือ ‘พีซิงหยวน’ เขาเป็นคนเก่ง ต้องยอมรับว่าเขาเหมาะสมกับการครอง**เฉียนฉินในตอนี้**ที่สุด แต่ไม่ยากที่จะซื้อใจทั้งทหารและขุนนางทั้งหมดได้พร้อมกันในเวลาอันสั้น ที่จริงก็โทษเขาไม่ได้” หนวีหวงดีไหวพระอังสา “เฉียนฉินค่อนข้างซับซ้อนอย่างไรสาระ”

“ฮ่องเต้เฉียนฉินตั้งพระทัยให้พระโอรสทั้งสามพระองค์แข่งขันกัน เพื่อพิสูจน์ว่าใครจะสามารถปกครองเฉียนฉินได้ดีกว่ากัน ที่จริงมันจะได้ผลในกรณีที่มีหวางลักพระองค์ที่เก่งกาจโดดเด่นเกินใคร แล้วเป็นที่ยอมรับของขุนนางก่อนที่จะขึ้นครองบัลลังก์”

“...ไม่มีการแข่งขันโดยดีธรรมอย่างแท้จริง” ตู้หลิงอี้ทวนคำที่เหนือหัวเคยสอน

ไม่มีการแข่งขันใดที่**ยุติธรรม**ในสายตาของผู้ชมที่ถือหางผู้แข่งขันสักคนเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นการถือหางในใจหรือการถือหางด้วยผลประโยชน์ก็ตาม หากชนะก็ถือว่า**ยุติธรรม** หากว่าแพ้ก็จะถูกมองว่า**ถูกโกง** การแข่งขันที่ไม่ค่านสายตาเพียงแค่การแข่งกันเดียว คือการแข่งขันที่มีการเตรียมผู้ชนะเอาไว้ล่วงหน้าแล้วหลอกตาคนดู

หลักการเดียวกับการสร้างลัทธิหลงเจียง ไม่มีสิ่งใดที่ไม่ถูกเตรียมล่วงหน้า ทั้งผู้เคราะห์ร้ายและผู้ทำพิธี เคราะห์ร้ายเกิดจากโจรในลัทธิหลังจากเข้าทำพิธีปิดเป่าแล้วปัญหาก็จะถูกแก้ เพราะโจรในลัทธิหยุดการก่อกรรมลง ฉะนั้นหากองค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินไม่ได้ตั้งผู้ชนะไว้ในพระทัยแล้วก็ยากที่ ‘ผู้ชม’ จะพึงพอใจ อย่างน้อยสักสามส่วนในราชสำนักเฉียนฉินตอนนี้ก็ต้องเป็นผู้ถือหางลี้หวางแห่งเฉียนฉิน การทำงานของปาหวางไม่มีทางง่าย

“ถูกต้อง” เหนือหัวพยักพระพักตร์รับ ในความคิดของมิลเงินไม่มีใครจะเหมาะสมสืบทอดบัลลังก์เท่ากับเด็กหัวไวคนนี้อีกแล้ว

“ใครได้ขึ้นนั่งบัลลังก์ก่อน คนนั้นก็ไร้สิทธิ์ในบัลลังก์เป็นคนแรก”

ตู๋หลิงอึ้งไป สายตาของเด็กชายกำลังประมวลผลประโยชน์นั้น บัลลังก์ของเฉียนฉินหากจะมองว่าเป็นสิทธิ์ขาดอำนาจราชสกุลก็ใช่ แต่หากจะมองว่าไม่มีอำนาจใดเป็นของผู้นั่งบัลลังก์เลยก็ไม่ผิด การเป็นฮ่องเต้มีอำนาจสั่งการทุกอย่างก็จริง แต่ไม่ได้หมายความว่าขุนนางจะทำตามทุกอย่างเสียเมื่อไร จริงอยู่ที่การขัดราชโองการมีโทษถึงตาย แต่ถ้าขัดราชโองการไปแต่ไม่มีคนรายงานเล่า?

สมมติว่า ‘พีซงหยวน’ ได้ขึ้นบัลลังก์อย่างสมบูรณ์ แล้วเลือกสั่งให้ทหารถางเผาทำลายหมู่บ้านกองโจรในต้าซีให้ราบไม่สามารถมาบุกปล้นเฉียนฉินได้อีก แน่นอนว่าการเข้าปะทะกับโจรในต้าซีไม่คุ้มสำหรับทหารเฉียนฉิน พวกเขาไม่เอาชีวิตมาเสี่ยงกับคำสั่งที่ดูไปแล้วไม่ได้ทำให้ชีวิตพวกเขาเดือดร้อนอะไร แต่รายงานไปว่าทำตามราชโองการเรียบร้อยแล้ว ขุนนางผู้ตรวจการแผ่นดินก็เห็นค่าตาว่าทหารเหล่านั้นมิได้บุกไปเผาถางหมู่บ้านกองโจรในต้าซี แต่ถึงกระนั้นก็ประทับตรารับรองว่าทหารเหล่านั้นทำหน้าที่ตนเองแล้ว เมื่อทูลรายงานขึ้นไปถึงก็ไม่มีทางที่ ‘พีซงหยวน’ จะรู้ได้เลย

...การไปนั่ง ‘เหนือหัว’ คนอื่นนั้น ต้องได้รับความยินยอม ค่อมหัวให้เสียก่อน มิเช่นนั้นก็มีอาจเป็นเหนือหัวไปได้...

“นั่งก่อนเสียสิทธิ์การครองบัลลังก์ก่อน ถ้าเป็นเช่นนั้นคนที่สุดท้ายจะได้ขึ้นบัลลังก์เฉียนฉินก็อาจเป็นซีหวางลิพะยะคะ”

ตู๋หลิงอึ้งลองคิดตามดู หากปาหวางกลายเป็นหวางที่ใช้การไม่ได้แล้ว ขุนนางก็คงจะพากันยกลิ้วหวางขึ้นมาแทนที่ทันที แต่ต่อให้พยายามเท่าไร ลิ้วหวางก็ไม่อาจสร้างชัยชนะจากศึกฮั่นตะวันออกได้ สุดท้ายแล้วหวางนักรบก็จะกลายเป็นหวางอีกพระองค์ที่มีตำหนิจากการไม่สามารถรวบรวมฮั่นได้ สุดท้ายก็จะเหลือเพียงซีหวางเท่านั้น ไม่ใช่ว่าซีหวางทำได้ดีหากแต่เป็นหวางที่ไม่มีตำหนิเท่านั้น หากแต่สิพระพักตร์ของหนวี่หวงตึกกลับฉายแววชวนหัวขึ้นมาหลังจากได้ยินประโยคนั้น

“คนขึ้นครองบัลลังก์เฉียนฉินคนสุดท้ายก็ต้องเป็นข้าลิ”

หนวีหวงศ์ตรัสทีเล่นทีจริงพร้อมกับแยมสรวลนามองที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็นนัยออกมา เป็นเวลาที่ตุ้หลังอ้อได้เห็นว่าหนวีหวงศ์เองก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่งที่ไม่ได้โตไปกว่าเขาเสียขนาดนั้น ตลอดเวลาแม้ว่าเขาจะสำนึกว่าหนวีหวงศ์เป็นมารดาอุปถัมภ์ของตน แต่หลายครั้งเช่นกันที่เขาเสียดายดอกไม้ดอกนี้ที่มีได้แยมบานต่อสายตาคณมากนัก ดอกไม้ที่จะบานต่อหน้าไม่กี่คนเท่านั้น...

ธิดาคนโตของเอวียผิงเกีย เขาควรเรียนนางว่าเอวียฟูเหริน ในท่านเจ้าเมืองเจียงซูจะดูให้เกียรตินางมากกว่า ทุกครั้งที่ท่านจางมาเยือนต้าซี ไม่ว่าจะเป็นด้วยงานหรือเป็นการมาเยือนเล็กน้อยในเวลานั้น ๆ นางก็จะขอลออกจากเรือนพักพิงท้ายวังมารับใช้สามิของตน แม้ว่าท่านจางจะไม่ได้มีท่าทีสนใจอะไรนางมากนัก แต่นางก็ยังทำหน้าที่ปรนนิบัติสามิของตนอย่างเต็มที่เท่าที่สตรีคนหนึ่งพึงทำ และกลับไปยังหลังวังด้วยสีหน้าที่เข้มขึ้นทุกครั้ง สีหน้าที่เขาไม่เคยเห็นจากเหนือหัว เขานึกสงสัยบ่อยครั้งว่าพระองค์จะมีวันได้รู้สึกเช่นนั้นหรือไม่? หรือเพราะพระองค์ยังเด็กเกินไป อย่างน้อยเอวียก็ถึงก็อายุมากกว่าพระองค์

...แต่พระองค์ก็โตพอจะครองบัลลังก์แล้วนี่นะ...

“กระหม่อมคิดน้อยไป ขอฝ่าบาทอย่าถือสา”

ตุ้หลังอ้อมิได้เอ่ยขอรับโทษจากเหนือหัว พระองค์สอนให้เขาใช้คำว่าอย่าถือสาแทนขอรับโทษ การขอรับโทษควรจะต้องเกิดเมื่อกระทำความผิดที่หนักหนาถึงขั้นต้องรับโทษเท่านั้น

“แต่ข้าว่าอาจจะ...” เหนือหัวกวาดหมากของมองโกลกลับขึ้นไปยังทางเหนือ “ท่านเถียนไม่เชื่อยามที่ข้าบอกว่า ไม่มีทางที่ข้าจะปล่อยให้ชาวฮั่นของข้าตายเพราะแผนของข้า...”

“ท่านเถียนยังไม่หายโกรธหรือกระหม่อม...”

ต้องขึ้นชมว่าตุ้หลังอ้อเป็นเด็กที่อ่านอารมณ์คนได้เก่งกาจ เดิมทีเธอเคยคิดว่าเขาอ่านสีหน้าคนได้ดีเป็นเพราะเขาโตมากับกลุ่มกองโจร โดยที่พ่อกับแม่ไม่ค่อยจะมีเวลาในการดูแลเท่าไร เลยทำให้เขาต้องเอาตัวรอดในหมู่โจรให้ได้ด้วยตัวเอง และการเอาตัวรอดขึ้น

พื้นฐานก็คือการมองอารมณ์โกรธให้ออก เพื่อให้รอดจากการโดนจับโยนกระเด็น ที่จริงโกรธเป็นอารมณ์พื้นฐานที่สังเกตได้ง่ายที่สุดของมนุษย์ แต่นั่นไม่นับรวมราชาเลขาเถียน...

เถียนเจิ้งซื่อเกิดและโตในตระกูลลูกผู้มารากผู้ดี เขาถูกสั่งสอนให้เก็บสีหน้าท่าทางและการแสดงออกมาตั้งแต่ยังเล็ก ไม่แน่ใจว่าตอนที่ป่วยตอนเด็กได้ร้องไห้หรือไม่ ให้เทียบกันแล้วหวังเย่แห่งเฉียนฉินบางพระองค์ยังแสดงออกถึงอารมณ์มากกว่าชายคนนี้ได้ด้วยซ้ำ ฉะนั้นไม่ยากที่จะอ่านอารมณ์ของคนอย่างเถียนเจิ้งซื่อ ยิ่งในเวลาที่เขา ‘เข้าใจเหตุผลของเหนือหัวอย่างถ่องแท้’ แล้วด้วย... มิสเฉินเหยียดริมฝีปากของตนเป็นเส้นตรง

“อะไรทำให้เจ้าคิดเช่นนั้น” เหนือหัวรับสั่งถามเด็กน้อยข้างพระที่นั่ง

“ถึงท่านเถียนจะทำตัวปกติก็เถอะ...” ตู้หลิงอ๋อพึมพำ

“ฝ่าบาทไม่สังเกตหรือว่าท่านเถียนมองพระพักตร์พระองค์น้อยลง หลังจากว่าการจบท่านเถียนก็รีบไปทำงานตามสั่ง ไม่นั่งรอรับพระบัญชาต่อ ทั้งที่ปกติจะนั่งประวิงเวลาอีกครั้งก้านธูปเผื่อพระองค์มีอะไรจะรับสั่งเพิ่ม”

คำตอบของตู้หลิงอ๋อทำให้มิสเฉินอดทึ่งไม่ได้ เขาเป็นเด็กที่ละเอียดอ่อนจนน่าทึ่ง ละเอียดเกินกว่าที่เด็กวัยนี้จะเป็นได้ ตู้หลิงอ๋อเพิ่งจะย่างสิบสองและพฤติกรรมของเถียนเจิ้งซื่อไม่ถือว่ามากจนเป็นที่สังเกต กองกองบางคนไม่ทันเห็นด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งที่เด็กน้อยเข้าใจก็ยังเท่าที่เด็กสิบสองจะเข้าใจได้ ตู้หลิงอ๋อไม่รู้ว่่าที่จริงแล้วเถียนเจิ้งซื่อรู้สึกอย่างไร เขาแค่รู้ว่าเป็นความรู้สึกเชิงลบเท่านั้น และเชิงลบเท่าที่เด็กอายุสิบสองจะนึกออกก็ไม่อาจเกินไปกว่าความโกรธได้

“เจ้าน่าจะไปได้ดีกับกรมยุติธรรม” หนวีหวงตีรับสั่ง “ช่างสังเกตดีจริง”

“ถือเป็นคำชมใช่หรือไม่กระหม่อม” ตู้หลิงอ๋อถามด้วยความไม่แน่ใจนัก ในขณะที่นางกำนัลทั้งสองหัวเราะเบา ๆ กับคำขมนั้น

“ชม” หนวีหวงตีตรัสรับ “ท่านเถียนไม่ได้โกรธข้า เขาผิดหวัง”

“ผิดหวังอย่างนั้นหรือกระหม่อม” ตู๋หลังอิ้วมวดคิ้ว เขาไม่ค่อยเข้าใจนัก ซึ่งก็ไม่ได้แปลกสำหรับเด็กอายุเท่าตู๋หลังอิ้ว

หน่วหวงตี้วางความสนพระทัยที่เคยมีให้กับตำราลงพระองค์วางพู่กันบนแท่นก่อนจะทำการข้างหนึ่งลงกับโต๊ะว่าการสายพระเนตรของพระองค์ทอดออกไปอย่างไร้จดหมาย ไซ้แล้วเถียนเจิ้งซื้อไม่ได้โกรธ เขาฉลาดมากพอจะเข้าใจเหตุผลที่เธอทำลงไป และดูออกว่าต่อให้เธอไม่ลงมือ เรื่องพวกนี้ก็ต้องเกิดอยู่ดีและอาจจะเลวร้ายกว่านี้ด้วยซ้ำ การที่ปล่อยให้สถานการณ์อยู่ในการควบคุมของเธอนั้นอาจเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดด้วยซ้ำ

แต่การนั่งรอดูความตายของคนกลุ่มหนึ่งไม่ใช่เรื่องที่จะทำให้ใจยอมรับได้ง่าย เถียนเจิ้งซื้อว่ามันไม่ง่ายและนั่นทำให้เขาผิดหวังในตัวเธอ เขาผิดหวังเพราะเขาคาดหวังในความดีของมนุษย์มากเกินไป เขาหวังให้เธอกังวลใจกับความตายของผู้คน... แต่ไม่เป็นไร เถียนเจิ้งซื้อเป็นคนฉลาด อีกไม่นานก็จะหาวิธีทำได้ เพราะการคาดหวังให้เธอมีเมตตาอาจเกิดขึ้นยากกว่าการทำใจตัวเองให้ชิน

“ไซ้ ก็แค่ผิดหวัง”

“หมายความว่าอย่างไรหรือกระหม่อม...”

ตู๋หลังอิ้วถามขึ้นหลังจากที่เห็นหมากที่ถูกเคลื่อนไป หน่วหวงตี้อีกพระขนงเล็กน้อยราวกับกำลังนึกว่าก่อนหน้านี้กำลังคุยอะไรกันอยู่ ก่อนจะพยักพระพักตร์รับเมื่อนึกได้

“หมายความว่าตามที่ว่า ชาวผู้ซุนจะปลอดภัย” เหนือหัวตรัสก่อนจะพับหนังสือบันทึกที่เลื่อนบนโต๊ะลง “เจ้าควรรีบไปพักผ่อนได้แล้ว ข้าไม่คิดว่าพรุ่งนี้เจ้าจะตื่นทันฟังข่าวจากผู้ซุน ถ้าเจ้ากลับเข้าหอนอนช้า”

“ชาวผู้ซุนปลอดภัย...” ตู๋หลังอิ้วทวนคำ “แต่พระองค์ฟังจะตรัสว่าหากบุกในสัปดาห์นี้มองไกลจะได้ชัยชนะ...”

“แล้วข้าได้บอกว่าเขาจะบุกหรือไร?”

เหนือหัวตอบขณะปิดลับหมึกลง มีสเนมมองหน้าของเด็กน้อยที่เต็มไปด้วยความมึนงง ถ้าเธอไม่อธิบายเพิ่มแล้วดูหลังอึ้งนอนไม่หลับแน่

“ถ้าซือยอมให้มองโกลบุกเจียงซูครั้งที่ผ่านมาเป็นการเล่นให้มองโกลมาติดกับดักจนเสียคนไปมากมาย แล้ววันหนึ่งข้าเอ่ยปากบอกกับแม่ทัพมองโกลว่าเชญบุกฝูซุนได้ตามสบาย เจ้าคิดว่าเขาจะกล้าบุกหรือไม่?”

หนี่หวงดีตรัสด้วยสีพระพักตร์นิ่งสนิท สายพระเนตรของพระองค์ทอดไปยังกระดานหมากที่พระองค์เพิ่งจะแก้ไขการวางหมากไป ยากจะบอกได้ว่าพระองค์ดำริสิ่งใดอยู่ ทุกอย่างเป็นไปได้หมด พระองค์อาจกำลังคิดถึงผลประโยชน์ของต้าซีที่ขึ้นอยู่กับการบุกของมองโกลครั้งนี้ อาจกำลังชั่งพระทัยว่าพระองค์ควรผลักดันสิ่งใด ‘บุกหรือไม่บุก’ จะดีกับต้าซีมากกว่า หรือไม่ก็อาจจะคิดถึงใดที่ลึกเกินกว่าที่เด็กตามพระองค์อย่างดูหลังอึ้งจะคิดตามทันได้

“หมายความว่า เป็นความตั้งพระทัยของฝ่าบาทที่ตรัสเช่นนั้นกับท่านโตรู่ย เพื่อให้แม่ทัพว่ามองโกลจะยังไม่บุกฮั่นไปอีกพักใหญ่หรือกระหม่อม”

เสียงหนึ่งดังขึ้นหน้าห้อง ก่อนที่ร่างของราชเลขาหนุ่มที่เพิ่งถูกอ้างนามถึงจะเดินเข้ามาในห้องทรงงานดำหนักใน พร้อมด้วยประมุขพรรคช่างสีที่มีสีหน้าระอาอย่างปิดไม่มิด การปรากฏตัวของสองบุรุษในเวลาเช่นนี้ก็มั่นใจได้ว่าไม่ใช่เรื่องดี สายพระเนตรของเหนือหัวเองก็ฉายแววประหลาดพระทัยอย่างเห็นได้ชัด พระองค์ก็คงคิดไม่ต่างกับเขานัก

“แล้วพระองค์วางแผนเอาไว้ว่ามองโกลจะได้โอกาสบุกฮั่นตอนไหนหรือพะยะคะ กระหม่อมจะได้บอกแม่ทัพซู่ให้เตรียมทัพไว้ทัน... หรือพระองค์ได้แจ้งต่อแม่ทัพซู่แล้ว”

ไม่ต้องฉลาดมากก็รู้ว่าถ้อยคำของท่านเถียนนั้นเต็มไปด้วยการเหน็บแนมสตริตรงหน้า หากแต่ผู้ที่โดนเหน็บแนมนั้นไม่ได้แสดงสีพระพักตร์ใดออกมา แน่نون พระองค์ไม่ถือสาถึงบาวจาของเถียนเจิ้งซื่ออยู่แล้ว แต่ถึงกระนั้นไม่ได้มีสีพระพักตร์โล่งพระทัยอย่างที่ดู

หลังอืคาคาว่าอาจจะได้เห็นหลังจากที่พระองค์กับท่านเถียนเข้าใจกันดี... สีพระพักตร์ของพระองค์ยังคงนิ่งสนิทดังเดิม พระองค์ปราดสายพระเนตรมองสองบุรุษที่เดินเข้ามาด้วยความสงสัยที่ไม่อาจละวางได้ หากแต่พระโอรสของพระองค์ก็ทำการขยับตัวรับตอบต่อข้อสงสัยของเลขาคนสนิท

“มองไกลจะบุกในตอนที่เราเพิ่งรู้ว่าข้ากำลังจะได้ครองฮั่นทั้งหมด ก่อนที่บัลลังก์เฉียนฉินจะเป็นของข้าสักสามชั่วยาม กลองศึกก็คงลั่นดังจากฉางชุน”

ตอนที่ ๖๕

ชายหาปลาที่ไม่อาวฮกเรือได้

“ข้าว่าเรานุกไปก่อนแล้วค่อยรับโทษฝ่าฝืนคำสั่งเอาทีหลังก็ได้นี่ท่านพี่”

จาเตียวพูดขึ้นหลังกลับมาจากสังเกตการณ์ ไม่มีแม่ทัพใหญ่ประจำในผู้ชุมนุม ทหารก็มีไม่มาก ระวังการป้องกันแคบเพียงแค่ครึ่งเดียวของเขตติดต่อทั้งหมด เขี่ยวมองไกลสามารถบินรอบเดียวก็วนได้ทั่วกองทัพของเฉียนฉินที่มีกำลังพลไม่ถึงหลักพัน ในตอนนี้หากจับดาบขึ้นมาแล้ว ไม่เกินสี่ชั่วยามผู้ชุมนุมก็จะเป็นของมองโกล หากมีผู้ชุมนุมอยู่ในมือต่อให้โดนลงโทษก็คงไม่หนักหนาเท่าที่โทษจริงสมควรโดน

จาเตียวประจำชายแดนหลานเหลียนมานาน ปะทะกับทัพฮั่นมาไม่น้อย เขารู้ดีกว่าใครว่าแม่ทัพคนไหนของฮั่นน่าหวั่นใจ แม่ทัพคนไหนที่บุกได้ เวลาใดที่ควรบุก เวลาใดที่ควรถอย พี่ใหญ่คิดถูกแล้วที่พาเขามาด้วยในครั้งนี้ และการนำทัพลงมาเวลานี้ก็เหมาะสมที่สุดด้วย...

จาเตียวไม่รู้หลักการทำสงครามในแง่การเมืองหรือหลักการปกครองอย่างถ่องแท้สัก แล้วก็ไม่ต้องการรับรู้ด้วย ในตอนนี้เขารับคำสั่งจากท่านพ่อ หากมองโกลผลัดบัลลังก์เขาก็พร้อมจะรับคำสั่งจากท่านพี่ ไม่มีอะไรซับซ้อนสำหรับบุตรคนรองจาเตียว

ท่านพี่เป็นคนมีความสามารถรอบด้าน ในแง่การศึกษา เพียงแค่นำทัพลงมาในตอนที่เฉียนฉินกำลังอ่อนแอ ก็แสดงออกถึงวิสัยที่

กว้างไกลกว่าผู้นำคนอื่นในมองโกลแล้ว! ในแง่การปกครอง การบุกต่อเนืองก็เป็นเรื่องฉลาดไม่ใช่หรือไร ผลกระทบหลังการศึกไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กก็ย่อมเกิดการสูญเสีย และการสูญเสียไม่ควรเกิดขึ้นบ่อย การสูญเสียนั้นไม่เกี่ยวว่าจะมากหรือน้อยแต่หากเกิดขึ้นบ่อยย่อมทำให้รู้สึกว่าเป็นการสูญเสียที่ไม่จบสิ้นเสียที ฉะนั้นการบุกต่อเนื่องเพื่อชัยชนะที่ยิ่งใหญ่เป็นทางเลือกที่ดีในแง่การปกครอง

แม้สงครามที่ผ่านมามีทั้งชัยชนะและความพ่ายแพ้ แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งที่ชาวมองโกลรับรู้ได้ก็คือการเปลี่ยนแปลงพื้นที่หลังหุบเขา ความอุดมสมบูรณ์ที่พวกเขาไม่เคยได้เห็นมาก่อนในชีวิต พื้นที่ที่อุดมไปด้วยน้ำและอาหาร ไม่ว่าจะเป็นปรียมล็ดอะไรลงไป ไม่นานก็เก็บเกี่ยวได้ แม้จะมีการสูญเสียเกิดขึ้นแต่การพบโอกาสที่จะมีชีวิตที่ดีกว่า ชีวิตที่ไม่ต้องทรมานกับอากาศหนาว และความแห้งแล้งของแหล่งน้ำ ทำให้ทุกคนเข้าใจว่าการสูญเสียคือการเสียสละที่จะทำให้ลูกหลานมีชีวิตที่ดีต่อไป และถ้าการบุกวันนี้ชนะ พวกเขาจะได้ผู้ซุนดินแดนติดทะเล...

...เกล็ดที่มีค่ายิ่งกว่าทอง...

“เราอาจต้องปล่อยเฉียนฉินให้เป็นของหยางเยว่ซือ นางไม่ยอมยกกรงเล็บออกจากคอของพวกแซ่ฉินแน่”

ท่านพ่อกล่าวเอาไว้เช่นนั้น สตรีที่สามารถเอาชนะท่านพี่ได้ ฟังดูน่าสนใจดี แต่การพ่ายแพ้ของมองโกลไม่ทำให้จาเตียวแปลกใจเท่าใดนัก แม้เขาจะดูเหมือนเป็นลูกโง่ของท่านพ่อ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็กลับบอกได้ว่าในบรรดาทายาทมองโกลทุกเมืองในตอนนี ไม่มีใครจะรู้เรื่องทัพของชาวฮั่นดีไปกว่าเขา การที่ฮั่นสามารถคุ้มกันพื้นที่ของตนให้ปลอดภัยได้แต่ไม่เคยขึ้นมายึดมองโกลได้นั้นมีเหตุผลของมันอยู่ เพราะทหารของต้าซีแข็งแกร่งมากพอที่จะป้องกันการโจมตีได้ทุกรูปแบบ และแม้ทัพของเฉียนฉินก็ซึกแล้วมากพอที่จะทำให้การบุกขึ้นมาไม่เกิดขึ้น

...สู้กับเฉียนฉินอย่างไรก็ชนะ สู้กับต้าซีอย่างไรก็แพ้...

การแพ้ไม่ใช่ปัญหาในความคิดของจาเตียว อาจเพราะเขาเป็นทายาทที่ไม่ต้องสืบบัลลังก์ด้วยกระมัง เขาไม่มีความจำเป็นจะ

ชนะตลอด การชนะตลอดไม่ใช่เรื่องปกติ ท่านพ่อเองก็เชื่อว่าไม่เคยแพ้เลยเสียเมื่อไร การชนะหรือแพ้ในศึกไม่ได้สำคัญเท่ากับผลหลังจากนั้น เรื่องนี้จาเตียวยากจะบอกกับท่านพี่ของตนเองเหลือเกิน มันไม่สำคัญเลยกับการแพ้ที่ผ่านมา การแพ้ตัวซีไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ผลลัพธ์การแพ้ก็แค่ไม่ได้ครอบครองเจียงซู ไม่ได้สูญเสียเมืองใดของมองโกลไปเสียหน่อย แต่ก็พูดไม่ออกเพราะสำหรับท่านพ่อกับท่านพี่แล้ว การพ่ายแพ้ที่ผ่านมาส่งผลต่อพวกเขาไม่น้อยทีเดียว...

“หากไม่ได้รับอนุญาตให้บุกก็บุกไม่ได้” โตรู่ตอบก่อนจะถอนหายใจออกมา

ไม่ใช่ว่าโตรู่ไม่เห็นโอกาสการบุกแน่นอนว่าเขาเห็นโอกาสนั้นเต็มสองตาและเขาต้องการจะคว้าโอกาสนั้นเอาไว้ในมือด้วย **เขารู้ดีว่าจะไม่มีจังหวะที่ดีกว่านี้อีกแล้ว** สตรีที่ดื่มสุรากับเขาคืนนั้นไม่ใช่คนใจเย็น *เวลาของนางมีจำกัด* เขาไม่กล้าเดาว่าเหลือเท่าใดแต่เขามั่นใจว่านางจะเร่งมือทำทุกอย่างเท่าที่เป็นไปได้ แต่ถึงอย่างนั้นการขัดคำสั่งท่านพ่อไม่ใช่ทางเลือกที่ดี สีหน้าที่ท่านพ่อตอนสั่งการไม่ปกติ ความสงบที่เคยมีเสมอมาของท่านพ่อเหมือนจะหายไป ในยามกล่าวถึงเรื่องที่หยางเยว่ซือพูด ความกังวลของท่านพ่อถ่ายทอดมาถึงเขาโดยง่าย เขาไม่รู้ว่าลสิ่งใดที่ขวางกั้นมองโกลกับชัยชนะตรงหน้าในตอนนี แต่เขาเชื่อในสัญชาตญาณของท่านพ่อ...

สีหน้าของโตรู่ไม่สู้ปกตินักยามเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เขาเชื่อท่านพ่อมาตลอดอย่างที่เคยเชื่อ แต่ถึงอย่างนั้นบางอย่างในใจของเขายืนยันว่ามันไม่ถูกต้อง หยางเยว่ซือไม่ได้อยู่ตรงนี้ ไม่แม้แต่จะใกล้ด้วยซ้ำ จริงอยู่ที่นางเป็นพวกชอบบงการจนเสียนิสัย แต่ถึงอย่างนั้นเขาไม่เห็นว่ามันจะเกิดผลเสียอะไรหากว่ามองโกลจะเดินตามหมากของนาง แล้วได้ผู้ชนะมาครอบครอง ต่อให้วันหนึ่งนางจะมายึดคืน แต่ถึงอย่างนั้นการไม่เข้าครอบครองเพียงเพราะรู้ว่าวันหนึ่งจะสูญเสียไปนั้น ฟังดูไม่เข้าท่า

“ท่านพ่อกังวลมากเกินไป เราเคยชนะเฉียนฉินและเราจะชนะอีก” จาเตียวเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเหนื่อยหน่าย

“ระวังวาจา คำพูดเช่นนั้นมันจะทำให้เจ้าดูเป็นคนประมาท”
 โตรุ่ยเอ่ยเตือนน้อง หากแต่ไม่ได้จริงจังนัก

“ข้าไม่ได้ประมาท ท่านพี่ก็รู้” ผู้เป็นน้องแย้ง “ข้ารบกับทหาร
 กลุ่มนี้มานานกว่าใคร ข้าขอให้คำแนะนำในฐานะคนที่อยู่ชายแดนมา
 ตลอด ก่อนที่แขนของแม่ทัพฮั่วจะต่อกันติดสมบูรณ์ เรามีเวลาแค่นั้น”

คำแนะนำจากผู้เป็นน้องผู้มีประสบการณ์เป็นสิ่งที่ไม่ควรมอง
 ข้าม จริ่งของจาเดียว อย่างน้อยการบุกก็ควรเริ่มต้นขึ้นบ้าง ไม่ต้อง
 นึกถึงผลแพ้ชนะ อย่างน้อยการบุกก็สามารถสร้างความเสียหายให้
 ฝ่ายตรงข้าม และสร้างความได้เปรียบให้กับมองโกลนั้นเป็นผลที่
 แน่นนอน สุนัขเฝ้าประตูของเฉียนจินไม่ได้มีเพียงจินหานเฟิง อย่างที่
 จาเดียวว่า หากฮั่วเพยเทียนฟื้นตัวแล้วมองโกลก็จะลำบาก เขาเคย
 ปะทะกับฮั่วเพยเทียนมาก่อน แม่ทัพเฉียนจินคนนี้ไม่ใช่คนที่จะ
 เอาชนะได้ง่าย โตรุ่ยเงยหน้ามองผู้เป็นน้อง

“ข้าคิดว่าการก่อกวนเล็ก ๆ น้อย ๆ คงถือว่าเป็นการ
 ละเมิดคำสั่ง...”

กลิ่นเชื้อเพลิงโซยมาเข้าจมูกฮั่วเพยเทียน แม่ทัพหนุ่ม
 ลืมตาขึ้นท่ามกลางความมืด เขาไม่ใช่พวกผิวดมขมขื่นที่จะได้กลิ่นจาก
 ที่ไกลออกไป หากเขาได้กลิ่นเชื้อเพลิงนั้นหมายถึงมันต้องอยู่ใกล้
คิดถูกที่ออกมาดูลาดเลา แม่ทัพหนุ่มมองลอดกิ่งไม้ที่ต้นซอห์นตัวไป
 สิ่งที่พวกมองโกลยังไม่รู้คือที่ซอห์นตัวและเส้นทางลับในเขาแห่งนี้
 พวกนั้นอาจรู้เส้นทางเขตติดต่อหลานเหลียนฉางซุนดี แต่ไม่ใช่เขต
 เส้นทางในเขตฉางซุนผู้ซุน ไม่มีทางที่คนนอกจะรู้พื้นที่ภายในได้ดี
 กว่าคนใน นี่ยังคงเป็นข้อได้เปรียบเล็ก ๆ น้อย ๆ ของทัพเฉียนจินที่
 มีตอนนี้ ความมืดทำให้แม่ทัพหนุ่มไม่อาจมองเห็นได้ชัดว่าที่กำลัง
 เคลื่อนผ่านนั้นเป็นทัพของนายกองคนไหน แต่มันใจว่าไม่ใช่ทัพของ
 เฉียนจินแน่ ไม่มีทางที่ทหารเฉียนจินจะถือคบเพลิงไม่ได้จุดไฟและ
 เดินลอดผ่านเส้นทางของภูเขาด้วยผีเท้าที่เบาและดูน่าสงสัยเช่นนี้

...โอกาสที่ดีในการบุกของมองโกล...

หลายวันที่ผ่านมา เขี่ยวมองโกลโอบผ่านสังเกตการณ์ ภายในค่ายทหารผู้ชุมนุมอยู่หลายรอบ เขาไม่แปลกใจสักนิด เขี่ยวมองโกลถือเป็นหน่วยสอดแนมที่จัดการได้ยากที่สุด พวกมันรวดเร็ว หลบหลีกเก่ง และฉลาดเกินเดียดจางาน ฮั่วเฟยเทียนสาบานได้ว่าเขาเห็นเขี้ยวตัวหนึ่งบินตามฉินหานเฟิงไป จริงอยู่ที่เฉียนฉินเองก็มีพลธนูฝีมือดีไม่น้อย แต่การยิงเขี้ยวสอดแนมทั้งไม่ใช่เรื่องฉลาดในการศึก *หลายครั้งการกำจัดไม่ใช่คำตอบที่ดี* หากเขี้ยวตัวใดตัวหนึ่งโดนกำจัดตอนกำลังติดตามบางคนที่กำลังทำอะไรสักอย่าง ไม่ต้องรอเขี้ยวกลับมาส่งสัญญาณให้กับทัพมองโกล เพราะการยิงเขี้ยวตัวนั้นก็ป็นสัญญาณแล้วว่าเรื่องที่บุคคลนั้นทำเป็น ‘เรื่องที่ไม่ต้องการให้อีกฝ่ายรู้’ และการบุกก็จะเปิดฉากทันที เพราะพวกนั้นคงไม่ใจดีรอให้เฉียนฉินทำ ‘เรื่องที่ไม่ต้องการให้รู้’ เสร็จและตั้งตัวได้เป็นแน่

สถานการณ์ยามนี้เหมือนน้ำที่ปริ่มจกตั้งบนกระดานไม้ซีกกระดก มีผู้ถือกาน้ำเอียงเพียรรินน้ำลงวันละหยดสองหยดอย่างเชื่องช้าราวกับกำลังแกล้งคนที่นั่งเฝ้ากังวลว่าน้ำจะกระฉอกล้นออกจากจอกเล็กเมื่อใด การยิงนกเขี้ยวคือการขยับไม้กระดกที่ตั้งจอกซาเอาไว้ ไม่ต้องรอให้น้ำหยดลงมาจนล้น น้ำในจอกก็กระฉอกทันที ผู้เฝ้ามองไม่อาจทำอะไรได้นอกจากขยับตัวให้เบาที่สุด เพราะแม้แต่ลมที่เกิดจากแรงไหวของชายผ้าก็อาจไปรบกวนสมดุลของจอกชานั้นได้

แม้ทัพหนุมันเบงาของกลุ่มคนที่เคลื่อนผ่าน ก่อนจะขยับตามไปโดยพยายามเคลื่อนไหวให้เบาที่สุด คนที่กำลังเดินเท้าฝ่าเท้าเบามาก หมายความว่ากลุ่มคนเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะหุดาไว้มากเช่นกัน ความเจ็บแปลบจากไหล่แล่นปราดไปทั่วแขน แม้ทัพหนุมันขบฟันเข้าหากันแน่นจนกรามขึ้นสันริม ฝีปากลั่นด้วยความเจ็บปวด แม้ความเจ็บจะมากเพียงใดแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังจำเป็นต้องควบคุมลมหายใจให้ได้ ยาที่ฉินหยางอ้อพระราชทานมาทำงานได้ดีไม่เสียชื่อหมอเทวดา แต่ถึงอย่างนั้น...

...ไม่มีอะไรได้มาโดยเปล่า...

ฉินหยางอี้หมอเทวดาไม่ใช่เพียงสมญาเพื่ออวยพระยศเท่านั้น ยาหอเล็กถูกแบ่งออกเป็นสองขนานที่ต้องดื่มตามลำดับเท่านั้น หม้อแรกคือยาขับพิษ พิษจากมองโกลไม่ใช่พิษที่จะขับออกจากร่างกายได้ง่าย เพราะมันจะแทรกไปทั่วร่างกายไปได้มากกว่าโลหิตเดินเสียอีก หากรอยาขนานธรรมดาขับพิษออกหมดก็มีความเป็นไปได้ว่าอาจจะตายหรือเสียอวัยวะไปก่อน แต่ยานี้สามารถขับได้...

สมุนไพรบางชนิดผสมปรมาณเข้ากับพิษ ปรมาณเป็นสิ่งที่กระจายอยู่ทั่วร่างกาย มากกว่าเส้นเอ็น มากกว่าเส้นโลหิต การใช้ปรมาณเป็นตัวก่อตรวนพิษที่กระจายไปทั่วร่างกายเอาไว้เป็นจุด ก่อนที่ตัวยาสลายช้ากว่าจะทำการขับปรมาณเหล่านั้นออกจากร่างกายใช้ มันคือยาขับปรมาณไม่ใช่ยาขับพิษโดยตรง ‘พิษของมองโกลไม่อาจขับออกโดยตรงได้’ ดังที่เคยกล่าวไป วิธีการรวมปรมาณเข้ากับพิษก่อนขับปรมาณออกจึงเป็นวิธีการสลายพิษที่ดีที่สุด ผลคือเมื่อยาขนานแรกทำงานเสร็จ ตัวเขาก็อยู่ในสภาพเกือบจะไร้ปรมาณ

ยาขนานที่สองก็ยังไม่ไชยาบำรุงปรมาณอย่างที่คิด ในความจริงเขาก็ยังไม่สามารถดื่มยาบำรุงปรมาณในขณะนี้ได้ด้วย หม้อที่สองคือยาสมานแผล หากแผลยังสมานไม่เสร็จ การเร่งบำรุงปรมาณอาจทำให้สมดุร้อนเย็นในร่างกายไม่ปกติและอาจทำให้แผลหายช้ากว่าที่ควรเป็น เขาจึงจำต้องอยู่ในสภาพไร้ปรมาณไปอีกสักพัก... ยาสมานแผลของฉินหยางอี้ทำงานได้ดีและรวดเร็วกว่ายาสมานแผลขนานใดในแผ่นดิน แต่แน่นอนมันแลกมาด้วยบางอย่าง ยาขนานแรกแลกด้วยปรมาณ ยาอีกขนานแลกด้วยความเจ็บปวด ความเจ็บปวดจากยาผสมกล้ามเนื้อของฉินหยางอี้ไม่อยู่ในขั้นที่ใครก็ตามจะเข้าใจความทรมานของมันได้หากไม่ได้ดื่มด้วยตัวเอง ความเจ็บที่เหมือนการถูกแทงซ้ำ ๆ เข้าที่แผลเดิมเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มดื่มจนกว่าจะถึงช่วงยาหมดฤทธิ์ ข้อดีก็คือหลังจากที่ยาหมดฤทธิ์ แผลก็จะหายสนิทราวกับไม่เคยมีแผลมาก่อน...

ยาสองขนานที่ได้มาเขาดื่มดื่มจนครบ แน่แน่นอนว่าแผลจากการศึกครั้งก่อนที่ดูไม่มีท่าทีจะหายโดยง่ายได้หายดีแล้ว แต่ไม่ได้

หมายความว่าตัวเขาจะฟื้นตัวเต็มที่พร้อมสำหรับการศึกที่กำลังจะมา ถึง ปราณที่สลายไปนั้นยากที่จะฟื้นคืนในเวลาอันจำกัด แน่่อนการ ลู่แบบทหารไม่จำเป็นต้องใช้ปราณ แต่ปราณมีผลมากในการฟื้นตัว ของร่างกาย ถ้าเขาบาดเจ็บในการศึกครั้งนี้แม้เพียงเล็กน้อยก็อาจ กลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ และหากว่าเขาเจ็บหนักจากศึกครั้งนี้ ก็ไม่ต้อง หวังว่าจะมีลมหายใจไปถึงศึกครั้งหน้า

เขารู้ก่อนจะล้มยว่าไม่มีสิ่งใดได้มาเปล่า แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ ไม่ได้ลังเลที่จะล้ม และจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เสียดายสัณนิคที่ทำการไป อย่างไรเสียการศึกก็จะเกิดในเร็ววัน อย่างน้อยการมีแขนสองข้างที่ ใช้งานได้ก็มีแนวโน้มจะพำกัรอดมากกว่าพำกัรตาย

กลุ่มคนที่บุกมาเท่าที่เห็นเป็นพลเดินเท้าไม่มีอาวุธหนัก เดิน มาพร้อมกับคบเพลิงที่ไม่ได้จุด จะว่ามาเผาเสบียงก็ไม่น่าใช่ เพราะ เชื้อเพลิงเพียงเท่านั้นน้อยไปสำหรับการเผาเสบียง จะว่ามาปล้นอาวุธ ก็ไม่เห็นว่าจะมีเกวียนเทียมสัตว์ตามมาด้วย ตามจริงมองไกลที่นา ทัพโดยโตรุ่ยและจาเดียวไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปล้นอาวุธจาก เฉียนฉินสักนิค ทัพมองไกลมีอาวุธมากพอที่จะถล่มผู้ซุนแล้วเข้ายึด เฉียนฉินต่อได้โดยไม่ลำบาก อีกทั้งจำนวนของคนทีน้อยมากนับเป็น หลักลิบ... ไม่! ไม่ใช่หลักลิบ

...นี่มัน!...

ผู้ซุนเป็นเมืองการค้าแม่ในยามค้าคินก็ไม่อาจจะเจียบสังกัดได้ การจับเสียงแปลกปลอม ยิ่งกับกลุ่มคนผีเท้าเบาแล้วด้วยไม่ใช่เรื่อง ง่าย แม้ทัพหยุดนิ่งอยู่กับที่ อย่างน้อยเสียงลมที่สวนปะทะหุเข้ามา ก็ลดลง ฮัวเฟยเหียละสายตาจากเงาของกลุ่มคนที่กำลังเดินอยู่ เขา หลับตาลง พุงสมาธิทั้งหมดไปที่โสตประสาทของตน เสียงของลม ใบไม่ไหว และเสียงผีเท้าที่เบาจนเกือบจะจับเสียงไม่ได้... เสียงอาวุธ ที่เสียดสีกับเกราะอ่อนตามจังหวะการเดิน แม้จะเป็นเสียงที่เบาแต่ สามารถจับสังเกตถึงความแตกต่างได้ง่ายกว่าเสียงอื่น ยิ่งฟังก็ยิ่ง มั่นใจ

ร่างของแม่ทัพหนุ่มพุ่งไปตามเงาไม้อย่างชำนาญ เขาเกิด และโตในผู้ซุน ทุกยอดไม้ในภูเขาแห่งนี้ไม่มีใครรู้จักดีไปกว่าเขา เงา

ไม่ช่วยอำพรกายของแม่ทัพหนุ่มที่กำลังเคลื่อนไปตามเส้นทางเดินเท้าทั่วเขา โชคไม่ดีที่ทุกอย่างเป็นไปได้อย่างที่คิด... คนกลุ่มเล็กที่เขาสังเกตเห็นไม่ใช่กลุ่มเดียวที่กำลังเดินเท้าเข้าสู่ชุมชนนี้ มองไกลแบ่งคนผีเท้าเบาออกเป็นหกกลุ่มแยกเดินเข้ามาตามเส้นทางเท้าเข้าสู่ชุมชน ทุกกลุ่มไม่ได้พกอาวุธใหญ่หรือเกวียนเทียมสัตว์ นั่นหมายความว่าทุกคนที่เดินเท้าเข้ามาล้วนแล้วแต่เป็นนักรบมองไกลทั้งสิ้น ไม่ใช่กลุ่มทหารม้าของโตรุ่ย ไม่ใช่กองเกาทัณฑ์ของจาเดียว ถ้าเช่นนั้นก็เหลือเพียงกลุ่มเดียว *กลุ่มที่เพิ่งจะเคลื่อนย้ายลงมาจากมองไกลได้ไม่กี่วัน*
...กลุ่มพลรอบสังหารจากตงหู...

ร่างของแม่ทัพพุ่งผ่านแมกไม้กลับไปยังค่ายทหารอย่างรวดเร็ว ไม่เคยมีอันคนใดได้ปะทะกับพลรอบสังหาร นักรบมองไกลไม่นิยมใช้กลุ่มพลรอบสังหารทำการศึกหนัก ข้อมูลเกี่ยวกับคนพวกนี้มีน้อย ไม่มีใครรู้ว่าคนพวกนี้สู้ด้วยอะไร ถนัดอาวุธชนิดไหน และมีจำนวนคนทั้งหมดเท่าใด หกกลุ่มแม้จะกลุ่มเล็กแต่ถึงอย่างนั้นถ้ารวมกันก็ถือว่าไม่น้อย เขียนฉินไม่มีพลรอบสังหารมากจนสามารถแบ่งกองเดินเท้าได้

กลุ่มคนพวกนี้อาจจะดูเหมือนไม่มีคุณสมบัติในการเป็นทหารที่จะทำสิ่งที่เรียกว่า ‘การรบ’ ได้ แต่ถึงอย่างนั้นความสามารถในการสังหารก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าทหาร ไม่น่าจะมากกว่า การที่แห่กันมาอย่างนี้คงไม่ได้หวังสงครามหากแต่หวังสังหารเพื่อตัดกำลังมากกว่า ลมแรงที่ปะทะหน้าไม่อาจทำให้แม่ทัพหนุ่มเย็นใจได้ เขาไม่ได้เพียรเก็บซ่อนเงาหรือเบาฝีเท้าตนเองเท่าไรนัก ไม่จำเป็นจะต้องระวังตัวเองตอนนี้ เพราะคนที่ต้องระวังคือคนที่ค่ายต่างหาก หากเขาไปเตือนไม่ทันมันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่แน่

มิดเล่มเล็กพุ่งขึ้นมาจากด้านล่างหวังสังหารผู้จับพิรุธได้ หากแต่การโจมตีนั้นไม่อาจย่างกรายถึงผิวกายของอดีตแม่ทัพผู้มากประสบการณ์ได้ ฮัวเฟยเทียนเพียงแค่อับอาวุธเหล่านั่นทิ้ง ก่อนจะพุ่งไปข้างหนัารวกับไม่มีอาวุธใดกำลังมุ่งร้ายเขาอยู่ เชื่อเถอะว่ามิดของมือสังหารที่หวังเอาชีวิตไม่อันตรายไปกว่ามิดของไปหรงซาน ที่ไม่ได้หวังอะไรมากไปกว่าการก่อวิน

แม่ทัพฮั่วฟ่งผ่านแมกไม้ไปยังค่ายทหารอย่างรวดเร็ว เขาไม่เสียเวลาได้ตอบการโจมตีที่ฟ่งเข้ามาแม้แต่จิตใจ เขามีเป้าหมายเดียวคือไปถึงค่ายทหารก่อนที่กลุ่มมือสังหารจากตงหู่จะไปถึงเท่านั้น ร่างสูงของแม่ทัพฮั่วฟ่งตัวออกจากชายป่าเพียงจิตใจเดียวก็ถึงสัญญาณฉุกเฉิน เขาบอกข่าวกับกับทหารเวรกลองก่อนจะมุ่งไปยังกระโจมบัญชาการทันที เขาไวกว่ากลุ่มมือสังหารก็จริงอยู่... แต่ไม่ได้ถือว่าไวกว่ามากพอจะตั้งการป้องกันการโจมตีที่กำลังจะเข้ามาได้

...สักหนึ่งก้านธูป ถ้าโชคดี...

มือสังหารบางกลุ่มเห็นเขาแล้ว คนที่เห็นย่อมรู้ว่าการลอบโจมตีคืนนี้จะไม่ง่ายอีกต่อไป พวกมือสังหารอาจจะไม่มีเวลามากพอส่งสัญญาณถึงกัน แต่ถึงอย่างนั้นย่อมมีบางกลุ่มที่เร่งฝีเท้าเข้ามาแน่ พวกมือสังหารไม่เหมือนทหารประจำ โดยวิสัยพวกมือสังหารจะไม่รอให้มากันครบทุกกลุ่มตั้งแถวเรียงแนวแล้วค่อยเข้าโจมตี กลุ่มที่เห็นเขาแล้วย่อมเร่งฝีเท้าเข้ามาเพื่อให้มั่นใจว่าตนจะได้โจมตีในเวลาที่ทัพเจียนฉินยังไม่เตรียมพร้อมป้องกัน

เขาฟ่งเข้าไปยังกระโจมบัญชาการที่มีกลิ่นฉุนเลยประจำอยู่ทันที โชคดีที่กลิ่นฉุนเลยยังไม่ได้เข้านอน พุดกันตรง ๆ เขาไม่คิดว่าจะมีใครนอนหลับได้สนิทหลังจากที่ลี้วหวางออกจากกองทัพไป ทุกคนในค่ายทหารรู้ว่าเวลาแห่งการศึกนั้นกระชั้นเข้ามาทุกชั่วยาม ค่ายแห่งนี้เต็มไปด้วยคนที่มีประสบการณ์ผ่านสงครามมาทั้งชีวิต ทุกคนย่อมรู้ว่าหากไม่บุกตอนนี้มองไกลก็โง่เต็มที ฉะนั้นมีหรือที่จะมีคนหลับลงในยามนี้

“ใคร?”

กลิ่นฉุนเลยไม่ถามคำถามเสียเวลาอย่าง ‘เกิดอะไรขึ้น’ เมื่อเห็นฮั่วเฟยเทียนฟ่งเข้ามาด้วยความรีบร้อน กลิ่นฉุนประจำกองทัพก็รู้ได้ทันทีว่า ‘เวลานั้น’ มาถึงแล้ว เวลาที่จะวาระคอยก็ไม่ใช่ว่าจะปฏิเสธว่าไม่อยากให้มาถึงก็ไม่อาจพูดได้อย่างเต็มปาก หลายครั้งการคอยระหวากระแวงว่าสิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นนั้นทรมาณกว่าการที่สิ่งนั้นเกิดขึ้นจริงอย่างกะทันหันด้วยซ้ำ เวลาแห่งความระแวงจบลงพร้อมกับเวลาแห่งความโหดร้ายจริงได้เริ่มขึ้น

“มือสังหารจากตงหู” ฮั่วเฟยเทียนตอบเพียงสั้น

“ศึกในเงามืด” กุนซือเล่ย์เอ่ย ก่อนจะหันไปหานายทหารฝ่าย
สื่อสารที่นั่งอยู่และสั่งการทันที

“สั่งจุดคบเพลิงทั้งค่ายให้สว่างทันที หามาเร็วเข้าไปในเมือง
ขอความร่วมมือให้ชาวเมืองช่วยจุดคบด้วย”

“ขอรับ” นายทหารสื่อสารสองคนออกไปทันที

ท่านเล่ย์วางหมากตัวแรกได้ดี มือสังหารพวกนี้ถนัดการลอบ
โจมตีการบุกไร้รูปแบบ มีทักษะการใช้อาวุธสูง โจมตีแต่ละครั้งหวัง
ผล เคลื่อนที่ไวจับตัวยาก หากแต่ถนัดการลอบโจมตีในที่มืดและมุม
อับ แทนที่จะวางทัพเพื่อตั้งรับการโจมตี เลือกที่จะลดข้อได้เปรียบ
ของอีกฝ่ายกว่า การกำจัดความมืดและลดมุมบอดลงนั้นช่วยลด
ข้อได้เปรียบของฝ่ายตรงข้ามได้มาก หากปะทะกันตัวต่อตัวแล้ว
ทักษะการต่อสู้ก็อาจจะไม่ห่างกันมาก... ความจริงคือไม่รู้ว่าจะห่างหรือ
ไม่ กลุ่มมือสังหารตงหูไม่ใช่กลุ่มที่มีข้อมูลมากนัก ไม่อาจรู้ว่าการ
ปะทะกันแล้วจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นก็ถือว่ายังมีหวัง
ว่าการลอบโจมตีในคืนนี้อาจไม่สร้างความเสียหายได้เท่าที่อีกฝ่าย
ตั้งใจ ไม่นานเกินรอ ไฟทั่วค่ายก็เริ่มถูกจุดขึ้น

“ข้าจะออกไปดูที่ทางออกชายป่า” แม่ทัพฮั่วบอกก่อนจะ
เตรียมตัวออกไปทันที โดยไม่ได้ฟังคำอนุญาตจากผู้ที่ถือตราสั่งการ

“ช้าก่อน ข้าว่าท่านฮั่วไปตั้งแนวป้องกันไม่ให้กลุ่มสังหารไป
ถึงในเมืองจะดีกว่า” กุนซือเล่ย์แย้ง

“ข้าจัดการพวกนั้นได้มากกว่า” ฮั่วเฟยเทียนแย้ง

“แต่พวกนั้นไม่ได้มาเพื่อให้ท่านจัดการ หากท่านเจ็บเสีย
ตั้งแต่ศึกคืนนี้ คืนต่อไปเราจะลำบากเอาได้” คำตอบของกุนซือเล่ย์
ทำเอาฮั่วเฟยเทียนไม่อาจแย้งได้

“อีกอย่างฮั่วหวางเฟยยังประทับอยู่ที่เรือนตระกูลฮั่ว ข้า
มั่นใจว่าท่านจะทำทุกทางไม่ให้มือสังหารพวกนี้ผ่านไปถึงเมืองได้...”

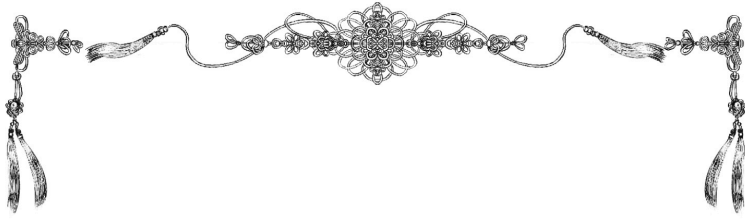
มันไม่ใช่การหลอกล่อเสียทีเดียว เพราะกุนซือเล่ย์ค่อนข้าง
มั่นใจว่าฮั่วเฟยเทียนไม่ได้กังวลเรื่องฮั่วหวางเฟยนัก แต่ถึงอย่างนั้น
ฮั่วเฟยเทียนก็ยอมทำตามโดยง่าย ที่จริงหากฮั่วเฟยเทียนจะแย้ง

ความได้เปรียบเสียเปรียบของการวางทัพก็ย่อมทำได้ แต่เหตุที่ชายผู้นั้นเลือกทำตาม เป็นเพราะตราคำสั่งของขุนซือเลยที่ยกขึ้นมาต่างหาก ขุนซือเลยไม่ต้องการเสียเวลาเถียงกับแม่ทัพฮ้วนนาน ในยามนี้แม่เพียงหนึ่งจิตใจก็มีค่าเหลือเกิน...

การที่ฮัวเพยเทียนไม่อยู่ในตำแหน่งแม่ทัพก็อาจดีกว่าในสถานการณ์ปัจจุบัน เขาเป็นทหารฝีมือดีมีความคล่องตัวและความสามารถหลากหลาย เหมาะแก่การเป็นพลรบในสมรภูมิที่ไร้รูปแบบมากกว่าการเป็นแม่ทัพที่ออกคำสั่งทหารตามรูปแบบตำราศึก ในตอนนี้ทัพผู้ซุนต้องการคนมีฝีมือ**จำนวนมาก** เสี่ยงผีเท้าทหารข้างนอกเริ่มเคลื่อนไหว เสี่ยงการปะทะเริ่มดั่งขึ้น ขุนซือหนุ่มสวมเกราะเตรียมตัวไม่ต่างจากทหารคนอื่น ในยามที่คนไม่พอ ต่อให้เป็นนางกันครัวของกองทัพลูกก็ต้องรู้ว่ามันมีคนที่หันผกจะหันคอคนเช่นไร ขุนซือหนุ่มไม่ลืมที่จะหันไปสั่งการกับม้าเร็วคนสุดท้ายที่อยู่ในกระโจม ก่อนจะไปปะทะกับเหล่ามือสังหาร

“ไปส่งข่าวบอกฮัวหวางเพย ข้าคิดว่าพรุ่งนี้ค่ายทหารแห่งนี้ต้องการหมอละยา”

ตอนที่ ๖๖

โฉมหน้าที่แท้จริงของบัลลังก์เฉียนฉิน

“ใช้กลุ่มลอบสังหารโจมตีอย่างนั้นหรือ...”

หนวีหวางดีเยี่ยมสรรลด้วยความพึงพระทัยขณะที่นางกำนัลทั้งสองเกล้าพระเกศาให้พระองค์ในยามเช้า ชาวจากหลังม่านทำให้เขานี้สดใสขึ้นไม่น้อย มิสฉินก็นิยมเรื่อง ‘เกือบจะผิด’ ที่โตรุ่ยและจาเตียวเพิ่งลงมือไปเอาเสียมาก ฉินหานเพิ่งออกจากค่ายเมืองฝูซุน ถือเป็นโอกาสดีของมองโกลที่จะไม่เกิดขึ้นง่าย ๆ เมื่อมีโอกาสโจมตีก็ลงมือไปก่อน ไม่จำเป็นต้องคิดเรื่องแพ้ชนะ อย่างน้อยก็ได้ทำอะไรสักอย่างในช่วงที่อีกฝ่ายไม่สะดวกทั้งตั้งรับและตีกลับ

การโจมตีแม้เพียงเล็กน้อยแต่หากลงมือถูกเวลาก็สร้างความเสียหายได้มาก อย่างน้อยตอนนี้ทัพเฉียนฉินก็ไม่สามารถตั้งตัวสำหรับการศึกใหญ่ที่กำลังจะเกิดหลังจากนี้ได้แล้ว *นั่นถือว่าคุ้มค่าทีเดียวไม่ใช่หรือ* ถ้าในต้าซี การกระทำของสองพี่น้องในครั้งนี้ไม่ถือเป็นการละเมิดกฎกองทัพ *แต่ไม่รู้ว่าในมองโกลถือว่าผิดหรือไม่...* หากถือว่าผิดแล้วสองคนนั้นโดนเรียกกลับก็น่าเสียดาย

...เพราะถ้ามองโกลยกทัพกลับตอนนี้ ต้าซีจะไม่มีข้ออ้างเข้ายึดบัลลังก์เฉียนฉินในแบบที่ได้รับเสียงสนับสนุนอย่างท่วมท้นจากชาวเฉียนฉินเอง...

“ใครออกคำสั่งบุก” เหนือหัวตรัสถาม

“ได้ยินมาว่าเป็นการสั่งการของท่านจาเดียวกระหม่อม...”
เสียงรายงานตอบกลับมา

อย่างที่คิด ไม่ใช่โตรุ่ย ชายคนนั้นเชื่องกับพ่อเหมือนสุนัขกล่ำโซ่ ไม่มีทางที่จะลงมือทำสิ่งใดก็ตามที่ฝืนคำสั่งผู้เป็นพ่อแน่ เธอไม่รู้เกี่ยวกับจาเดียวมากมายนัก รู้เพียงเขาเป็นลูกชายคนรองของเตบุงจิน ไข่ทวนได้ดี รังเกียจสกุลเอวีย ไม่สามารถขี่ม้าระยะไกลได้ ทำให้ไม่ค่อยย้ายจุดประจำการบ่อยนัก จะให้อนุมานว่าเขาเป็นลูกคนรองที่กล้าคิดกล้าลงมือมากกว่า ก็ไม่อาจจะเชื่อได้เสียทีเดียว... โตรุ่ยแม้จะเป็นสุนัขกล่ำแต่ถึงอย่างนั้นปลายโซ่ของเขาก็นานมากพอที่จะกล้าเหยียบจุมกัวเพยเทียนถึง อาจเป็นไปได้ว่าโตรุ่ยกับจาเดียวตกลงกันในการออกคำสั่ง เลือกให้คนใดคนหนึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งสุดเสียงแต่เพียงผู้เดียว เพื่อรักษาสถานะอีกคนในการคุมชายแดนเอาไว้ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ถือว่าเป็นผลดีกับต้าซืออยู่ไม่น้อย

...เขียนฉินวันนี้ได้เดือดตั้งแต่พี่ใหญ่ไปยืนน้องเล็กแน่...

“ฮัวเพยเทียนเป็นอย่างไรบ้าง”

เหนือหัวรับสั่งถาม เป็นคำถามที่ทำให้นางกำนัลสองคนเล็กคิ้วแทบจะพริ้วกัน แม่ทัพฮัวเป็นพระสหายของหวางเย่ทั้งสองพระองค์แห่งราชสกุลหยาง เรื่องนี้พวกนางรู้ดี การพบกันของเหนือหัวกับแม่ทัพฮัวที่พรรคชาวลี้ก็ถือเป็นเรื่องที่รู้โดยทั่วกันทั้งแผ่นดิน แต่พวกนางไม่คิดว่าการไถ่ถามถึงแม่ทัพฮัวของเหนือหัว จะเป็นการถามในแง่ความหวังยศต่อสหายของพระเชษฐา... นั่นไม่ใช่สิ่งที่เหนือหัวจะใส่พระทัย สิ่งเดียวที่เป็นไปได้คือพระองค์กำลังใช้แม่ทัพฮัวเป็นหมากและไม่ต้องการที่จะเสียหมากตัวนี้ไปมากกว่า

“ยังไม่ยืนยันพะยะค่ะ แต่เท่าที่ทราบ แม่ทัพฮัวประจำการอยู่ฝั่งหน้าทางเข้าเมืองฝูซุนมิได้อยู่ในแนวปะทะพะยะค่ะ” เสียงตอบนั้นทำให้เหนือหัวพยักพระพักตร์รับ ก่อนจะหันพระพักตร์ตรงให้เจียวอิงแถมลีซาตกลงบนแก้มนวล

“เรามีฝีมือพอจะรอดไปอีกสักสองสามคืน” เหนือหัวตรัสก่อนจะหลุบพระเนตรลงให้เจียวเหมย์แถมลีต่อ

“ดีแล้ว ลีวหวังควรจะอยู่จิบชาในวังหลวงอีกสักสิบชั่ว
ยาม”

...เริ่มขึ้นจนได้...

ม้าเร็วจากผู้ชุมนุมควบเข้ามายังวังหลวงก่อนฟ้าสว่าง ทหารนาย
หนึ่งวิ่งมายังตำหนักของลีวหวังทางตะวันออกของวังหลวง หวัง
นักรบเห็นจากทางพระเนตรว่าคนของฮั่วหวังเพยเองก็มุ่งหน้าไปยัง
ตำหนักใหญ่อันเป็นที่ประทับชั่วคราวของฉินหยางอีในเวลาใกล้เคียง
กัน กองลอบสังหารของมองโกลเข้าโจมตีค่ายทหารเมืองฉางซุนยาม
ดึก ยังไม่มีการรายงานความเสียหาย แต่การที่คนของฮั่วหวังเพย
เข้าไปขอแพทย์และยาจากฉินหยางอีแล้วก็พอเดาได้ว่าสถานการณ์
อาจจะไม่สู้ดีนัก

พระพักตร์ของหวังนักรบเครียดขึงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
พระองค์เพิ่งจะทรงสำเร็จได้ไม่ถึงชั่วยามดีและอีกไม่นานก็จะได้
เวลาที่จะต้องเข้าท้องพระโรงแล้ว... พระเนตรของลีวหวังปรอดมอง
ไปยังฉลองพระองค์นางผู้³ ผ้าแพรม่วงที่พระองค์มักจะสวมยามเข้า
ร่วมการว่าฎีกา หลังจากการพูดคุยของเขากับฉินหยางอีที่นอก
ตำหนักใหญ่จบลง ราชเลขาของปาหวางก็เข้ามาขอเข้าเฝ้าเขายัง
ตำหนักแห่งนี้ ราชเลขามาตบณัติคนนั้นได้ให้คำแนะนำเอาไว้ว่า
‘หากขุนนางได้ฟังปัญหาชายแดนผู้ชุมนุมจากหวังนักรบแล้ว ย่อม
เข้าใจและเชื่อถือในสิ่งที่ได้ยินได้ฟังมากกว่ารับฟังจากหวังผู้มีได้
ออกนอกวังหลวง’

การเข้าชี้แจงเรื่องสถานการณ์ชายแดนในท้องพระโรงถือ
เป็น ‘สิ่งที่ดีที่สุด’ เท่าที่ฉินชงหยวนจะสามารถทำให้เขาได้ เขาเข้าใจ
ดี ในเมื่อมีขุนนางส่วนหนึ่งที่จะไม่เห็นด้วยกับฉินชงหยวน ไม่ว่าฉินชง
หยวนจะตรัสอะไรก็ตาม การให้เขาเข้าไปชี้แจงในท้องพระโรงด้วยตัว
เองนั้น เป็นการแก้แค้นเรื่องการไม่ให้ความร่วมมือของขุนนางได้
อย่างดี และไม่ว่าขุนนางเหล่านั้นจะยกเหตุผลใดมาแย้ง ก็ยังมี

³ นางผู้ (ภาษาจีน) 常服 หมายถึง ฉลองพระองค์ลำลองของเชื้อพระวงศ์

เสนาธิการทหารส่วนกลางที่เกรงใจพระองค์คอยคัดค้านความเห็นของเหล่าขุนนางขวางลำคลองเหล่านั้นได้ สุดท้ายแล้วหากสถานการณ์ในท้องพระโรงไม่เป็นใจจริง ๆ ก็ยังมีอำนาจขาดจากตราประทับในพระหัตถ์ของปาทวางที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือในท้ายที่สุด อย่างไรก็ตามเสียกำลังสนับสนุนก็จะได้เดินทางไปยังชายแดนผู้ซุนแต่อาจจะต้องแลกด้วยบางอย่าง

มันเป็นสิ่งที่เขาต้องยอมรับหากเลือกเสด็จเข้าท้องพระโรงวันนี้ กองทัพอาจได้กำลังสนับสนุน อาวุธ และเสบียงจากส่วนกลางแต่นั่นอาจต้องแลกด้วยการที่ตัวเขาจะไม่อาจกลับไปยังชายแดนได้อีกสักหนึ่ง บัลลังก์มีอาจสั่งการทั้งที่ฐานยังอ่อนแอได้ ฉินซงหยวนรู้เรื่องนี้ดีและตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น ‘หากต้องการกำลัง ก็ต้องเข้ามาปกครองในวังหลวงแห่งนี้แทนเป็นการแลกเปลี่ยน’ สถานการณ์ในเจียนฉินแยเกินกว่าที่จะมัวมาฟังความเห็นของขุนนางอู้ย่าย...

ท่าทีอึดออดของฉินซงหยวนในเรื่องการส่งกำลังทหารให้ทัพชายแดน ทำให้ฉินหานเฟิงสงสัยว่ามีสิ่งใดที่ทำให้น้องแปดผู้ไม่เคยปฏิเสธสิ่งใดที่เขาขอมีท่าทีเช่นนั้น เขาได้พยายามถามหาความเรื่องสถานการณ์ภายในเจียนฉินจากคนในตำแหน่งของตนแล้ว แต่ก็ได้คำตอบไม่มากพอที่จะประเมินสถานการณ์ได้ เป็นไปได้ว่าคนในตำแหน่งของลั่วหวางอาจไม่รู้ปัญหาลึกซึ้งถึงเพียงนั้น แต่โชคดีที่เขายังมีคนที่พอมั่นใจได้ว่ารู้แน่อยู่บ้าง เขาไม่สามารถนั่งนอนใจกับคำว่า ‘ร้ายแรงพอกัน’ ที่ได้รับฟังมา เขาต้องการคำอธิบาย และคนเดียวที่จะอธิบายได้คือคนที่พูดมันออกมา

เขาไปพบกับฉินหยางอีหลังจากพบกับฉินซงหยวน รวากับนกยูง ผู้เป็นน้องรอเขาอยู่หน้าตำหนักใหญ่ที่ใช้รักษาพระองค์ของฮ่องเต้ด้วยท่าทีที่มั่นใจว่าเขาจะต้องมาพบ กว่าเขาจะกลับมายังตำหนักใหญ่ก็ย่างเข้ายามอึ้งซี (เวลา 03:00น.-05:00น.) แล้วตะเกียงรอบตำหนักดับเป็นสัญญาณว่าองค์ฮ่องเต้เข้าบรรทม แม้ในยามบรรทมชีหวางก็ไม่สามารถออกห่างจากพระแท่นบรรทมที่องค์ฮ่องเต้บรรทมได้ ฉินหยางอีให้เหตุผลว่าพระอาการของพระองค์อาจจะดีขึ้นหรือแย่ลงเมื่อใดก็ได้ ฉะนั้นแล้ว ตัวเขาจึงมีความจำเป็นต้อง

ไม่ออกห่างจากตำแหน่งรักษาพระองค์มากเกินกว่าจะเดินกลับเข้าห้องบรรทมของฝ่าบาทได้ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งก้านธูป

คำพูดนั้นทำให้ลิวหวังรู้ว่าแท้จริงแล้วพระอาการขององค์ฮ่องเต้แย่งกว่าที่เห็นภายนอกอยู่มาก เขาก็อยากถามพระอาการของเสด็จพ่ออยู่เหมือนกัน แต่ถึงอย่างนั้นไม่ว่าพระอาการของพระองค์จะเป็นอย่างไร ก็ใช่ว่าคนอย่างเขาจะจัดการอะไรได้เสียเมื่อใด และเขาก็ไว้วางใจในหยาเง็กในเรื่องการแพทย์มากกว่าใครในแผ่นดิน เขาจึงเลือกถามเรื่องที่ต้องถามก่อน เพราะดูไปแล้วอีกฝ่ายเองก็มีเวลาไม่มากนัก...

“ที่ว่าสถานการณ์ร้ายแรงพอกันนั้นหมายความว่าอย่างไร?” ฉินหานเพิงถามในสิ่งที่ต้องการรู้ทันทีโดยไม่มีการอ้อมค้อม

“ซงหยวนคิดว่าเป็นวิธีที่ฉลาดในการไม่เลือกตัดสินพระทัยหรือลงตราประทับในหลายฎีกาสุมเสียงที่ยื่นขึ้นมา ซงหยวนมักรับสั่งว่าหลายเรื่องนั้นไม่อาจตัดสินพระทัยเองได้ ต้องยกให้เป็นการตัดสินพระทัยขององค์ฮ่องเต้เท่านั้น เขาเลือกถ่วงฎีกาบางฉบับเพื่อนำกลับมาหารือกับองค์ฮ่องเต้ก่อนจะประทับตราและว่าการในวันต่อไป...”

“ແสร้งว่าหารือ” ฉินหานเพิงพอจะเดาได้

ที่จริงจะเรียกว่า ‘ແสร้งหารือ’ ก็ไม่เชิง มันไม่ได้ต่างกันนักระหว่างการ ‘หารือจริง’ หรือ ‘ແสร้งหารือ’ เพราะต่อให้เป็นการหารือจริง ฉินซงหยวนก็จะทูลสิ่งใดก็ตามที่โน้มน้าวเสด็จพ่อให้คิดไปในทางเดียวกับตนเองอยู่ดี เขาไม่ได้แปลกใจกับเรื่องนี้มากนักและไม่คิดว่าจะมีผลเสียด้วย เขามั่นใจว่าซงหยวนทำไปเพื่อรักษาพระเกียรติของเสด็จพ่อซึ่งก็ดูสมบูรณ์แบบดีแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมฉินหยาเง็กกลับมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ก็หารือตามนิสัยเขา...”

ฉินหยาเง็กตอบโดยไม่ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของฉินซงหยวนอย่างละเอียด หากแต่ตั้งใจเล่าผลกระทบต่อทันที

“...แต่เพราะทำแบบนั้น นานวันเข้าขุนนางก็เริ่มไม่ฟังสิ่งที่ชงหยวนดารี ขุนนางพวกนั้นจะคล้อยตามโดยง่ายแค่กับฎีกาที่ฮ่องเต้ทรงเห็นชอบเท่านั้น”

“แต่ทุกเรื่องคนที่ดารีก็คือชงหยวน เช่นนี้ก็เหมือนว่าทำงานหนักไปสุดท้ายก็เสียเปล่า”

ฉินหานฟังขมวดพระชนงด้วยไม่ชอบพระทัยนัก หากสร้างฎีกาเหล่านั้นเป็นพระราชวินิจฉัยของเสด็จพ่อ เหล่าขุนนางจะไม่มีทางรู้ว่าฉินชงหยวนมากด้วยปัญญาเพียงใด ที่จริงฉินชงหยวนนับว่าเป็นคนที่เสียสละมากที่สุดใญ่ยามนี้ด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าขุนนางจะหุหนวกตาบอดไปเสียหมดจริงหรือไม่? ก็ต้องมีบางคนที่รู้แ่ใจว่าทุกอย่างล้วนเป็นดารีของใคร แต่สร้างทำเป็นหุหนวกตาบอดเชื่อตามกันไปโดยเพิกเฉยความเป็นจริงนั้นเสีย ยิ่งคิดก็ยิ่งพาลหงุดหงิดและอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก เขานึกขอบคุณตนเองที่เลือกอยู่กับเหล่ากลาโหม อย่างน้อยก็ไม่ต้องเผชิญกับความเสแสร้งของขุนนางในวังเหล่านี้

“ถ้าแค่ทำงานแล้วเสียเปล่าก็ไม่ถือว่าเป็นปัญหา...” ฉินหยางอีถอนปัสสาสะยาวียดก่อนจะเอ่ยต่อ

“ปัญหาคือตอนนี้ชงหยวนสิ้นอำนาจในการสั่งการโดยนัยไปแล้ว พวกขุนนางล้ำเส้นเกินกว่าที่ชงหยวนคาดไว้ พวกเขาใช้โทษทุกฎีกาที่ชงหยวนตัดสินพระทัยว่าทุกอย่างล้วนนำแต่ความผิดพลาดมาสู่วังหลวง แม้จะเป็นจุดเล็กน้อยก็ยังหารอยต่างพร้อยมาตำหนิจนได้ หากสั่งการไปขุนนางส่วนใหญ่ก็เลือกทำตามเพียงฎีกาที่ฮ่องเต้สั่งการด้วยพระองค์เองเป็นส่วนใหญ่ ตอนนี้ชงหยวนไม่สามารถสั่งการสิ่งใดกับเหล่าขุนนางได้อีกต่อไป ตอนนี้การมีชงหยวนอยู่ก็เหมือนไม่มี บัลลังก์ตอนนี้ไม่ต่างกับบัลลังก์ที่ว่างเปล่า”

...ร้ายแรงจริงดังที่ว่า...

เรื่องที่ได้รู้ยิ่งทำให้ผู้เป็นพระโอรสองค์โตรู้สึกไปทั้งดวงพักตร์ ราวกับว่ามีน้ำเย็นจัดสาดใส่เต็มแรงก่อนจะยกภาชนะใส่น้ำฟาดซ้ำเข้าอีกที พวกขุนนางสกปรกโง่เงาเหตุใดจึงกล้าถึงเพียงนั้น!!! สีพระพักตร์ของฉินหานเพ่งแสดงออกชัดถึงความกังวลและความ

เกรี้ยวกราดที่ไม่อาจควบคุมได้ และนั่นทำให้ฉินหยางอีเลือกพูดต่อหน้าทันที เพราะแค่เรื่องที่ฉินชงหยวนโดนขุนนางกระทำนั้นยังไม่ใช้ทั้งหมดที่ฉินหานเฟิงควรจะกังวล มันยังมีมากกว่านั้นอยู่อีกมาก และหวางนักรบก็จำเป็นต้องรู้ตอนนี้!

“ยังเร็วไปที่จะกังวล” ฉินหยางอีตรัสขึ้นหยุดความเกรี้ยวกราดของพระเชษฐาองค์โต “ตอนนี้ชาวซีหูกับชาวซีหนานย้ายไปดำซีแล้ว”

“ว่าไงนะ?”

ฉินหานเฟิงตรัสถามเสียงดังลั่น พระเนตรของหวางนักรบเบิกกว้าง สีพระพักตร์ของพระองค์ดูน่ากลัวว่าครั้งใด ๆ ฉินหยางอีรีบส่งสัญญาณให้ผู้เป็นพระเชษฐาลดเสียงลงด้วยกลัวว่าเสียงจะส่งถึงเสด็จพ่อที่พักผ่อนอยู่ ตรงนี้ไม่ไกลมากพอที่จะทำให้องค์ฮ่องเต้ตื่นเรื่องราวที่พวกเขาคุยกัน แต่ก็ไกลไม่มากพอที่จะทำให้ห้องฮ่องเต้สั่นสงสัย... หากพระองค์เห็นโอรสทั้งสองมาปรึกษากันยามดึกดื่นย่อมเกิดความกังวลขึ้นแน่ สิ่งสุดท้ายที่เขาต้องการก็คือพระอาการขององค์ฮ่องเต้ทรุดลง และกลับไปทรงงานได้ช้า

...ยิ่งช้าเท่าไร สถานการณ์ก็ยิ่งแย่เท่านั้น...

“ข้าไม่รู้รายละเอียด” ฉินหยางอีตรัสตามจริง “มันใจเพียงว่าขุนนางรู้เห็นและชงหยวนรู้เรื่องนี้แล้ว ถ้าเขารู้เขาจะไม่กล้าสั่งการให้ทหารเดินผ่านบ้านเรือนชาวเมือง เพราะกลัวชาวเขินฉินจะหายไปมากกว่าเดิม...”

ความเจียบเกิดขึ้นระหว่างสองคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น ฉินหานเฟิงไม่รู้จะเรียกสถานการณ์นี้ว่า ‘ร้ายแรงพอกัน’ ได้หรือไม่ เพราะในตอนนี้อถึงแม้จะมีธงแดงจากมองโกลเป็นสัญญาณว่า ‘บุกแน่’ แต่ก็ยังไม่มี การบุกเกิดขึ้น ต่างกับภายในเขินฉินที่ตอนนี้เริ่มเกิดการสูญเสียขึ้นแล้ว แต่ฉินหยางอีไม่ได้ปล่อยเวลาให้พระโอรสองค์โตแห่งเขินฉินได้พิจารณาสถานการณ์นานนัก เขาเลือกให้คำแนะนำกับหวางนักรบผู้กำลังสับสนทันที

“ชาวเขินฉินเสียความมั่นใจในการปกครองของฉินและทัพเขินฉินไปแล้ว ต่อให้ทหารจะเดินผ่านบ้านหรือไม่ ใจของพวกเขาก็

ไม่อยู่กับเฉียนฉินอยู่ดี ลีวหวางทรงป้องกันผู้ซุนให้เต็มกำลังเถอะ มิ
ต้องกังวลเรื่องภายในให้มากนัก”

ไม่บ่อยนักที่ฉินหยางนี้จะเลือกให้คำแนะนำ ส่วนใหญ่แล้ว
พระโอรสพระองค์กลางมักจะเลือกเก็บงำทุกอย่างเอาไว้ และเลือก
ทำเพียงให้การสนับสนุนพี่น้องอยู่ด้านหลังมากกว่า หวางปากหนัก
ยอมแถมพระโอบุสให้คำแนะนำ นั่นถือเป็นการชี้ชัดแล้วว่า
สถานการณ์ในยามนี้แย่และมีแนวโน้มว่าอาจจะแย่ลงอีก

เรื่องภายในหนักหนา เขาเข้าใจว่ายากเพียงใดสำหรับฉิน
ชงหยวนที่อยู่ในจุดที่ไม่สามารถสั่งการสิ่งใดได้ และต้องนั่งบัลลังก์ไป
วัน ๆ อย่างไร้ความหมาย ครั้นจะขยับกายลูกก็ยังลำบาก แต่เขาไม่
สามารถจะช่วยเหลืออะไรน้องแปดได้ สิ่งเดียวที่เขาทำได้ตอนนี้คือ
ทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดเท่านั้น ลีวหวางทรงพยายามในการ ‘ป้องกันผู้
ซุนให้เต็มกำลัง’ คนหายไประยะนี้? เขาไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร
แต่ผลของมันทำให้การอนุมัติทหารยากจะเกิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในสายตาของเหล่าขุนนาง การอนุมัติทหารเป็นไปไม่ได้ไม่ว่าเหตุผล
ของเขาจะดีเพียงใดก็ตาม ที่เขาควรจะมีมองเอาไว้ตอนนี้คือการอาวุธ
แต่ถึงอย่างนั้น... จะให้ใครใช้?

ป้องกันอย่างเต็มกำลังโดยปราศจากทหารอย่างนั้นหรือ?
สภาพของทัพปัจจุบันไม่ได้ทำได้ง่ายเช่นนั้น ก่อนหน้านั้นสถานการณ์ก็
ไม่สู้ดีจนเขาต้องเสี่ยงทิ้งชายแดนเข้ามาขอทัพเสริม การบุกเมื่อคืน
ยิ่งซ้ำเติมความเลวร้ายของสถานการณ์ ไม่ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้น
เมื่อคืนจะมากหรือน้อยเพียงใดนั้นไม่ได้สำคัญ สิ่งที่สำคัญคือคืนนี้จะ
มีการบุกอีกครั้งต่างหาก หากมีระลอกแรกก็ย่อมมีระลอกที่สอง
‘พวกมองโกลรู้’ แน่نون เขาเห็นเหยี่ยวที่บินตามหลังเขามาอยู่ที่ทาง
ตา พวกมองโกลรู้ว่าเขาออกจากค่ายทหารเมืองผู้ซุนแล้ว

...หากไม่บุกเข้ามาจึงจะแปลกมากกว่า...

หวางนักรบร้อนพระทัยจนไม่อาจประทับนั่งได้ ข้อตกลงของ
เขากับกองทัพบกคือเขาจะเข้าเมืองหลวงมาเพื่อขอกำลังสนับสนุนและ
อาวุธ สิ่งที่แลกคือความเสี่ยงในการตั้งรับการโจมตีในขณะที่เป็นทัพ

ไร้ผู้สั่งการ เมื่อคืนที่ผ่านมาเป็นความเลื่องที่เหล่าทหารพร้อมยึดอก
รับและทุ่มกำลังป้องกันค่ายอย่างเต็มกำลัง เพื่อรอความหวังจาก
กำลังสนับสนุนที่จะกลับไปพร้อมกับเขา... ด้วยหน้าที่และสัญญาที่ได้
ตกลงกันไว้ เขาควรจะทำทุกทางเพื่อเอาทหารและอาวุธกลับไปยัง
ชายแดนให้ได้

แต่สถานการณ์ภายในทำให้จินฮานเพิ่งรู้ว่าความหวังตรงนี้
ริบหรี่เพียงใด การอยู่รอเพื่อขอทหารนั้นดูไร้ค่าหากเทียบกับการ
กลับไปยังค่ายให้ทันก่อนที่การบุกคืบนี้จะเริ่ม... หวางนักรบผู้ตัดสินใจ
พระทัยแล้ว เดินไปหยิบชุดเกราะโดยเลือกที่จะทิ้งชุดฉางฝูอันหรูหรา
เอาไว้ แต่ยังไม่ทันที่จะได้ทรงเกราะทัพอาภรณ์สีเข้ม เสียงหนึ่งก็ทูล
ขึ้นหน้าพระตำหนักเสียก่อน

“ทูลลี้หวาง”

เสียงหนึ่งดังขึ้นหน้าตำหนักของลี้หวางทำให้เขาหยุดชะงัก
สิ่งที่ทำ ด้วยจำได้ว่าเป็นเสียงของกงกงที่อยู่ ณ ตำหนักใหญ่ขององค์
ฮ่องเต้

“มีอะไร” พระองค์ตรัสถาม

“องค์ฮ่องเต้มีรับสั่งจะเข้าว่าฎีกาในวันนี้พะยะค่ะ ขอให้ลี้
หวางเตรียมพระองค์ด้วย”

...เสด็จพ่อ? ว่าการ?...

**“ทูลตามตรง กระหม่อมไม่เห็นด้วยกับการที่ฝ่าบาทจะ
ขึ้นว่าการวันนี้...”**

องค์ฮ่องเต้ปราดพระเนตรมองพระโอรสที่ประทับอยู่ไม่ไกล
สี่พระพักตร์ของจินหยางอึ้งสนิทอานยากเหมือนเช่นทุกครั้งที่
พระองค์ได้เห็น ไม่อาจแน่ใจได้ว่าคำว่า**ไม่เห็นด้วย**นั้น หมายความว่า
ด้วยเหตุผลเรื่องสุขภาพ หรือเหตุผลทางการเมืองกันแน่ โอรส
พระองค์กลางแม้จะไม่โดดเด่นในสายตาสุนัขนางแต่ก็นับเป็นผู้ชาญ
ฉลาดไม่น้อย และน่าจะเป็นผู้ที่รู้เรื่องราวทั้งในและนอกวังหลวง
มากกว่าใคร ลูกคนกลางผู้คอยสนับสนุนพี่น้องโดยไม่ออกความเห็น
ใดทำให้ผู้เป็นบิดาอึดอัด โอรสในพระสนมไร้ตำแหน่งผู้นี้มิใช่คนดื้อ

ด้านไม่ฟังคำสั่ง แต่เพราะเลือกที่จะเชื่อฟังทุกคำสั่งต่างหากที่ทำให้เป็นปัญหา

ปัญญาที่ควรแสดงออกมาในยามจำเป็นถูกกดเอาไว้ด้วยกรอบคำสั่งที่เจ้าตัวยึดถือไม่ยอมปล่อย หากไม่สั่งการก็จะไม่ทำ ฉินหยางอี้เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่เล็ก เขาเป็นโอรสของสนมที่ไม่ได้มีบารมีมาก และด้วยระบบเครือข่ายอำนาจขุนนางต่อให้เก่งกาจเพียงใดก็ยากจะได้ขึ้นครองบัลลังก์ จึงทำให้หวางพระองค์กลางมิเคยคิดฝันถึงบัลลังก์ เมื่อไม่ปรารถนาถึงก็ยอมทำให้ไม่หวงแหนราชบัลลังก์ ดังเช่นวิสัยทั่วไปที่รัชทายาทควรมี...

“เพราะเหตุใด” องค์ฮองเต๋อตรัสถาม

“ทูลฝ่าบาท พระพลานามัยของพระองค์ไม่สู้ดีนัก โอสถที่กระหม่อมถวายจำเป็นต้องใช้เวลาในการฟื้นฟูและบำรุงพระวรกาย โดยที่ไม่ควรใช้พระวรกายหนักเกินพระกำลัง การเสด็จว่าการถือเป็นการเสี่ยงต่อพระพลานามัยที่ยังไม่ฟื้นฟู...”

“หมายความว่ากรว่าฎีกาอันตรายต่อพลานามัยอย่างนั้นหรือ?”

“พะยะค่ะ” ฉินหยางอี้ตอบรับพาสื่อ

ฉินฮองเต๋อมิได้เชื่อในสิ่งที่หวางพระองค์กลางกราบทูลนัก จริ่งอยู่ที่เรื่องพระอาการและโอสถคงมิได้เพ็ดทูลแต่ถึงอย่างนั้นก็ได้หมายความว่าฉินหยางอี้ได้ทูลเหตุผลทั้งหมดที่มีแล้ว คนของฮัวหวางเพยมายังที่ตำหนักใหญ่ตั้งแต่ยังไม่รุ่งสาง ฉินหยางอี้วุ่นวายกับการเตรียมยาส่งไปยังชายแดนผู้ซุน แม้จะพยายามปิดบังและเดินเข้ามาถวายพระโอสถให้เขาตามปกติก็ตามเถอะ องค์ฮองเต๋อแม้จะพระพลานามัยไม่สู้ดีแต่พระเนตรมิได้มืดบอด พระองค์ทรงเห็นและรับรู้ ‘มีบางอย่างเกิดขึ้นที่ชายแดน’ และ ‘ไม่มีรายงานใดถึงองค์ฮองเต๋อ’ แน่นนอนว่าในเจียนฉินเองก็ ‘มีบางอย่าง’ ที่ ‘ไม่มีรายงานใดถึงองค์ฮองเต๋อ’ เกิดขึ้นเช่นกัน พระองค์ไม่คาดหวังที่จะได้ถามกับโอรสที่จะไม่เปิดปากแน่ ทางเดียวที่พระองค์จะรู้ได้ก็คือการเสด็จไปว่าการเองอย่างกะทันหันเพื่อไม่ให้ ‘บางอย่างเหล่านั้น’ ถูกปกปิดได้ทัน

“ข้าเป็นฮ่องเต้ ถ้าการว่าราชการจะทำให้ข้าตาย ก็สมควรที่จะปล่อยบัลลังก์ให้พลัดมือได้แล้วกระมัง”

พระองค์ตรัส ทำให้นางกำนัลที่เข้ามาเพื่อช่วยสวมฉลองพระองค์ถึงกับสะดุ้งก่อนจะหลุบตามองพื้นด้วยมิกล้าแม้แต่จะเงยหน้ายามที่ได้ยินประโยคเกี่ยวกับความตาย องค์ฮ่องเต้มิใช่ผู้กล้าที่มีหัวนเกรงกับความตาย แน่แน่นอนว่าพระองค์หัวนเกรงเท่ากับคนทั่วไป แต่ถึงอย่างนั้นการมีชีวิตอยู่ในฐานะฮ่องเต้ที่มีอาจจัดการสิ่งใดได้ และต้องเฝ้าดูอาณาจักรของตนวุ่นวายโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ นั้นน่าอึดอัดกว่ามาก การถือตรามังกรหากมิได้มีอำนาจสั่งการได้แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับการถือแท่นหินทั่วไปที่ถือไว้ก็หนักโดยใช่เหตุ

“ฝ่าบาทมิควรตรัสเช่นนั้น”

ฉินหยางอี้เอ่ย์ขัดทันที หากแต่เป็นการขัดเพียงเพราะความเคยชินเท่านั้น ว่ากันตามตรงฉินหยางอี้ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าสิ่งพูดออกไปเขาได้หมายความว่าตามนั้นหรือไม่...

“ดูสิ แพทย์ผู้มิกล้าให้ข้าออกไปนั่งว่าฎีกา กล่าวว่าข้ามิควรตรัสถึงความตาย”

องค์ฮ่องเต้ตรัสกับนางกำนัลที่ยืนอยู่ไม่ไกล เหล่านางกำนัลที่ไม่แน่ใจว่าพวกนางควรจะไปถวายการรับใช้ในตอนนี้ดีหรือไม่ ต่างหลุบตาลงมองพื้น ด้วยมิกล้าแม้แต่จะส่งเสียงออกมา เพราะเกรงว่าจะเป็นการตอบรับหรือปฏิเสธรับสั่งอันลุ่มเสี่ยงขององค์ฮ่องเต้โดยไม่ได้ตั้งใจ ฉินหยางอี้หลุบตาลงก่อนที่จะส่งสัญญาณให้นางกำนัลเหล่านั้นเข้าไปถวายการรับใช้ องค์ฮ่องเต้ทอดพระเนตรมองท่าทีเช่นนั้นของฉินหยางอี้ด้วยสายพระเนตรที่เย็นชากว่าเดิม แน่แน่นอนว่าฉินหยางอี้มิได้เห็นด้วยกับการเสด็จออกว่าการ แต่จนแล้วจนรอด ลูกคนกลางก็ยัง ‘ทำตามคำสั่งโดยมิขัดแย้ง’

นางกำนัลจัดแจงถวายฉลองพระองค์ให้กับองค์ฮ่องเต้ท่ามกลางบรรยากาศชวนอึดอัดในตำหนัก กลิ่นยาหอมเกินกว่าจะเชื่อได้ว่าเป็นยาเพื่อการรักษาพระอาการ แต่ไม่ว่าจะหอมเพียงใดก็ไม่ทำให้บรรยากาศผ่อนคลายได้ เน้นนานพอดูที่พวกนางมิได้ถวายฉลองพระองค์แด่องค์ฮ่องเต้เพื่อเสด็จทรงงาน

ฉลองพระองค์หลงผา⁴สี่สว่างปักด้วยดินทองคำยังคงส่งงามเช่นทุกครั้ง ไม่ว่าจะวางอยู่บนชั้นวางผ้าหรือประดับบนพระอังสาของพระองค์ หากแต่วันนี้แม้กระทั่งฉลองพระองค์ที่ส่งงามก็ไม่อาจทำให้พระองค์ทรงอำนาจได้อย่างที่เคยเป็น ความรู้สึกที่เหมือนบางอย่างขาดหายไปทำให้เหล่านางกำนัลเลือกหลุบสายตาตนเองลงมองพื้น ทำงานด้วยสองมือที่เคยชินด้วยมิต้องการเห็นสิ่งนั้น สิ่งที่อยู่ด้วยสัญชาตญาณแต่มีควรเอ่ยวาจาออกมาหากยังอยากให้หัวอยู่บนบ่า การถวายฉลองพระองค์เป็นไปอย่างเจียบงันขณะที่หวางพระองค์กลางกำลังเตรียมพระโอสถสำหรับวันนี้

ฉินหยางอี่ไม่มีความคิดที่จะขวาทว่าการขององค์ฮ่องเต้ไม่ว่าจะเป็นเพราะความเคยชินหรือเพราะสิ่งใดก็ตาม หวางพระองค์กลางเลือกเตรียมแผนสำรองไว้รับมือพระอาการขององค์ฮ่องเต้ที่อาจเกิดขึ้นระหว่างว่าการ แทนที่จะหาเหตุผลมาขัดพระทัยพระองค์ ยึดมั่นหม้อเล็กที่เขาคิดว่าพระองค์ควรจะดื่มให้ชีพจรสงบก่อนเสด็จดื่มเสร็จก่อนที่จะนำกำนัลจะจัดเตรียมฉลองพระองค์เสร็จ หวางหนุ่มยกเอาพระโอสถที่ยังอุ่นถวายแด่องค์ฮ่องเต้ ก่อนจะลุกออกไปสั่งการเหล่าขุนนางเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องจัดเตรียมวันนี้

องค์ฮ่องเต้ยังมีได้จับพระโอสถที่พระโอรสนำมาถวาย พระองค์ทอดพระเนตรเงาของพระองค์เองในกระจก ความหวั่นเกรงในสายพระเนตรฉายชัดให้ตัวพระองค์เองเห็น ‘หยางเยว่ซือ’ ผู้ส่งงาม เด็กน้อยที่สูงไม่เกินอกของบุรุษผู้มีสายพระเนตรดุจนรากับสามารถสังหารคนได้ด้วยเพียงปลายเนตรผ่าน เขาจำความรู้สึกชนลูกยามเผชิญหน้ากับนางได้ดี แม้ว่าเขาจะกดมันเอาไว้ภายใต้ม่านนาเกรงขามตามแบบที่องค์ฮ่องเต้แห่งราชอาณาจักรอันพึงมีก็ตาม แต่ในใจเขารู้ดีว่ากำลังเผชิญหน้ากับสิ่งใดอยู่ แม้ว่าเด็กน้อยผู้นั้นจะเอ่ยวาจาว่าเขาและนางอยู่ในตำแหน่งที่เท่าเทียมกัน แต่ไม่เลย...

⁴ ฉลองพระองค์หลงผา (ภาษาจีน) 龍袍 ฉลองพระองค์ของฮ่องเต้ชาวยุ่่น มีบันทึกว่าฉลองพระองค์ของฮ่องเต้ในยุคนี้ไม่จำเป็นต้องมีเพียงสีเหลืองเท่านั้น แต่สีเหลืองสว่างยังถูกสงวนไว้เป็นสีขององค์ฮ่องเต้เท่านั้น

สายตาคู่นั้นบอกเขาว่านางมิได้วางเขาเอาไว้ในระดับเดียวกันแม้แต่น้อย

เขาเป็นฮ่องเต้ที่ไม่เหมือนเสด็จพ่อหรือเสด็จปู่ เขามิได้เข้มแข็งหรือเด็ดขาดดังเช่นสองพระองค์นั้น แต่สิ่งหนึ่งที่เขาทำและพิเศษกว่าใครนั้นก็คือความสามารถในการมองคน ฮองเต้มีจำเป็นต้องเก่งเพื่อปกครองบ้านเมือง ขอเพียงมีคนเก่งอยู่คู่บัลลังก์ก็เพียงพอแล้ว บัลลังก์วางตัวสูงกว่าที่นั่งของเหล่าขุนนาง ในยามที่มีปัญหาเขาสามารถกวาดสายตาไปทั่วท้องพระโรงเพื่อมองหา**ตัวปัญหา**และหา**คนที่มีทางแก้**ได้ การขยับกายแม้เพียงน้อย สายตาที่มุ่งมั่น สายตาที่ห้วนเกรง สิ่งเหล่านั้นทำให้เขาสามารถรักษบัลลังก์อันให้มันคงและสงบสุขมาได้ตลอด

‘ทรงพระปรีชายิ่ง’

ปรีชาอย่างนั้นหรือ? อันมิได้ต้องการคนปรีชา อันเป็นราชอาณาจักรใหญ่ ฮองเต้ที่ไม่เคยเสด็จไปเยือนตามบ้านเรือนประชาชน เจียงซูมิหรือจะรู้วิธีแก้ปัญหาในเจียงซู แต่เขารู้ว่ามีบัณฑิตคนหนึ่งในเจียงซูทำได้นั้นก็เพียงพอแล้ว วิธีของฮองเต้ในแบบของเขาเป็นเช่นนั้น วิธีที่คนฉลาดเกินกว่าคนอื่นอย่างหยางเยว่ซือไม่อาจทำได้ เสี่ยงของฉินหยางอี้เดินกลับเข้ามาในตำหนัก สายพระเนตรของโอรสพระองค์กลางทอดไปยังถ้วยพระโอสถที่มีได้พร่องลงไป ก่อนจะหันตัวกลับไปยังหม้อยาและส้อมอย่างเงียบ ๆ แม้ในเวลานี้ ฉินหยางอี้ก็ยังไม่ว่าแต่จะเปิดปากพูดหรือร้องขอ

นับตั้งแต่ที่ฉินหยางอี้เกิดจนบัดนี้ เรื่องเดียวที่เขาเคยร้องขอคือเรื่องหวางเพยของตนเท่านั้น องค์ฮองเต้ทอดพระเนตรมองพระโอรสองค์กลางด้วยสายพระเนตรที่อ่านยากยิ่ง พระองค์ไม่สนิทกับโอรสองค์ใดเป็นพิเศษด้วยตำแหน่งและหน้าที่ แต่พระองค์มีพระโอรสที่ ‘ไม่สนิทเป็นพิเศษ’ อยู่คนหนึ่ง ไม่สนิทมากพอที่จะกล่าวบางเรื่องด้วยได้คล้ายคุยกับคนนอก

“หยางอี้เจ้ารู้หรือไม่ว่าทำไมข้ายังไม่เคยแต่งตั้งให้ชื่อแห่งเฉียนฉิน” พระองค์เริ่มบทสนทนาก่อนเช่นทุกครั้ง

เป็นคำถามที่สร้างความประหลาดใจให้กับฉินหยางอี่ไม่น้อย แน่นอนฉินหยางอี่ยอมไม่ทราบเหตุผลของพระองค์และยิ่งไปกว่านั้นคือเขาไม่เคยสนใจด้วยซ้ำ เพราะตัวเขาเองไม่มีโอกาสเป็นองค์ไท่จื่ออยู่แล้ว ต่อให้องค์ฮ่องเต้จะมีเหตุผลใดก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เขาจะมีความเกี่ยวข้องแต่แรก หวางหนุ่มเงยหน้าจากสำรับก่อนจะตอบเท่าที่ถูกต้อง

“ไม่ทราบพะยะค่ะ”

องค์ฮ่องเต้ประทับนั่งก่อนจะยกพระโอสถที่ถูกวางถวายทิ้งไว้ขึ้นดื่ม กลืนโอสถถ้วยนั้นขมและมีรสปร่าเผื่อนกว่าทุกวัน สิวพระพักตร์ของพระองค์แสดงถึงความไม่ชื่นชอบในรสของมันนัก แน่นอนโอสถมิใช่อาหารทิพย์ยากจะหาคนชอบดื่มได้ แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าน้ำสิดำเฝื่อนลึมนั้นจะช่วยให้พระองค์พระหัตถ์ไม่ลั่นในยามเสด็จเข้าท้องพระโรงได้ ต่อให้รสมันร้ายกว่านี้สักร้อยเท่าพระองค์ก็จำเป็นต้องดื่ม พระโอรสองค์กลางวางแผนเกี่ยวกับการเสด็จวันนี้เอาไว้เป็นอย่างดีแล้ว ...ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ องค์ฮ่องเต้วางจอกยาลงทั้งที่เพิ่งจิบได้เพียงครึ่ง

“เพราะในสามคนไม่มีใครพร้อมสำหรับบัลลังก์” พระองค์ตรัสต่อ

ฉินหยางอี่ไม่รู้ว่าพระองค์ตรัสคำว่า ‘สาม’ เพียงเพราะเห็นแก่ที่เขาดื่มโอสถให้ทุกวันหรือไม่ เพราะเขามั่นใจว่าในพระทัยของพระองค์ตำแหน่งไท่จื่อมิได้มีพระนาม ‘ฉินหยางอี่’ อยู่ในตัวเลือกตั้งแต่แรก องค์ฮ่องเต้ยกจอกขึ้นจิบพระโอสถอีกครั้งและครั้งนี้พระองค์ทรงดื่มมันจนหมดในครั้งเดียว ฉินหยางอี่ถูกไปจุดกำนธูปเพื่อจับเวลาการทำงานของโอสถ ก่อนที่จะสั่งให้นางกำนัลยกสำรับบำรุงมาถวาย

“บัลลังก์เฉียนฉินมีอำนาจของขุนนางค้ำยันเป็นหลัก โดยปกครองผ่านพระหัตถ์ขององค์ฮ่องเต้”

รับสั่งนั้นทำให้ผู้เป็นโอรสองค์กลางหยุดพระหัตถ์ที่กำลังเตรียมพระโอสถสำหรับการเสด็จว่าการลง เขาไม่แน่ใจว่าพระองค์กำลังเอ่ยถึงสิ่งใด และเป็นเพราะฤทธิ์ของยาหรือไม่ที่ทำให้รับสั่งของ

พระองค์ฟังดูเพี้ยนไปเช่นนั้น ฉินหยางอีมิใช่ผู้ชอบตั้งคำถามฉะนั้นจึงไม่มีสิ่งใดเอ่ยเป็นถ้อยวาจา เขาเพียงแต่นิ่งเป็นการแสดงออกว่าเขา ยังรับฟังอยู่เท่านั้น

“ขุนนางเป็นผู้รายงาน ขุนนางเป็นผู้ทำงาน ขุนนางเป็นผู้สร้างปัญหา ขุนนางเป็นผู้เสนอทางแก้ปัญหา ขุนนางเป็นผู้จบปัญหามันเป็นเช่นนั้นมาเสมอ” ผู้เป็นฮ่องเต้รับสั่ง

“ผู้เป็นหลวงมีสายพระเนตรทอดได้กว้างไกล ต้องการเห็นสิ่งใดก็เห็นได้อย่างมีอิสระ แต่เมื่อยามขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้วจะต้องยอมเป็นคนตาบอดบ้าง ต่อให้เห็นอะไรแต่ถ้าไม่ได้ยินรายงานก็จะแสดงออกว่าเห็นไม่ได้...”

พระโอรสองค์กลางนั่งงัน จริงอย่างที่พระองค์ว่า จริงอยู่ที่องค์ฮ่องเต้มีสายพระเนตรก้าวไกลได้ แต่การปกครองนั้นทุกอย่างยอมเป็นไปตามสิ่งที่ถูกเขียนลงฎีกาเท่านั้น ต่อให้อยากจะตัดสินพระทัยนอกเหนือจากสิ่งที่เขียนเอาไว้ในฎีกา แต่หากขุนนางไม่ยอมทำตามแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ สุดท้ายก็ได้อ่านเพียงรายงานจอมปลอมจากขุนนางเท่านั้น พระองค์รู้เพราะประทับอยู่ตรงนั้นมาตลอด ขุนนางกับฮ่องเต้เปรียบความสัมพันธ์ก็เหมือนคนที่ยืนอยู่ปากเหวคนละฝั่งต่างคนต่างดึงเชือกของกันและกันเอาไว้ ขุนนางใช้อำนาจของฮ่องเต้ในการทำเรื่องต่าง ๆ องค์ฮ่องเต้อาศัยขุนนางเสริมบารมี หากวันใดขุนนางมิได้ประทานบารมีให้พระองค์แล้ว องค์ฮ่องเต้ก็เป็นเพียงแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง ในทางกลับกันหากวันใดฮ่องเต้สิ้นบารมีแล้วขุนนางเองก็ย่อมไร้บารมีไปด้วย

...ช่างเป็นความเหนียวแน่นที่แสนประหลาด...

“คนฉลาดอย่างเจ้าคงเข้าใจได้ไม่ยาก” พระองค์ตรัส “พวกเจ้าทั้งสามล้วนแต่เป็นโอรสที่ชาญฉลาดและเก่งกาจ หากแต่วันใดขึ้นมานั่งเป็นฮ่องเต้แล้วย่อมต้องยอมเป็นคนโง่...”

พระองค์รับสั่งก่อนจะหยัดพระวรกายขึ้น เป็นครั้งแรกที่พระองค์ทอดพระเนตรมองฉินหยางอย่างเนิ่นนาน มันเป็นการมองที่ราวกับกำลังบอกบางอย่างแก่เขา ฉินหยางอีไม่แน่ใจว่าตนเองสามารถตีความสาส์นผ่านสายพระเนตรได้ดั่งนี้ แต่สิ่งที่เขาเห็นนั้นก็

คือความหมั่นแสงของพระองค์ที่กำลังฉายชัด ความหมั่นแสงที่ทำให้คนที่ไม่ว่าจะผูกพันกับพระองค์ก็ยิ่งใจหาย

“ในยามนี้เฉียนฉินต้องการคนเก่ง การนั่งบัลลังก์ทำให้คนเก่งกลายเป็นคนโง่” พระองค์ตรัส

“ข้าควรขึ้นไปเป็นคนโง่ตรงนั้นเพื่อให้คนเก่งได้ลงมาจัดการงานข้างนอกนั้น ข้าหวังว่าเจ้าจะเข้าใจ”

ไม่มีทางที่คนตาบอดจะครอบครองแผ่นดินใหญ่ได้ หากหัวแถวเป็นคนตาบอดก็อาจพาคนตาดีเดินตกเหวได้ หรือไม่ก็อาจจะไม่กล้าเดินเข้าทุ่งดอกไม้เพราะตนเองมองไม่เห็นว่ายางหน้าเป็นเช่นใด ดังเช่นเรื่องที่กำลังจะเกิดกับทัพมองโกล สตรีร่างโปร่งเดินนำกลุ่มแม่ทัพนายกองที่รายล้อมราชบัลลังก์ดำซีไปยังห้องหนังสือที่เปรียบเสมือนห้องว่าการ และวางแผนการรบที่เหล่าขุนนางจากต่างเมืองไม่จำเป็นต้องทราบ ดำซีมีกำหนดการว่าฎีกาที่ค่อนข้างเชากว่าเมืองอื่น คือเริ่มตั้งแต่ยามชิงซี (เวลา 07:00~09:00 น.) ไปจบก่อนเข้ายามจีซี (เวลา 09:00~11:00 น.) เสมอ ซึ่งหมายความว่าในยามที่เฉียนฉินยังไม่เริ่มว่าฎีกา ดำซีก็เริ่มทำงานอื่นแล้ว ชาร์อันที่ผลมยาของหมอหลวงแก้ไขพระอาการไม่บรรทมของเหนือหัววางถวายที่สำหรับของหนวีหวงตีรอร์รับเสด็จพระองค์และเหล่าแม่ทัพ

“ยืนยันว่าแม่ทัพฮัวยังปลอดภัยพะยะคะ กุนซื่อเลยบาดเจ็บเล็กน้อย นายทหารส่วนใหญ่บาดเจ็บเล็กน้อย เจ็บสาหัสอยู่ที่หลักสิบ เสียชีวิตสามนาย” รายงานการศึกษาของแผ่นดินอื่นดังขึ้น

“มือสังหารของมองโกลฝีมือแย่นั่นเชียวรี” เหนือหัวตรัสถามด้วยความประหลาดพระทัย เพราะเธอเองก็คาดหวังว่าจะเสียหายมากกว่านี้

“ไม่เชิงเป็นเช่นนั้นพะยะคะ” แม่ทัพถ่งทูลรายงาน

“มือสังหารของมองโกลนั้นถนัดกับสมรภูมิที่มืด พวกเขาไม่ได้ไวมากอย่างที่คิด หากแต่สามารถเฝ้าและลอบโจมตีได้ดี ผู้ซุนเป็นเมืองท่าการค้า ที่นั่นสว่างเกินกว่าที่มือสังหารจะสามารถใช้ฝีมือเฉพาะได้”

เหนือหัวพยักพระพักตร์รับ เป็นเรื่องของจุดอ่อนทหารต่อสมรภูมิ ถ้าเช่นนั้น... พระหัตถ์เล็กกวาดหมากบางส่วนจากริมชายแดนดำซี-เฉียนฉินข้ามผ่านไปยังผู้ซุน ถ้าเดาไม่ผิดเรื่องวันนี้จะเริ่มตันที่ฉินหานเฟิงเข้าไปแจ้งเรื่องการบุกของมองโกลเมื่อคืนเพื่อขอทหารเพิ่ม ใช่ เหตุผลของเขาคงฟังขึ้นทันทีเพราะการบุกเริ่มขึ้นแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเหล่าขุนนางจะไม่อนุมัติทหารที่ประจำการวังหลวงแน่นอน ไม่ว่าฉินซงหยวนและฉินหานเฟิงจะพูดอย่างไรก็ตาม ฉินซงหยวนจะต้องคิดโยกกำลังส่วนชายแดนนี้ไปหนุนทัพแทนเพราะเป็นกำลังเดียวที่อยู่นอกเหนืออำนาจขุนนาง...

ในทางกลับกัน พระองค์เลื่อนหมากของชาวมองโกลขึ้นก่อนจะเลื่อนหมากทัพของจาเตียวมาจ่อเอาไว้ที่ชายแดนผู้ซุน แต่ถึงกระนั้นพระองค์กลับไม่เลื่อนหมากมาต่อ สายพระเนตรของพระองค์ที่จ้องไปยังกระดานรบนั้นนิ่งสนิท พระองค์ไม่รู้จักจาเตียวมากพอจะคาดเดาการกระทำของเขา แต่พระองค์รู้จักโครุย คินที่ผ่านมามีถั่วฉลาดที่บุกแต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับไม่มากเท่าที่คาดเอาไว้ เมื่อซังน้ำหนึ่กับโทษที่ได้รับแล้วก็ยากจะมองว่าการบุกคินนี้จะคุ้มค่าหรือไม่ แต่สำหรับจาเตียวแล้วการบุกคินนี้อาจจะคุ้มในสายตาเขา

“พวกท่านคิดว่าจาเตียวจะบุกต่อหรือไม่” พระองค์หันมาถามบรรดาแม่ทัพที่เคยอยู่ชายแดนอันนี้มาก่อน พวกเขาเคยปะทะกับจาเตียวย่อมมองออก

“ทูลหนวีหวงตี้ หากไม่มีคำสั่งแล้วจาเตียวแล้วจะไม่บุกกระหม่อม” แม่ทัพซุทูลก่อนจะให้เหตุผล

“จาเตียวโดยพื้นฐานไม่ใช่คนนิยมขัดคำสั่งบิดาหรือพี่มากนัก หากสองคนนั้นกล่าวเช่นไรเขาก็จะทำเช่นนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นก็จะมัวเวลาให้เฉียนฉินยกทหารกองช่างที่จับอาวุธไม่คล่องไปเสริมทัพได้ก่อนการบุกจะล่อกลัดไปจะเกิด” พระองค์ตรัสรับ “แล้วท่านคิดว่าทหารกองช่างพวกนี้จะช่วยด้านการบุกของทัพม้ามองโกลได้นานเพียงใด”

“ทูลฝ่าบาท หากมีเพียงกองช่างไปวางกำลังขวางไว้ก็คงต้านได้ไม่ถึงสี่ชั่วยาม แต่หากรวมกับทัพที่มีทหารเดิมอยู่แล้ว กระหม่อม

คาดว่าแม่ทัพฮั่วจะเลือกให้ทหารช่างปกป้องชาวเมือง วางกำลังเดิน ทำอาวุธหนักและทหารม้าเอาไว้ตามแนวปะทะ หากปะทะกับทัพของจาเตียวใช้เวลาประมาณสิบชั่วยาม ทหารทั้งสองฝ่ายจะล้มโดยไม่รู้ผลแพ้ชนะพะยะค่ะ”

“แล้วถ้าเป็นการบุกของโตรุ่ยเล่า” แม่พระองค์จะมั่นใจว่าโตรุ่ยจะไม่บุกในเร็ววันแต่ก็อดถามไม่ได้

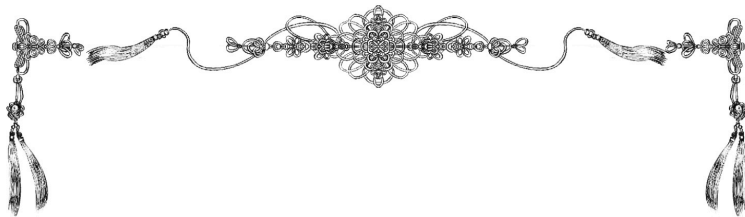
“หากเป็นทัพของโตรุ่ยในยามนี้ที่เหลือกำลังพลน้อยก็จะใช้เวลาเกือบสิบห้าชั่วยามพะยะค่ะ โตรุ่ยจะสามารถบุกเข้ายึดค่ายทหารได้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็จะเหลือคนน้อยเกินกว่าที่จะบุกเข้ายึดบ้านเรือนชาวผู้ซุนที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของทหารช่างเฉียนฉินได้ทั้งหมดพะยะค่ะ”

“ก็ยังถือว่าเสี่ยงหากจะเดินลงมา” พระองค์ตรัส “แต่การบุกแบบสองทัพคงไม่เกิดในเร็ววัน...”

ถ้าตามที่แม่ทัพฮั่วว่า แผนที่ฉลาดที่สุดคือให้โตรุ่ยนำทัพบุกเข้ามาตีค่ายให้แตกก่อน แล้วค่อยให้ทัพจาเตียวที่ตามหลังมาเข้ายึดเมือง แต่เรื่องนั้นจะไม่เกิดขึ้น ในยามที่ยังไม่มีคำสั่งบุกจากเตปูจินที่เป็นดังสัตว์ตาดบอดผู้นำหัวขบวนแล้ว ผู้เดินตามต่อให้เห็นโอกาสขาดจากสองตาของตนก็คงไม่เสี่ยงบุกพร้อมกันเพื่อจะโดนทัณฑ์อาญา กองทัพ และจบด้วยการโดนเรียกกลับตงหู่ทั้งคู่ ทั้งสองคนจะหาทางสลับกันบุกเท่านั้น... เหนือหัวง่ยพระพักตร์ขึ้นมองเหล่าแม่ทัพด้วยสายพระเนตรที่บอกได้ว่าไม่น่าไว้วางใจนัก

“แล้วถ้า... ถ้าสมมติว่าเป็นการปะทะกับต้าซีเล่า เราจะใช้เวลากี่วันในการขอลินฉางซุน”

ตอนที่ ๖๓

คนไถ่บัลลังก์

“ไม่ใช่ความคิดที่ดี”

“ข้าไม่วางใจในพระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้”

“ไม่รู้ว่าซีหวางทรงคิดอะไร ถึงได้กล้าตัดสินพระทัยเช่นนี้”

“ไม่ใช่การตัดสินพระทัยของซีหวางหรอก ก็รู้กันอยู่ว่า พระองค์ไม่มีสิทธิ์ตัดสินพระทัยมากเพียงนั้น”

“องค์ฮ่องเต้อาจเสด็จว่าฎีกาเองเพราะทรงไม่วางพระทัยปาหวางก็ได้”

“ระวังวจาเจ้าบ้าง อย่างไรเสียพระองค์ก็ถือเป็นพระโอรสขององค์ฮ่องเต้”

“ข้าว่าลิ่วหวางเสด็จกลับวังหลวงหรือจะมีบางอย่างที่ทำให้ องค์ฮ่องเต้ต้องเสด็จว่าฎีกาเอง”

“หรือจะมีการลัดบัลลังก์!”

เรื่องที่เหล่าขุนนางถกกันอยู่ถือเป็นเรื่องอันตรายที่ไม่ควรเอ่ยในที่สาธารณะ ถือเป็นความเสี่ยงหากมีคนของราชสกุลได้ยินเข้าเงาหัวของผู้พูดอาจจะหายไปก่อนจะกล่าวขอมาลาโทษจบ แต่ถึงอย่างนั้นในยามเช้าเช่นนี้จะไปมีคนของราชสกุลได้ยินได้อย่างไรกัน? ขนาดเหล่าขุนนางชั้นสูงเองก็ยังมาเข้าเฝ้าไม่ครบเลยด้วยซ้ำ องค์ฮ่องเต้ทรงรอเสด็จอยู่ด้านนอกเพิ่งจะตั้งขบวนจากตำหนักใหญ่ที่อยู่ไกลเกินกว่าจะได้ยิน ลิ่วหวางหรือก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาเกี่ยว ยิ่งปา

หวางที่ยังอยู่ที่หอหนังสือเตรียมการถวายฎีการ่วมกับเหล่าขุนนาง
แล้วยิ่งไปใหญ่

...ใครกันจะมาได้ยินเอายามนี้...

ฉินหยางอึก้มหน้าลงมองพระหัตถ์ของตนที่ประสานกันอยู่
หน้าพระเพลา ราชสกุลเพียงหนึ่งเดียวที่ซ่อนตัวอยู่หลังราชบัลลังก์
ไม่ได้มีท่าทีโกรธเคืองกับสิ่งที่เหล่าขุนนางกล่าวกัน ที่จริงต่อให้โกรธ
เพียงใดก็แสดงออกไม่ได้อยู่ดี วันนี้พระองค์จะต้องเป็นดั่งเงาเท่านั้น
หากมองเลยจากบัลลังก์ไปยังบริเวณที่ขุนนางนั่งจะเห็นฉากกันขนาดใหญ่
ลายมังกรวางขวางทัศนวิสัยของเหล่าขุนนางที่อาจกล้าเพ่งมอง
มาทางบัลลังก์ตั้งเอาไว้ พระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้ยังไม่สู้ดีนัก
หากพระองค์ทรงยินกรานที่จะเสด็จว่าการ สิ่งเดียวที่เขาทำได้คืออยู่
ด้านหลังบัลลังก์เพื่อรับมือกับเหตุฉุกเฉินที่อาจจะเกิดกับพระองค์
และปกปิดมันเอาไว้ไม่ให้เหล่าขุนนางรู้ *หน้าต่างมีหู ประตูมีช่อง*
ย่อมมีคนของต้าซืออยู่ภายในวังหลวงแห่งนี้ เรื่องพระพลานามัยของ
องค์ฮ่องเต้ก็ถือเป็นเรื่องที่หนวีหวงดีแห่งต้าซิมิจำเป็นต้องรับทราบ
หากว่าพระองค์ทรงแข็งแรงดีหนวีหวงดีก็จะหาเรื่องมาให้พระองค์
ป่วยใจให้ได้นั่นยากแล้ว แต่หากข่าวไปถึงพระกรรณว่าพระ
พลานามัยขององค์ฮ่องเต้ทรุดลง มีหรือคนอย่างหนวีหวงดีจะพลาด
โอกาส ***พระนางจะลงมือทำและทำทันทีแน่...***

“ไม่ง่ายดายเพียงนั้น แม้พระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้จะ
ไม่สู้ดีนัก แต่ก็เชื่อว่าจะแย่งชิงชั้นผลัดบัลลังก์”

“ถ้าเช่นนั้น การเสด็จของลิ่วหวางอาจหมายความว่าผู้ขุนมี
ปัญหา”

“ไม่แน่วลิ่วหวางอาจจะเป็นผู้นำทางแก้มายังฉียนฉิน”

“ทางแก้หรือ? ไม่มีทางเสียหรือ? เมื่อเข้าข้าเห็นขบวนหมอ
และเกวียนขนยาออกจากวัง น่าจะเดินทางไปยังผู้ขุน”

“หรือต้าซืออาจจะบุกเข้ามายามนี้”

“มองไกลบุกน่าจะใกล้เคียงกว่า หากจะกล่าวเช่นนั้น”

“ต้าซืออาจจะดีกว่ามองไกลในวันนี้...”

“ระหว่างด้าซีกับมองโกลเหมือนเลือกว่าจะตายด้วยกระบี่หรือทวนเท่านั้น”

เขานี้ไม่ใช่เข้าที่สดิสสำหรับขุนนางเฉียนฉิน มันเป็นเข้าที่ทั้งหม่นหมองและเต็มไปด้วยความกังวล ลิวหวางไม่ได้นำข่าวร้ายมาจากผู้ซุน อันที่จริงพระองค์เสด็จมาเพื่อขอทางแก้ไขซึ่งอาจนำไปสู่ทางแก้ปัญหานั้น ผู้ที่นำข่าวร้ายที่แท้จริงมาคือลู่เฟยและม้าเร็วเมื่อเข้าต่างหาก ทหารบาดเจ็บแม้จะไม่ใช่การบุกที่รุนแรง แต่ถึงอย่างนั้นก็มีความกังวลว่ายาอาจไม่พอเพียงที่ชายแดน เซียนเอ๋อร์เป็นคนฉลาด จากอาการบาดเจ็บเท่าที่แจ้งมาไม่จำเป็นต้องขอหมอหลวงไปด้วยแค่ยาก็เพียงพอแล้ว การที่เซียนเอ๋อร์ขอหมอหลวงมาด้วยนั้นหมายความว่าทัพชายแดนคาดการณ์ว่าอาจมีการบุกอย่างต่อเนื่องจากมองโกล จริงอยู่ที่การศึกที่ผ่านมามองโกลโดยการนำของโตรุษสูญเสียไปมากจากอาวุธหนักของด้าซี แต่ถึงอย่างนั้นเชื่อว่าโตรุษจะตัดสินใจไม่บุก

...มองโกลกลัวด้าซี ไม่ได้กลัวเฉียนฉิน...

ชื่อเสียงด้านฝีมือของลิวหวางไม่อาจต้านทานความอาจหาญของยอดนักรบอย่างโตรุษได้ โอโรสองค์โตของเตปูจินไม่ใช่คนที่จะยอมไม่บุกเพียงเพราะต้องเจอกับศัตรูที่มีชื่อว่าเก่งกาจ ถ้าให้ฉินหยางอ้อเดาแล้ว ต่อให้มีแม่ทัพด้าซีประจำการอยู่ชายแดนผู้ซุน โอโรสองค์โตแห่งเตปูจินก็คงเลือกหาทางบุกอยู่ดี โตรุษต้องการชัยชนะมาเติมเต็มความรู้สึกสูญเสียจากการพ่ายแพ้ครั้งที่ผ่านมา หากแพ้แล้วหยุดยั้งการบุกนั้นเท่ากับตายไปพร้อมกับความพ่ายแพ้ *นักรบมีวิถีแบบนี้...*

...แต่ดูเหมือนยังไม่มีขุนนางรู้เรื่องการบุกเมื่อคืน...

แน่นอนค่ายทหารที่เพิงโตนบุกโจมตีไม่อาจรายงานได้เร็วตั้งใจเช่นนั้น ยังไม่แน่ใจว่าในชั่วยามนี้จะนับจำนวนคนเจ็บเรียบร้อยแล้วหรือยังด้วยซ้ำ ที่จริงต้องใช้คำว่ากองทัพจะไม่รายงานความเสียหายในเร็ววันต่างหาก กองทัพน่าจะรอให้บุกเสร็จ โจมตีกลับ ตั้งรับเรียบร้อยแล้วค่อยรายงานย้อนหลังที่เดี๋ยวด้วยซ้ำ แล้วขุนนางพวกนี้หากไม่มีคนรายงานก็ไม่รู้อะไรกับเขาหรอก *ไม่เหมือนพวกพ่อค้า*

คหบดี พวกนั้นหุตาไว ไม่เช่นนั้นจะพากันย้ายกันออกจากชีหู่ได้เร็วเพียงนั้นหรือ? คิดว่าตอนนี้ผู้ซุนยังซื้อขายของกับเจ้าเจียงจิงหรือไร? ฉินหยางอ้ออยากจะถอนปัสสาสะอีกครั้งเมื่อนึกได้ว่าในยามนี้เฉียนฉินมีปัญหาใดบ้าง แต่ก็ติดที่ตัวเขาไม่อาจจะถอนปัสสาสะได้ เพราะขุนนางบางคนหลังม่านกันไต้ยิ่นเข้า ไต้แต่นั่งท้อใจเจียบ ๆ นึกถึงหยานนะที่เกิดไปพลางเท่านั้น

...ดำซีทำได้มากกว่าที่เฉียนฉินจะจินตนาการถึง...

‘เหนือหัวแห่งดำซีผู้นี้มีได้ทำสงครามเก่ง หากแต่เป็นผู้ที่เข้ายึดครองเก่ง เพราะบางครั้งก็ไม่จำเป็นที่จะต้องทำสงคราม’ ไม่บ่อยนักที่เฉียนเอ๋อร์จะไม่อ้อมค้อม ฮั่วหวางเพยไม่ค่อยจะอยู่วังหลวงหลายครั้งเขาแอบคิดว่านางอาจจะหนีหายไปด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นอีกสองสามวันต่อมานางก็จะโผล่ใบหน้าแฉล้มแซมซ้อยมาให้เขาได้ชื่นใจที่ดำหนักใหญ่บ้าง เมื่อเขาเล่าถึงเรื่องที่ชาวชีหู่หายไป แม่ตัวแสบดูไม่แปลกใจเสียเท่าใดนัก ‘ไว้ยึดฮั่นทั้งหมดได้ก็หยุดชโมยตนเอง’ ‘ไม่ต้องห่วง หนวีหวงตั้งจะไม่ทำลายเฉียนฉินจนย่อยยับแน่ นางต้องการครอบครองเฉียนฉินเป็นของตัวเอง ไม่ได้ต้องการทำลาย’ คำพูดของเฉียนเอ๋อร์ไม่ได้ทำให้สบายใจขึ้นเลย *ไม่เลยสักนิด* มันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นเหมือนยามที่ฮั่วหนิงเซียนวางหมากของกบฏลงบนหลังคาวังหลวง ไม่ใช่ปัญหาที่น่าโกรธเกรี้ยวเช่นการกระด้างกระเดื่องของกบฏเสนาบดีส่วย มันเป็นความกังวลที่ถ่วงความรู้สึกของเขาเอาไว้ อาจจะเพราะข้างในลึก ๆ เขาคิดว่าหนวีหวงก็อาจทำสำเร็จก็ได้

“ปาหวางเสด็จ”

เสียงประกาศหน้าท้องพระโรงดังขึ้นเรียกสติของชีหวางให้กลับมายังปัจจุบัน เสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาในท้องพระโรง ฉินหยางอ้ออยู่หลังฉาก เป็นไปไม่ได้ที่จะได้เห็นสีหน้าของคนในท้องพระโรง แต่จากเสียงถวายพระพรก็พอจะทำให้เดาได้ว่าบางคนในที่นี้ไม่ได้เต็มใจจะเอ่ยมันสักเท่าใดนัก

สถานการณ์ของปาหวางต่อชาวเมืองไม่แยเท่ากับสถานการณ์ความสัมพันธ์ของปาหวางกับเหล่าขุนนาง เป็นไปดังที่องค์ฮ่องเต้ว่า

‘เขียนฉินแท้จริงแล้วปกครองด้วยขุนนางผ่านพระหัตถ์ของฮ่องเต้’ ขุนนางย่อมเลือกใช้พระหัตถ์ที่ทรงอำนาจและควบคุมการขยับได้ง่าย ปาหวางที่ทั้งยังเด็กและฉลาดเกินไปไม่ใช่พระหัตถ์ที่เหล่าขุนนางจะเลือกให้ถือเชือกอีกฝั่งของปากเหว ฉินซงหยวนไม่ใช่คนที่จะดึงเชือกได้ดี และไม่น่าวางใจพอที่จะให้ดึงเชือกในสายตาของเหล่าขุนนาง

“ลั่วหวางเสด็จ” เสียงประกาศดังขึ้นอีกครั้ง

เสียงถวายพระพรไม่ต่างกันมาก ไม่ใช่ว่าลั่วหวางเสียความเคารพไปทั้งที่ยังไม่ได้ทำอะไร แต่เพราะขุนนางหลายคนคิดว่า พระองค์ทรงนำปัญหามา เลยทำให้เสียงถวายพระพรเป็นไปอย่าง กริ่งเกรง ด้วยกังวลว่าหากตอบรับอย่างเต็มเสียงแล้วแม้จะเล็กน้อย ก็อาจทำให้ลั่วหวางคิดว่าตนมีขุนนางให้การสนับสนุนอยู่มาก และอาจทำให้พระองค์เลือกเสนอเรื่องที่ทำได้ลำบากให้เหล่าขุนนางตัดสินใจได้ บางทีการถวายพระพรด้วยเสียงอันเบาอาจจะทำให้พระองค์ยังสิ่งที่ยังต้องการเสนอได้บ้าง ในยามนี้แม้แต่การขยับตัวเพียงเล็กน้อยก็อาจถูกนับเป็นสัญญาณอันตรายได้ทั้งนั้น พวกขุนนางเป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด

“ฮ่องเต้เสด็จ...”

เสียงประกาศครั้งสุดท้ายดังขึ้น ก่อนที่ประตูท้องพระโรงจะถูกเปิดกว้างทุกบานตั้งแต่หน้าท้องพระโรงไปยันปลายทางที่เกี่ยวสีทองเคลื่อนเข้ามา

เป็นไปดังคาด เสียงถวายพระพรดังกึกก้องราวกับทุกคนมองว่าพระองค์เป็นความหวัง แต่โดยนัยแล้วไม่ใช่ความหวังเสียทีเดียว พวกขุนนางไม่ได้จริงใจและให้ความนอบน้อมกับราชสกุลถึงเพียงนั้น พวกขุนนางแค่ต้องการแสดงให้ฮ่องเต้ทรงรับทราบ ว่า ‘เหล่าขุนนางไม่พอใจกับหวางทั้งสองพระองค์’ เท่านั้น ความหมายของเสียงถวายพระพรเรียบง่ายและรับรู้ตรงกัน ฉินหยางรู้ว่าทั้งฉินซงหยวนและฉินหานเฟิงไม่ได้ใส่พระทัยกับเสียงของขุนนางเท่าใดนัก สองคนนั้นมีเรื่องที่ต้องกังวลมากอยู่แล้ว และเรื่องของสองคนนั้นหนักมากพอที่จะทำให้หวางที่รับผิดชอบเพียงพระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้จำต้องกังวลไปด้วย...

ลำบากไม่ใช่่น้อยกับการตัดสินใจพระทัยอย่างกะทันหันขององค์ฮ่องเต้ การเตรียมพระโอสถและแผนปกปิดพระอาการอย่างเร่งด่วนนั้นทำได้แต่ไม่อาจแนบเนียนได้เท่าที่ควรเป็น และเขามั่นใจว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่ต้องเปลี่ยนแผนของตนเองในเช้านี้ หลังจากที่ยังคงฮ่องเต้แสดงพระประสงค์จะเสด็จว่าการฎีกาวันนี้ ฉินซงหยวนที่เพิ่งกลับมาจากนอกวังก็รีบร้อนเข้าไปจัดการฎีกาในหอหนังสือจนแทบจะเสด็จมาห้องพระโรงไม่ทัน ลี้วหวางที่เตรียมจะเสด็จออกไปยังผู้ซุนก็ลั้งเก็บม้ากลับมาทรงชุดและเตรียมฎีกาทางการทหารอย่างกะทันหัน เขารุ่นวายกับการเตรียมพระโอสถ ไม่กล้าคาดเดาว่าท้ายสุดแล้วสองคนนั้นจะกล้าเอาพระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้มาเสี่ยงหรือไม่ เขาขอเพียงทำให้ตนเองมั่นใจว่าทุกอย่างพร้อมสำหรับทุกระดับอาการของพระองค์เท่านั้น

“ขอพระองค์ทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นปี หมื่นปี”

ในฐานะแพทย์ประจำพระองค์ช่างเป็นคำถวายพระพรที่น่าขัน หากไม่มีปาฏิหาริย์เข้ามาเปลี่ยนแปลงชะตาแล้ว อย่างว่าแต่หมื่นปีเลย ให้พันฤดูเก็บเกี่ยวปีนี้โดยไม่ต้องเสวยพระโอสถสามหม้อต่อวันก็ถือว่าเกินกว่าที่คำถวายพรจากคนธรรมดาจะให้ได้แล้ว การเสด็จผ่านเหล่าขุนนางเป็นการแสดงให้ผู้ถืออำนาจเชื่อว่าพระหัตถ์ที่ยิมไช่ยังแข็งแรง เป็นพระหัตถ์ที่ยังใช้การได้ **ไม่มีใครกล้าเงยหน้ามองพระองค์** ด้วยข้อกำหนดของวังหลวง การที่ขุนนางไม่อาจสบพระพักตร์ขององค์ฮ่องเต้ นั้นหมายความว่าไม่มีใครเห็นพระพักตร์อันซีดเซียวของพระองค์ หลังจากนั้นก็แค่ซ่อนพระองค์เอาไว้หลังฉากกันทีบ **พวกขุนนางจะสงสัย** แต่ถึงอย่างนั้น ใครกันจะกล้าตั้งคำถามกับองค์ฮ่องเต้ และเขายังมี... ฉินหยางอีเหลือบมองข้างกายตน ขุนนางใกล้ชิดพระองค์ที่มีรูปร่างคล้ายกับองค์ฮ่องเต้สวมฉลองพระองค์ชุดเดียวกับพระองค์อย่างไม่มีผิดเพี้ยนนั่งซ่อนตัวอยู่หลังบัลลังก์ ในกรณีที่พระองค์ไม่สามารถเสด็จกลับด้วยพระองค์เองได้ เขาก็ยังมี ‘องค์ฮ่องเต้สำรอง’ เอาไว้แสดงให้เห็นว่าองค์ฮ่องเต้ยังมีพระพลานามัยแข็งแรงดี สามารถว่าการและเสด็จกลับเองได้

..แท้จริงแล้วเขามั่นใจทีเดียวว่าวันนี้อาจต้องใช้องค์ฮ่องเต้
ล่ารองเสด็จกลับเป็นแน่...

หลังจากที่องค์ฮ่องเต้เสด็จประทับยังบัลลังก์เรียบร้อยแล้ว
การถวายฎีกาก็เริ่มต้นขึ้น ตามธรรมเนียมของเจียนฉินทุกสิ่งควรเริ่ม
ต้นด้วยสิ่งที่ดีจึงจะถือเป็นมงคล ฎีกาฉบับแรกจึงเป็นเรื่องที่น่าชื่นมื่น
ที่สุดอย่างการเตรียมการพิธีสถาปนาอาณาจักรอัน เสียงรายงานดัง
ขึ้นในท้องพระโรงผ่านฉากกันมายังหลังบัลลังก์ เป็นบรรยากาศที่ฉิน
หยางอี่ไม่คุ้นชินนักเพราะพักหลังมานี้เขาเหมือนได้เห็นเพียง
สมุนไพร่ เสียงเดียวที่มักจะได้ยินเสมอคือเสียงหม้อยาที่กำลังเดือด
หวางหนุ่มนั่งฟังการรายงานอยู่หลังบัลลังก์ด้วยท่าทีที่สงบ เนื้อความ
ของรายงานไม่ใช่สิ่งที่แพทย์ประจำพระองค์จะต้องใส่ใจนัก สิ่งเดียว
ที่ฉินหยางอี่ต้องสนพระทัยคือพระอาการขององค์ฮ่องเต้เท่านั้น นับ
ว่าโชคดีไม่น้อยที่การถวายรายงานของเจียนฉินเริ่มต้นที่เรื่องดีก่อน
เสมอ เพราะหากเริ่มจากเรื่องที่ไม่ดีแล้ว เกรงว่าผู้อยู่บนบัลลังก์จะ
นั่งว่าฎีกาได้ไม่นาน

“การจัดเตรียมพิธีการรำลึกถึงคุณบรรพบุรุษเรียบร้อยแล้วไป
แล้วหกล้วน ถูเงินและถูธัญพืชมงคลของวังหลวงพร้อมสำหรับแจก
จ่ายแก่ชาวเจียนฉินอย่างถ้วนหน้า ขณะนี้กำลังอยู่ในขั้นการเขียน
ปฏิทินที่รับผิดชอบโดยโหรหลวงพะยะคะ”

“โหรหลวงโอหยางต้าเหลียนขุนนางชั้นสามประจำกรม
ธรรมการ กำลังตรวจสอบปฏิทินทั้งหมดในขณะนี้ โดยมีรายละเอียด
การตรวจสอบ...” เสียงรายงานดังขึ้นต่อไป

นามของโอหยางต้าเหลียนทำให้ฉินหยางอี่สะดุ้ง โดยปกติ
โอหยางต้าเหลียนไม่ใช่ผู้ที่จะต้องมาตรวจสอบในขั้นการเขียนปฏิทิน
โหรอาวุโสผู้นั้นจะมาตรวจสอบในตอนทีปฏิทินเสร็จแล้วเท่านั้น แต่
ตอนนี้เจียนฉินไม่มีบัณฑิตจากเจียงซูเป็นผู้เขียนปฏิทินฟ้าฝน หน้าที่
นี้จึงกลับมาสู่มือขุนนางเจียนฉินและจะมีความผิดพลาดเกิดขึ้นไม่ได้
ความเชื่อมั่นของชาวเมืองต่อไอรสสวรรค์นั้นขึ้นอยู่กัปฏิทินนี้ หาก
ผิดพลาดไปแม้แต่น้อยบัลลังก์ มังกรก็จะกลายเป็นเพียงแท่นหินตันที่
อำนาจของขุนนางที่อาศัยบารมีของบัลลังก์เองก็จะหมดไปด้วย โอ

หยางต้าเหลียนแม้จะเป็นโอรสชั้นครูแต่ก็คือขุนนาง ไม่ว่าอย่างไรตัวของโหยางก็ยังคงต้องการให้อำนาจบารมีของราชสกุลฉินยังคงอยู่

“รบกวนท่านโหยางแล้ว” องค์ฮองเต๋อรับ

ไม่อาจเดาสีหน้าขุนนางหลังจากยินสุรเสียงขององค์ฮองเต๋อได้ ไม่ต้องตั้งใจสังเกตก็รับรู้ได้ถึงสุรเสียงที่ไม่ได้ก้องกังวานทรงอำนาจดั่งเดิมของพระองค์ ไม่ใช่ผลกระทบของโอสถหรือพระอาการ แต่เป็นเรื่องความความสูญเสียภายในพระทัยของพระองค์ที่สั่งสมมานานต่างหาก องค์ฮองเต๋อสร้างเป็นคนขลาดแต่มิได้เป็นคนโง่ พระองค์ทรงรับรู้ถึงปัญหาที่ส่งผลถึงความมั่นคงของราชบัลลังก์ ตั้งแต่เมื่อครั้งกบฏรอบก่อน ครั้งนั้นพระองค์ไม่แม้แต่ออกไปยังลานประหารเหล่าขุนนางกบฏพระองค์มอบหมายให้กงกงไปแทนพระองค์เท่านั้น และฉินซงหยวนก็แก้ต่างให้พระองค์ว่าเป็นเพราะพระองค์เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตาในพระทัย การประหารขุนนางไม่ใช่ความรื่นรมย์ของพระองค์ ทั้งที่จริงแล้วทรงประจวบอยู่ตำแหน่งหลังราชสีของพระองค์นับวันยิ่งหม่นจนน่าใจหาย...

“กราบทูลรายงานเรื่องการจัดแจงที่ดินให้ชาวฉางซุนที่อพยพมา ขุนนางได้จัดแจงแบ่งที่ดินให้กับชาวฉางซุนรวมถึงปันอาหารและเมล็ดพันธุ์สำหรับการอยู่อาศัยให้ โดยเริ่มต้นไปแล้วกว่าแปดส่วน หักจากจำนวนชาวฉางซุนที่อาสาไปช่วยก่อกำแพงกันดินแดนจากผู้รุกรานต้าซีแล้ว ในยามนี้เหลือเพียงสองร้อยลิบสี่ครวเรือนที่รอการจัดการพะยะค่ะ”

“ดี จัดการได้รวดเร็วดี” องค์ฮองเต๋อรับสั่งชม

ไม่เลย นั่นไม่ใกล้เคียงคำว่าดีเลยด้วยซ้ำ สองร้อยสี่ลิบสี่ครวเรือนที่เหลืออยู่ไม่ใช่รอดำเนินการแต่เป็นสองร้อยสี่ลิบที่ไม่มีที่ไปต่างหาก ไม่มีพื้นที่จะแบ่งได้อีกแล้ว คิดแบบมั่งง่ายก็แก้ปัญหาชาวฉางซุนสองร้อยกว่าครวเรือนที่เหลือไปพักไว้ที่ซีหูเป็นการชั่วคราวก็จะพอแก้ขัดได้ช่วงหนึ่ง แต่แนวคิดเช่นนั้นเป็นไปได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องพระโรงแห่งนี้ อย่าฟังนึกถึงเรื่องที่อาจมีชาวซีหูย้ายกลับมาจากต้าซีเลย เอาแค่หากต้องการให้ชาวฉางซุนย้ายไปซีหู ก็ต้องยอมรับกลางท้องพระโรงแห่งนี้ว่ามีการย้ายออกของชาวซีหูเกิด

ขึ้น แค่นี้ก็ไม่อาจทำได้แล้ว ต่อให้อยากยอมรบก็ทำไม่ได้อยู่ดี ฉินหยางอี่แม่มีพระโอรสเข้าหากันเรื่องซีหูเสี่ยงเกินไปสำหรับพระอาการ และเขาไม่คิดว่าจะมีขุนนางคนไหนกล้ายอมรบ

หากว่าวิถีของฮองเต๋ววันนี้ผ่านไปด้วยดี ก็คงจะเป็นช่องให้ฉินซงหยวนได้กลับสู่ตำแหน่งหวางออกไปจัดการเรื่องที่ซีหูได้ แต่ถึงอย่างนั้นความเร็วของหวางเจ้าปัญญาจะเร็วมากพอจบปัญหาที่ซีหูได้ก่อนเรื่องนี้ถึงพระเนตรพระกรรณขององค์ฮองเต๋วหรือไม่นั้น ประกันไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายคือ**ต้าซี**การแย่งชิงที่ซีหู-ซีหนานไม่ได้ ย่อหย่อนไปกว่าสถานการณ์ที่ผู้ขุนเลยแม้แต่น้อย หากแก้เข้าเรื่อง ย่อมกลับมาถึงพระกรรณขององค์ฮองเต๋ว แล้วหลังจากนั้นจะเป็นเช่นไร?

พระอาการขององค์ฮองเต๋วจะทรุดทันทีและครั้งนี้อาจแยกว่าทุกครั้ง ขนาดแค่ขุนนางที่พระองค์ไม่ได้วางพระทัยมากทวยศ พระองค์ยังประจวบล้มหมอนนอนพระแท่นไปหลายวัน แล้วนี่ประชาชนที่เคยถวายความเคารพให้พระองค์มาตลอดเลือกไปถวายความเคารพให้กับคนอื่น ให้**ต้าซี**เข้ามายุติด้วยกำลังทหารเสียยังจะเจ็บน้อยกว่า อย่างน้อยการพ่ายแพ้สงครามต่อดินแดนนี้กรบมันยังทำให้พระองค์รู้สึกสูญเสียเพราะ ‘ถูกยึดเอาไป’ ยังพอมีคนผิดให้โทษได้ แต่การที่คนของพระองค์ ‘เลือกไปเอง’ น่าจะเป็นเรื่องที่เกินจะทน

ไม่รู้ว่าหน่วหวงตี้แห่งต้าซีตั้งพระทัยให้เกิดเรื่องนี้แค่ไหน เขาไม่อาจเดาพระทัยพระนางได้ สตรีที่กล่าววางยาพิษและรูดคุณตายต่อหน้าด้วยสายพระเนตรว่างเปล่า พระเนตรของพระนางยามปราดไปยังผู้ที่ถือเป็นศัตรูนั้นดูตันเชือดเฉือนราวกับสามารถพรากลมหายใจได้ รวมถึง**สายตารู้ทัน** เขากลับเหลือเกินว่าทุกอย่างเกิดขึ้น เพราะพระนางรู้ถึงความภาคภูมิใจในพระเกียรติอันยิ่งใหญ่ขององค์ฮองเต๋ว และเลือกที่จะรับเอาพระเกียรติอันเป็นความภูมิใจหนึ่งเดียวในชีวิตของพระองค์ไปจากมืออย่างเลือดเย็น...

การทูลรายงานดำเนินต่อไปอย่างเชื่องช้า เรื่องที่รายงานเต็มไปด้วยเรื่องยิบย่อยอย่างการพระราชทานตำแหน่งขุนนางใหม่ การเตรียมการสอรับจอบงวนเพิ่มหลังฤดูเก็บเกี่ยวเพื่อบำรุง

ตำแหน่งที่หายไป ที่จริงจะว่ายิบย่อยก็ไม่เชิงนักเพราะเรื่องพวกนี้เองก็จำเป็นไม่น้อยไปกว่าเรื่องอื่น เขียนฉินเสียขุนนางไปมากเกินกว่าจะทำงานต่อได้อย่างราบรื่น

ในยามที่เขียนฉินเหลือเพียงเขียนฉินกับผู้ขุน หากมองกันตามจำนวนงานที่ต้องดูแลก็ต้องยอมรับว่าการแยกตัวออกไปของฮั่นตะวันออกทำให้ภาระงานโดยทั่วไปลดลง แต่ภาระงานจากการสูญเสียเมืองฝั่งตะวันออกกลับทวีขึ้นหลายเท่าตัว ขุนนางที่ต้องจัดการเรื่องการจัดสรรที่ดินให้กับชาวฉางซุนที่อพยพเข้ามาไม่เพียงพอต้องขอให้ขุนนางฝ่ายเก๋บจังกอบเข้ามาช่วยงาน ขุนนางฝ่ายธรรมการก็หายไปเสียมากเพราะส่วนใหญ่เป็นบัณฑิตชาวเจียงซู ครั้นจะจัดสอบจอหงวนก็มีขุนนางที่จะออกข้อสอบและคุมสอบไม่พอยิ่งไปกว่านั้นก็คือทหารที่ไม่พอ แน่นอน **ทัพฮั่น** ในความหมายเดิมคือทัพต้าซีแต่ต้าซีในตอนนี้กลับกลายเป็นศัตรูไปเสียแล้ว...

“เรื่องการสร้างกำแพงป้องกันภัยจากฮั่นตะวันออก...” เสียงขุนนางรายงานขึ้นแต่ไม่ทันจะได้รายงานต่อก็มีเสียงหนึ่งเอ่ยขัดขึ้นมาเสียก่อน

“กราบทูลฝ่าบาท เรื่องการสร้างกำแพงเพื่อป้องกันภัยจากฮั่นตะวันออก ในตอนนี้จำเป็นต้องหยุดโครงการก่อนพะยะค่ะ” เสียงทูลคั่นหูดังขึ้นทำให้หวางที่นั่งอยู่หลังม่านชะงัก

สายพระเนตรของฉินหยางอ้อเหลือบมองซีฟจระขององค์ฮ่องเต้ทันทีเพื่อตรวจสอบดูว่ามีสิ่งใดผิดปกติหรือไม่ ก่อนจะกลับไปให้ความสนใจกับสิ่งที่พระโอรสองค์เล็กทูลต่อ เรื่องกำแพงป้องกันภัยจากฮั่นตะวันออกอาจดูโง่ในสายตาหลายคน (โดยเฉพาะหวางเฟยของเขา) แต่ความจริงไม่ได้โง่ถึงเพียงนั้น การสร้างกำแพงจำเป็นต้องใช้กำลังคนไม่น้อย มองเอาง่ายว่าชาวฉางซุนที่รอการจัดสรรที่อยู่ที่ไม่อาจจัดสรรได้ในเร็ววันไปเป็นแรงงานอาสา ได้มีข้าวปลากินระหว่างทำงาน มีที่ซุกหัวนอนแลกกับแรงงานกับการสร้างเขตอำนาจเขตอำนาจจำเป็นหากมองในแง่ที่ต้าซีใกล้วังหลวงเพียงแค่ว่ากันและทหารต้าซีไม่ได้มองว่าเขาแห่งนั้นเป็นอุปสรรคหรือกำแพง

ธรรมชาติเลยแม้แต่น้อย ฉะนั้นการสร้างกำแพงไม่ใช่เรื่องตลกหรือล้อเล่น แต่บอกว่าหยุดอย่างนั้นหรือ?

ชีหวางวกลายพระเนตรกลับมายังองค์ฮ่องเต้อีกครั้ง พระองค์สามารถฟังรายงานจากขุนนางได้อย่างนั่งสงบมาตลอด แต่เมื่อได้ยินการทูลรายงานจากปาหวาง พระองค์แสดงออกถึงความกังวลทันที รวากับพ่อที่ห่วงลูกคนเล็กกว่าเขาจะทำได้พลาดไป ติดแค่เพียงฉินชงหยวนไม่ใช่เด็กน้อยที่เพ็งฝึกคัดอักษรหรือกล่าวบทกลอนครั้งแรก เขาทำงานมานานมากพอในฐานะองค์รัชทายาท เขารู้ว่าพระองค์เสด็จวันนี้ส่วนหนึ่งก็เพื่อให้ฉินชงหยวนไม่ตกเป็นเหยื่อของเหล่าขุนนาง ไม่น่ว่าอีก ๗ แล้วพระองค์อาจจะตั้งพระทัยให้ปาหวางเป็นโหล่ก็ไม่ได้ เพราะตั้งพระทัยไว้เช่นนั้นจึงไม่อาจให้ความน่าเชื่อถือของปาหวางต่อขุนนางพังลงได้

“การก่อสร้างดำเนินมาถึงจุดสำคัญ การจะสั่งหยุดกะทันหันข้าหวังว่าจะมีเหตุผลที่ดี”

สุรเสียงของพระองค์แสดงความเครียดเป็นครั้งแรก หลังจากตลอดชั่วยามที่ผ่านมาการว่ากล่าวของพระองค์มีเพียงแต่การเห็นด้วยกับเหล่าขุนนางเท่านั้น แม้แต่เรื่องที่ไม่ควรเห็นด้วย พระองค์ก็ยังออกปากว่าเอาตามที่ขุนนางเห็นสมควรด้วยซ้ำ แต่เมื่อเป็นพระโอรส พระองค์กลับตั้งคำถาม ฉินหยางอี้ไม่มีเวลาคิดหาเหตุผลกับการกระทำของพระองค์มากนัก เขามีหน้าที่จับจ้องสีพระขององค์ฮ่องเต้อย่างไม่อาจละสายตา บางอย่างเตือนเขาว่าเรื่องไม่ดีกำลังจะเกิดขึ้น

“ทูลฝ่าบาท เหตุผลก็คือฉินฉินมีความจำเป็นต้องย้ายกำลังพลไปหนุนแนวรบที่ผู้ขุนพะยะคะ”

...ชงหยวนกำลังคิดจะทำอะไรกันแน่...

ตอนที่ ๖๘

น้อมรับคำสั่ง

“ทูลฝ่าบาท เหตุผลก็คือเจียนจินมีความจำเป็นต้องย้ายกำลังพลไปหนุนแนวรบที่ผู้ซุนพะยะคะ”

การทูลของจินชงหยวนเป็นเรื่องเหนือคาด แม้กระทั่งผู้ที่ต้องการกำลังทหารอย่างจินหานเฟิงเองก็ยังแปลกพระทัย จินหานเฟิงไม่แน่ว่าจินชงหยวน ผู้บีบให้พระองค์มาร้องขอกำลังทหารด้วยตัวพระองค์เองในฐานะตัวแทนกองทัพ และตั้งใจจะยื่นมือช่วยในกรณีที่เหล่าขุนนางขัดขวางเท่านั้น เหตุใดตอนนี้จึงเลือกที่จะออกปากเอง? หวางนักรบหันไปทางหวางเจ้าปัญญา ก่อนจะเบือนพระพักตร์กลับไปยังฉากกันอีกครั้ง ท่าทีของจินหยางอี้ที่ท่าเหมือนเสด็จพ่อเป็นดั่งแก้วเนื้อบางที่อาจเปราะแตกได้ทุกขณะ ทำให้เขาเริ่มกังวลว่าสิ่งที่น้องแปดทูลอาจมีผลกับผู้ที่อยู่หลังฉากกัน

ถ้าถามว่าการทูลของจินชงหยวนแปลกส่วนไหน ก็คงจะต้องตอบว่าแปลกทุกส่วน จริงอยู่การที่จินหานเฟิงเสด็จกลับเข้าวังหลวง ถือเป็นสัญญาณของปัญหาชายแดนที่ไม่อาจปิดบังได้ แต่ถึงอย่างนั้นเจียนจินมีขั้นตอนหนึ่งที่เรียกว่า ทำทุกอย่างให้рінพระกรรมก่อนกราบทูล ในสถานการณ์ปกติก็ยังคงทำให้เรื่องร้ายแรงดูเบาเข้าไว้ ยามนี้มีกฎพิเศษที่ดั่งขึ้นมาเพื่อรักษาพระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้ คำคือเพิ่มเข้ามา กฎที่ว่า หากผู้ใดทูลเรื่องที่อาจกระทบกับพระพลานามัยของพระองค์มีโทษถึงประหาร หากไม่ได้คิดจะตายแล้ว ก็

คงไม่มีใครหน้าไหนกล้าทูลเรื่องสงครามชายแดนต่อหน้าพระพักตร์ขององค์ฮ่องเต้ที่เพิ่งกลับมาว่าฎีกาครั้งแรกเป็นแน่

“หนูขุนแฉกรบ...” องค์ฮ่องเต้ตรัสขึ้น “กล่าวอย่างกับว่าชายแดนมีการศึก”

“เรื่องนั้นให้ลู่หวางทรงอธิบายเองจะเหมาะสมกว่าพะย่ะค่ะ”

คำทูลของฉินชงหยวนไม่ใช่การโยนกระปี่มาทางเขา หากเป็นคนอื่นทำก็คงจะคิดอย่างนั้นได้ เพราะการทูลเรื่องสงครามถือเป็นความเสี่ยง การเลือกไม่ทูลเรื่องเสี่ยงด้วยตนเองก็พอจะมองว่าอีกฝ่ายกำลังเลี้ยงโทษอยู่ แต่ฉินชงหยวนไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้น เขารู้จักน้องเล็กดี การเลือกให้เขาทูลนั้น เป็นเพราะต้องการให้เหล่าขุนนางไม่เห็นแย้งเรื่องการขอกำลังทหาร บางทีหากลองเดินไปตามแผนของฉินชงหยวน เรื่องกำลังเสริมที่เขาตั้งใจไปแล้วอาจจะถูกนำกลับมาพิจารณาอีกครั้งก็เป็นได้

...แต่ถ้ามันเป็นการโยนกระปี่มา เขาก็ขอเป็นคนรับโทษนั้นแทนน้องแปดอยู่ดี...

“ว่าอย่างไร ฉินหานเฟิงมีสิ่งใดเกิดขึ้นรี” องค์ฮ่องเต้รับสั่งถาม

ฉินหานเฟิงกลับเข้าวังหลวงมาตั้งแต่เมื่อวาน กลับมาทั้งชุดเกราะแม่ทัพ เข้ามาถวายพระพรพระองค์เพียงสั้นก่อนจะออกไปคุยกับฉินหยางอี้ ไม่นานก็หายออกไปยังตำแหน่งทรงงานของฉินชงหยวน ก่อนจะกลับมาพูดคุยกับฉินหยางอี้ในยามดึกอีกครั้งช่วยยามพระเนตรของฮ่องเต้ควรจะมีดบอดให้ถูกเวลา สถานการณ์ชายแดนไม่อาจมีอะไรได้มากไปกว่าสงคราม สงครามไม่ใช่เรื่องดี ไม่เคยใช่... ฉินหานเฟิงกำลังจะมีพิธีสถาปนา และพระองค์ไม่ต้องการสงครามในยามนี้ อาการปวดพระเศียรเริ่มลามจากพระนาสิกเป็นสัญญาณเตือนว่าเรื่องที่กำลังจะได้ฟังนั้นอาจนำพระอาการที่ไม่พึงประสงค์กลับมาได้ แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็เลือกจะฟัง ด้วยวางพระทัยในพระโอรสองค์เล็ก

...หากชงหยวนคิดว่าควรทราบ นั่นก็เท่ากับเป็นเรื่องสำคัญ...

ฉินหยางอีเอี่ยมพระหัตถ์ไปล้มผีเสื้อซีพจรขององค์ฮ่องเต้ด้วยความกังวล ซีพจรของพระองค์เด่นแรงขึ้นอย่างชัดเจนพระหัตถ์ก็เริ่มเย็นขึ้นจากเมื่อเช้า ซีหวางเหลือบพระเนตรมองหมอลหวงที่นั่งอยู่ไม่ห่าง สีพระพักตร์กังวลของซีหวางเหมือนเป็นสัญญาณให้หมอลหวงที่อยู่หลังบัลลังก์เตรียมพร้อม เรื่องนอกฉากกันเป็นเรื่องที่ต้องให้พยายามเท่าใดฉินหยางอีก็ควบคุมไม่ได้ สิ่งที่ได้ทำคือการดูแลพระอาการของพระองค์ หวางหนุ่มหีบสนุนไพรออกมาจากแขนเสื้อพระองค์ละลายสนุนไพรนั้นลงไปใต้น้ำชาที่ยังร้อนของพระองค์ ก่อนจะถวายชาจอกใหม่ให้กับองค์ฮ่องเต้ พระองค์รับรู้และทรงหีบชาจอกใหม่ขึ้นจิบขณะที่รับฟังการกราบทูลจากด้านนอก

“ทูลฝ่าบาท หัววันที่ผ่านมา มีการเคลื่อนกำลังทัพมองโกลที่นำโดยโตรุยและทหารของตงหลุงมาแทนที่ทัพเดิมของดัลละและไคเผิงที่ฉางซุนพะยะคะ”

ฉินหานเฟิงไม่ได้เตรียมพระองค์มาเพื่อกราบทูลรายงานแด่องค์ฮ่องเต้ เขาเตรียมตัวมาเพื่อแจ้งปัญหาแก่เหล่าขุนนางเท่านั้น ฉะนั้นจะคาดหวังให้วาทะของพระองค์รื่นหูฟังดูน่าคลายใจก็คงเป็นไปได้ ตามหลักแล้วการกล่าวสิ่งใดก็ตามในท้องพระโรงไม่ว่าจะมีองค์ฮ่องเต้หรือไม่ ก็สมควรที่จะเรียบเรียงคำพูดให้ดี ฟังง่าย คลายใจ ไม่กดดันผู้ฟัง แต่ด้วยตำแหน่งของหวางเย่แล้วต่อให้พระองค์จะตรัสเพียงว่า ‘พวกมองโกลกำลังเตรียมบุก ข้าต้องการกองทัพสนับสนุนตอนนี้’ ก็คงจะไม่มีขุนนางกล้าตำหนิ แต่ด้วยเหตุผลด้านพระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้ ฉินหานเฟิงเลือกที่จะกล่าวให้เรื่องราวดูไม่หนักหนาмаก...

...หรือควร?...

หน้าที่ของแม่ทัพชายแดนที่ต้องการทหารร้องเตือนพระองค์ หากไม่กล่าวทูลไปตามจริงแล้วการได้กำลังสนับสนุนอาจเกิดขึ้นยากก็เป็นได้ ในยามที่สถานการณ์ภายในไม่ดีมากพอจะอนุมัติกำลังพลออกนอกเมือง หากสถานการณ์ที่กราบทูลฟังดูไม่หนักหนาก็อาจจะทำให้ไม่มีโอกาสได้แม้แต่เกาทัณฑ์ แต่ถึงอย่างนั้นพระพลานามัย

ขององค์ฮ่องเต้... หวางนักรบนิ่งงันไปอีตี่ใจหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจ
พระทัยทูลต่อ

“ก่อนหน้านั้นผู้ที่ดูแลพื้นที่ฉางซุนคือชาวดัลละและชาวไค่เผิงที่เป็นเพียงกองกำลังป้องกันตนเองกับกลุ่มชาวบ้านที่เข้ามาเก็บเกี่ยวผลผลิตในฉางซุนเท่านั้น เพราะเป็นเขตที่มองโกลได้ยกให้ดัลละกับไค่เผิง การยกทัพลงมาของโตรูยจึงถือเป็นสถานการณ์ไม่ปกติพะยะคะ” สُرเสียงของลี้หวางนำเกรงขามมากพอที่จะทำให้เหล่าขุนนางไม่กล้าเอ่ยแทรกหรือคัดค้าน

พระโอรสองค์โตเลือกที่จะโยนความล้มเหลวทิ้งไป พระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้เสียงตั้งแต่พระองค์เลือกเสด็จขึ้นว่าการแล้ว การว่าฎีกาที่ผ่านมาแม้จะเป็นเรื่องที่ไม่น่าหนักหนาแต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะมีแต่เรื่องที่ดี่เสียเมื่อไร เรื่องที่มีปัญหาก็ก็น้อยพระองค์ยังผ่านมาได้จนถึงยามนี้ หวางนักรบบางพระทัยในพระอนุชาทั้งสองไม่ต่างกับตนเอง หากฉินซงหยวนมั่นใจว่าการกล่าวเรื่องนี้ต่อหน้าพระพักตร์ปลอดภัย ย่อมหมายความว่าสามารถทูลได้ ในกรณีที่ปลอดภัยเขาก็ไว้ใจฉินหยางอี่ที่นั้งประกบพระองค์อยู่หลังบัลลังก์ว่าอนุชาคนรองจะสามารถดูแลเสด็จพ่อได้เป็นอย่างดี ในตอนนีตัวพระองค์มิได้เป็นเพียงพระโอรสขององค์ฮ่องเต้เท่านั้น แต่ยังเป็นแม่ทัพของทัพเฉียนฉิน ยังมีชีวิตทหารนับพันที่พระองค์รับผิดชอบอยู่ สิ่งหนึ่งที่สนามรบสอนพระองค์คือหากมัวแต่ห่วงหน้าพะวงหลังแล้วจะรักษาไว้ไม่ได้ทั้งหน้าและหลัง

“ทัพของโตรูยที่ยกลงมานั้นเป็นสัญญาณของสงครามพะยะคะ ทัพด่านหน้าผู้ชนต้องการกำลังทหารเพื่อป้องกันดินแดนขอฝ่าบาทโปรดพิจารณา”

...ແ่แล้ว...

คำว่าสงครามทำให้พระพักตร์ขององค์ฮ่องเต้ซีดเผือด พระหัตถ์ของพระองค์ยกขึ้น พระองค์จรดดัชนีลงที่หว่างพระขนง ก่อนจะนวดนไปมา พระอาการของฮ่องเต้ทำให้ฉินหยางอี่มั่นใจว่าพระองค์กำลังปวดพระเศียรอย่างหนัก ถ้าเป็นอาการปวดเพราะความเครียดพระพักตร์ของพระองค์ควรจะแดงขึ้นมิใช่ซีดลง...

ชีหวางขยับลุกขึ้นด้วยฝีเท้าอันแผ่วเบา ก่อนจะลุกไปนั่งบนขาข้างพระองค์ พระหัตถ์ของหวางหนุ่มแตะลงที่พระกรที่เริ่มเกร็งเพื่อตรวจชีพจรโดยตั้งใจที่จะไม่ปล่อยมือจนกว่าจะว่าฎีกาเสร็จ

“เรื่องนั้น...” องค์ฮ่องเต้สุริยเสี้ยวและขาดหัวง ฉินหยาง อิ่มนใจว่าอีกฝั่งหนึ่งของฉากันก็ย่อมรับรู้ความผิดปกตินี้

“หมายความว่าทัพมองโกลกำลังจะบุกอย่างนั้นหรือ”

“ทุลฮองเต้ การบุกเกิดขึ้นแล้วพะยะค่ะ”

น้ำเสียงของฉินหานเฟิงไม่มีท่าทีล้อเล่น แม้ว่าเสียงจากหลังฉากันบดลึงก็จะเริ่มแสดงสัญญาณความผิดปกติก็ตาม ความจริงที่ขโมยลมหายใจของทั้งห้องพระโรงไปได้ฮึดใจใหญ่ อย่างที่รู้กัน พวกขุนนางไม่มีทางได้รับรายงานเรื่องชายแดน พวกนายทหารชั้นเสนาธิการเองก็ยังไม่แน่ว่าจะรายงานจนกว่าจะถึงเวลาที่ควร โดยปกติรายงานเรื่องการบุกจะส่งมาถึงกลุ่มเสนาบดีกลาโหมและเหล่าเสนาธิการกลางเท่านั้น พวกขุนนางจะได้รับรู้ความเป็นไปของสงครามก็ต่อเมื่อการศึกจบลงแล้ว การรับรู้ขั้นตอนของสงครามหรือรับรู้ที่บ้านเมืองกำลังโดนรุกรานไม่ใช่เรื่องที่เหล่าขุนนางจะคุ้นชินนัก เสียงพิมพ์้าแสดงถึงความกังวลเริ่มดังขึ้นทั่วบริเวณ

ฉินหยางอิมิได้สนความแตกตื่นของเหล่าขุนนาง พระองค์สนเพียงเสียงชีพจรขององค์ฮ่องเต้เท่านั้น ข้อพระกรขององค์ฮ่องเต้แข็งเกร็งกว่าเดิม ดูเหมือนว่าพระหัตถ์ทั้งสองข้างจะเริ่มกำเข้าหากันยากขึ้นทุกที สัญญาณอันตรายเริ่มแสดงออกมา แต่ถึงกระนั้นพระปัสสาสะและสี่พระพักตร์ก็ยังปกติอยู่ ในฐานะแพทย์แล้วมั่นใจได้ว่าพระอาการหลังจากการว่าฎีกาวันนี้จบ อย่างต่ำก็คือคืนนี้พระองค์จะไม่สามารถบรรทมได้ มีแต่ยาสมุนไพรช่วยการบรรทมเท่านั้นที่จะช่วยได้ ความกังวลสามารถฆ่าคนได้ดีกว่ายาพิษในบางครั้งและนั่นคือสิ่งที่ชีหวางกังวล

“บุกมาแล้วอย่างนั้นหรือ”

องค์ฮ่องเต้ตรัสถาม สำหรับพระอาการปัจจุบันเพียงแค่นี้ รักษาสุรเสียงให้ไม่ขาดหายระหว่างประโยคและคุมพระปัสสาสะได้ก็ถือว่าพระองค์ทรงเข้มแข็งมากแล้ว

“พะยะค่ะ”

ฉินหานเฟิงเป็นบุรุษใจแข็ง แม้จะรับรู้สัญญาณอันตรายจากหลังฉากกันแต่ในเมื่อพระองค์ตัดสินพระทัยเดินหน้าแล้วพระองค์จะไม่ถอย พระองค์ทรงเดินมาจนสุดทางในวันนี้ ไม่ว่าจะต้องเสียอะไรไปทัพเหียนฉินก็ต้องได้กองทหารมา

“กองลอบสังหารจากตงหุบูกโจมตีค่ายทหารเมืองฝูซุนเมื่อคืนที่ผ่านมา ยังไม่มีรายงานความเสียหายพะยะค่ะ”

ในเมื่อฉินซงหยวนกล่าวถึงความมั่นใจในการรักษาดินแดนให้เขา โดยเสี่ยงเอาเรื่องการขอกำลังทหารเข้าทูลกลางท้องพระโรงทั้งที่หากยกทหารไปฝูซุนแล้ว เรื่องที่ซีหูและซีหนานอาจจะลำบากขึ้น เขาไม่ควรทำให้โอกาสที่ซงหยวนยื่นมาเสียไปและควรระวังใจให้อย่างยิ่งให้มาก ยิ่งไปกว่านั้นคือเขาควรที่จะไวใจเสด็จพ่อ โอรสสวรรค์ที่ครองบัลลังก์มังกรมานั่นนานหาใช่แก้วบางแตกง่ายไม่

“ยังไม่มีรายงานความเสียหาย นั่นอาจหมายถึงชัยชนะ” รับสั่งของฮ่องเต้ที่ยังจะฉานช่วยย้ำความมั่นใจของลิ่วหวาง แต่กลับทวิคูณความกังวลของซีหวางที่ประทับอยู่ข้างพระองค์

“ทูลฝ่าบาท การที่ยังไม่มีรายงานในยามนี้ อาจหมายความว่าผู้ที่มีอำนาจรายงานบาดเจ็บพะยะค่ะ”

ฉินหานเฟิงผู้ไม่เคยต่อวาจาเลียงบาปในท้องพระโรงไม่ทำในสิ่งที่พระองค์ไม่ถนัด การทูลอย่างตรงไปตรงมาเป็นลักษณะของพระองค์ เรื่องราวที่อาจเกิดขึ้นที่ชายแดน สถานการณ์ร้ายแรงที่สุดที่อาจเกิด ถูกทูลแถลงในท้องพระโรง การทูลของฉินหานเฟิงสำหรับเหล่าขุนนางที่ไร้ประสบการณ์ในการศึกแล้ว อาจไม่สามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจนเท่ากับเหล่าเสนาธิการทหารที่เริ่มมีสีหน้ากังวล แต่สิ่งหนึ่งที่เหล่าขุนนางรับรู้ได้ก็คือไม่ว่าสิ่งใดที่ลิ่วหวางผู้อยู่ชายแดนร้องขอมา พวกเขาไม่ควรปฏิเสธเพื่อความปลอดภัยของเหียนฉิน

“ผู้มีอำนาจรายงาน...” องค์ฮ่องเต้ทวนคำ “แม่ทัพฮั่ววี่?”

“ทูลฝ่าบาท อดีตแม่ทัพฮั่วถูกถอนตำแหน่งพะยะค่ะ ลี้ว
หวางทรงหมายถึงขุนซือเล่เยพะยะค่ะ”

กงกงประจำพระองค์ทูลเสียงเบา สีหน้าของกงกงที่ทูลแสดง
ชัดถึงความกังวล หากแต่ไม่ใช่ความกังวลต่อสถานการณ์ในท้องพระ
โรง...

“เช่นนั้นรี” องค์ฮ่องเต้ทรงพึมพำรับ

...แน่ นี่แน่เกินไป...

สายพระเนตรของฉินหยางอี้ไม่อาจปิดบังความกังวลได้ คำ
สั่งพนักงานแม่ทัพฮั่วเกิดในช่วงที่องค์ฮ่องเต้ยังว่าการอยู่ การที่ทรง
ตรัสเช่นนี้หมายความว่าพระองค์ทรงจำไม่ได้แม้แต่สิ่งที่พระองค์
รับสั่งเอง ที่จริงแล้วไม่แปลกกับการที่พระองค์จะจำบางคำสั่งไม่ได้
แต่ไม่ควรแสดงออกให้เหล่าขุนนางได้ทราบ ความเข้มแข็งและเฉียบ
ขาดขององค์ฮ่องเต้เป็นดังเกราะป้องกันบัลลังก์ของพระองค์เอง

ฉินซงหยวนกวาดสายพระเนตรไปทั่วท้องพระโรงอย่าง
รวดเร็ว เหล่าขุนนางบางคนเริ่มแสดงสีหน้ากังวลอย่างปิดไม่มิดและ
มั่นใจได้ว่าไม่ใช่ความกังวลที่เกิดจากเรื่องสงครามด้วย พวกขุนนาง
ไม่กังวลเรื่องสงครามอยู่แล้ว เรื่องสงครามผู้ที่กังวลคงมีเพียง
เสนาธิการทหารเท่านั้น โชคยังช่วยที่พวกคหบดีอยู่ห่างจากบัลลังก์
เกินกว่าจะได้ยินสิ่งที่ฮ่องเต้เพิ่งตรัสออกมา พวกคหบดีแต่เดิมก็มีได้
รักดีต่อฉินฉินนัก ที่มาเข้าเฝ้าเพราะต้องการพบปะขุนนางเพื่อหา
ช่องทางเอื้อประโยชน์ในการค้าขายเท่านั้น คหบดีที่เข้าเฝ้าวันนี้มีไม่
มาก ส่วนหนึ่งก็ติดอยู่ผู้ชุมนุมไม่สามารถออกมาได้ ส่วนที่เหลือก็คือชาว
ชีหูที่ย้ายไปดำซีแล้ว

“เนื่องจากจำนวนทหารไม่พอต่อการรับมือศัตรู เป็นไปได้
สูงที่ขุนซือเล่เยจะเป็นหนึ่งในผู้ร่วมด้านการบุกเมื่อคืนที่ผ่านมา”

ฉินหานเฟิงไม่กังวลที่จะต้องบอกข้อบกพร่องของกองทัพบกต่อ
ขุนนาง พระโอรสองค์โตไม่มีความจำเป็นใดที่ต้องแสร้งว่าทัพฉิน
ฉินยังแข็งแกร่งดีเพื่อรักษาสถานภาพทางตำแหน่งของพระองค์ โดย
เอาชีวิตของทหารชายแดนเข้าเสี่ยงในยามสงครามเช่นนี้ การบุก

ระลอกแรกเริ่มแล้ว พระองค์ไม่คิดว่ามองโกลจะรื้อให้เฉียนฉินตั้งหลักได้ก่อนแล้วค่อยบุกต่อเป็นแน่

“ไม่พอได้อย่างไร เฉียนฉินมีทหารชายแดนหลายพันนาย”

ฉินฮองเต้ตรัสถาม พระองค์กังวลว่าการยกทัพใหญ่ไปอาจจะเป็นการกระตุ้นฝ่ายมองโกลให้เร่งการศึกใหญ่เข้ามาไวขึ้น ยิ่งทัพเฉียนฉินมากขึ้นมีหรืออีกฝ่ายจะไม่ยกทัพมาหนุน หากเกิดสงครามใหญ่ตอนนี้จะเป็นชนไร? จะชนะหรือไม่? เกิดความเสียหายเพียงใด? จบก่อนวันสถาปนาหรือไม่? พระองค์มีอาจทราบได้เลย อาการเจ็บคล้ายมีไม้แหลมเสียดพระอุระเกิดขึ้นอีกครั้ง องค์ฮ่องเต้พยายามที่จะกดพระอาการของพระองค์เอาไว้ภายใต้พระพักตร์เรียบเฉย

“ภาระงานของกองทัพมีทั้งป้องกันดินแดนและปกป้องชาวผู้ชน” ฉินหานเฟิงทูลตอบทันที

“ทูลฝ่าบาท ทัพผู้ชนมิได้ต้องการทหารทั้งหมดที่เฉียนฉินมี ผู้ชนมิได้กำลังจะมีศึกใหญ่ในเร็ววัน ชายแดนมีทหารเพียงพอต่อการศึกไม่ว่าใหญ่หรือเล็กที่อาจจะเกิดขึ้น หากแต่ไม่เพียงพอต่อการรักษาชีวิตชาวเมืองผู้ชนพะยะคะ ขอพระองค์ทรงพิจารณา”

“กำลังป้องกันเมืองไซหรือไม่วะ” องค์ฮ่องเต้รับสั่งถามด้วยสุรเสียงที่ฟังดูคลายพระทัยขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังสัมผัสได้ถึงความกังวลของพระองค์

“พะยะคะ” ฉินหานเฟิงตอบรับเหมือนได้เห็นสว่างปลายอุโมงค์ที่มีดมนมาเนิ่นนาน “ทูลองค์ฮ่องเต้ ขณะนี้การบุกระลอกแรกเริ่มขึ้นแล้ว หากจะทรงกรุณาให้เป็นสิ่งการเร่งด่วนจะเป็นพระกรุณาต่อกองทัพอย่างสูง”

“เข้าใจแล้ว” องค์ฮ่องเต้ตรัสรับ “ปิงปู้รับคำสั่ง”

“พะยะคะ”

เสนาบดีกรมกลาโหมก้าวออกมาเพื่อรับคำสั่งจากองค์ฮ่องเต้ สีหน้าของปิงปู้แสดงความกังวลออกมาอย่างชัดเจน การปฏิเสธคำสั่งเป็นไปได้อย่างกล้าหาญสำหรับเหล่าขุนนาง แต่ก็ต้องปฏิเสธ

5 ปิงปู้ (ภาษาจีน) 兵部 เสนาบดีกรมนี้ทำหน้าที่ด้านธุรการทางทหารมากกว่าถือกำลัง

เพราะหากทำไม่ได้ตามรับสั่งก็จะกลายเป็นว่ากลาโหมเป็นผู้ขัดพระบรมราชโองการ ไม่มีทางที่ลี้วหวางจะไม่ทูลร้องหากกองทัพไม่ได้กำลังเสริมตามที่ขอเอาไว้ ไม่มีทางเลือก เขาจะต้องชิงทูลเสียก่อน ปิงปู้อาศัยช่วงที่พระองค์ยังไม่ออกคำสั่ง ชิงทูลสิ่งที่เป็จริงในทัพกลางยามนี้

“ทูลฝ่าบาท ในตอนนี้กำลังทหารสำรองในวังหลวงมีไม่พอที่จะส่งไปยังผู้ซุน ด้วยต้องป้องกันภัยคุกคามจากต้าซีพะยะคะ”

“ก็แรงงานทหารช่างจากงานสร้างกำแพงที่ฉินซงหยวนว่าถึงอย่างไรเล่า ข้ามันใจว่ากังปู้⁶คงไม่มีปัญหาในการปันทหารและแรงงานเป็นแน่” องค์ฮ่องเต้รับสั่งไปถึงเสนาบดีกรมโยธาที่อยู่ไม่ห่าง

“ทูลฝ่าบาท” กังปู้ที่ถูกพาดพิงถึงกับรีบสละบัตตัวให้พ้นจากปวงอาญา

“ขณะนี้งานก่อสร้างบางส่วนไม่สามารถวางมือได้ทันที่ทหารที่จะส่งไปยังชายแดนผู้ซุนได้มีเพียงจำนวนหนึ่งเท่านั้น กระหม่อม ต้องให้ขุนนางกรมโยธาและทหารช่างไปตรวจนับอีกครั้ง จึงจะยืนยันได้พะยะคะ”

ฉินหยางอี้เหลือบพระเนตรมองพระพักตร์องค์ฮ่องเต้อีกครั้ง พระองค์มิใช่ผู้ที่กะริ้วเมื่อทุกอย่างไม่ได้ดังพระทัย กลับกันพระองค์ทรงกังวลที่จะไม่สามารถตอบรับสิ่งที่ทุกคนร้องขอได้มากกว่า เขาสังเกตเห็น แม้ในเรื่องที่พระองค์ไม่พอพระทัยนัก แทนที่พระองค์จะคัดค้านกลับพยายามประนีประนอมผ่อนผันหาตรงกลางแทน

เหตุผลที่องค์ฮ่องเต้ยอมถอยจนสุดทาง เพราะก่อนหน้านี้มีบางเสียงที่ไม่เสนอแนะพระกรณดั่งมาถึงพระองค์ ‘ต้าซีตีตัวออกหากเพราะฉินไม่เคยฟังหยาง’ ‘ฉินทำทุกอย่างเพื่อรักษาโอรสของตนเอาไว้ โดยเอาโอรสของหยางเข้าแลก ไม่แปลกที่หยางจะอาฆาต’ ไม่มีใครรู้เหตุผลที่แท้จริงของหนวี่หวงดีและไม่มีทางจะรู้ได้ด้วย แต่เรื่องที่คนพวกนั้นกล่าวก็ไม่ใช่จะไม่น่าเชื่อเสียทีเดียว ที่จริงแล้วไม่ใช่แค่กับหยาง แม้แต่กับเซวี่เองก็ไม่ต่าง หากเซวี่ไ้ใจ้องค์ปัจจุบันมี

⁶ กังปู้ (ภาษาจีน) 工部: บทบาทคล้ายกระทรวงคมนาคมกับกรมโยธาธิบดี มีหน้าที่ก่อสร้างปฏิสังขรณ์ วัดอุทยานต่าง ๆ

ความสามารถเทียบเท่ากับหวางเย่แห่งราชสกุลอื่นแล้ว บางที่ราชสกุลเขวียก้อาจเสียพระโอรสไปจนสิ้นสกุลเช่นกัน ผู้ที่สูญเสียย่อมมีความชอบธรรมที่จะโกรธ

ถ้าที่เจียนฉินเจอทุกวันนี้เกิดขึ้นด้วยเหตุผลที่แท้จริง ก็ถือว่าหนวี่หวงดีมีเมตตาмаกแล้วที่รอจนถึงบัดนี้ แต่เขาคิดว่าพระองค์มิได้รอเพราะมีเมตตา กลับกันเขาคิดว่าพระองค์ทรงทำอย่างช้า ๆ ด้วยความเลียดเย็นต่างหาก การเข้ามายึดด้วยกำลังทหารสำหรับเมืองนักรบนั้นครั้งจะทำเมื่อใดก็ทำได้ แต่ผลที่ได้จะมีเพียงสร้างความโกรธและความแค้นจากเจียนฉินเท่านั้น เหนือหัวแห่งดาบไซอาจพยายาม ‘เลี้ยงไข้’ เจียนฉินไปเรื่อย ๆ ริดรอนเอาสิ่งที่ราชสกุลฉินเคยได้ครอบครองไปที่ละชิ้น อำนาจที่เคยถือไว้ เมืองใต้การปกครอง ความเคารพต่อราชสกุล ทุกสิ่งที่ก่อขึ้นเป็นเกียรติแห่งราชสกุลฉินถูกหยางเยว่ซื่อริบจากพระหัตถ์ไปทีละชิ้น และเฝ้ามองการสูญเสียของราชสกุลฉินด้วยสายพระเนตรว่างเปล่าเย็นชา ไม่ต่างกับตอนที่พระองค์วางยาพิษออกผลซ้ำกับขุนนางที่เป็นหนอนคนนั้น

“เมื่อใดจึงจะรู้ผล” ฮองเต๋ได้รับสั่งถามเสียงเครียด ในตอนนี้พระองค์เริ่มกังวลแล้วว่าอาจจะเกิดปัญหาขึ้น

ด้วยฤทธิ์ของโอสถทำให้ชีพจรของพระองค์ไม่แปรปรวนมาก แต่ถึงอย่างนั้นผลข้างเคียงคือทำให้พระองค์ไม่อาจลำดับความคิดได้เท่าปกติ ความกังวลหนึ่งเดียวในพระทัยของพระองค์นั้นเกิดจากสัญชาตญาณโดยแท้ ฉินหานเฟิงไม่ใช่ผู้ร้องขอ เขาเป็นผู้ให้มาโดยตลอด เมื่อใดที่ฉินหานเฟิงร้องขอนั้นหมายถึงเป็นเรื่องสำคัญ การที่ไม่สามารถให้สิ่งที่ฉินหานเฟิงร้องขอได้นั้นอาจหมายถึงอาจเกิดเรื่องร้ายแรง อาการปวดพระเนตรเริ่มเกิดขึ้นแม้แต่พระองค์เองก็รับรู้ได้ถึงความผิดปกติของชีพจรของพระองค์เอง

...หากสงครามเกิด...

ในยามนี้การศึกษาอาจเป็นเรื่องที่เสี่ยงไม่ได้ ความจริงที่ทำให้พระโอรสของพระองค์เริ่มขาดสมาธิจะยาก หากสงครามเสี่ยงไม่ได้แล้ว สิ่งที่เจียนฉินต้องการคือชัยชนะเท่านั้น เจียนฉินไม่มีคำว่าแพ้ อยู่ในทางเลือก ทักษะของฮั่นแข็งแกร่งได้เพราะเจียนฉินเป็นเมืองที่

พร้อมจะให้การสนับสนุนกองทัพและการศึกในทุกด้าน มองโกลมีนักรบฝีมือเก่งกาจเป็นที่เลื่องลือแม้แต่พวกโจรก็ยังไม่กล้าที่จะเหยียบเข้าไปในเงาอำนาจของมองโกล เหตุผลเดียวที่มองโกลยังชนะอันไม่ได้นั้นก็คือทัพฮั่นไม่เคยขาดทั้งเสบียงและอาวุธ ความแข็งแกร่งของฮั่นคือการมีเงินฉินที่สามารถประทานทุกอย่างให้ ทุกความต้องการของทุกคนได้รับการตอบรับอยู่เสมอ

...ถ้าแค่กำลังทหารยังให้ไม่ได้มันไม่ควร...

ความกดดันที่เกิดขึ้นทำให้พระเคียรของพระองค์ปวดร้าวกับว่าพระนาสิกร้าวไปยันกระบอกพระเนตรทั้งสองข้างก่อนจะลุกลามาไปทั่วพระเคียรของพระองค์ วิสัยขององค์ฮ่องเต้เริ่มจะพร่ามัว น่าเศร้าที่พระองค์ไม่อาจนึกภาพของทัพเงินฉินในปัจจุบันได้ องค์ฮ่องเต้เข้าพระทัยว่าทุกชัยชนะที่ผ่านมาเกิดด้วยฝีมือของทัพเงินฉินจากการกราบทุลถึงผลงานของเหล่าทัพแห่งเงินฉิน ไม่แปลกที่พระองค์จะไม่ให้ความสนพระทัยมากนักในยามที่ทัพของต้าซี้ถอนกำลังไปออกไป เพราะพระองค์ไม่อาจรู้ได้ว่าทัพที่หายไปนั้นมีผลเพียงใด ในสายพระเนตรขององค์ฮ่องเต้ที่รับทราบเรื่องราวเพียงเท่าที่เสนาบดีกราบทุล ย่อมเข้าพระทัยว่าทหารของต้าซี้ที่มีเพียงหยิบมือไม่อาจมีผลมากต่อกองทัพใหญ่ จวบจนบัดนี้พระองค์ก็ยังเข้าพระทัยเพียงว่าเพราะเป็นยามยากทหารนายเดียวก็สำคัญเท่านั้น

“อาจสองวันพะยะค่ะ” เสนาบดีกรมโยธาทุล

ที่จริงสองวันนั้นถือว่าไวว่าการสรรหาจริงตามขั้นตอนเหล่าขุนนางก็รับรู้ได้ถึงความอันตรายของสถานการณ์ชายแดน เสนาบดีกรมโยธาตั้งใจที่จะไปยังชายแดน เพื่อขออาสาสมัครทหารและชาวบ้านที่พร้อมจะออกศึก เพื่อทำการเกณฑ์ส่งไปยังชายแดนก่อน แล้วค่อยโยกย้ายเรื่องตำแหน่งการทำงานทีหลัง นั่นเป็นการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดเท่าที่เขาจะคิดออกและมีอำนาจจะทำได้ตรงนี้

...ตรวจสอบสองวัน ย้ายกำลังอีกสองวัน...

ฉินซงหยวนขมวดคิ้ว ยังซ้ำเกินไป การบุกเริ่มขึ้นแล้ว หมอหลวงออกไปประจำการที่สนามรบตั้งแต่รุ่งเช้าย่อมไม่ใช่สถานการณ์ที่ดี ลำพังทหารที่มีอยู่เพียงหลักพันไม่อาจต้านทัพของมองโกลได้

นาน เขารู้ว่าเป็นเช่นนั้นจึงเลือกเสียงเป็นคนทูลเรื่องอันตรายต่อหน้าพระพักตร์วันนี้ หวางเจ้าปัญญาเหลือบพระเนตรมองไปทางฉินหาน เฟิงที่กำลังมีสีพระพักตร์ไม่สู้ดี ชัดเจนว่าไม่ทันการณ์เป็นแน่

ก่อนที่จะเข้ามายังท้องพระโรงวันนี้ฉินชงหยวนคิดบางอย่างได้ ความกลัวที่จะเสียคบดีไปเพียงเพราะความไม่มั่นคงของฉินหานนั้นเป็นความกลัวที่ล้นแล้วแต่สร้างขึ้นมานั้น เพราะในความเป็นจริงฉินหานเสียความเชื่อมั่นจากคบดีไปนานแล้ว ขุนนางจะลดความวางใจในบัลลังก์ลงเพราะสถานการณ์ที่ไม่มั่นคงอย่างนั้นหรือไม่เป็นเช่นนั้นเพราะขุนนางไม่มีทางที่จะไว้วางใจในบัลลังก์ตั้งแต่ที่ต้าซียึดโลหยางได้แล้ว ราชสกุลฉินเนียนเนื้อตัวเองมากเกินไปแล้วเพื่อรักษาความเชื่อใจขุนนางเอาไว้ ในยามนี้สิ่งใดต้องสาบก็ควรทำเสียวันนี้

“ทูลฝ่าบาท สองวันอาจไม่ทันกาล” ฉินชงหยวนทูลขัด แม้จะได้รับสายตาที่ไม่เป็นมิตรจากเสนาบดีอาวุโสก็ตาม เขามั่นใจว่าสองวันอาจจะไวที่สุดเท่าที่อีกฝ่ายจะคิดได้ แต่ไวที่สุดอาจจะไม่ทัน

“ในเมื่อต้องใช้เวลาสองวัน หากไม่ทันการแล้วจะให้ทำอย่างไร หรือว่ามีทางอื่น” ฉินฮองเต๋ตรัสถาม

ฉินหยางอี้ที่นั่งประคองคต่องเตื่อย บอกได้ทันทีว่าพระองค์กำลังคลายพระทัยขึ้นจากเสียงทูลของฉินชงหยวน เป็นที่รู้กันว่าพระองค์ทรงวางพระทัยในพระโอรสองค์เล็กที่สุดไม่ว่าเหล่าขุนนางจะคิดเช่นใดก็ตาม ฉินหยางอี้ไม่เห็นแย้งในเรื่องนี้ เขารู้ดีว่าในยามนี้คนที่พอวางใจว่าจะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ ก็อาจมีเพียงแค่ฉินชงหยวนเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นลางสังหรณ์ของฉินหยางอี้กลับร้องเตือนว่าการกราบทูลวันนี้ควรจะจบลงได้แล้ว

“ทหารที่ลี้หวางทรงต้องการเป็นทหารที่ปกป้องชาวผู้ซุน” ฉินชงหยวนวรรคเพื่อให้มั่นใจว่าตัวพระองค์ตัดสินใจพระทัยถูก

“หากไม่สามารถหาทหารกลุ่มนั้นได้ทัน กระหม่อมขอเสนอให้ย้ายประชาชนชาวผู้ซุนเข้ามาในที่ปลอดภัยก่อนพะยะค่ะ”

ใจของฉินหยางอี้กระตุกวบ พระเนตรของหวางผู้มีหน้าที่ดูแลองค์ฮองเต๋ล้นอย่างเห็นได้ชัด เขารู้ได้ทันทีว่าเรื่องอันตรายที่สุด

กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว เขาไม่สามารถคุมสิ่งที่กำลังจะเกิดในท้องพระโรงได้ ในความเป็นจริงตอนนี้เขาไม่สามารถจะประกันได้ด้วยว่าหากเกิดขึ้นแล้วเขาจะทำสิ่งที่อยู่ในขอบข่ายหน้าที่ของเขาอย่าง ‘การดูแลพระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้’ ได้ดีหรือไม่ เพราะดูแลแล้วเรื่องที่จะถูกทูลต่อไปอาจจะหนักเกินกว่าที่พระทัยของพระองค์จะรับไหว เขาในฐานะผู้ดูแลใกล้ชิดแต่จะไม่ได้นับถือพระองค์ในฐานะบิดา แต่ถึงอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะห่วง

...สองคนข้างนอกนั้นคิดว่าสภาพจิตใจของพระองค์เข้มแข็งเพียงพอ...

“ทูลฝ่าบาท เรื่องที่ปาหวางทูลนั้นเห็นทีจะยาก การย้ายคนเข้ามาอาจทำได้ในยามนี้เพียงแค่ชาวฉางซุนที่ย้ายเข้ามาเฉียนฉินก็...”

ไม่บ่อยนักที่ขุนนางจะกล้าแย้งหวางเยในทันที อาจเพราะความเคารพของขุนนางต่อฉินชงหยวนนั้นแทบไม่เหลือแล้วก็เป็นได้ แต่เรื่องนั้นไม่ได้ง่ายว่... ฉินหยางอีกสิ้นน้ำลายลงคอด้วยความยากลำบาก เขาไม่อาจควบคุมการไหลเวียนของชีพจรที่ผิดปกติกะทันหันได้ พระโอสถที่ถวายไปก่อนหน้านี้ก็ทำได้ดีที่สุดในแง่ลดความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นหลังจากนี้เท่านั้น

“ชาวฮั่นทุกคนมีสิทธิ์ที่จะได้รับการคุ้มครองให้ปลอดภัย” ฉินชงหยวนตรัสเสียงเย็น

ภาพของหวางเจ้าปัญญากลับมาประจักษ์ต่อสายตาขุนนางอีกครั้งหลังจากเลื่อนรางไปนาน ยามที่เสด็จพ้อประทับบนบัลลังก์เป็นปกติที่ฉินชงหยวนจะชนกับขุนนางชั้นผู้ใหญ่หรือเสนาบดีเมื่อแนวคิดในการแก้ปัญหาไม่ตรงกัน ฉินชงหยวนไม่ได้นั่งบัลลังก์นานจนลืมความรู้สึกยามที่เป็นหวางเยไปเสียสิ้น ในยามที่ต้องนั่งบัลลังก์แทนองค์ฮ่องเต้ ปาหวางมักสรวนทำทีเพราะไม่อาจเป็นอย่างอื่นได้มากไปกว่าการเป็นเงาของพระองค์ แต่ยามนี้ปาหวางได้ประทับยังที่นั่งของพระองค์แล้ว เรื่องของชีหูกับชีหนาน ตอนแรกฉินชงหยวนวางแผนแก้ด้วยวิธีนอกเหนือข้อกำหนดของวังหลวงยามได้ลงจากบัลลังก์ แต่สถานการณ์เปลี่ยน แผนย่อมต้องมีการปรับ หากไม่มี

ทหารเพียงพอที่จะส่งไปยังชายแดนผู้ชุมนุมภายในวันนี้ ก็มีทางเดียวคือ ต้องเรียกชาวเมืองมาอยู่ในที่ปลอดภัย มองไกลไม่ได้ใจเย็นนัก

...ไม่ต่างกับที่เจียนฉินระแวงต้าซี มองไกลเองก็ระแวงต้าซีไม่น้อยไปกว่ากัน...

“ในยามนี้ชาวฉางชุนที่อพยพมาก่อน ก็ยังรอการจัดสรรที่อยู่ อีกกว่าสองร้อยครัวเรือน...” ขุนนางผู้นั้นทูลด้วยวาจาสุภาพหากแต่ไม่มีความเคารพ

“ไม่แน่ว่าการนำชาวผู้ชุมนุมเข้ามาอาจเป็นการเพิ่มภาระต่อขุนนางและเจียนฉิน”

ผู้กล้าเพียงคนเดียวก็สามารถจะสลายความหวั่นเกรงของเหล่าขุนนางที่ปรากฏขึ้นหลังจากตระหนักว่าปาหวางทรงเคยเป็นใครมาก่อนได้ ไม่ใช่ทุกคนจะหวั่นเกรงต่อฉินชงหยวนที่ได้กลับไปนั่งยังตำแหน่งที่เขา มีทั้งอิสระและอำนาจในการต่อรองสูงสุด บางคนก็มองข้ามหัวพระโอรสองค์เล็กจนเคยชินไปเสียแล้ว ฉินชงหยวนทอดพระเนตรไปยังขุนนางที่กล้าต่อปากต่อคำกับพระองค์ด้วยสายพระเนตรนิ่งสนิท พระองค์มิได้แสดงอาการกริ้วหรือความไม่พอใจ พระทัยออกมา มีเพียงแต่ความเย็นชาเท่านั้นในท่าที

“ที่ดินหมู่บ้านทางเหนือมีไม่พอจัดสรรแล้ว ข้าเข้าใจเรื่องนั้นดี เช่นนั้นถ้าข้าจะเสนอให้ย้ายชาวผู้ชุมนุมเข้ามาอยู่ซีหู แล้วย้ายชาวฉางชุนที่เหลือไปยังซีหนานเล่า” ฉินชงหยวนตรัสด้วยสีพระพักตร์นิ่งสนิท “ในยามนี้ทั้งซีหูและซีหนานต่างก็ร้างแล้วมิใช่หรือ”

เพียงแค่เอ่ยวาจาก็สามารถที่จะเห็นสีหน้าของหลายคนที่เปลี่ยนไปได้ ยากเหลือเกินที่ ‘ผู้เกี่ยวข้อ’ จะตั้งตัวติดเมื่อถูกเอ่ยถึงอย่างกะทันหันเช่นนี้ หากตัดเรื่องพระพลานามัยขององค์ฮ่องเต้ออกไป (เพราะวางให้กับฉินหยางอี้ที่อยู่ข้างบัลลังก์แล้ว) ก็ต้องนับว่าฉินชงหยวนทำได้ยอดเยี่ยม เห็นได้ชัดว่าการฉวยโอกาสในยามที่ยังไม่มีใครกระแคะกระคายว่าวังหลวงรู้เรื่อง ‘การลอบอพยพ’ นั้นได้ผลดีทีเดียวกับการหาคนผิด ความประมาทของขุนนางต่อหวางเจ้าปัญญาที่ถูกกล่อมติดอยู่กับบัลลังก์ถือเป็นความได้เปรียบในยามนี้ ฉินชงหยวนจงใจ ‘ลงมือ’ ในยามที่ตนถูกมองข้ามเพื่อหวังผลลัพธ์สูงสุด

ความเจ็บในท้องพระโรงเกิดขึ้น สีหน้าซีดเผือดของขุนนางบางคนบอกให้รู้ว่าพวกเขามีส่วนเกี่ยวข้อง ใช้เวลาเพียงอดีตใจสำหรับผู้ที่มีความจำตัวอย่างฉฉงหยวนในการกวาดสายพระเนตรไปทั่วท้องพระโรง และจดจำว่าใครบ้างที่มีท่าทีเปลี่ยนไปหลังจากที่เขากล่าวถึงเรื่องของซีหู ฉินหานเพียงเองแม้จะไม่ได้เป็นผู้รับผิดชอบ ไม่แม้แต่รู้หรือรับทราบรายละเอียดของเรื่องราวที่ซีหูและซีหนานก็ยังกวาดสายพระเนตรมองไปรอบเช่นกัน หวางนักรบรู้เพียงว่าใครก็ตามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อาจมีแนวโน้มจะเป็นคนของต้าซี

“ว่าอย่างไร...”

ฉฉงหยวนหันไปทางขุนนางคนหนึ่งที่มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก แม้จะนั่งอยู่เกือบจะกลางแถวของขุนนาง ก็ยังเห็นได้ชัดถึงความกังวลและตื่นกลัวของเขาที่โดดเด่นออกมาจากผู้อื่น

“ข้าว่าท่านขุนนางกรมยุติธรรมคงจะรู้ดีกระมังว่าตอนนี้ที่ในซีหูเหลือบ้านเรือนว่างเท่าใด? และที่ซีหนานจะพอบรรจุคนเข้าได้อีกกี่หลัง”

“เรื่องนั้น...”

ขุนนางหนึ่งในขุนนางกรมยุติธรรมผู้มีหน้าที่รับส่งสาส์นฎีกา และรายงานจากใต้เท้าเมืองซีหูถึงตุลาการกลางของเฉียนฉิน หน้าถอดสี ริมฝีปากสั่นไม่อาจตอบกลับมาเป็นคำได้ ในขณะที่เหล่าขุนนางคนอื่น ๆ เริ่มแสดงท่าทีสงสัยขึ้นมาอย่างโจ่งแจ้ง

“ว่าอย่างไรนะ?”

“หมายความว่าอย่างไรเรื่องที่มีบ้านว่างที่ซีหูกับซีหนาน?”

“เจ้าไม่รู้รี?”

เสียงสนทนาของเหล่าขุนนางดังขึ้นทั่วท้องพระโรง รวบรวมว่าพวกเขาลืมไปแล้วว่ามีองค์ฮ่องเต้ประทับอยู่หลังฉากกัน และมารยาทที่เคยทำยามผู้แทนพระองค์ว่าการนั้นไม่อาจทำได้ในยามที่องค์ฮ่องเต้เสด็จ สิ่งที่เห็นได้ชัดยิ่งกว่าความเคยชินกับการเสียมารยาทต่อพระพักตร์ของฉฉงหยวนก็คือ หลายคนที่ไม่ได้ออกจากวังหลวง แม้แต่เรื่องที่คนหายไปทั้งหมู่บ้านเกิดอยู่ใต้จมูกก็ไม่อาจรู้ได้

เหล่าขุนนางผู้ทรงเกียรติยศนั้นไม่ต่างอะไรกับปลาตาบอดในลำน้ำขุนที่เพียรว่ายชนก้อนหินซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“หมู่บ้านซีหู...” สُرเสียงขององค์ฮ่องเต้ดังขึ้น หากแต่ไม่ได้ดังมากพอที่ขุนนางแถวกลางเป็นต้นไปจะได้ยิน “มีเรื่องอะไรรบกวน”

“ทูลฝ่าบาทเรื่องนั้น” กงกงข้างพระที่นั่งพยายามค้นคว้าเกี่ยวกับซีหูเพื่อทูลตอบ หากแต่ไม่เจอสักฉบับ

“ท่านกงกงมิต้องเสียเวลาหาฎีกาที่ไม่มีหรือ ทูลฝ่าบาท ยามนี้หมู่บ้านซีหูไม่มีคนแล้ว หมู่บ้านซีหูหนานเองก็หายไปกว่าครึ่ง กระหม่อมได้เห็นด้วยตาตนเองมาเมื่อเช้านี้...”

ฉินซงหยวนไม่ได้โกหก เขาไม่อาจวางใจให้สงบได้ก่อนรุ่งสาง เขาได้เสด็จเป็นการส่วนพระองค์ไปยังสองหมู่บ้านที่แท้จริง หมู่บ้านที่ว่เป่ลาไร้ผู้คน ไร่นากระทั่งสัตว์เลี้ยง มีเพียงแต่แมลงและฝุ่นเท่านั้นที่จับจองเป็นเจ้าของบ้านเรือนรกร้าง เมืองท่าการค้าที่เคยรุ่งเรืองไม่เหลือสภาพของเมืองที่เคยมีผู้คนอยู่อย่างหนาแน่นในอดีตด้วยซ้ำ ฉินซงหยวนแม้จะเตรียมใจมาแล้วแต่ก็ยังอดจะรู้สึกใจหายไม่ได้เมื่อได้มาเห็นภาพจริง

“บ้านเรือนของซีหูหนานว่างเกือบครึ่งหมู่บ้าน เพียงพอสำหรับพาชาวฉางซุนที่เหลือเข้าไปอยู่อาศัย หมู่บ้านซีหูที่ร้างไปน่าจะพออพยพพ่อค้าชาวผู้ซุนเข้ามาอาศัยได้ชั่วคราว ขอเพียงแค่ท่านขุนนางหลี่ ขุนนางเจียง ขุนนางเว่ยที่รับผิดชอบหมู่บ้านทั้งสองแจ้งข้อมูลคร่าวเรือนที่ว่างเปล่าให้กับทางการเฉียนฉินก็จะสามารถจัดสรรที่อยู่อาศัยได้ในเร็ววัน”

สิ้นคำของฉินซงหยวน ความเงียบในท้องพระโรงเกิดขึ้นราวกับว่ามีใครขโมยเสียงออกไป แม้แต่เสียงลมหายใจก็ยังเกิดขึ้นน้อย ฉินหยางอี้ที่นั่งอยู่ด้านข้างองค์ฮ่องเต้อดไม่ได้ที่จะกังวลต่อพระพลานามัย เนื่องด้วยพระทัยของพระองค์มิได้เข้มแข็งเท่าที่พระโอรสทั้งสองด้านนอกนั้นคาดหวังให้เป็น พระโอรสขององค์ฮ่องเต้ชิดจนไร้สืเลียด พระเนตรของพระองค์หริ่ง พระขมับเครียดขึงจนสังเกตเห็นได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้อนับถือที่พระองค์ยังทรงไม่หายใจติดขัดอย่างที่เคยเป็นหลายครั้งยามได้ฟังเรื่องราวที่ไม่ทรงโปรดจะได้ยิน

เขาเคยได้ยินมาว่าคนที่ดูอ่อนแอและซื่อกว่ในสถานการณ์ปกติจะสามารถรับมือกับสถานการณ์ผิดปกติได้ดีกว่าคนทั่วไป ซึ่งเขาก็หวังจากกันบึ้งของใจว่าองค์ฮ่องเต้จะเป็นเช่นนั้น

“ร่าง!!!” เสียงขององค์ฮ่องเต้ดังขึ้นจนเกือบเหมือนตวาด ความน่าเกรงขามที่เคยเกือบหายไปกลับมาอีกครั้งอย่างน่าทึ่ง

“หมายความว่าอย่างไรหมู่บ้านร้าง”

“ทูลฝ่าบาท การร้างของซีหูและซีหนานเกิดจากการลักลอบอพยพพะยะคะ ยังไม่อาจทราบสาเหตุการอพยพได้อย่างแน่ชัด แต่พอจะทราบจุดหมายปลายทางแล้วพะยะคะ”

ฉินซงหยวนมิได้หวั่นพระทัยกับท่าทีที่เกรี้ยวกราดขององค์ฮ่องเต้ กลับกันความเกรี้ยวกราดนั้นกลับทำให้พระองค์สบายพระทัยว่าพระพลานามัยของผู้ที่อยู่หลังฉากนั้นยังไม่ถึงกาลวิฤติ

“เรื่องใหญ่เพียงนี้เหตุใดจึงไม่มีฎีกาแม้แต่ฉบับเดียว”

องค์ฮ่องเต้ทรงรับลูกจากพระโอรสองค์เล็กได้เป็นอย่างดีอย่างที่เคยเป็นมาโดยตลอด ฉินซงหยวนเป็นผู้ถวายดาบและพระองค์เป็นผู้ลงดาบอย่างที่เคยเป็น แต่ฉินหยางก็กลับเริ่มรับรู้ถึงความผิดปกติของซีหูจระที่เริ่มจะแสดงออกมาเป็นระลอกที่ถี่กว่าเดิม เขาหันไปมองหมอลงที่อยู่อหลังบัลลังก์เป็นการให้สัญญาณเตรียมตัวเอาไว้

“ทูลฝ่าบาท...” กงกงข้างพระที่นั่งต่างหันหน้ามองกันด้วยความกังวล แต่ถึงกระนั้นก็ยังเข้าไป องค์ฮ่องเต้ที่พระพลานามัยไม่สู้ดีนักตัดสินพระทัยแล้ว

“กงกกรมยุติธรรมรับคำสั่ง” องค์ฮ่องเต้ตรัสด้วยสุรเสียงเฉียบขาดกังวานดังที่ไม่ได้ยินได้ฟังมานาน

“พะยะคะ” เสนาบดีเจ้ากรมยุติธรรมก้าวออกมาค้อมศีรษะรับคำสั่งทั้งที่ยังกังวล

“สั่งซ่งขุนนางซ่ง ขุนนางหลี่ ขุนนางเจียง ขุนนางเว่ย และขุนนางผู้มีส่วนเกี่ยวในซีหูและซีหนานทันที” รับสั่งจากองค์ฮ่องเต้ดังขึ้น

“ลงโทษฐานปกปิดก่อน แล้วจึงค่อยสอบสวน”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” เสียงของเสนาบดีเจ้ากรมยุติธรรม
สั้นอย่างไม่อาจควบคุมได้

ไม่แปลกที่หากว่าคนในกรมของตนโดนลงดาบแล้วก็ยากที่
ตนจะรอดพ้น และเท่าที่ฟังก็มีรายชื่อเป็นขุนนางในกรมตนเองไป
แล้วกว่าครึ่ง หากว่าสืบสาวราวเรื่องไปย่อมเจอมากขึ้นเป็นแน่
เสนาบดีกรมยุติธรรมแทนที่จะเริ่มคิดหาทางสืบสาวราวเรื่องตาม
รับสั่งกลับเริ่มคิดหาวิธีการเอาตัวรอดจากโทษทัณฑ์แทนแทบจะใน
ทันที เขาก้าวถอยหลังกลับเข้าไปในแถวของขุนนาง ใจที่กังวลส่ง
ผลให้เสนาบดีกรมยุติธรรมเริ่มจะแข่งชักหักกระดูกให้ขุนนางกรมอื่น
โดนไม่ต่างกันแทบจะในทันที

“กงกกรมขุนนางรับคำสั่ง” องค์ฮ้องเต๋ตรัสอีกครั้ง

“กรมขุนนางน้อมรับคำสั่ง” เสนาบดีกรมขุนนางแม้จะ
สังหรณ์ไม่ตื่นัก แต่ด้วยไม่คิดว่าตนมีชนกอะไรจึงกล้าเดินออกไป
รับคำสั่งด้วยท่าที่ขึงขังมิดิตขัด

“จัดสรรชาวฉวนซุนเข้าไปอยู่ยังบ้านกร้างเป็นการชั่วคราว
ไม่ต้องรอการตรวจสอบอื่น”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

“สวีกงกงรับคำสั่ง” องค์ฮ้องเต๋รับสั่งถึงกงกงข้างพระที่นั่ง
โดยระบุ

“สวีกงกงน้อมรับคำสั่ง” กงกงข้างพระที่นั่งก้าวออกมาด้าน
หน้า

“ออกกราชสาส์นเรียกตัวเจ้าเมืองฝูซุนเข้าพบด่วน”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” สวีกงกงตอบรับก่อนจะล่าถอยกลับ
เข้าไป

“กลาโหมรับคำสั่ง” องค์ฮ้องเต๋ยังคงสั่งการอย่างต่อเนื่อง
โดยมิได้รื้อให้มีการถวายแนวทางพระวินิจฉัยจากพระโอรสทั้งสอง
ก่อน

“กรมกลาโหมน้อมรับคำสั่ง” เสนาบดีกรมกลาโหมก้าวออก
มา เขาพอจะเดาได้ว่าพระองค์ต้องการอะไร แต่ถึงอย่างนั้นกลับไม่
ได้ง่ายดังที่คิด ทั้งเรื่องทหารและอาวุธ...

“จัดการทุกอย่างที่ทัพผู้ขุนร้องขอให้เรียบร้อยในวันนี้ ไม่ว่า
จะด้วยวิธีใด ข้าต้องการรายงานว่ากองทัพได้ทุกอย่างที่ร้องขอก่อน
การว่าฎีกาวันพรุ่งนี้จะเริ่มขึ้น”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

แต่ถึงกระนั้นการตอบว่าไม่ได้ ในยามที่พระองค์ทรงเกรี้ยว
กราดย่อมไม่ใช่ทางเลือกที่ดีเป็นแน่ เขาได้แต่ตอบรับไปก่อนแล้วค่อย
ไปหาทางแก้เอาทีหลังเท่านั้น

“ฉินหานเฟิงรับคำสั่ง” ไม่บ่อยครั้งนักที่พระองค์จะรับสั่งถึง
พระนามนี้ในท้องพระโรง

“ฉินหานเฟิงน้อมรับคำสั่ง” พระโอรสองค์โตก้าวออกมา
รับคำสั่ง

“นำทัพป้องกันการบุกจากมองโกลให้ได้ อย่าให้ทหาร
มองโกลย่างกรายเข้าเมืองได้ จนกว่าชาวเมืองผู้ขุนจะย้ายออกหมด”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ”

การได้ทหารมาในครั้งนี้ เป็นความดีความชอบของเขาเพียง
สามส่วน อีกเจ็ดส่วนต้องยกให้เป็นของฉินชงหยวนที่สามารถทำให้
คำสั่งด่วนออกมาได้ หวังนักรบคลายพระทัยไม่น้อย อย่างน้อยวัน
นี้ยามควมมักกลับไปผู้ขุนเขาก็ยังมีข่าวดีไปถึงชายแดนบ้าง ท่าที่
คลายพระทัยของฉินหานเฟิงทำให้ฉินชงหยวนรู้สึกคุ้มค่าที่เสี่ยงทูล
ไปวันนี้

“ฉินชงหยวนรับคำสั่ง” สُرเสียงขององค์ฮ่องเต้เริ่มจะแปร่ง
ไปอย่างเห็นได้ชัด

ฉินหยางอี่สังเกตเห็นว่าอาการพระปัสสาสะติดขัดเริ่มกลับมา
อีกครั้ง องค์ฮ่องเต้ถ้าพระโอบุชู้รากับกำลังพยายามโกยอากาศเข้า
ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เสียงตอบรับจากฉินชงหยวนเป็นสัญญาณ
ให้พระองค์รวบรวมลมหายใจและคำพูดของพระองค์อีกครั้ง หมอ
หลวงเคลื่อนกายออกมาอย่างเสียบเสียบ พยายามให้ภายนอกได้ยิน
น้อยที่สุด พระหัตถ์ขององค์ฮ่องเต้แข็งเกร็ง พระเนตรสั่นไหว
พระโอบุชู้ล่างสันจนยากจะตรัสคำออกมา

“จัดการเรื่องชาวซีหูกับชาวซีหนานให้เรียบร้อยแล้วมา
รายงานข้า” เสียงของพระองค์เห็นได้ชัดว่ายากจะควบคุม

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” ฉินซงหยวนตอบรับทั้งที่สังเกตได้ถึง
สิ่งผิดปกติในน้ำเสียงนั้น

ทันทีที่จับคำตอบรับของฉินซงหยวนพระปัสสาสะก็ติดขัด
ทันที พระวรกายขององค์ฮ่องเต้แข็งเกร็ง พระหัตถ์สองข้างงอเข้าหา
กัน ข้อพระกรเกร็งจนหมอลงต้องช่วยกันจับเอาไว้ ไม่ใช่พิษ
ไม่ใช่ความผิดปกติที่ถูกกระตุ้นจากภายนอก หากแต่พระอาการเกิด
จากภายในยากที่จะหยุดยั้งอาการได้ ฉินหยางอ้ายยปรารถนเข้าไปบาง
จุดที่พอจะทำให้ซีพจรคลาย ในขณะที่ยื่นยาให้กับหมอลงอีกคน
ทำการละลายยาให้เร็วที่สุด พระหัตถ์ของหลวงพระองค์กลาง
กระแทกเข้ากลางพระอุระขององค์ฮ่องเต้ เพื่อควบคุมการไหลเวียน
ของซีพจรที่ขาดหายให้กลับไปสู่พระอาการปกติให้มากที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้ พระเนตรขององค์ฮ่องเต้เหลือกขึ้นเป็นสัญญาณว่าพระองค์
ทรงหมดสติไปแล้วแต่ซีพจรก็ยังคงเด่นอยู่

ร่างสูงของขุนนางที่รับหน้าที่เป็นองค์ฮ่องเต้สำรองเดินออก
มารับหน้าแทนทันทีโดยไม่ต้องสั่ง เสียงสั่งการเลิกการว่าฎีกาที่
คล้ายคลึงกับเสียงขององค์ฮ่องเต้พระองค์จริงจนแยกแทบไม่ออกดัง
ขึ้น ความโกลาหลหลังจากนั้นมั่งกรเป็นความโกลาหลที่ต้องควบคุม
ให้เงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะไม่มีการสงสัยเสีย
เลย เสนาธิการทหารฉินฉินเป็นผู้มีฝีมือ แม้ในท้องพระโรงแห่งนี้
จะมีเพียงพวกเสนาธิการที่อยู่กับกระดานวางแผนเป็นส่วนใหญ่ไม่ได้
ลงสนามรบจริง แต่ก็เชื่อว่าสัญญาณและประสาทการรับรู้จะแยกไป
เสียทีเดียว เสียงการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติแม้เพียงเล็กน้อยย่อมมีคน
จับได้ แต่ถึงอย่างนั้นพวกทหารไม่ใช่กลุ่มคนที่จะเปิดปากอยู่แล้ว จึง
ไม่มีสิ่งใดที่ต้องกังวล

ฉินหยางอ้ายส่งสัญญาณให้หมอลงเคลื่อนย้ายพระวรกาย
ขององค์ฮ่องเต้ไปด้านหลังพระที่นั่งอันเป็นประตูลับ ก่อนที่ฮ่องเต้
องค์สำรองจะเสด็จกลับให้เหล่าขุนนางเห็น การเคลื่อนย้ายของ
องค์ฮ่องเต้พระองค์จริงเป็นไปอย่างเงียบเชียบ ท่ามกลางเสียงถวาย

พระพรของเหล่าขุนนางที่ก้มหน้ามองเท้าของตนยามที่เท้าขององค์ฮ่องเต้จำลองเสด็จผ่านออกจากท้องพระโรงไป หวางเย่ทั้งสองที่เห็นเสด็จพ่อของตนมาทั้งชีวิตย่อมรู้ว่าผู้เสด็จผ่านนั้นไม่ใช่องค์ฮ่องเต้จริง ทั้งสองพระองค์รับรู้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น แต่ไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่าการก้มหัวรอนกระทั้งพิธีจบและทำพระองค์ให้ปกติที่สุด ฉินหานเฟิงเหลือบพระเนตรมองคนที่เขาคาดว่าเป็นคนของต้าชีราบกับต้องการจะตรึงขาของคนผู้นั้นเอาไว้

...จะให้ใครรู้ว่าองค์ฮ่องเต้ล้มกลางที่ว่าการไม่ได้...

“วางพระองค์ลงก่อน”

เสียงของจางเสียนเพยสั่งการกับหมอลหวงและฉินหยางอี้ที่ออกมาจากทางลับท้ายตำหนัก พระองค์คิดถูกที่มารอรับเสด็จที่ตำหนักเตรียมพระองค์ที่อยู่หลังท้องพระโรง แทนที่จะรอถวายพระพรที่ตำหนักใหญ่ดังพระชายาองค์อื่น สภาพของชายที่ขึ้นชื่อว่าผู้ครองบัลลังก์บัดนี้ซีดเซียวน่าอดสู แม้แต่หลงผาวลีทองก็ยังไม่ส่งให้พระบารมีของพระองค์แผดผ่องเช่นเคยเป็นมา จางเสียนเพยทอดพระเนตรมองพระพักตร์ของฮ่องเต้ผู้เป็นดังศูนย์รวมของอันทั้งปวงด้วยสายพระเนตรปิดความอาทรไม่มิด ฉินหยางอี้ให้โอสถคลายพระอาการก่อนจะค่อย ๆ คลายปรานต์ต่อซีฟรภายในของพระองค์ไปที่ละน้อย

จางเสียนเพยไม่รู้เรื่องการแพทย์มากนัก แต่จากหนังสือที่ขมับของหวางพระองค์กลางและสีหน้าเคร่งเครียดของหมอลหวงที่รายล้อม ก็พอจะอนุมานได้ว่าพระอาการของพระองค์อาจฟื้นได้ยากในครานี้ พระพักตร์ของจางเสียนเพยฉายแววกังวลได้ชัด ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วยามก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของหวางเย่พระองค์อื่นย่างกรายเข้ามาที่ตำหนักนี้ อาจเป็นไปได้ว่าสองพระองค์อาจได้รับคำสั่งให้ไปทำบางอย่างที่ยังไม่สามารถจะปลิกพระองค์มาได้ หากรออีกครั้งชั่วยามความผิดปกตินี้ย่อมกระจายไปจนถึงพระภรรณาเหล่าสนมที่รอรับเสด็จอยู่ พระโอรสของจางเสียนเพยเริ่มเข้าหากันแน่น

หากดูจากสถานการณ์ขณะนี้แล้ว ย่อมรู้ได้ว่าแพทย์หลวง และฉินหยางอู่ไม่ต้องการให้ใครก็ตามล่วงรู้ถึงพระอาการขององค์ฮ่องเต้ หากพวกพระสนมระแคะระคายพระทัยแล้ว เรื่องย่อมแดงไปจนถึงขุนนางที่พวกนางคบค้าสมาคมกันอยู่ จางเสียนเพยเสด็จออกจากห้องรักษาพระอาการ จางเสียนเพยกลืนความหวาดหวั่นลง ตัดสินพระทัยทำในสิ่งที่พระองค์ทำได้และควรทำในเวลานี้เพื่อช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้นบ้าง

“ส่งข่าวบอกพวกนางสนมที่ตำหนักใหญ่ว่าองค์ฮ่องเต้เสด็จเข้าพลับพลากลาง เพื่อหย่อนพระกิริยาหลังจากว่าการ พระองค์มีทรงโปรดให้ใครเข้าถวายพระพรในวันนี้” จางเสียนเพยสั่งการนางกำนัลของพระองค์

“เพคะเสียนเพย” นางกำนัลทั้งสองรับคำก่อนจะเดินออกไปจัดการตามที่เสียนเพยรับสั่ง

“พวกเจ้าที่เหลือ สั่งห้ามมิให้ใครก็ตามที่อยู่ในตำหนักแห่งนี้ ออกจากตำหนัก จนกว่าจะได้รับคำสั่งหรือคำอนุญาตจากฉินหยางอู่เท่านั้น”

“พะยะค่ะ” ทหารองครักษ์ทั้งสี่รับคำก่อนจะถีกายออกไปทำตามคำสั่ง

ในยามที่โอรสต้องไปรับผิดชอบแผ่นดิน พระสวามีล้มป่วย แทนที่จะรอเทพเซียนเมตดาต่อเฉียนฉิน พระองค์ต่างหากที่ต้องเป็นผู้จัดการเรื่องราวุ่นวายเหล่านั้น จางเสียนเพยเหลือบพระเนตรมองผ่านม่านโปร่งเข้าไปภายในห้องรักษาพระองค์ชั่วคราว พระวรกายขององค์ฮ่องเต้อ่อนปวกเปียก พระศอพับลงจนต้องให้หมอลองคอยประคอง พระโอรสองค์กลางคอยรักษาอยู่โดยมิได้ละพระหัตถ์จากพระวรกายของพระองค์แม้เพียงอึดใจ

...สกุลจางทำผิดต่อพระองค์ไว้มาก...

แม้จะไม่ใช่ความผิดที่ทรงก่อ แต่ถึงกระนั้นก็ยังรู้สำนึกที่จะต้องรับโทษ จนกว่าองค์ฮ่องเต้จะฟื้นขึ้นมาพระราชทานโทษให้ ในตอนนี้พระนางขอทำประโยชน์ให้พระองค์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เสียก่อน ความคิดที่ว่าต่อให้ทำอะไรลงไปสุดท้ายก็ต้องรับโทษหนักอยู่ดี

ทำให้พระองค์เลือกจะเมินเฉยต่อความถูกต้องของวิธีการและมองเพียงผลที่จะได้เท่านั้น สิ่งที่ครั้งหนึ่งพระองค์เคยคิดว่าเป็นทางแก้ปัญหาที่ไม่อาจเลือกทำได้ ด้วยต้องคงไว้ซึ่งคุณธรรมกลับเข้ามาในห้วงความคิดของพระองค์อีกครั้ง ทางเลือกที่ไม่ควรจะเลือก บางครั้งอาจเป็นทางเลือกที่ควรทำมากที่สุด ทางเลือกที่ไม่ควรทำในฐานะคนของราชสกุลฉิน และคงไม่มีราชสกุลฉินคนไหนตัดสินพระทัยทำ แต่หากเป็น ‘เสียนเพยผู้ต้องโทษ’ ‘เสียนเพยผู้ที่ถูกถอดพระยศและไม่มี ความเกี่ยวข้องอันใดกับราชสกุลฉิน’ เล่า? หากมันเป็นทางที่จะทำให้ทุกอย่างที่กำลังล่มสลายหยุดลงแล้วพระองค์ก็ควรทำ

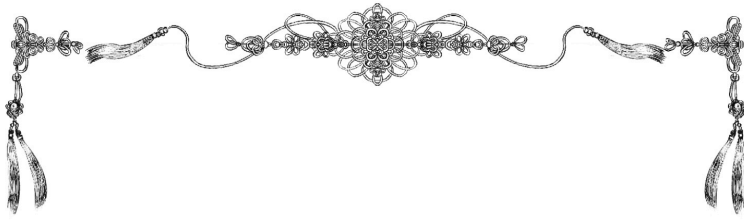
สายพระเนตรของจางเสียนเพยฉายแววเด็ดเดี่ยวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน พระองค์รู้ดีว่ากำลังจะทำอะไรและผลของมันจะเป็นเช่นไรต่อตัวพระองค์เอง พระหัตถ์ทั้งสองข้างของพระองค์เย็นจนเริ่มปวดจากความกดดันและความหวั่นพระทัยที่เกิดขึ้น ความลังเลดีดขึ้นมาในห้วงความคิดของพระสนมจางดื้อด้านไล่ไม่ไปราวกับคลื่นกระทบฝั่ง ที่เพียรเข้ามาทำให้การตัดสินพระทัยหวั่นไหว พระสนมสกุลบัณฑิตเพียรนึกภาพของพระโอรสที่เหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้า ภาพของพระสวามีที่ล้มพับลงกับดา เพื่อยืนยันว่าสิ่งที่พระองค์ตัดสินพระทัยนั้นถูกต้องและเหมาะสม

“ไฉ่เป้ย” พระนางรับสั่งเรียกนางกำนัลคนสนิทด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่าเคย

“เพคะเสียนเพย” หญิงสาวข้างพระที่นั่งเอ่ยรับ

“ส่งสารถึงท่านมู่หรงเสวียนทิวว่า ‘วันที่ข้าไฝฝืนถึงนั้น ขอให้เป็นวันพรุ่งนี้’”

ตอนที่ ๖๘

เยือนไซเป็นไปตามที่ผู้ซำกำหนด

‘พระพลานามัยของฝ่าบาทมิใช่เรื่องที่จะเพิกเฉยได้’

เจียวเหมยและเจียวอิงพระพี่เลี้ยงของหนวี่หวงดีได้แสดงความกังวลต่อพระพลานามัยของพระองค์อย่างเปิดเผย การไม่เสวยพระกระยาหารตามมื้อปกติ รวมถึงไม่ยอมเข้าบรรทมติดต่อกันหลายคืน ทำให้พระพี่เลี้ยงทั้งสองเริ่มกังวล แน่نونพวกนางอยู่กับหนวี่หวงดีมานานพอที่จะไม่กังวลเรื่อง ‘พระพลานามัยอันส่งผลต่อการทรงครรรค์และมีรัชทายาทแก่บัลลังก์ต้าซี’ แต่ถึงอย่างนั้น ผู้หญิงรู้กันว่าการไม่มีประจำเดือนในวัยที่สมควรมีนั้นถือเป็นเรื่องผิดปกติที่ร้ายแรง มิสฉินไม่เถียงในเรื่องนี้ การที่ร่างกายของมนุษย์เพศหญิงโดยกำเนิดอย่างเข้าวัยสิบห้า ที่สุขภาพทั่วไปแข็งแรงดีแต่ไม่มีประจำเดือนย่อมมีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้น แต่ต้นตอของความผิดปกตินั้นจะหาคำตอบได้อย่างไร ในเมื่อร่างกายของหยางเยว่ซือไม่ได้เข้าข่าย ‘ปกติ’ ตั้งแต่แรก

ร่างกายของหยางเยว่ซือคงจู่เปรียบก็เหมือน**สิ้นค้ำมือสองหรือสาม** ร่างนี้เคยตายมาแล้วสองครั้งเป็นอย่างต่ำ ตายที่หมายถึง ตาย ลึนลมหายใจ ฟังก์ชันในร่างกายหยุดทำงานเป็นระยะเวลานานมากพอที่จะทำให้ระบบต่าง ๆ ในร่างกายเสียหาย วิญญาณที่อาศัยอยู่ในร่างนี้ก็ฉีกขาดมากกว่านั้น ฉะนั้นหากจะถามหาความปกติกับร่างนี้ก็ดูไม่ต่างกับการไปรอรถม้าที่ทำเรือ

‘ระวังการใช้ร่างกายเข้าไว้เถิดแม่นาง ข้าซีไม่มีหมอเทวดา หมอที่ดีย่อมไม่อยู่ในเมืองที่เต็มไปด้วยการเข่นฆ่า’

ไปทรงซานเคยกล่าว (คล้ายหลอกตา) เอาไว้เมื่อครั้งที่เธอ เริ่มรับรู้ความผิดปกติของร่างกายนี้ แต่ประมุขพรรคช่างลี้ก่ไม่ได้แล้งน้ำใจต่อเธอเสียทีเดียว แม้เขาจะไม่ได้ช่วยเหลือเรื่องอาการผิดปกติที่เกิดขึ้น แต่เขาก็ได้อธิบายหลักการด้านพิษของร่างกายที่เหมือนเป็นการบอกไปถึงสภาวะร่างกายของเธอไว้เช่นกัน

“การที่ร่างกายด้านพิษได้เอง โดยทั่วไปสามารถเกิดได้กับคนสองประเภท ประเภทแรกคือผู้ที่ฝึกตนให้ด้านพิษ คนพวกนี้ฝึกฝนร่างกายของตนเองด้วยการรับพิษเข้าไปทีละนิดให้ร่างกายเรียนรู้การด้านพิษด้วยตัวเอง ก่อนจะเพิ่มปริมาณ ประเภท ชนิด ไปเรื่อย ๆ จนครบทุกชนิดทุกประเภท เพื่อให้แน่ใจว่าร่างกายจะสามารถด้านพิษทุกชนิดในแผ่นดินได้อย่างหมดจด”

“ประเภทที่สองคือคนที่เกิดมาพร้อมกับเงื่อนไขร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ พวกที่เส้นปราณภายในขาดแต่กำเนิด พิษส่วนใหญ่จะออกฤทธิ์ร้ายแรงได้หลังจากที่แพร่กระจายไปทั่วร่างกาย โดยพิษจะเดินไปตามเส้นปราณที่ไหลเวียน การที่เส้นปราณขาดช่วงทำให้พิษไม่สามารถแพร่กระจายไปได้ทั่วร่างได้ ในกรณีทั่วไปหากโดนพิษที่ขา พิษก็จะอยู่เพียงที่ขาไม่สามารถกระจายไปไหนได้ ส่วนใหญ่ก็เสียขาแต่ไม่เสียชีวิต”

“บางคน น้อยมาก แทบไม่เจอ แต่ก็มี คนที่เส้นปราณไม่ต่อกันแม้แต่จุดเดียว หากพิษเข้าที่จุดใดก็จะอยู่เพียงแค่นั้น พิษปริมาณมากต่อจุดรับพิษที่น้อยก็จะทำให้พิษไม่สามารถซึมเข้าร่างกายได้ทั้งหมดและและคายตัวออกมาเอง คนพวกนี้ไม่เสียทั้งอวัยวะและไม่มีทางจะตายเพราะพิษ...”

ตัดกรณีผู้ฝึกตนไป เธอเป็นกลุ่มคนที่เส้นปราณขาด ในกรณีนี้เลวร้ายแต่เป็นไปได้มากที่สุดคือเธอเป็นผู้ที่เส้นปราณขาดทั้งร่าง มิสเฉินไม่ได้คาดหวังอะไรจากร่างกายมือสองที่เธอขอยืมใช้ชั่วคราว

นัก หากมองการต้านพิษได้เป็นประโยชน์ก็ถือว่าใช่ *ไม่มีสิ่งใดที่มีแต่ประโยชน์โดยปราศจากโทษเลย* การที่ร่างกายไม่ดูดซึมพิษนั้นแท้จริงแล้วไม่ได้มีเพียงแค่พิษเท่านั้นที่เธอดูดซึมไม่ได้ แม้กระทั่งสารอาหารเองก็ด้วย ระบบทางเดินอาหารของร่างนี้ไม่ได้ดีนัก

ร่างของหยางเยว่ซือไม่สามารถดูดซึมหรือย่อยอาหารได้ดีเท่าที่ควร ไม่ใช่ว่าดูดซึมไม่ได้เลย แต่ในอายุสิบห้าปีต้องถือว่าร่างกายของหยางเยว่ซือดูดซึมได้น้อยและย่อยยากไม่เบา อาการอาหารไม่ย่อยทำให้เธอนอนไม่ค่อยหลับเพราะกรดไหลย้อน ทำให้เธอเริ่ม ‘fasting’ ง่ายๆ ๆ ของสาวยุค 21’s ช่วงที่รู้สึกว่าการย่อยช้าหรือมีปัญหาด้านการกิน การอดอาหารติดกันในระยะเวลาที่กำหนดจะช่วยฟื้นฟูระบบการย่อย กระตุ้นฮอร์โมน และการดูดซึมได้ดี แต่ดูเหมือนว่าการปฏิเสธสำหรับอาหาร (fasting) หรือการขอผัดเวลารับสำหรับ จะทำให้พี่เลี้ยงทั้งสองกังวลใจไม่น้อย

‘สมุนไพรรกระตุ้นอาการอยากอาหาร’

เถียนเจิ้งซือราชเลขาสารพัดนึก ผู้ที่สามารถทำได้ทุกอย่าง ตั้งแต่จัดเตรียมเอกสารไปจนถึงการหายาพิษ ตระกูลเถียนเป็นตระกูลที่อยู่มาเนิ่นนานตั้งแต่ก่อนอื่นจะรวมเป็นหนึ่ง แม้ไม่ใช่ตระกูลหมอยาแต่ก็มียาหลายชนิดที่มีเพียงคนตระกูลเถียนเท่านั้นที่สามารถปรุงได้ ซือเสียงด้านนี้ของตระกูลเถียนเป็นที่เลื่องลือทั่วไปในชั้น แต่สมุนไพรรกระตุ้นอาการอยากอาหารถือเป็นยาสมุนไพรรั่วทั่วไปที่หมอหลวงเองก็คงมีเต็มพระคลังยาตำชี ไม่จำเป็นต้องรบกวนท่านราชเลขาที่งานยุ่งไปหากก็ได้

แต่พระอาการไม่ปกติของหนวี่หวงตัวยิ่งรุ่มแค้นเท่าไรก็ยิ่งดี ทำให้เจียวเหมยและเจียวอิงเลือกเอย่เรื่องนี้กับเถียนเจิ้งซือเพียงคนเดียวเท่านั้น สีหน้าของเถียนเจิ้งซือตอนยื่นยาหอนี้ให้กับเธอเมื่อวานนี้ถือว่าดีพอรับได้ แม้ไม่มีความหวังใยแต่อย่างน้อยก็ไม่มีแรงอาฆาต ต้องนับว่าโชคดีที่เถียนเจิ้งซือคลายความ ‘ไม่ถูกใจ’ ต่อการตัดสินใจของเธอในเรื่องศึกผู้ซุนลงไปแล้ว ไม่เช่นนั้นก็ไม่ประกันว่าเขาจะเอายาดีมาให้ มีสเจินไม่คิดว่าเถียนเจิ้งซือจะวางยาพิษเธอหรอก

อย่างน้อยเธอก็ยังมีประโยชน์กับตัวเธออยู่มาก แต่บางทีมันอาจเป็นยาที่ทำให้เฉื่อยหรือนอนหลับยาว ๆ อะไรแบบนั้น

...เถียนเจิ้งซื่อเป็นคนซื่อสัตย์ แต่ไม่รักดีต่อใครเป็นพิเศษ...

“สมุนไพร่ที่ท่านเถียนให้มาทำให้หนวีหรงดีรับสารับได้ดีขึ้น”

เจียวเหมยเอ๋อซม เมื่อเห็นว่าสารับวันนี้ที่เป็นข้าวต้มร้อน หอมฉุยกับแตงกวาดองคลุกงาและเต้าหู้สตราดหอมหั่นกับน้ำมันงา หมดเกลี้ยง ที่จริงอาจจะเป็นผลจากการ fasting 18 ชั่วโมงติดกัน สามารถก็ได้ แต่มิสเจินก็เลือกที่จะเจียบเอาไว้และยกจอกชาผสม สมุนไพร่ต้มเอาใจสองพีเลียง คนที่รักและห่วงใยหยางเยว่ซือจากใจ โดยไม่คาดหวังสิ่งใดแอบแฝงในแผ่นดินนี้เห็นจะมีเพียงแคเจียวเหมย และเจียวอิงกระมัง เป็นไปได้เธอจะพยายามถนอมน้ำใจของสองคน นี้เอาไว้ให้มาก อยู่เห็นกันอีกไม่นานก็ตายจาก ทำดีต่อกันเอาไว้ให้ มากก็น่าจะดี

มิสเจินอดไม่ได้ที่จะคิดถึงลินซินเล่อผู้เป็นทั้งเพื่อนสนิทและ เลขาของตน ลินซินเล่อแม้จะทำงานกับเธอแต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่คน ที่จะคาดหวังผลประโยชน์อะไรจากเธออย่างที่ ‘เลขา’ ควรเป็น การ บอกลาคุณลินยากไม่ต่างกับการบอกลาครอบครัวสำหรับเงินมีจวน ไม่รู้ว่าตอนนี้คุณลินเป็นอย่างไรบ้าง จะยุ่งงานหรือเศร้าอยู่รึเปล่า? มีเพื่อนไปคาเฟ่วันเสาร์แล้วหรือยัง? พระหัตถ์เรียวลัไปตามขอบ จอกชาร้อน พระเนตรของหนวีหรงดีหลุดเข้าไปในความทรงจำของ พระองค์อีกครั้ง มีเหตุผลที่ทำให้หนวีหรงดีไม่ยอมเข้าบรรทม...

‘ความคิดถึงเป็นพิษ’

และไม่ใช่พิษที่คนเล่นปราณขาดจะต้านทานได้ การนอน เป็นการบังคับร่างกายให้เข้าสู่สภาวะพักภายใต้ความนิ่งสงบ ความ สงบเรียกความทรงจำกับคนที่อยู่ห่างไกลให้กลับเข้ามาในหัว รวกับ ภาพยนต์เก่าที่ฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้จบ ในความมืดและความเจียบ สดที่มิมีเพียงแค่ตัวเรา หลายคนอาจเรียกความทรงจำเกี่ยวกับเรื่อง นานับอายุในอดีต ที่คนอื่นจำไม่ได้แต่เจ้าตัวกลับจำขึ้นใจโผล่มา

ตกทายในยามดึกทำให้ยากจะข่มตานอน แต่เงินมีจวนเรียกเรื่องราวที่น่าประทับใจ ความอบอุ่นใจ ความสุข ความรู้สึกปลอดภัยที่เธอไม่อาจกลับไปพบเจอได้กลับมาในหัวทุกครั้งทีหลับตาลง ความทรงจำที่สวยงามสามารถแปรเปลี่ยนเป็นความเจ็บปวดได้เมื่อเราระลึกถึงความจริงที่ว่าเราไม่สามารถกลับไปอยู่ในจุดนั้นได้อีกแล้ว ความทรงจำที่สวยงามฉีกเนื้อเดือนหนึ่งเข้าไปมาจนเลือดหลังไหลในใจ ไปพร้อมกับเวลาที่ดูเหมือนจะเดินช้าราวกับต้องการให้เธอตายก่อนที่จะแสดงอาทิตย์ยามเช้าจะมาถึง

เงินมีจวนไม่ใช่คนไร้หัวใจและก็ไม่ใช่คนนิยมความเจ็บปวดด้วย! ในเมื่อการข่มตานอนทรมาน การตื่นจึงเป็นทางเลือกที่ดี มิสเงินเลือกไม่ต่อสู้กับความเจ็บปวดในจิตใจ เธอเลือกความเจ็บปวดทางกายแทน แนนอนเธอแกล้งหลับเพื่อให้พี่เลี้ยงทั้งสองไปเข้านอนเสียก่อนแล้วค่อยลุกมาทำ ‘อะไรก็ตาม’ ที่อยากทำหลังจากนั้น ร่างกายของหยางเยวซือไม่ได้ ‘ปกติ’ นัก การลองอดนอนทำให้เธอรู้ว่าแท้จริงแล้วร่างกายมือสองร่างนี้สามารถไม่หลับติดต่อกันโดยไม่อ่อนเพลียได้ อีกทั้งความสามารถในการตัดสินใจและรับรู้ก็ยังไม่ตกอีกด้วย เป็นความสามารถของร่างกายมือสองที่น่าทึ่งมากในกรณีที่ร่างกายนี้มีอายุจำกัด แต่ความลับไม่มีในโลก ไม่นานพี่เลี้ยงทั้งสองก็จับได้และพวกนางก็เลือกที่จะ ‘ฟ้องท่านเถียน’ ใช่ ฟ้องพร้อม ๆ กับเรื่องที่เธอไม่รับสำรับนั้นแหละ

“ทำไมฝ่าบาทไม่เข้าบรรทม”

เถียนเจิ้งซือถามขึ้นด้วยสีหน้าที่พร้อมจะจ้างทุกเหตุผลมาบอกเธอว่าการไม่นอนนั้นจะส่งผลร้ายต่อตัวซีเพียงใด ทั้งที่คำตอบในใจเธอมีเพียงแค่ว่า ‘ไม่่วง’ แต่ขึ้นตอบอย่างนั้นไปเรื่องไม่จบแน่ เงินมีจวนไม่ชอบโกหก ไม่ชอบหาข้อแก้ตัวด้วย ถ้าให้ทำอย่างนั้นเธอเลือกแกล้งเป็นไข้เสียยิ่งดีกว่า ไปทรงซานมองมาที่เธอด้วยความกังวล แนนอนเขาเป็นจอมยุทธ์น่าจะรู้ ‘อะไร ๆ’ เกี่ยวกับเงื่อนไขของร่างกายเธออยู่บ้าง การที่เขาไม่พูดอะไรออกมาอาจหมายความว่า การไม่นอนของเธอสมเหตุสมผลแล้วก็เป็นได้ แต่เพื่อ ‘รักษาใจกัน

เข้าไว้’ มิสเงินรับปากว่าคีนีจะนอนหลับเหมือนตาย เพื่อให้เจี๊วเหม่ยและเจี๊วอิงสบายใจ

“เหนือหัวเพคะ”

เจี๊วเหม่ยผู้มีหน้าที่ตรวจความเรียบร้อยพระแท่นบรรทมเดินเข้ามาหาเธอที่นักรอ ‘พิธีการก่อนนอน’ เสร็จสิ้นวางบางอย่างลงตรงหน้าเธอ ผ้าปักสีเหลี่ยมข้าวหลามตัดผืนเท่าข้อนิ้วโป้งห่อประกบบางอย่างเอาไว้ภายใน ผ้าปักทั้งสองผืนถูกเย็บเก็บริมด้วยด้ายหลากสีและถักริมออกมาเป็นดอกไม้เล็ก ๆ ล้อมตัวผืนผ้าเอาไว้ ด้านหน้าและหลังปักตัวอักษรคำว่า ‘คุ้มกันภัย’ ห้อยคล้องกับไหมที่ถักเป็นลายดอกเบญจมาศหลากสีทั้งปลายเป็นฟู่สวยงาม ของที่เธอแอบเห็นทั้งสองคนช่วยกันทำมาหลายวัน ฝีมือของพี่เลี้ยงทั้งสองไม่ได้สวยงามอย่างช่างฝีมือแต่ก็เห็นได้ถึงความตั้งใจของทั้งสองผ่านงานชิ้นนี้อย่างชัดเจน

“พวกหม่อมฉันถวายเครื่องรางเพคะ” เจี๊วเหม่ยกับเจี๊วอิงยื่นด้วยความภูมิใจ

“เครื่องรางหรือ?” มิสเงินมองของชิ้นเล็กที่ดูเหมือนเป็นเครื่องประดับงานศิลป์ด้วยความประหลาดใจ

“ใช่เพคะ” ทั้งสองตอบพร้อมกันก่อนที่เจี๊วอิงจะเป็นคนอธิบาย

“ทุกปีชาวดึงถึงจะทำพิธีสาปแข่งราชสกุลหยางอยู่เสมอ พวกหม่อมฉันคิดว่าบางทีพระอาการนอนไม่หลับ ไม่รับส้ารับเสวยอาจเป็นผลมาจากพิธีนั้น...”

พี่เลี้ยงทั้งสองลงใจที่จะกล่าวต่อ พวกนางรู้ว่าหน่วหวงดีของพวกนางไม่เชื่อในเทพ ผี หรือปีศาจนัก แต่ความกังวลใจไม่อาจปล่อยผ่านได้ เน้นนานมาแล้วที่สตรีทุกคนในสกุลหยางจะเริ่มป่วยปลายฤดูเก็บเกี่ยวและสิ้นพระชนม์ก่อนเข้าฤดูเหมันต์ พิธีกรรมของชาวดึงถึงไม่ใช่เรื่องล้อเล่น คนพวกนั้นสาปชาวด้าซีทั้งหมด ‘ให้ชายชาติมังกรบงมีอายุสั้นและสตรีชาวฮั่นจะตายก่อนที่ชายถือกระบี่จะกลับจากสนามรบ’ การสาปแข่งได้ยืนมาว่าชาวดึงถึงทำทั้งปี แต่จะเห็นผลในช่วงที่ให้อิมแซกุนอ่อนแรงทำให้ดวงของสตรีด้าซีอ่อนลง

นับเป็นช่วงที่ต้องระวังเป็นพิเศษซึ่งก็คือช่วงนี้ โดยปกติเครื่องรางนี้
ต้องให้มารดาเป็นผู้ทำให้เท่านั้น แต่เหนือหัวไม่มีพระมารดาแล้ว
พวกนางที่เป็นพี่เลี้ยงเป็นสตรีผู้ใกล้ชิดพระองค์จึงสมควรเป็นคน
ทำให้พระองค์มากที่สุด เหนือหัวพยักพระพักตร์รับ พระองค์ใช้
พระหัตถ์ทั้งสองประคองเครื่องรางขึ้นน้อยเอาไว้ก่อนจะแย้มสรวล
ออกมา

“ขอบใจพวกเจ้ามาก” พระองค์ตรัสด้วยดวงพักตร์สดใส “ข้า
จะพกติดตัวไว้”

มิสฉินที่รู้แกล้งว่าอาการของตนไม่ได้มาจากการสาปแช่ง
แต่ถึงอย่างนั้นการได้พบบางอย่างที่ทั้งสองตั้งใจทำให้ก็เป็นเรื่องที่
เธอเต็มใจทำ ไม่เพียงแต่เป็นการรักษาน้ำใจสองพี่เลี้ยงเท่านั้น แต่
ยังช่วยให้เธอรู้สึกอุ่นใจอีกด้วย เจียวเหมยและเจียวอิงเป็นสตรี
มหัศจรรย์ พวกนางเข้มแข็งมากพอที่จะยืนในฐานะผู้ติดตามถึงข้าง
บัลลังก์ได้แม้ว่าจะใช้อาวุธไม่เป็นแม้แต่หน่อย ความโลเลเล็ก ๆ น้อย
ๆ ที่พวกนางมอบให้กับหยางเยว่ซือทำให้วิญญาณที่พลัดถิ่นมาไกล
ไม่เหงาจนเกินไปนัก

“ยังมีสิ่งนี้อีกเพคะ”

เจียวอิงวางของอีกชิ้นลงตรงหน้าเธอ ผ้าเนื้อแข็งทอจากด้าย
เส้นใหญ่ตัดเป็นแถบขนาคกว้างประมาณหนึ่งนิ้วมีลีสันสดใสปัก
ลายที่ดูคุ้นตาหากแต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน ผ้าแต่ละแถบถูกนำ
มาถักสานเป็นทรงสามเหลี่ยมหกชิ้นร้อยเข้ากับลูกปัดหลากสี มีพู่
ไหมลีสันสวยงามห้อยตกแต่ง ดูไปแล้วก็คล้ายกับของชิ้นแรกหากแต่
ในรายละเอียดนั้นไม่มีส่วนใดที่เหมือนเลยแม้แต่หน่อย หากห้อยข้าง
กันก็จะดูออกว่าเป็นศิลปะจากคนละที่อย่างชัดเจน

“สิ่งนี้คืออะไรหรือ” หนวีหวนตีถามขึ้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ใช่
ผ้าของชาวฮั่นมันดูแปลกตาทั้งลายปักและการร้อย

“ธิดาทั้งสามของเอวี่ผิงเกียได้ยินเรื่องที่พระองค์ยังไม่มีระดู
จากพวกนางก้านล...” เจียวอิงเอ่ยเสียงเบาให้ได้ยินกันเพียงพวกนาง
เท่านั้น

“พวกนางจึงฝากหม่อมฉันถวายสิ่งนี้ให้พระองค์เพคะ”

“ฝ่าบาท ของชิ้นนี้ทำมาจากชายผ้าห่อทารกแรกเกิดของ โลหยางเพคะ โดยปกติชาวโลหยางจะพกชายผ้าของตนเองติดตัวเอาไว้ เชื่อกันว่าบุรุษที่พกผ้านี้ก็จะแคล้วคลาดปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง สตรีที่พกชายผ้านี้เลือดลมจะดีเป็นสตรีที่สุขภาพแข็งแรงพร้อมสำหรับการมีครรภ์เพคะ นี่เป็นชายผ้าห่อทารกของธิดาสกุลเอวียทั้งสามนำมาถักร้อยรวมกัน พวกนางฝากหม่อมฉันมาถวายฝ่าบาทเพคะ”

“พวกนางนะหรือ? พวกนางมิได้ทำพิธีสาปแช่งอะไรซ้ำใช่หรือไม่” มิสเงินค่อนข้างแน่ใจว่าเธอไม่ได้ ‘ดี’ กับสามคนนั้นนัก

“ไม่เป็นเช่นนั้นเพคะ” พี่เลี้ยงทั้งสองหัวเราะคิกคัก “ทุกวันนี้ทั้งน้ำสรงพระองค์ ดอกไม้ข้างพระที่นั่งทั้งในห้องหนังสือและข้างราชบัลลังก์ ของว่างในสำรับชายามบ่ายของพระองค์ก็เป็นสิ่งที่สามคนนั้นช่วยกันเตรียมทั้งสิ้น”

มิสเงินเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ที่จริงก็พอจะสังเกตเห็นว่าสามคนนั้นมีท่าทีเปลี่ยนแปลงอยู่บ้างตอนที่เธอไปพบเอวียผิงเกีย แต่คิดไม่ถึงว่าจะเข้ามาช่วยเหลืองานของพวกนางกำนัลด้วย วังหลวงต้าซีแรกเริ่มเดิมทีก็มีนางกำนัลไม่มากอยู่แล้ว ด้วยรัชทายาทถูกส่งเข้าถวายตัวบ้าง ส่งไปรบบ้าง จะเหลือที่อยู่ในวังก็เพียงแค่พระสนมของหยางจิ้นเฉ่าเท่านั้นจึงทำให้นางกำนัลน้อยลงไปตามกำลังที่ควรมีแล้วต้าซีก็ไม่ใช่วังที่จะมีแขกเหวี่ยงมาเยือนบ่อย การรับรองแขกจึงไม่จำเป็น

แม้ราชสกุลหยางจะมีหวางเย่อยู่มาก แต่ก็ไม่มีสตรีใดยากเข้าถวายตัวเป็นภรรยาของชายอายุสั้นนัก สตรีในต้าซีหากไม่เป็นโจรเป็นจอมยุทธ์ก็เป็นนักรบทหารองครักษ์เสียมากกว่า ใครที่ตั้งใจเป็นนางกำนัลก็มักจะไปคัดตัวเข้าวังหลวงเขียนฉินเสียเป็นส่วนใหญ่ว่าไปในตอนนี้วังหลวงก็มีนางกำนัลหลักสิบ นางเตียนสามคนคอยทำงานที่เกี่ยวกับการรับรองเจ้าเมืองอื่นเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามโอกาสเท่านั้น แต่ก็ไม่ได้ลำบากอะไรเพราะทั้งวังหลวงแห่งนี้ก็มีนายเพียงคนเดียวคือเธอ การที่ธิดาเอวียทั้งสามเลือกยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือก็

ต้องถือว่าเป็นน้ำใจที่มากโข ในวังที่มีเตียนเพียงสาม นางกำนัลหลัก
 ลิบการมีแรงสตรีเข้ามาช่วยอีกสามแรงก็ถือว่ามากทีเดียว

“ข้านี้กว่าพวกนางยังคิดหนีจากที่นี่ทุกวันเสียอีก”

มิสเงินไม่ได้คิดติดใจนัก ที่จริงไม่ได้คิดเรื่องที่พวกนางจะหนี
 เพียงแต่มองไม่ออกว่าอะไรที่ทำให้ทั้งสามเป็นมิตรกับสตรีที่คิดจะฆ่า
 พวกนางเท่านั้น

“ที่จริงวันนั้นท่านจางเอ๋ยปากกับเอวี่กั๋งถึงถึงเรื่องย้ายไปยัง
 เจียงซูเพคะ”

เจียวอิงเล่าถึงเรื่องที่เพิ่งจะเกิดขึ้นไม่นานขณะนำเหนือหัวไป
 ยังแท่นบรรทม มิสเงินพยักหน้ารับ เธอคุยเรื่องนี้กับจางซงอวี่เอง
 เธอไม่มีปัญหาหากจางซงอวี่จะต้องการให้ฟูเหรินของเขากลับไป
 ปณณิบัติที่จวนสกุลจาง อย่างไรก็ตามเสียเอวี่กั๋งถึงก็เป็นฟูเหรินของจาง
 ซงอวี่ถูกต้องตามพิธี เอวี่ผิงเกียเองก็ไม่ได้คิดจะแปรพักตร์ชักหน้า
 หนี การพรากคู่สามีภรรยาดูไม่ผิดนัก ยิ่งในแง่ที่เธอกับจางซงอวี่ถือ
 เป็นเพื่อนร่วมงานกันแล้วด้วย แต่วันนั้นจางซงอวี่ไม่ได้ตอบรับหรือ
 ปฏิเสธอะไร เขานิ่งเงียบจนเธอไม่คิดว่าเขาจะไปถามเอวี่กั๋งถึงด้วย
 ข้า ที่จริงเธอไม่คาดหวังว่าจะมีชายที่ถามความเห็นภรรยาในการ
 ตัดสินใจต่าง ๆ ในยุคนี้มากกว่า...

“แล้วนางว่าอย่างไร” มิสเงินถามด้วยท่าทางสนใจ

“เอวี่กั๋งถึงปฏิเสธที่จะไปกับจางซงอวี่เพคะ” เจียวอิงเล่าต่อ

“ตอนแรกหม่อมฉันคิดว่าบางทีธิดาเอวี่อาจคิดว่าจวนเจียง
 ซูไม่ปลอดภัยเท่าวังหลวงต้าซี ไม่ก็อาจต้องการดูแลบิดาของตนอย่าง
 ใกล้ชิดเพราะเอวี่ผิงเกียเองก็ถือว่าซารา...”

...ก็น่าจะใช้...

“แต่เอวี่กั๋งถึงกล่าวว่าท่านจางเป็นคนของฮั่นตะวันออก ที่
 แหม่นนี้เป็นวังหลวงของฮั่นตะวันออกจะมาเจอนางเมื่อใดก็ย่อมได้
 การอยู่ที่นี่นางสามารถทำงานให้ฮั่นตะวันออกได้ด้วยให้เหมือนเป็น
 สองแรงแข็งขันเพคะ”

...ไม่น่าใช่เสียละมัง...

มิสเงินไม่เชื่อนัก เอวียก๊วยถึงเชื่อว่าตัวเองเป็นเจ้าของใน หอคอยที่วันหนึ่งจะมีเจ้าชายขี่ม้าขาวสวมเกราะแวววับสะท้อนแสง อาทิตย์เป็นริมไลท์⁷ ควบด้วยความเร็วระดับสโรว์เข้ามาปราบมังกรร้าย (ในที่นี้คือเธอ) ช่วยเหลือนางออกไปจากหอคอยแห่งนี้และมี ชีวิตคู่ที่สุขสมหวังชั่ววันนิรันดร์ การที่เจ้าชายขี่ม้าขาว (จางซงอวี่) ทำให้ มังกร (เธอ) หลับได้ ทอดบันไดขึ้นไปแล้วมีหรือเจ้าหญิง (เอวียก๊วยถึง) จะไม่ยอมลงมา? ออดคิดไม่ได้ว่า บางทีนางอาจกำลังวางแผนร้ายอยู่ แต่ก็คิดไม่ออกว่าคนอย่างพวกนางที่ไม่เคยเดินทางไกลเกินกว่า โลหยางจะคิดอะไรออก ว่ากันตามตรงก็คือพวกนางไม่มีที่ไปแล้ว มองไกลตัดขาดกับโลหยางตั้งแต่วันที่ถูกด่าซียี้ด ฉะนั้นฉันไม่ใช่ทาง ที่พวกนางจะหันหาได้ เอวียถึงเถียงเองก็ไม่ได้มีท่าทีจะตีตัวออกหาก ด้วย หากพ่อไม่บอก พวกนางก็คงไม่ทำ ไม่ว่าจะอยากทำแค่ไหน ก็ตาม ถ้าอย่างนั้นปัญหาคงอยู่ที่ปลายทาง...

พูดยาก เธอรู้จักจางซงอวี่ในฐานะของบัณฑิตที่เป็นเจ้าเมือง เจียงซู เขาฉลาดเป็นกรดทำงานได้ดี แม้จะดัดจริตใจชั่ว ขวัญอ่อน กลัวเลือดก็ตาม แต่นอกจากนั้นก็ได้มีข้อเสียอะไร มารยาทดี สะอาดสะอ้าน เคี้ยวอาหารไม่เปิดปาก วางจอกชาเบาจนแทบไม่มี เสียง แต่ในบทบาทของสามีเธอไม่รู้ ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจางซงอวี่มี คนอื่นอยู่ที่เจียงซูหรือไม่ เพราะการแต่งงานของทั้งคู่ก็เกิดจากสถานการณ์ที่ด่าซียี้บดด้วย

“ไว้รุ่งสาวเรียกนางมาเตรียมเครื่องประดับในตำหนัก” หนวีหวงตีรับสั่งกับเจียวเหม่ย “เรียกมาเฉพาะนางคนเดียวพอ ข้า ไม่อยากให้อเอวียถึงเถียงต้องกังวลใจ”

“เพคะ” เจียวเหม่ยตอบรับ

เหนือหัวทอดพระองค์ลงบนพระแท่นบรรทม ลึงเดียวที่มิส เงินพอจะตอบแทนความห่วงใยของพี่เลี้ยงทั้งสองที่ดูแลเธออย่าง ไม่มีขาดตกบกพร่องได้ ก็มีเพียงนับแต่นี้เธอต้องกลับไปเป็น ‘มนุษย์ทั่วไปที่กินอึมนอนหลับ’ เท่านั้น เติงยู่คุโบราณไม่หนุ่มสบายตัวแต่

⁷ ริมไลท์ Rim light การถ่ายภาพย้อนแสงให้แสงอาทิตย์มากระทบวัตถุจากด้านหลังเกิด เป็นแสงรอบวัตถุ

มองในแง่ดีเพียงที่ไม่ได้นุ่มมากก็ทำให้ไม่มีปัญหาปวดหลังปวดคอ มิสเจนิเอนตัวลง เธอเลือกวางเครื่องรางทั้งสองชิ้นเอาไว้ข้างหมอน ตะเกียงดับลง ห้องบรรทมอยู่ในความมืด ลมจากด้านนอกพัดเข้ามาไล่กายช่วยให้หลับสบายขึ้น มิสเจนิหลับตาลงอย่างช้า ๆ เลือกปล่อยให้ความอบอุ่นจากความห่วงใยของคนรอบกายปลอบประโลมให้เธอนอนหลับได้ในวันนี้

เธอไม่อาจกลับไปยังที่ที่เธอเลือกจากมาเองได้อีกแล้ว เจนิมีจวนรำบผิดชอบสิ่งที่ตนเลือกเสมอ การมีความสุขกับสิ่งที่มีอยู่ในตอนนี้ต่างหากคือสิ่งที่ควรทำ ลมหายใจของร่างเล็กบนเตียงซาลง เจียบสม่าเสมออย่างที่ควรเป็นเมื่อหลายคืนที่ผ่านมา พี่เลี้ยงทั้งสองมองหน้ากันด้วยความพอใจก่อนที่จะเดินออกไปจากห้องบรรทมอย่างเจียบเจียบ ในที่สุดก็มีวันที่เหนือหัวของพวกนางหลับได้อย่างปกติเสียที

ความรู้สึกเหมือนถูกผลักตกวบลงจากที่สูงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ทัน มิสเจนิรู้สึกราวกับว่าวัยะภายในของเธอตามการร่วงหล่นของตัวเธอไม่ทันด้วยซ้ำ ตัวของเธอหมุนคว้าง ไม่ว่าจะพยายามทรงตัวเท่าไรก็ไม่สามารถทำได้ ได้แต่ปล่อยให้ร่างกายหมุนคว้างไปตามแรงเหวี่ยง ก่อนที่ร่างกายของเธอจะหยุดนิ่งอยู่กลางทาง? ไม่รู้ว่าจะเรียกกลางทางได้หรือไม่ เพราะเท้าของเธอก็ไม่ได้แตะพื้นด้วยซ้ำ

มิสเจนิลืมตาขึ้นก่อนจะพบว่าตนอยู่ท่ามกลางความมืดอันเคว้งคว้างและว่างเปล่า ความมืดรอบกายมืดเกินกว่าที่สายตาจะปรับได้ เธอไม่รู้สึกเย็นหรือร้อน ที่จริงคือไม่รู้สึกอะไรเลยด้วยซ้ำ ผมของเธอสยายไปด้านหลังพัดตาม...น้ำ? ความรู้สึกว่าผิวของเธอสัมผัสกับบางอย่างที่ทำให้เธออนุมานว่าเธอน่าจะอยู่ในน้ำ หากแต่กลับไม่รู้สึกร้อนหรือเย็น รอบกายไร้แสงสว่าง มิสเจนิใช้ความพยายามครุ่นใหญ่เพื่อหาจุดวางสายตา ความว่างเปล่ารอบข้างชวนให้หัวนึ้ใจจนกระทั่งแสงที่เลือนรางยิ่งกว่าหัวไม้ขีดเข้ามากระทบตา มิสเจนิพาตัวเองเข้าไปใกล้แสงนั้นมากขึ้น ยิ่งใกล้เท่าไรก็ยิ่งเห็นว่าปลาย

ทางคือเงาเลื่อนรางคล้ายกับใต้ท้องเรือบนผิวน้ำ แสงนั้นน่าจะมาจากไฟบนเรือที่กำลังส่องสว่างอยู่ มิสจินพยายามแหวกว่ายไปใกล้มากขึ้นด้วยมั่นใจว่าหากว่ายไปถึงแล้วย่อมเป็นทางออกเป็นแน่ แม้จะไม่ว่าจะออกไปไหนก็เถอะ... แต่กลับมีมือหนึ่งมาดึงแขนของเธอเอาไว้ก่อน

!!!

มิสจินหันกลับไปตามแรงดึง ภาพที่เธอเห็นคือหยางจิ้นหงชายที่เป็นดังฝาแฝดของกงจู่ไรรึนามหรือที่พอจะอนุมานได้ว่าเป็นแฝดของเธอในอีกชาติหนึ่ง มิสจินหยุดแหวกว่ายหันไปมองคนที่เข้ามาดึงเธอเอาไว้

‘ตรงนั้นไม่มีที่ให้เจ้ากลับไปแล้ว’

เสียงของเขาดังก้องในหัวของเธอ มิสจินกะพริบตาช้า ๆ พยายามทำความเข้าใจ เรือนั้นเป็นเรือที่มีใบพัด มอเตอร์ใต้ท้องเรือดูก็รู้ว่าเป็นเรือในยุคที่อุตสาหกรรมยานยนต์ใช้น้ำมันและไฟฟ้า หยางจิ้นหงดึงแขนของเธอกลับไปอีกทางที่ปลายทางเห็นเป็นผิวน้ำที่มีดวงจันทร์สะท้อนอยู่ ยิ่งเข้าไปใกล้ผิวน้ำผิวนั้นเท่าใด ยิ่งเห็นได้ชัดว่ามันเป็นสระน้ำท้ายตำหนักเล็กของหยางเยว่ซือ หยางจิ้นหงโอบร่างของเธอเอาไว้ในตอนขึ้นจากน้ำ ร่างกายของเธอไม่ได้เปียกอย่างที่ควร เธอยังอยู่ในชุดของหยางเยว่ซือก่อนที่จะหลับทั้งชุดและผมแห้งสนิท มิสจินมองไปรอบตัวด้วยความสับสน เท้าของเธอลอย หมายถึงลอยอยู่เหนือน้ำ ท้องฟ้ายังมีดอยู่...

‘เกิดอะไรขึ้น’ มิสจินถามภาวนาให้สิ่งนี้คือความฝัน หากแต่สีหน้าของหยางจิ้นหงไม่สู้ดีนัก

‘วิญญาณของเจ้าและข้าหลุดออกจากร่างของเยว่ซือ’

เท่าที่จำได้ วิญญาณของหยางจิ้นหงเข้ามาในร่างของหยางเยว่ซือพร้อมกับเธอในวันนั้น เพราะเขาเป็นแฝดของเธอในอีกชาติหนึ่งเลยทำได้ เธอไม่เข้าใจมากนักแต่ดูเหมือนตอนนี้สถานการณ์จะไม่ดีแล้ว ทำไมเธอถึง ‘ออกจากร่าง’ เล่า มิสจินภาวนาให้มันเป็นแค่ฝัน มือของหยางจิ้นหงคว้าข้อมือของเธอเอาไว้ก่อนที่จะพริบตาต่อ

มาร่างของเธอและเขาจะลอยอยู่เหนือร่างของหยางเยว่ซือที่นอนนิ่ง
ไร้ลมหายใจอยู่บนพระแท่นบรรทมของนาง

‘เราควรกลับเข้าไป’

มิสเฉินบอกก่อนจะล้มตัวลงที่ร่างของหยางเยว่ซือหวังให้
วิญญาณตัวเองกลับเข้าไปในร่างนั้น แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น วิญญาณ
ของเธอไม่ได้ถูกดีดออก มันเหมือนเธอนอนทับร่างนั้นอยู่แต่ไม่อาจ
ประสานเข้ากับร่างนั้นได้ หรือจะเป็นเพราะเขาไม่ได้ลงมาพร้อมกับ
เธอ มิสเฉินมองไปยังชายร่างสูงที่ลอยอยู่บนตัวเธอ เขาเข้าไปยังเส้นใย
ที่โยงออกจากอกของเธอและเขาเชื่อมเข้ากับกายของหยางเยว่ซือ
ที่นอนอยู่ มันเป็นสายที่บางเสียดยิ่งกว่าใยแมงมุมแต่สัมผัสได้ถึงความ
อุ่นที่ไหลเชื่อมไปมาระหว่างสามร่างนั้นผ่านเส้นใยที่เชื่อมอยู่ หาก
มองดี ๆ จะเห็นว่ามีเส้นใยเล็ก ๆ ออกจากร่างของเธอและหยางจิ้น
หงเชื่อมเข้าหาร่างของหยางเยว่ซือราวกับว่ากำลังช่วยสานให้เส้นใย
แน่นหนาขึ้น ในตอนนี้มิสเฉินไม่ปรารถนาสิ่งใดนอกจากปรารถนาให้
สิ่งนี้เป็นเพียงฝันร้ายเท่านั้น

‘เราทั้งสองหลุดออกจากร่างเพราะเยว่ซือตายอีกครั้ง’

‘ตายอีกครั้ง?’ มิสเฉินทวนคำ เท่าที่จำได้เธอแค่หลับนะ

‘ใช่...’ หยางจิ้นหงมองมาทางเธอ

‘การที่ร่างกายของน้องเล็กไม่รู้สึกรู้สึเจ็บปวดหรือเหนื่อยล้า
ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะทำเรื่องเกินมนุษย์ในร่างกายนั้นได้ เจ้าแค่
ไม่รู้สึกรู้สึถึงอาการเพราะร่างกายของน้องเล็กไม่สมบูรณ์ เจ้าอดอาหาร
ร่างนั้นหิวแต่เจ้าไม่รู้สึกรู้สึหิว หากเจ้าอดนอนร่างนั้นก็ล้าแต่เจ้าไม่รู้สึกรู้สึ
เหนื่อย หากวันใดเจ้าโดนกระบี้นเจ้าอาจไม่รู้สึกรู้สึเจ็บแต่ร่างกายของ
น้องเล็กก็ตายได้เช่นกัน’

...นี่มันไม่เหมือนที่ตกลงกันไว้...

‘เจ้าจะอยู่ได้อีกเจ็ดปีเจ็ดเดือน คิดอยากจะตายก็ตายไม่ได้’

อันนี้คือข้อตกลงการอยู่ได้อีกเจ็ดปีโดยไม่ตาย ไม่ตายไง ถึง
อยากตายก็ตายไม่ได้ = ไม่ตาย เจ็กเขียนฮ่องเต้เป็นคนกล่าวเรื่องนี้
เองไม่ใช่หรือ! ใบหน้าที่เคยเรียบเฉยของเฉินมีจวนพลันฉายแววน่า
กลัวขึ้นมา อายุขัยที่เธอจ่ายให้กับเจ็ดปีเจ็ดเดือนที่เหลือไม่ใช่ราคา

เล่น ๆ เธอไม่ได้จ่ายราคานั้นเพื่อได้ร่างกายที่ต่อกับวิญญาณไม่สนิท
ดีและยังตายได้อย่างนี้!!! เงินมีจวนรู้ดีว่าสิ่งนี้เรียกว่าอะไร ดอกจัน
เล็ก ๆ ที่เขียนด้วยพอนด์เท่าเท้ามดเดินสวนสนามอยู่ด้านล่างสุดของ
สินค้า

...*เงื่อนไขหลังการขายเป็นไปตามที่ผู้จำหน่ายกำหนด...

มิสเงินกำหมัดแน่นด้วยความเจ็บใจ คิดอยากจะพุ่งไปหาเง็ก
เขียนเพื่อเคลียร์เรื่องเงื่อนไขนั้นแต่ดันไม่รู้ที่อยู่ของพ่อค้าเจ้าเล่ห์เลย
ทำได้แค่หงุดหงิดใจอยู่เหนือร่างที่ตายแล้วของหยางเยว่ซือ เส้นใย
ของวิญญาณเพียรเชื่อมให้แน่นหนาขึ้นทุกขณะ ความรู้สึกไม่พอใจ
ของเงินมีจวนส่งไปถึงหยางจิ้นหงที่ยืนอยู่ไม่ห่าง เขาไม่รู้ว่าแฝดของ
เขากำลังคิดอะไรอยู่ เขารับรู้ได้เพียงความรู้สึกไม่พอใจของนาง
เท่านั้น

โอรสองค์กลางของหยางจิ้นเฉ่ามองไปยังสตรีที่เป็นแฝดของ
ตนด้วยสายตาที่อ่อนลง เขาไม่มีโอกาสได้เห็นน้องของตนเองและไม่
เคยคิดว่าจะได้เห็นจนกระทั่งตอนนี้ วิญญาณของนางอยู่ตรงหน้าเขา
วิญญาณที่ไม่เคยมีแม้แต่นามในตำชี บันทึกเขียนไว้ว่า ‘นาง’ ลึนใจ
ไปพร้อมกับท่านแม่ซินฮวา แต่ในความจริงไม่เป็นเช่นนั้น การคลอ
แฝดทำให้ท่านแม่ลึนใจ หากแต่พวกขุนนางและไพร่มนัใจว่าการลึน
บุญของท่านแม่เป็นเพราะ ‘กาลกิณี’ หากเก็บ ‘นาง’ เอาไว้เขาจะอายุ
ลึนเพราะโดน ‘นาง’ ทอนอายุไป ‘นาง’ ถูกเลือกให้ตายเพื่อเก็บ
‘รัชทายาทชาย’ เอาไว้

หยางจิ้นหงเอื้อมมือไปแตะร่างโปรงของอีกคนด้วยความ
คิดถึง ‘นาง’ หันมามองเขาด้วยสายตาคัลล้ายจะถามว่ามีอะไรหรือไม่
‘นาง’ เป็นคนเก่ง เก่งจนเขาเคยคิดว่าหากเป็น ‘นาง’ ที่อยู่และเป็น
เขาที่ขุนนางเลือกสังหารในวันนั้น บางทีวันนี้ตำชีอาจไม่ได้เป็นเมือง
รองเฉียนฉินท่านพี่อาจยังมีชีวิตอยู่ ท่านพ่ออาจไม่ตาย ท่านน้ำขึ้นมี
อาจจะยังมีชีวิตอยู่ และเยว่ซือตัวจริงอาจจะมีความสุขในฐานะงูจู่
องค์น้อยท่ามกลางความรักของสกุลหยาง

‘ก่อนที่เราทั้งคู่จะกลับเข้าไปในร่างของน้องเล็กและไม่ได้คุยกันอีก...’ หยางจิ้นหงเอ่ย ‘ข้าต้องบอกเจ้าว่าข้าเป็นคู่พันธมิตรวิญญาณของเจ้า’

...คู่พันธมิตรวิญญาณ...

คำค้นหาที่ยุ่งยากแต่นึกไม่ออกว่าได้ยินเมื่อใด ทำให้มิตเฉินและความสนใจจากการแผ่รอสันนิเวศวิญญาณประสานกันหันกลับมาหาหยางจิ้นหงที่อยู่ข้างกาย ความรู้สึกอบอุ่นที่ถ่ายผ่านตัวเขามายังเธอทำให้ความร้อนใจที่เคยมีคลายลง มิตเฉินไม่เคยเจอชายคนหนึ่งในยามที่มีชีวิต ไม่ว่าในยามเป็นหยางเยว่ซือหรือเงินมีจวน หากแต่ความรู้สึกภายในของเธอกลับผูกพันกับชายตรงหน้ามากกว่าที่เคยรู้สึกมาทั้งชีวิต ความรู้สึกปลอดภัย ห่วงหา และเศร้าผ่านจากเขามาถึงเธอ รวมถึงความรู้สึกผิดที่เธอไม่เข้าใจว่ามาจากอะไรด้วย คู่วิญญาณอย่างนั้นหรือ? ไม่เข้าใจหากแต่รู้สึกร่วม เป็นสิ่งที่แปลกและชวนให้หงุดหงิด

มันเป็นเรื่องยากสำหรับเงินมีจวนที่ใช้แต่ความเข้าใจและเหตุผลมาทั้งชีวิต อารมณ์เป็นเรื่องไม่ง่ายสำหรับเธอ มิตเฉินไม่ได้อยากจะรับรู้ เธออยากเข้าใจ การรับรู้ยากเกินไปสำหรับเธอ วินาทีที่ควรจะอบอุ่นใจและรู้สึกเชื่อมต่อกันกลับกลายเป็นความอึดอัดและลึบสนที่ไหลหลังจากวิญญาณของเงินมีจวนไปยังหยางจิ้นหง

หยางจิ้นหงเป็นคนใจเย็น เย็นมากพอที่จะรับรู้ความรู้สึกอึดอัดและพยายามที่จะเติมความรู้สึกผ่อนคลายและปลอดภัยให้กับวิญญาณของหญิงสาวตรงหน้า ไม่มีวันรู้ได้ว่าเขากับนางจะเจอกันอีกเมื่อใด เขาอยากให้นางจดจำความผูกพัน ความอบอุ่น ความปลอดภัย ที่ไม่มีใครให้นางได้นอกจากคู่วิญญาณของนางให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หากเปรียบเทียบความอึดอัดของเงินมีจวนเป็นดั่งน้ำเค็ม ความอบอุ่นของหยางจิ้นหงก็เปรียบดั่งน้ำสะอาดที่เทหกลงมามากจนสามารถเปลี่ยนน้ำเค็มเป็นน้ำจืดได้ เงินมีจวนนิ่งงันกับความรู้สึกที่เธอไม่เคยได้รับมาทั้งชีวิตอยู่พักใหญ่ เธอไม่อยากจะให้ความรู้สึกนี้หายไป อย่างน้อยก็ไม่ใช่อนี้ แต่สมองของเงินมีจวนกลับสามารถเรียกความทรงจำบางอย่างกลับมาได้...

‘คู่พันธะวิญญาณที่เฒ่าคนนั้นบอกหรือ’

‘ใช่ เจ้าตัดสินใจถูกแล้วที่ไม่รอให้สองคนนั้นพลิกแผ่นดินหา คู่พันธะวิญญาณ...’ หยางจิ้นหงบอก ‘เพราะคู่พันธะวิญญาณของเจ้า ตายก่อนที่เจ้าจะฟื้นขึ้นมาในร่างนี้เสียอีก’

หยางจิ้นหงบายก่อนที่หยางเยว่ซือตัวจริงจะตายหลายปี ความรู้สึกเศร้าจากการตายของชายตรงหน้าส่งมาถึงเธอ ในตอนนี้ มิสเฉินเป็นผู้ที่ส่งความรู้สึกอบอุ่นของตนเข้าไปสลายความเศร้าของ ชายตรงหน้าแทน เธอจำความตายของตัวเองได้ดีแต่ไม่ได้รู้สึกขมขื่น กับมันมากนัก อาจเพราะการตายของเธอมาจากความตั้งใจและการเตรียมใจเอาไว้แล้วก็ได้ วิญญาณที่เปราะบางถูกฉีกไม่มีชิ้นดี พยายามที่จะปลอมโยนวิญญาณที่ฉีกขาดเพียงครั้งเดียวของชายตรง หน้า หยางจิ้นหงบรับรู้ถึงมันได้ แม้จะจินตนาการไม่ออกกว่าผู้ที่ยัง จดจำความตายของตัวเองได้อย่างแม่นยำทุกครั้งอย่างนางสามารถ ก้าวผ่านความเจ็บปวดนั้นมาได้อย่างไรก็ตาม

‘ท่านเป็นคู่พันธะวิญญาณข้า หมายความว่าอย่างไร? เรา จะมีอายุขัยมากกว่าเจ็ดปีเจ็ดเดือนหรือ?’ เฉินมีจวนถามขึ้น

หากหาคู่วิญญาณเจอมาทำพันธสัญญาได้ก็ไม่ต้องแลก อายุขัย เหมือนว่าข้อตกลงก่อนหน้านี้จะเป็นเช่นนั้นใช่หรือไม่ เขียนเฒ่าผู้นั้นถึงได้โวยวายว่าเธอใจร้อนไม่รอหาคู่วิญญาณให้เจอ เสียก่อน ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ข้อตกลงของเธอเป็นอย่างไร? วิญญาณ ที่ตายแล้วหากเป็นคู่วิญญาณทำพันธสัญญาร่วมได้หรือไม่ แล้ว อายุขัยจริงของหยางเยว่ซือเหลือเท่าใด แล้วทำไมหยางเยว่ซือยัง ตายได้หรือที่ตายได้เพราะเงื่อนไขเปลี่ยนอย่างนั้นหรือ? คำถาม มากมายเกิดขึ้นในหัวของมิสเฉิน เธอไม่ชอบการแลกเปลี่ยนที่ไม่แจ้ง เงื่อนไขล่วงหน้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่ผู้ชายติด *เงื่อนไขการขาย อาจมีการเปลี่ยนแปลงภายหลัง มันไม่ใช่สิ่งที่ควรทำไม่ว่าจะกับ สินค้าหรือบริการ สาบานเลยเธอจะแลกกับเง็กเซียนฮ่องเต้ครั้งนั้น ครั้งเดียวครั้งสุดท้าย เขาเป็นคู่ค้าที่ห่วยที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอมา

‘ในความจริง คู่พันธะวิญญาณคือวิญญาณของคนคน เดียวกันที่ถูกจับแยกอยู่ในสองร่าง’ หยางจิ้นหงบอ

‘ข้ากับเจ้าในภพนี้เราไม่ได้พบกันยามมีชีวิตด้วยเจ้าสิ้นอายุขัยตั้งแต่แรกเกิด ในภพที่เจ้าจากมาก็ไม่เจอข้าเนื่องจากข้ายังไม่ถึงเวลาเกิดเช่นกัน ไม่ง่ายที่คู่วิญญานจะได้พบกัน ไม่ง่ายเลย การที่เราได้พบกันแม้จะในร่างวิญญานครั้งนี้ เป็นสิ่งที่น้องเล็กแลกหลายอย่างให้เกิดขึ้น’

น้องเล็กที่ว่าหมายถึงหยางเยว่ซือกงจู่ ต้องชมว่าวิธีการโกงโชคชะตาในโลกหลังความตายของหยางเยว่ซือกงจู่ผู้นั้น ฉลาดสมกับเป็นสตรีที่สร้างเป็นไบบามภยถึงตัวตั้งแต่เด็ก แท้จริงแล้วกงจู่ผู้นั้นฉลาดมากพอที่จะจัดการกับปัญหาในต้าซีได้ด้วยซ้ำ สิ่งเดียวที่นางขาดคือความกล้าที่จะทำ ด้วยเคยชินกับการอยู่ใต้เงาของฉินชงหยวนมานานและอายุที่สั้นไปนิด

‘นั่นหมายความว่าเจ็กเซียนรู้แต่แรกว่าท่านเถียนกับท่านไปจะหาคู่พันธมิตรวิญญานไม่เจอ เขาตั้งใจเอาอายุขัยของเราตั้งแต่แรก’

มิสเฉินพอจะเข้าใจวิถีคิดของพวกพ่อค้าหน้าเลือด แม้คุณจะมีวิธีการจ่ายหลายวิธีเขาก็จะหาทางบีบให้คุณจ่ายด้วยสิ่งที่เขาต้องการที่สุดอยู่ดี

‘เจ็กเซียนฮ่องเต้มิได้ใจดำเพียงนั้น เจ็กเซียนฮ่องเต้ทรงรู้ว่าข้ากับเจ้าเป็นคู่พันธมิตรวิญญานกันแต่ต้น’ เขาเอ่ย

‘แต่วิญญานที่เพิ่งตายไม่นานอย่างข้าอยู่ในภาวะฟื้นตัวไม่สมบูรณ์พอที่จะต่อเชื่อมพันธสัญญาวิญญานได้ ไม่ว่าจะพยายามเท่าไร สิ่งทีวิญญานอย่างข้ากับเจ้ามีรวมกันก็ไม่อาจทำพันธสัญญูปกติได้ตั้งแต่แรก’

‘แล้วทำไมท่านถึงเข้าร่างของหยางเยว่ซือพร้อมข้า’

มิสเฉินถามขึ้นด้วยความสงสัย เพราะถ้าวิญญานเขาทำสัญญาไม่ได้แล้วเขาจะเข้ามาพร้อมเธอทำไมกัน

‘ข้าทำเพื่อขบขันความผิดของเจ้าออกมาครั้งหนึ่ง’ หยางจิ้นหงดตอบ

‘เจ็กเซียนฮ่องเต้ไม่โปรดให้ใครต่อรองกับพระองค์นัก หลังจากสิ้นอายุขัยที่เจ้าตกลงกับเจ็กเซียนเอาไว้ วิญญานของเจ้าจะถูกจองจำในความมืดอันไม่มีที่สิ้นสุดจนกว่าจะสิ้นอายุขัยจริงของเจ้า’

เงินมีจวนเหี้ยมตรึมฝีปากตรง เธอรู้ตั้งแต่วันนั้นแล้วว่าหลังจากสิ้นอายุขัย เจ็กเซียนจะต้องหาทางเล่นเธอเข้าสักทาง ในวันนี้เธอรู้แล้วว่าสิ่งที่เธอต้องเจอคืออะไร sorry not sorry เธอไม่เสียใจสักนิดที่เลือกไป อย่างน้อยก่อนที่เธอจะถูกจับขังในความมืด เธอจะมีโอกาสได้พบกับเจ็กเซียนฮ่องเต้อีกครั้ง ในวันนั้นเธออยากเห็นสีหน้าของเขา เทพเจ้าที่มองว่าเจ็ดปีของมนุษย์นั้นสั้นยิ่งกว่าชีวิตแมลง เจ็กเซียนจะได้รู้ว่า เจ็ดปีของเราไม่เท่ากัน เขาต้องซาบซึ้งว่าการตัดสินใจของหยางเยว่ซือกงจู่ที่เรียกมาอยู่ในร่างนี้นั้นคุ้มค่าเพียงใด

‘ขอป็นความผิด เท่ากับว่าโทษขังของข้าจะลดลงหรือว่าท่านจะต้องถูกจองจำกับข้า’ มิสเงินถามกลับด้วยไม่แน่ใจว่าพวกโลภวิญญานจะเข้าใจตรงกับเธอหรือไม่

‘เวลาถูกจองจำของเจ้าจะลดลง เหลือเท่าอายุขัยที่เหลือของเจ้าลดด้วยอายุขัยชาติต่อไปของข้าครึ่งหนึ่ง’

‘อายุขัยชาติต่อไป?’ มิสเงินได้กลิ่นความไม่ปกติดอกมาจากคำตอบนั้น ‘นั่นท่านคิดว่าคุ้มแล้วหรือ?’

‘คุ้มเสมอ เจ้าสละอายุขัยไปมากกว่านั้น’ เขาตอบกลับมาแต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่เธอถาม

‘ไหนว่าเจ็กเซียนไม่ชอบต่อรอง ข้าว่าท่านไม่ได้แลกเท่านั้น...’ มิสเงินไม่ได้ลองเชิง เธอคิดว่าหยางจิ้นหงมีบางอย่างปิดบังอยู่ไม่ใช่ด้วยความรู้สึก เธอว่าเธอรู้ทันเขา

‘เจ้าฉลาด’ หยางจิ้นหงตอบเพียงเท่านั้นแต่ไม่ได้บอกอะไรเพิ่ม

มิสเงินถอนหายใจยาวด้วยสีหน้าที่แสดงออกถึงความหงุดหงิดอย่างไม่ปิดบัง เขาแลกอายุขัยชาติต่อไปของตัวเอง อายุขัยของมนุษย์ที่ควรจะมีความสุขกับมนุษย์ สร้างความทรงจำดี ๆ กับมนุษย์ด้วยกันเพื่อคนตายแล้วอย่างเธอ ทำไมเธอถึงได้มีคู่พันธะวิญญานที่หัวรั้นและโง่งงเช่นนี้ มันไม่คุ้มสักนิด ลำพังอายุขัยครึ่งหนึ่งของเขาที่แลกไปมันก็คงไม่ได้มากมายพอที่จะทำให้โทษของเธอลดลงจากเดิมมากมายนัก แต่สิ่งที่เขาเสียไปนั้น...

ความสุขในแสงสว่างครึ่งหนึ่งที่แลกให้เธอออกจากความมืดมาเร็วขึ้นไม่กี่ปี ความหงุดหงิดของมิสเงินกับความกังวลของหยางจิ้นหงส่งผลถึงกันท่ามกลางความเจ็บในตำหนักของหยางเยว่ซือ มิสเงินมองสายวิญญานที่กำลังประสานเชื่อมเข้ากับร่างของหยางเยว่ซือที่เริ่มหนาจนเท่ากับไหมถักก่อนจะเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเจ็บ

‘ข้าไม่ต้องการให้ท่านรับโทษในสิ่งที่ข้าเลือก’ มิสเงินกล่าว

‘ข้าเลือกนั้นหมายความว่าข้าตัดสินใจแล้ว และข้าพร้อมจะรับผลของมันไม่ว่าจะเลวร้ายเพียงใด’

พูดกันตามตรง เธอไม่คิดว่าเจ็กเซียนแฟร์เพลย์ เจ็กเซียนไม่ได้บอกกติกาหรือเงื่อนไขใด ๆ เอาแต่ท่องว่าหากตายแล้วก็ต้องตายอย่าได้ขัดกฎสวรรค์ ทั้งที่สวรรค์ก็ตั้งกันเองโดยไม่ได้ถามวิญญานในโลกมนุษย์ก่อน เธอเลือกฝืนกฎสวรรค์โดยตั้งใจ ทั้งที่รู้แะใจว่าเจ็กเซียนจะโมโห พวกเจ้าหน้าที่ประจำที่ทำแต่งงาน routine ก็อย่างนี้เวลาเจออะไรที่นอกเหนือจากสิ่งที่ตนเองเคยทำนิดหน่อยก็ไม่พอใจเพราะไม่ใช่ความคุ้นชินของตัวเอง ถ้าถามว่าโมโหแล้วมาโกงกันแบบนี้มันถูกมั๊ยก็ไม่ แต่ถามว่าเธอกลัวมั๊ยก็ไม่อีกนั่นแหละ เธอเลือกทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายจะใช้อำนาจในทางมิชอบในภายหลัง

ถ้ามีโอกาสอีกร้อยครั้ง เธอก็เลือกแลกอายุขัยตัวเองกับอายุขัยเจ็ดปีในร่างหยางเยว่ซือ ต่อให้รู้ว่าการใช้ร่างกายเกินขนาดในเจ็ดปีจะทำให้วิญญานออกจากร่างชั่วคราว เธอก็ยังจะเลือกแบบเดิมต่อให้รู้ว่หลังจากหมดเวลาตามสัญญาจะถูกขัง เธอก็ยังจะเลือกแบบเดิมอยู่ดี สำหรับเงินมีจวนแล้วเวลาตายที่แน่นอนดีกว่าไม่รู้วันตาย การอยู่เต็มอายุขัยไม่ใช่สิ่งที่ดึงดูดเธอขนาดนั้นมันไม่มีอะไรประกันว่าเธอจะได้อายุมากกว่าเจ็ดปี หากว่าโตรุ่ยผ่าเธอตายเสียก่อนตั้งแต่วันที่เขานึกเข้าตำหนักมา ทุกอย่างที่เขาเตรียมการไว้ก็จบทั้งหมด การอยู่แบบมีเดดไลน์นั้นทำให้จัดการทุกอย่างได้มีประสิทธิภาพกว่า เรื่องนี้ปฏิเสธไม่ได้

‘ถ้าเจ้ารู้แต่แรกว่าเจ้าจะต้องเจอกับโทษกักขังวิญญาน เจ้าก็ยังคงเลือกแลกอย่างนั้นหรือ’ หยางจิ้นหงถามเพราะนางดูไม่ได้ตกใจกับโทษที่เขาบอกเสียเท่าไรนัก

‘ต่อให้มีโอกาสอีกพันครั้งข้าก็เลือกแบบเดิม’

มิตเงินตอบโดยที่ไม่ได้ละสายตาออกจากร่างของหยางเยว่ซือ เธอหมายความว่านั่น ความมั่นใจของวิญญาณสตรีที่อ่อนแรงจนแทบมองไม่เห็นร่างส่งไปยังบุรุษที่อยู่ด้านข้าง เขารู้ว่านางอาจจะโกรธเคืองเขา แต่เขาก็ไม่ต่างกับนาง หากมีโอกาสนี้พันครั้ง เขาก็ยังเลือกที่จะแลกอายุขัยครึ่งหนึ่งของเขากับอิสระของวิญญาณนางอยู่ดี

เสียงม่านเปิดขึ้นหน้าห้องบรรทมทำให้วิญญาณทั้งสองหันไปมองพร้อมกัน พี่เลี้ยงทั้งสองของหนวีหวงตี้เดินเข้ามาในห้องบรรทมส่วนใน แล่ละมิตเงินแกล้งกลับมาหลายวัน ไม่มีทางที่สองคนนั้นจะวางใจว่าเธอยอมนอนหลับจริง เป็นไปได้สูงที่พวกนางจะเข้ามาตรวจสอบหนวีหวงตี้ของนางระหว่างคืน ร่างของหยางเยว่ซินอนนิ่งสนิทบนแท่นบรรทม นางดูเหมือนหลับสนิทแต่ที่จริงคือนางตาย มิตเงินคนบาปเริ่มภาวนาให้ผลบุญอันน้อยนิดของตนส่งให้พี่เลี้ยงทั้งสองเชื่อว่าฝ่าบาทของพวกนางบรรทมแบบ safe and sound และไม่เปิดม่านเข้ามาในพระแท่นบรรทมที่มีศพของฝ่าบาทนอนแน่นิ่งอยู่

“หนวีหวงตี้ทรงนิ่งเกินไปหรือไม่” เจียวเหมยเอ่ยกับเจียวอิงด้วยเสียงอันเบาจากหน้าม่าน

...ฉลาดเกินไปแล้วแม่คุณ...

“นั่นสิ” เจียวอิงเองก็สังเกตเห็นเช่นกัน

พี่เลี้ยงทั้งสองไม่อาจวางใจต่อความดีร้ายของเหนือหัวได้ พวกนางเจมาแล้วทุกรูปแบบ ทั้งแกล้งหลับ เอาหมอนกับผ้ามาขดแท่นพระองค์ขณะลุกออกไปที่คอกม้า และอีกหลายสิ่ง หากไม่ได้เห็นด้วยตาตนเองว่าร่างที่นอนอยู่เป็นร่างของเหนือหัวก็ยากจะวางใจ iva กว่าความคิดมานของพระแท่นบรรทมถูกเปิดออก มิตเงินรื้อร่นและพยายามจะขยับตัวเข้าไปใกล้ร่างของหยางเยว่ซือขึ้นเผื่อบางทีการที่วิญญาณเข้าใกล้อาจทำให้ชีพจรเต้นขึ้นมาได้บ้าง แต่ผลลัพธ์กลับไม่ใกล้เคียงสักนิด ไม่ว่าจะทำอย่างไรร่างที่อยู่บนเตียงก็ยังเป็นศพของหยางเยว่ซือดั้งเดิม

‘เจ้าต้องรอให้เส้นวิญญาณประสานจนเสร็จ แล้วสายพวกนี้ถึงจะดึงเราทั้งคู่กลับเข้าร่างของน้องเล็กเท่านั้น’ หยางจิ้นหงบอกด้วยสายตากังวล

‘...ข้ามั่นใจว่าพวกนางจะไม่ปากโป้งหรือสร้างปัญหากับน้องเล็ก’

‘นั่นแน่นอนอยู่แล้ว’

มิสเฉินเชื่อใจเจียวเหมยและเจียวอิงเท่าชีวิต พวกนางแม้กระทั่งจะบอกเรื่องอาการของหนวีหวงตึกกับหมอหลวงต้าซีที่ไว้วางใจได้ที่สุดยังไม่ทำด้วยซ้ำ เรื่องที่เธอไม่หายใจวันนี้จะไม่มีทางแพร่พรายออกไปแน่ ดีที่สุดพวกนางก็คงจะแจ้งท่านเถียน แต่ตอนนี้ท่านเถียนไม่ได้ถูกรับฟัง เพราะเธอได้รับกวนให้เขาไปจัดการเรื่องการรวมโลหยางกับต้าซีซึ่งเป็นงานที่หนักเอากการ นับรวมเวลาพักผ่อนตามนิสัยของท่านเถียนแล้ว กว่าจะกลับเข้ามาก็คงจะก่อนว่าการไม่ถึงช่วยามันแน่ละ

อิงตามข้อมูลจริง ต้าซีรวมกับโลหยางยังมีประชากรไม่ถึงลู่ซุนด้วยซ้ำ ในเมืองที่ประชากรไม่มากการดึงเอาความสามารถประชากรออกมาได้สูงสุดเป็นเรื่องจำเป็น แม้ว่าจะเป็นเมืองคู่มิตรกันแต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะวางใจได้ หากวันใดที่ต้าซีพลาด จุดอ่อนใด ๆ ก็ตามที่ต้าซีเคยมีจะถูกมิตรชุดขึ้นมาเพื่อโจมตีได้ เงินมีจวนไม่เคยถูกหักหลัง ยังไม่เคยและจะไม่เคยไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหนวิธีการเป็นคนที่ไม่โดนแทงข้างหลังของเงินมีจวนคือการเป็นคนที่มิข้อต่อรองมากที่สุดในโต๊ะ

มิสเฉินไม่ได้ต้องการลบความเป็นชาวโลหยาง แต่เพราะบางคนในโลหยางเหมาะที่จะใช้ชีวิตอยู่ในที่ราบมากกว่าและชาวต้าซีบางคนก็เหมาะกับหุบเขาในโลหยางมากกว่าเช่นกัน เพื่อความเข้มแข็งของทั้งสองเมืองแล้วเธอต้องการให้สองแผ่นดินติดต่อกันเยื้องบ้านพี่เมืองน้องเป็นกลุ่มชนเดียวกันให้แนบชิดมากที่สุด มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนในกรณีที่ทั้งสองเมืองมีพื้นฐานความเชื่อที่ต่างกัน แต่ก็ได้ยากเกินกำลัง เธอมีทั้งเอวี่ผิงเกียและธิดาทั้งสามอยู่ในมือ การชักจูงให้คนเชื่อตามกันไม่ใช่เรื่องหนักหนา เธอมีแผนแล้ว สิ่งที่

เธอให้เทียนเจิ้งซื้อไปตรวจสอบคือรายละเอียดที่เหลือ มันเป็นงาน จุกจิกมากพอที่ราชเลขาอาจจะมองผ่านเรื่องเหนือหัวหยุดหายใจไป ได้ ...ละมั้ง?

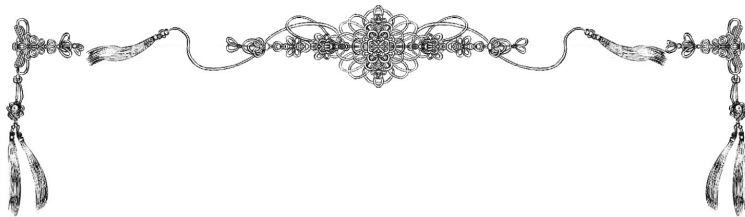
‘พวกนางกำลังจะแตะตัวเจ้า’

เสียงของหยางจิ้นหงดังขึ้น มิสเฉินมัมปากแน่น ในยามนี้ เธอไม่อาจทำอะไรได้นอกจากภาวนา เจียวเหมยแตะเข้าที่ข้อมือร่าง ไร้วิญญาณของหยางเยว่ซือ สายตาของพี่เลี้ยงสาวเปลี่ยนไป นาง หันกลับไปหาเจียวอิงที่อยู่ไม่ห่างก่อนจะสั่นหัว สีหน้าของสองพี่เลี้ยง ทำให้มิสเฉินไม่สบายใจนัก เธอกลั้นหายใจแม้ว่าวิญญาณจะไม่ได้ หายใจอยู่ก็ตาม

“ฝ่าบาทมีอาการเหมือนช่วงก่อนขึ้นบัลลังก์” เจียวเหมยกระ ชิบเสียงแผ่ว

คราวนี้เป็นมิสเฉินที่ตกใจแทน ‘เป็นเหมือนช่วงก่อนขึ้น บัลลังก์’ นั้นหมายความว่าอย่างไร เธอเคยเป็นมาก่อนหรือ ร่างของ หยางเยว่ซือเคยเป็นมาก่อนหรือ? ยังไม่ทันที่จะได้คิดหาคำตอบ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นนอกหน้าต่างห้องบรรทม เสียงของฝีเท้าบางคนดัง ขึ้นอย่างแผ่วเบาด้านนอกของห้องบรรทม เงามืดทาบลงมายัง พระแท่นบรรทม มิสเฉินหันไปหาดันทาง ร่างไม่คุ้นตาปิดหน้าตา มิตริตปรากฏที่หน้าต่างห้องบรรทมของหนวีหวงตี้ หนึ่งในนั้นนั่ง กระจับปี่ขึ้นเหนือศีรษะก่อนจะพุ่งเข้ามาทางพระแท่นบรรทม มิสเฉินพุ่ง ตัวเข้าบังนางกำนัลทั้งสองทันที!

ตอนที่ ๓๑๐

พิโรธ

ร่างวิญญานของเงินมีจวนพุ่งบังนางกำนัลทั้งสองด้วย
 สัญชาติญาณทันที หากใครได้เห็นภาพนี้เข้าคงบอกเป็นเสียง
 เดียวกันว่าเป็นการกระทำที่โง่ที่สุด เพราะกระปี่พุ่งผ่านร่างวิญญาน
 เงินมีจวนปักลงกับแท่นพระบรรทมเหมือนผ่านอากาศเท่านั้น เจียว
 เหม่กับเจียวอิงแม้จะเป็นนางกำนัลผู้ไม่เคยแตะต้องของมีคมแต่นาง
 สองคนก็เป็นสตรีด้าซี เจียวเหม่เปี่ยงกายหลบวิธีการโจมตีโดยใช้
 ร่างของตัวเองบังสตรีอีกสองคนไว้ด้านหลัง ในขณะที่เจียวอิงอุ้มร่าง
 ของหนี่หวงตี้ขยับเข้าประชิดมุมเสาด้านในสุดของพระแท่นบรรทม
 นางใช้กายของตนบังร่างไร้สติของหนี่หวงตี้เอาไว้ในอ้อมแขนตนเอง

แม้จะอยู่ในความมืดแต่ก็เห็นสายตาของทั้งสองได้ชัด แว
 ตาข่มขู่ผู้บุกรุกดูร้ายไม่ต่างกับแม่เสือที่ปกป้องลูกเสือ เงินมีจวนที่ถูก
 กระปี่แทงทะลุร่างเองก็แยกเขี้ยววับเช่นกัน หยางจิ้นหงส์สัมผัสได้ถึง
 ความร้อนวาบภายในอกราวกับมีไฟแผดเผา ‘นาง’ กำลังโกรธและ
 โกรธมากเสียด้วย มิสเงินลอยตัวขึ้นเหนือร่างหยางเยว่ซือสายตาไม่
 ละออกจากผู้บุกรุก

‘ด้าซีเมืองนักรบ’ การบุกรุกวังหลวงด้าซีไม่ใช่เรื่องที่ใครก็ตาม
 ที่สติดีอยู่จะริอ่านทำ แค่คิดก็ต้องฝ่ากำลังทหารด้าซีที่ประจำอยู่รอบ
 เมืองก็ไม่ต่างกับการเอาชีวิตรอดมาทั้งแล้ว ไม่ต้องหวังเข้าถึงวังหลวงด้า
 ซี... โดยพื้นฐานคนทั่วไปย่อมอนุมานว่าวังหลวงด้าซีเป็นสถานที่ที่

อันตรายที่สุดในตำซี้สำหรับผู้ไม่ประสงค์ดี แต่ในความจริงไม่เป็นเช่นนั้น วังหลวงตำซี้ไม่ได้มีการป้องกันเข้มแข็งอย่างที่ใครคิด กลับกัน น่าจะนับเป็นสถานที่ที่ไร้การป้องกันมากที่สุดในแผ่นดินจะถูกต้องกว่า...

ด้วยข้อถกเถียงมากมายเกี่ยวกับเรื่อง ‘ขนมธรรมเนียม ความเหมาะสม และความปลอดภัย’ ที่ถกเถียงกันยาวนานกว่าสองชั่วยามระหว่างเหนือหัว ราชเลขาเถียน กงกงทั้งหก องครักษ์ทั้งแปด กลุ่มนางกำนัลประจำพระองค์ และตัวแทนฝ่ายประชาชนอย่างไปหรงซานแล้ว ในที่สุดก็ได้ข้อสรุปใหม่เกี่ยวกับ ‘การรักษาความปลอดภัยของหนวีหวงตี้’ โดยพื้นฐานอันมีการกำหนดกฎการรักษาความปลอดภัยของบุคคลในราชสกุล อ้างอิงจากกฎราชสกุลฉินหยางและเซวี่เองก็น่าภูนี้มาใช้ตั้งแต่ได้รับการสถาปนาราชสกุล

แต่ดันเป็นกฎที่ไม่สามารถใช้กับ ‘หนวีหวงตี้’ ผู้เป็น ‘สตรี’ ได้ แม้ว่ากลุ่มองครักษ์ประจำพระองค์จะถูกฝึกมาอย่างดีเพียงใด แต่การจะให้บุรุษอยู่ใน ‘ห้องพระบรรทม’ ของ ‘เชื้อพระวงศ์ที่เป็นสตรี’ นั้นเป็นไปได้ เนื่องจากขัดกับกฎที่ว่าไม่ควรมีบุรุษอื่นนอกเหนือจากบิดาอยู่ในห้องบรรทมของเชื้อพระวงศ์เพศหญิง เพื่อไม่ให้เป็นการกระทบต่อกฎเดิม (ที่ก็มีความเหมาะสมในหลายกรณี) จึงได้ข้อสรุปว่าตำซี้จะสร้างกฎใหม่ขึ้นมาแทน

‘จนกว่าองครักษ์หญิงชุดใหม่จะผ่านการฝึกเรียบร้อย หนวีหวงตี้จะไม่มืองครักษ์ประจำตำหนักฝ่ายใน’

แม้แต่ตู้หลังอึกก็ยังต้องย้ายออกไปอยู่ตำหนักชั้นกลางเพื่อความเหมาะสม ตำหนักด้านในที่ตั้งอยู่ไกลจากส่วนหน้ามากที่สุดเป็นที่ประทับของหยางเยว่ซือหนวีหวงตี้ พร้อมทั้งนางกำนัลทั้งแปดและองครักษ์หญิงที่มีอยู่เดิมเพียงสิบสองคนคอยรักษาความปลอดภัยให้พระองค์เท่านั้น ในตอนที่ตกลงกันไม่มีใครเห็นค้านเพราะหากว่ากันด้วยฝีมือของหนวีหวงตี้แล้ว เรื่องความปลอดภัยส่วนพระองค์ไม่น่ากังวลเสียเท่าใดนัก อีกทั้งนอกวังหลวงก็ยังมียุทธลาดตระเวนอยู่เสมอจึงไม่มีสิ่งใดต้องกังวลนัก

แต่วันนี้ไม่เหมือนทุกวัน เนื่องด้วยพระพลานามัยของเหนือหัวแห่งต้าซีไม่สู้ 'ปกติ' นัก แม้ว่าพระอาการจะมีเพียงแค่นอนและไม่อยากอาหาร แต่เพียงเท่านี้ก็มากพอที่จะเกิดปัญหาต่อ 'ภาพลักษณ์ของพระองค์' ได้ ราชเลขาเถียนไม่ต้องการให้เหนือหัวถูกมองเป็นปิศาจไม่หลับไม่นอน ทรงงานหนัก หรืออะไรก็ตามที่ผิดไปจากปกติมนุษย์ แม้จะถูกพูดต้อด้วยน้ำเสียงชื่นชมแต่ก็อาจถูกแปรผลเป็นเรื่องไม่ดีได้ ราชเลขาเถียนเป็นคนรอบคอบ ก็ต้องยอมรับว่าไม่มีใครคุมความคิดของผู้รับสารได้ คนพวกนั้นจะประเมินข่าวสารจากประสบการณ์ของตนเท่านั้น หากข่าวเล็ดลอดออกไป คำว่า 'เหนือหัวชายวิญญูณให้กับโหมวกุ่ย^๘' ย่อมเกิดขึ้นแน่ ทหารองครักษ์และนางเตียนที่เคยอยู่ใกล้ตำแหน่งส่วนในถูกปรับจำนวนลดลง ประกอบกับเหนือหัวต้องการให้ทหารลาดตระเวนส่วนหนึ่งไปช่วยดูแลความสงบที่ท่าเรือใหม่ จึงทำให้ยามนี้ไม่ว่าจะภายในหรือภายนอกตำแหน่งก็มีกำลังคุ้มกันที่ค่อนข้างหละหลวมทั้งสิ้น

...คำสั่งปรับลดกำลังป้องกันเพิ่งจะออกวันนี้เป็นวันแรก...

อะไรมันจะช่างถูกที่ถูกเวลาไปเสียหมด คืนวันปรับลดเวรยาม วิญญูณยังไม่เข้าร่าง มีคนบุกเข้ามาลอบฆ่า มันเหมาะเจาะเหมาะสมอย่างกับว่ามี**คนบนฟ้า**กำหนดเอาไว้ มีสเนนเอาลิ้นตุนแถมด้วยความหงุดหงิดใจ เจียวเหมยผู้เอาตัวบังเจียวอิงกับหยางเยว่ซือโยนหมอนไม้โบราณใส่หัวผู้บุกรุกคนหนึ่งอย่างจัง เสียงของหมอนไม้หนักกระแทกเข้าที่หน้าของผู้บุกรุกคนนั้นเซไปด้านหลังก่อนจะล้มลง มีสเนนเคยคิดอยู่ว่าหมอนไม้แกะสลักนั้นสักวันคงได้ฟาดหัวใครเข้า แล้ววันนั้นก็เกิดขึ้นจริง ในขณะที่เจียวอิงใช้ผ้าห่มหนาห่อร่างของหยางเยว่ซือเอาไว้ด้วยหวังว่าผ้านั้นจะช่วยอะไรได้บ้าง โดยปกติแล้วพี่เลี้ยงทั้งสองสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว แต่พวกนางต้องปกป้องร่างของหยางเยว่ซือทำให้พวกนางกลายเป็นเป้าหนึ่งที่ถูกต้องเข้ามาบุ่มบ่าอย่างช่วยไม่ได้

^๘ โหมวกุ่ย (ภาษาจีน) 魔鬼 ปิศาจ

มิตเงินไม่ว่างย้ายตำแหน่ง จึงทำให้ตั้งแต่ขึ้นบัลลังก์จนปัจจุบันเธอก็ยังอยู่ตำแหน่งเดิมของหยางเยว่ซือกงจู่ ตำแหน่งเล็กส่วนในของกงจู่ผู้น้อยเป็นอาคารไม้หลังคาโปร่งจั่วสี่ด้านยกสูงประมาณหนึ่งฟุต ตัวอาคารทรงจัตุรัสมีหน้าต่างรายรอบตามความชอบของหยางเยว่ซือกงจู่ผู้นิยมนั่งชมนกชมไม้ในยามเช้า สาย บ่าย และค่ำ สิ่งที่น่าสนใจจากภายนอกตำแหน่งก็มีเพียงม่าน ฉากกั้นที่เป็นไม้ฉลุลวดลายปักกับกำแพงไม้ซี่สลักโปร่งรวมกันประมาณสามชั้น ไม่รวมฉากกั้นและม่านเพียงส่วนใน ถือเป็นตำแหน่งที่ค่อนข้างโปร่งหากตั้งใจเพ่งมองจากด้านนอกก็จะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในทั้งหมด แม้เสียงการปะทะจะไม่ได้ดังมาก แต่นางกำนัลที่เฝ้าอยู่ด้านนอกก็สามารถเห็นความผิดปกติได้

แปดนางกำนัลวิ่งกรูเข้ามาในห้องบรรทมทั้งที่ยังงุนงงกับสถานการณ์อยู่ ที่จริงก็เชื่อว่าตำแหน่งนี้จะไม่เคยมีคนมาเยือนยามค่ำเลย ก็มี**คน**บุกรุกเข้ามาในตำแหน่งของหนวี่หวงตี้ยามดึกอยู่บ้าง อย่างเช่นประมุขไปทรงซานหรือคนของพรรคช่างสี่ที่มาอย่างเป็นทางการ แต่คินนี่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจมองเป็นมิตรไปได้ เพราะหากเป็นมิตรก็คงไม่เอือมระบี่เตรียมฟันไปที่นางกำนัลคนสนิทของเหนือหัวเป็นแน่ เมื่อเห็นว่าผู้บุกรุกไม่ใช่ผู้ประสงค์ร้าย เสียงกรีดร้องของเหล่านางกำนัลก็ดังขึ้นทันที วังหลวงของต้าซีไม่ได้ใหญ่ไปกว่าจวนคหบดีเฉียนฉินนัก เสียงจากตำแหน่งในไม่นานก็ดังถึงเหล่าองครักษ์หญิงที่อยู่ด้านนอก แต่องครักษ์หญิงก็นับว่าอยู่ไกลกว่าผู้บุกรุกกลุ่มที่สอง เมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องด้านใน เงามของผู้บุกรุกนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นรอบตำแหน่งที่ร่างของผู้บุกรุกพุ่งเข้ามาในตำแหน่งพร้อมอาวุธครบมือ!

...ไม่ใช่มองไกล...

ความร้อนรนจากสถานการณ์ที่เกินความคาดหมายเกิดขึ้น แต่มิตเงินไม่ได้ขาดสติ สมอของมิตเงินประมวลผลอย่างรวดเร็ว เพื่อหาว่าใครกันที่ ‘กล้าทำเรื่องโง่ ๆ พรรคนี้’ ไม่มีใครได้ประโยชน์ หาก ‘หนวี่หวงตี้สิ้นพระชนม์’ เมื่อหาคนได้ประโยชน์ไม่ได้ก็ต้องหาคนโง่เข้าไว้ ไม่ใช่มองไกลเพราะลักษณะกระบี่เป็นของฮั่นไม่ใช่ดาบใหญ่หนาอย่างมองไกล แต่จะเป็นฮั่นตะวันออกด้วยกันอย่างนั้น

หรือ? ไม่มีทางเป็นไปได้ อีกสองเมืองที่เหลือจะลำบากในภาวะสงครามหากขาดต้าซี และการลอบฆ่าก็ผิดวิสัยสองเมืองนั้น บัณฑิตไม่นิยมการนองเลือด ลุ่ซุนก็ตาขาวเกินกว่าจะฆ่าใคร พรรคพวกของเธอมิแต่ดี ๆ ทั้งนั้นวามัย? ถ้าอย่างนั้นก็เหลือเพียงพวกเฉียนฉิน...

ฉินหรือจะกล้า!!

ผู้บุกรุกเคลื่อนไหวไม่ไกลเคียงจะเป็นกลุ่มลอบสังหารมืออาชีพได้ การเดินเข้ามาล้อมเป็นกั้วครึ่งละเท่า ๆ กันอย่างนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องเป็นทหาร ทหารในวังหลวงด้วย นางกำนัลทุกคนไว้มากพอจะเข้ามาล้อมป้องกันพระแท่นบรรทมจากกลุ่มผู้บุกรุกกลุ่มที่สองได้ สองคนวิ่งเข้ามาขวางระหว่างเจียวเหมยและเจียวอิงกับผู้บุกรุกที่อยู่บนแท่นบรรทมก่อนหน้านี้ ผู้บุกรุกคนหนึ่งร่วงลงไป แล้วจากหมอนไม้อันใหญ่ที่เจียวเหมยโยนไป ความซุลมุนเกิดขึ้นภายในแท่นพระบรรทมที่เล็กกว่าเตียงควีนไซส์ เหล่านางกำนัลไม่มีอาวุธ แต่กาน้ำชา โต๊ะเตี้ยข้างพระแท่นบรรทม แจกันดอกไม้ ตะเกียงไม้หอม ถ่านร้อนในตะเกียงสามารถยกมาป้องกันตัวจากผู้บุกรุกได้

ภาพสตรีไร้อาวุธทำให้ทหารวังหลวงลังเลที่จะใช้ความรุนแรง แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าพวกเขาจะไม่ทำอันตรายต่อพวกนางเสียเลย กระป๋พวกนั้นยังพยายามที่จะทำทุกอย่างให้นางกำนัลออกห่างจาก ‘เป้าหมาย’ ให้มากที่สุดอยู่ดี มิสฉินได้เห็นว่าสตรีผู้ทำหน้าที่จัดเตรียมเสื้อผ้าเครื่องประดับและน้ำชาให้เธอ มีทักษะมากเพียงใดในยามที่พวกนางใช้เพียงสิ่งของรอบตัว แต่สามารถต้านทหารที่ฝึกมาอย่างดีได้อย่างน่าทึ่ง

ทหารพวกนี้ไม่ได้ไร้ทักษะ ลองเป็นกลุ่มคนที่ได้รับคำสั่งให้บุกต้าซีก็น่าจะมีฝีมือพอสมควร อย่างน้อยก็ต้องมีฝีมือมากพอที่จะนำตัวสตรีไร้อาวุธออกจากวงล้อมได้ แต่ถึงอย่างนั้นกลับไม่ง่าย นางกำนัลของหนวีหวงดีสามารถเกาะกลุ่มกันป้องกันเหนือหัวของตนได้อย่างหนาแน่นจนกระทั่งความช่วยเหลือก้าวเข้ามาในห้องบรรทม

กลุ่มองครักษ์หญิงที่อยู่นอกตำหนักกำลังมุ่งหน้ามายังห้องบรรทม ก่อนที่สถานการณ์จะยุ่งยากขึ้น ผู้บุกรุกคนหนึ่งตัดสินใจโยน

ความลึงเลทิ้งไป กระบี่เล่มยาวโจมตีเข้าที่นางกำนัลคนหนึ่งหมายเอาเลือดจากพวกนาง แต่สตรีดำสีไม่ได้เป็นเป้านี้เอง เสียกระบี่ปะทะกับดั่งเหล็กที่นางยกขึ้นป้องกันตัวเอง การโจมตีแม้ไม่สำเร็จแต่ก็ถือเป็นการเปิดให้คนอื่นทำตาม กลุ่มนางกำนัลกริรดิร้องไป ยกของป้องกันตัวไป เป็นภาพที่วุ่นวายไม่น้อย มิสจินไม่อาจบอกได้ว่าพวกนางได้แผลหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด เพราะสถานการณ์ดูยุ่งเหยิงกว่านั้น วงล้อมของนางกำนัลชิดเข้ามาใกล้พระแท่นบรรทมมากขึ้น แต่ไม่ใกล้มากพอที่ผู้บุกรุกจะสามารถเข้าไปเอาชีวิตเหนือหัวได้

เสียงฝีเท้าขององครักษ์หน้าด่านหนักกรูเข้ามาในห้องบรรทม กลุ่มผู้บุกรุกกลุ่มหนึ่งเรียงตัวรออยู่หน้าประตูพร้อมโจมตีองครักษ์ของดำสีทันทีที่พวกนางเข้ามา กระบี่แรกฟันเข้าที่แขนขององครักษ์สาวหากแต่ผู้บุกรุกไม่ได้เร็วไปกว่าองครักษ์แดนนักรบ พวกนางกระโดดหลบและสวนกระบี่กลับโดยไม่แม้แต่จะตั้งคำถามหรือลังเลใจ

สำหรับองครักษ์ดำสีการเสียกระบี่ไม่ใช่ปัญหา คมกระบี่สตรีแดนนักรบเรียกเลือดจากผู้บุกรุกทันที พวกนางไม่ทันคิดด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เพียงแค่ฟันไปตามสัญชาตญาณเท่านั้น องครักษ์ดำสีไม่ได้ถูกสอนให้รบ พวกนางถูกฝึกให้จัดการทุกการเคลื่อนไหวที่ดูเป็นภัยต่อเหนือหัว การโจมตีกลับของของพวกนางไม่มีรูปแบบ องครักษ์กลุ่มหนึ่งแยกตัวเข้าไปช่วยเหลือเหล่านางกำนัลในวงล้อม ในขณะที่อีกกลุ่มวิ่งไล่เอาชีวิตผู้บุกรุกที่ตอนนี้มีมากจนเกือบเต็มห้องบรรทม

ผู้บุกรุกพยายามร่วมกันโจมตีองครักษ์ที่ดูจัดการยากกว่านางกำนัลก่อน องครักษ์ดำสีมีเพียงหยิบมือเมื่อเทียบกับผู้บุกรุก แม้จะมีมือดีแต่ในสายตาของผู้บุกรุกก็ยังถือว่าไม่ได้เสียเปรียบมากนัก ผู้ที่บุกรุกเข้ามาเตรียมการมาอย่างดี พวกเขาเลือกใช้ปริมาณคนเป็นข้อได้เปรียบในการบุก นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้พวกเขาถึง ‘ยกกำลังพล’ มาลอบฆ่า การโจมตีขององครักษ์ดำสีทำให้ทหารที่เดินเท้าเข้าบุกรุกเสียกระบี่จนอย่างช่วยไม่ได้ การเสียกระบี่ของทหารทำให้การ

โฉมดีเสียรูปแบบจากที่เคยก้าวไปข้างหน้าเอียงตัวพินก็เริ่มเห็นการใช้กำลังแบบพวกข้างถนนเข้ามาปะปน

ผู้บุกรุกบางคนที่ถูกปลดอาวุธไปแล้วก็ยังไม่ยอมแพ้ เขาพุ่งตัวเข้าเอาแขนล็อกร่างขององครักษ์ดำสีจากด้านหลัง ตั้งใจทำให้นางกลายเป็นเป้าหนึ่งให้คนอื่นโฉมดี แต่องครักษ์ดำสีไม่เคยเป็นเป้าหนึ่งนางก็มัวตัวลงใช้สะโพกเป็นจุดหมุนให้คนที่ตั้งใจล็อกนางรับกระบี่แทนตัวเอง วงแขนแข็งแรงที่มีแรงมากพอแค่เกี่ยวคอ แต่ไม่มีแรงพอจะรัดให้ขาดอากาศหายใจทำได้เพียงกลายเป็นเกราะมนุษย์ให้กับเป้าหมายเท่านั้น กระบี่สั้นแทงเข้าที่ท้องของผู้บุกรุกคว้านจนอีกฝ่ายสิ้นใจ นางยกร่างนั้นติดไปทำประหนึ่งว่าร่างนั้นเป็นโล่ของนาง

กลิ่นคาวเลือดและความซุลมุนนอกจากรันนั้นเริ่มกระชั้นใกล้เข้ามาทุกที เหล่านางกำนัลที่เคยล้อมอยู่ด้านนอกพระแท่นบรรทมบัดนี้ขึ้นมาบนชั้นที่สามของพระแท่นบรรทมแล้ว ผู้บุกรุกสองนายที่เคยอยู่บนพระแท่นบรรทมถูกนางทั้งสี่คนดันออกไปจนอยู่นอกวงล้อมของนางกำนัล

เหล่านางกำนัลหันหลังคล้องแขนล้อมเจี๊ยะเหมยกับเจี๊ยะอิงที่กอดร่างของหนวีหวนดีเอาไว้ ใช้ตัวเองต่างเกราะให้กับคนด้านใน สายตาของพวกนางแข็งกร้าว ร่างกายเต็มไปด้วยรอยกระบี่ที่เฉือนเข้ามา เลือดเริ่มซึมตามชุดสวย บางคนบาดเจ็บถึงขั้นที่เรียกได้ว่าสาหัส แต่ถึงอย่างนั้นพวกนางก็ยังพยายามที่จะหยุดตัวตรงเพื่อปกป้องเหนือหัวอย่างเต็มกำลัง น้ำตาไหลลงมาอาบใบหน้าด้วยความเจ็บปวดแต่สายตาไร้ความกลัว มิสเงินกำมือแน่นด้วยความโกรธและร้อนใจ อะไรจะเจ็บใจไปกว่าการได้เห็นทุกอย่างแต่ทำอะไรไม่ได้อีก ทหารองครักษ์เข้ามาดิงร่างผู้บุกรุกที่ล้อมพระแท่นบรรทมออกไปสังหารบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นพวกที่บุกเข้ามาก็ดูเหมือนจะไม่จะไม่หมดไปง่าย ๆ พวกซี้ซลาดพากันมามากพอเพื่อดูเพื่อเอาชีวิตเด็กผู้หญิงคนเดียว

ทักษะการต่อสู้ขององครักษ์ดำสีถูกชุดขึ้นมาใช้ทุกกระบวนร่างกายทุกส่วนถูกนับเป็นอาวุธ จริงอยู่ที่การต่อสู้ตัวต่อตัวสตรีแดนนักรบยังเป็นต่อผู้บุกรุกอยู่มาก แต่พวกนั้นไม่ได้บุกมาเพื่อสู้ตัวต่อตัว

ตั้งแต่แรก องครักษ์ดำซิมิเพียงหยิบมือเมื่อเทียบกับปริมาณของผู้บุกรุก พวกนางต้องรับมือคู่ต่อสู้อย่างน้อยสองคนต่อการปะทะหนึ่งครั้ง ความเหนื่อยล้าและบาดแผลเริ่มทำให้พวกนางซ้าลง และคู่ต่อสู้ก็ดูเหมือนจะไม่ลดลง ซ้าร้ายยังมากขึ้น...

ผู้บุกรุกกลุ่มที่สามกระโดดเข้ามาจากหน้าต่างทำให้สถานการณ์เลวร้ายกว่าเดิม เสียงตะโกนและเสียงปะทะด้านนอกดำเนินดังลอดเข้ามา ทำให้คนด้านในรู้ได้ว่าด้านนอกเองก็เริ่มมีการปะทะแล้วเช่นกัน วิญญาณของเงินมีจวนกังวลหนักกว่าเก่า หากมีการบุกรุกด้านนอกด้วยก็เป็นไปได้ว่าอาจไม่ใช่เพียงการลอบสังหารธรรมดา เธอต้องการรู้ว่าด้านนอกเกิดอะไรขึ้นอย่างน้อยเพียงไหนเพื่อประเมินสถานการณ์ แต่ไม่อาจทำได้เพราะในยามนี้เส้นใยเชื่อมวิญญาณของเธอกับร่างของหยางเยว่ซื่อหนาแน่นขึ้นจนวิญญาณไม่อาจห่างร่างได้ หยางจิ้นหงแม้จะร้อนใจไม่แพ้กันแต่ก็ยังเพียรบอกให้สตรีข้างกายอดทน ใจของเงินมีจวนร้อนยิ่งกว่าไฟ เธอกังวลว่าทุกอย่างจะซ้าเกินไป ไม่ว่าหยางจิ้นหงจะพยายามใจเย็นแค่ไหนก็ไม่สามารถสงบความร้อนใจของอีกฝ่ายได้

ไม่ได้มีเพียงวิญญาณของเงินมีจวนเท่านั้น เหล่าผู้บุกรุกเองก็ร้อนใจไม่แพ้กัน ยิ่งได้ยินเสียงการปะทะด้านนอกยิ่งทำให้ผู้บุกรุกเร่งล้อมวงของนางกำนัลให้แคบลง หากกำลังทหารจากด้านนอกเข้ามาถึงห้องบรรทมโอกาสสังหารหน่วหวงตี้ก็จะยิ่งริบหรี่ลง แม้จะไม่รอดกลับออกไปแต่อย่างน้อยก็ยังอยากทำภารกิจให้สำเร็จ หนึ่งในนั้นกระซอกแซกของนางกำนัลออกจากวงล้อม นางกำนัลที่บาดเจ็บและเหนื่อยล้าปลิวตามแรงกระซอก ผู้บุกรุกแทงกระบี่สั้นเข้าที่ท้องของนางอย่างแรง ทั้งที่ขาทั้งสองของนางยังไม่อาจตั้งตัวได้ เลือดของนางกำนัลคนนั้นกระฉูดออกจนซุดสีอ่อนชุ่มไปด้วยเลือด เรียกเสียงกรีดร้องจากคนที่เหลือได้ มิสจินดาเบิกโพล่งด้วยความโกรธยิ่งกว่าเดิม

เมื่อเห็นว่าคนแรกทำสำเร็จ อีกหลายคนก็ล้อมเข้ามาก็ลงมือตามทันที ร่างของนางกำนัลที่ล้อมเจียวเหม่ยและเจียวอิงเอาไว้

กระเด็นออกตามแรงกระชากของผู้บุกรุก ผู้บุกรุกไม่ต้องการยึดเชื้ออีกต่อไป

กลุ่มมองครักษ์พยายามโจมตีผู้บุกรุกจากข้างหลังแต่ไม่ได้ผล กลุ่มผู้บุกรุกมีมากเกินกว่าที่พวกนางจะป้องกันไม่ให้เข้าถึงนางกำนัลได้ ไม่ว่าจะฆ่ามากเท่าไรก็ยังมีคนใหม่เข้ามาเรื่อย ๆ ร่างของหยางจิ้นหิงและมิตเชินขยับเข้าซ้อนร่างของหยางเยว่ซือทุกขณะแต่มันก็ยังไม่เร็วดังใจ! นางกำนัลที่ยืนป้องกันพี่เลี้ยงอยู่ถูกกระชากออกไปกว่าครึ่ง มือสกรปรกของผู้บุกรุกคนหนึ่งกระชากร่างของนางกำนัลออกไปก่อนจะจับเหวี่ยงกระแทกกับเสาของพระแท่นบรรทมอย่างแรงจนได้ยินเสียงเปราะของเสาไม้ ร่างบอบบางของสตรีร่วงลงมาเกือบถึงพื้นแต่เขายังไม่ปล่อยมือ เขาเตรียมจะยกร่างนางกระแทกซ้ำ

มิตเชินกรีดร้องออกมาดังลั่นด้วยความโกรธ เสียงของวิญญานไม่อาจมีใครได้ยินแต่ถึงอย่างนั้นความรู้สึกขลุ่ยกลับรู้สึกได้โดยทั่วกัน ทหารคนนั้นชะงักมือด้วยรู้สึกเสียสละหลังอย่างอธิบายไม่ถูก เขาละมือจากนางกำนัลคนนั้น ขณะที่อีกคนกระชากนางกำนัลคนใหม่ออกมา ผู้บุกรุกโยนร่างของสตรีตัวบางออกจากพระแท่นบรรทมจนนางกระเด็นไปชนกับแจดอกไม้ใหญ่ขนาดกว่าสองเมตรที่มุมห้อง เสียงแจกันดอกไม้แตกดังลั่นห้องบรรทม ร่างของนางกำนัลคนนั้นหมดสติทันที

ความโหดร้ายยังไม่จบลงง่าย ๆ อีกนางถูกโยนออกไปอีกทางหมายให้ร่างนั้นกระแทกตู้บันทึก แต่องครักษ์คนหนึ่งเข้ามาช่วยนางไว้ทัน ร่างของสตรีที่ถูกโยนออกมาถูกรับโดยองครักษ์ของต้าซีไม่ให้ร่างนางกระแทกกับตู้บันทึก องครักษ์สาววางนางกำนัลลงในที่ปลอดภัยก่อนจะพุ่งตัวไปหมายเอาตัวบังคนบนพระแท่นบรรทม แต่กระบีจากผู้บุกรุกอีกคนสวนเข้าที่ท้องของนางเสียก่อน ร่างขององครักษ์หญิงสะดุ้งตัวงอตามแรงกระแทก แต่นางเลือกกระชากกระบีที่คาท้องเล่มนั้นออกมาจากมือของผู้บุกรุกก่อนจะฟันร่างที่หมายชีวิตนางเสียให้พ้นทาง องครักษ์สาววิ่งขึ้นไปยังพระแท่นบรรทมทั้งที่ยังมีกระบีของศัตรูคาท้องอยู่เพื่อป้องกันหนวีหวงตี้และพี่เลี้ยงทั้งสอง

เสียงการปะทะด้านนอกดังขึ้นทุกขณะ หากทหารดำซี้ด้านนอกเข้าในห้องบรรทมได้ก็จะมีโอกาสได้สังหารหนวีหรงต์อีกต่อไป ตอนนี้เหลือเพียงเจียวเหมยและเจียวอิงที่กอดร่างของหนือหัวเอาไว้ มือของผู้บุกรุกพยายามกระชากพวกนางออกแต่ถึงอย่างนั้นความดีร้ายของสองนางกำนัลไม่ได้ธรรมดา พวกนางกอดหนือหัวของตนเอาไว้แน่นด้วยความแน่วแน่ว่าหากจะตายก็ยินดีจะตายไปทั้งอย่างนี้ ผู้บุกรุกคนหนึ่งสุดจะทนกับความดีด้านของนางกำนัลทั้งสอง เขาจ้วงกระบี่ขึ้นเต็มวงแขน เจียวเหมยเห็นท่าไม่ดีรีบลุกขึ้นเพื่อขวางเอาไว้ แต่ร่างของเจียวเหมยถูกชายอีกคนเตะเข้าเต็มชายโครงจนกระเด็นพ้นวิถึกระบี่ ผู้บุกรุกตั้งใจลงกระบี่เดียวจากร่างเจียวอิงไปถึงร่างของสตรีที่นางกอดป้องกันเอาไว้

“ถ้าอย่างนั้นก็ตายไปพร้อมกันเลยแล้วกัน”

ฉับ!!!!

เสียงการฟันดังขึ้นเต็มสองหู กลิ่นคาวเลือดเข้าปะทะเต็มจมูก ความเจ็บที่มือไม่เท่าไรเมื่อเทียบกับความโมโห สตรีที่เพิ่งคืนสติจ้องไปยังเจ้าของกระบี่ราวกับจะฆ่าเขาด้วยสายตา พระหัตถ์ของหนวีหรงต์รับกระบี่นั้นเอาไว้ กระบี่ฟันเข้าที่ไหล่ของเจียวอิงทะลุลงมาหมายตดเข้าที่ป่าของเธอนั่นอยู่ในอกของพี่เลี้ยง ผลของเจียวอิงลึกมากพอจะเห็นกระดูก เลือดของพี่เลี้ยงสวกระฉูดเข้าตาของหนวีหรงต์ แขนเล็กของเจียวอิงหมดแรงที่จะเอื้อมคว้าร่างหนือหัวของนางเอาไว้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังพยายามอย่างยิ่งที่จะเบี่ยงตัวกันไม่ให้หนือหัวเจอกับภัยอันตราย เจียวเหมยที่ถูกเตะออกไปก่อนก็พยายามตะเกียกตะกายกลับมาปกป้องหนือหัวของตน

ร่างโปร่งของหยางเยว่ซื่อเบี่ยงกายออกจากวงแขนของเจียวอิงที่บาดเจ็บ พวกนางสิ้นศรัทธาเป็นเชิงห้ามมิให้พระองค์ออกไปปะทะ แต่เงินมีจวนที่จางรอดตั้งแต่วิญญูณยังไม่เข้าร่างไม่ขอรับคำแนะนำนั้น มือเล็กข้างที่ไม่ได้จับกระบี่เอาไว้ดันเจียวอิงออกไปทางเจียวเหมย เจียวเหมยจำต้องยื่นแขนรับสหายผู้บาดเจ็บของตนด้วยสัญชาตญาณ

เงินมีจวนกำปลายกระบี่เอาไว้แน่นจนชายผู้นั้นไม่อาจขยับกระบี่ได้ ผู้บุกรุกพยายามอย่างยิ่งที่จะกดปลายกระบี่ลงให้มากที่สุด แต่แรงของบุรุษชาติทหารไม่สามารถสู้แรงของสตรีที่กำลังโกรธได้ มือน้อยชุ่มโชกไปด้วยโลหิตจับคมกระบี่นั้นไว้ราวกับไม่รู้ถึงความเจ็บปวดที่เกิดขึ้น เมื่อพินต่อไปได้ผู้บุกรุกก็คิดจะดึงปลายกระบี่กลับ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่สำเร็จ ข้อมือน้อยบิดจากขึ้นพระพักตร์ที่เปโระไปด้วยโลหิตฉาวยาวน่าหวาดหวั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเนตรที่จ้องไปยังชายที่กล้าฟันพี่เลี้ยงของนาง

แกร็ก!

กระบี่ตีจากเหล็กเนื้อกลางละเอียดกลางหยาบจนคมถูกหักด้วยความโกรธ สายพระเนตรของหนวีหวนดีไม่ได้ละออกจากผู้ถือกระบี่ที่พระองค์เพิ่งจะหักคมลงด้วยพระหัตถ์แม่แต่น้อย ผู้บุกรุกล้มผัสได้ถึงความอันตรายของพระองค์ได้โดยง่าย เสียงบางคนขยับเบี่ยงหลัง ส่วนคมของกระบี่ที่หักมาได้ยาวไม่ถึงครึ่งศอกพระองค์ตัวดลปลายคมแทงผู้ฉวยโอกาสที่พระองค์หันหลังยกกระบี่จะทำร้ายพี่เลี้ยงของพระองค์ คมกระบี่สั้นเจาะเข้าที่ขมับของผู้บุกรุกแทงลึกเข้าไปในกะโหลกตายคาที่ในชั่วพริบตา

การเคลื่อนไหวของหนวีหวนดีที่กำลังกริ้วเต็มไปด้วยช่องโหว่ ชายกระบี่หักฉวยโอกาสที่พระองค์เปิดช่องเข้าโจมตีพระองค์ เจียวอิงร้องเตือนเหนือหัวเสียงดังเมื่อเห็นชายคนนั้นง้างกระบี่ที่หักขึ้นหมายจะแทงพระองค์ มิสเงินไม่ได้หันกลับไปทักแต่ยืนขาไปด้านหลัง เท้าน้อยเตะเข้าที่ข้อมือของชายผู้นั้นแม่นยำ กระบี่ปลายบินกระเด็นออกจากมือของชายที่กำลังหวาดหวั่น มิสเงินคว้ากระบี่หักเล่มนั้นเอาไว้ มิสเงินมองเจียวเหมยและเจียวอิงที่กำลังหวาดกลัว

“หลบไปก่อน” มิสเงินกระซิบบอกกับพี่เลี้ยงทั้งสองเสียงแผ่ว

สายตาของมิสเงินไม่ได้ย้ายไปจากแผลของเจียวอิง นางกำนัลทั้งสองเห็นแหวดดาเจ็บปวดของเหนือหัวอย่างชัดเจนและมั่นใจได้ว่าไม่ใช่ความเจ็บจากแผลที่พระหัตถ์ เสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งดังขึ้นด้านหน้าห้องบรรทม ทหารดำซีเข้ามาในตำหนักแล้ว ผู้บุกรุกอีกคนรีบร้อนยกกระบี่ขึ้นหมายฟัน ‘เป้าหมาย’ แต่เงินมีจวนยก

กระบี่ปั่นขึ้นป้องกันเอาไว้ได้ทันทั้งที่ยังหันหลัง มิสเงินหมุนตัวกลับไป สายพระเนตรของหยางเยว่ซือในยามนี้เป็นสายตาที่ไม่เคยมีใครได้เห็นมาก่อน มันน่ากลัวเสียยิ่งกว่าพวกทหารดำซึหรือทหารมองโกลที่พวกเขาเคยต่อสู้ด้วย

แขนเล็กถือกระบี่หักรับการโจมตีจากบุรุษที่ตัวใหญ่กว่าเกือบเท่า มือเล็กควงตัวดกระบี่หักขึ้นทำให้อีกฝ่ายเสียจังหวะละกระบี่ออกไป แต่ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะได้ตั้งตัว กระบี่หักไร้ปลายก็แทงกระแทกจากปลายคางทะลุกะโหลกของชายผู้นั้นดับคาที่ เลือดของชายลอบกัดหลังลงมาเปโระร่างของเหนือหัว พระองค์ไม่ได้สนพระทัยกับมันนัก พระหัตถ์น้อยยึดเอากระบี่ของชายที่เพิ่งสิ้นใจไปก่อนจะใช้มันแทงชายอีกคนที่เข้ามาขวาง มือของเงินมีฉนวนบิดหมุนกระบี่เปิดปากแผลที่ท้องน้อยหวังให้ม้ามของชายคนนั้นได้รับความเสียหายตกเลือดภายในไม่มีโอกาสกลับมาดูโลกนี้อีก เสียงร้องของชายคนนั้นดังลั่นด้วยความเจ็บปวด สีหน้าของสตรีร่างเล็กนิ่งสนิทเมื่อหมุนมือจนพอใจแล้วก็ใช้เท้ายันร่างของชายคนนั้นพันออกไปจากกระบี่ในมือ ร่างนั้นล้มตึงลงกุมท้องตัวเองเอาไว้ไม่ได้ขาดใจตายในทันที แต่ก็เหลือเวลาชีวิตอีกไม่มากพอจะได้เห็นคำคินนี้จบลง

เท้าเล็กของหยางเยว่ซือก้าวไปหาผู้บุกรุกที่โยนนางกำนัลไปทางตู้หนังสือ ชายโหดเหี้ยมทั้งอาวุธในมือเพราะรู้ว่าไร้ประโยชน์กับสตรีผู้นี้ ถือเอาไว้ก็เกะกะ เขายื่นแขนสองข้างออกมาหมายบีบคอสตรีตรงหน้า เหนือหัวตัวดกระบี่ในมือครั้งเดียวแขนทั้งสองของชายผู้นั้นขาดออกจากร่างร่วงตกลงไปกับพื้น เสียงหวีดร้องดังลั่นไม่ต่างกับเสียงการต่อสู้ด้านนอก เสียงโหยหวนอย่างเจ็บปวดของชายที่เสียแขนดังซางเสนาหู่ มิสเงินตะเข้ที่ยอดอกของชายผู้นั้นเต็มแรงจนร่างนั้นกระเด็นออกไป

มิสเงินตัวดตะเข้ก็ข้างไปยังชายที่โยนนางกำนัลชนแจกันก่อนหน้านั้นเข้าที่กำนคอ จนร่างของชายคนนั้นร่วงลงไป เขายังไม่หมดสติเพียงแค่อำลึงเท่านั้น มิสเงินจงใจไม่ฆ่าในการโจมตีแรก ทั้งที่หากตะเข้ที่กักหุที่ไม่ได้ป้องกันชายคนนี้ก็จะต้องตายอย่างง่ายดาย เธอไม่ต้องการให้ชายคนนี้เป็นสายนึก เท้าเล็กของมิสเงินเหยียบลงที่

หัวของชายที่ล้มลงไปจนแนบลงกับพื้นข้างแท่นบรรทม หยางเยว่ซือเป็นคนตัวเล็กแต่แรงเยอะด้วยฝึกร่างกายทุกวัน เท้าเล็กกระแทกลงเต็มแรงที่หัวของชายผู้โชคร้ายที่พยายามจะยกขึ้น หัวของเขากระแทกเข้ากับพื้นพระแท่นบรรทมเสียงดังลั่นเป็นครั้งที่สอง เลือดทะลักออกจากทั้งปากและจมูกของเขา สติของชายผู้โชคร้ายใกล้จะหมดลงจากความเจ็บ มีสเนียกเท้าขึ้นอีกครั้งก่อนจะกระแทกลงเต็มแรงในทิศทางที่เบี่ยงไปจากสองครั้งแรก จงใจกระแทกใกล้ใบหน้าให้ลั่นเท้าลงเต็มแรงที่สุดเปราะที่สุดของกะโหลก แรงกระแทกจากลั่นเท้าแรงจนทำให้กะโหลกของชายคนนั้นยุบลง ใบหน้าของผู้บุกรุกยุบลงไปตามแรงกระแทกอย่างน่าสยดสยอง ลูกตาทั้งสองกระเด็นออกมา เลือดออกทั้งจมูกตาและปากลิ้นใจคา พระบาทของหนวี่หวงดีแซ่หยาง พระองค์ยกพระบาทออกอย่างเชื่องช้าราวกับว่ากำลังชื่นชมสิ่งที่ทรงทำลงไป

สายตาพระเนตรของหนวี่หวงดีกวาดไปยังผู้ที่ริเริ่มพาดนางกำนัลของพระองค์เข้ากับเสาพระแท่นบรรทม ชายผู้นั้นช้ำปลายกระบี่มาที่หนวี่หวงดี การฆ่าสุดโหดของนางมารตรงหน้าไม่ทำให้เขาหวั่นใจ วันนี้หากนางไม่ได้ก็คงไม่มีชีวิตรอดกลับไปอยู่แล้ว ชายผู้เตรียมตัวกับความตายมาแล้วพร้อมแล้ว กระบี่ในพระหัตถ์ของหนวี่หวงดีที่พระองค์ยึดจากชายที่เพิ่งจะตายไปเอาไว้ ไม่ได้ใช้เพื่อสังหารชายตรงหน้า เมื่อพระองค์เห็นที่หางตาว่ามีคนหมายจะทำร้ายเจียวเหมยอยู่ กระบี่ในมือถูกปากกลับหลังไปยังชายผู้นั้นทันที แม่นราวกับมีตาหลัง กระบี่เล่มนั้นปักเข้ากลางลำตัวของชายลอบกัดขาดใจตายคาที่ ร่างของชายคนนั้นร่วงลงทับเจียวเหมยที่เอาแขนข้างที่ว่างอยู่ ผลักออกไป

เจียนมีเจวนกลับไปมือเปล่าอีกครั้งแต่นั้นไม่ใช่ปัญหา ชายตรงหน้าพาดอาวุธลงมา เธอเพียงแค່เหวี่ยงตัวหลบเท่านั้น มีสเนียก้มลงความซายผ้ามานของเตียงขึ้นมา อาศัยจังหวะลุดตัวดชายผ้าเข้าพันคอชายตรงหน้า ม่านสีสวาทบเข้าที่คอของชายผู้นั้น หากกระตุกปลายเสียวก็จะขาดใจตายได้แต่่างยเกินไป ร่างโปร่งเหวี่ยงซายม่านอีกฝั่งพาดไปยังคานเตียงให้เป็นรอกก่อนจะใช้น้ำหนักของตนโหนซาย

ผ่านนั้นเพื่อตั้งร่างของบุรุษให้ลอยขึ้นไปข้างบน เขากำลังจะขาด อากาศหายใจตาย ขาทั้งสองของชายคนนั้นดันไปมาดูثرมาน มิสเงินเป็นคนมีน้ำใจ แขนเรียวยาวตลบปลายม่านอีกครั้งก่อนจะกระตุกอย่างแรง เสียงกระตุกคอของชายผู้โชคร้ายหักดังลั่น เขาลิ้นใจตาย คาคานเตียง มิสเงินจงใจปล่อยปลายม่านให้ร่างของชายคนนั้นร่วงลงมากระแทกพื้นอีกครั้ง เสียงของร่างที่กระแทกลงพื้นดังเสียงยิ่งกว่าตอนที่เขาคว่าร่างนางกำนัลพาดเข้าที่เสาเตียงหลายเท่า

ปัง!!!

เสียงประตูกันหน้าต่างหนักพังลง องค์กรักษ์หลี่ฟ่งเข้ามาพร้อมกับองค์กรักษ์เหยาและทหารส่วนหนึ่ง จากสภาพของพวกเขาก็พอเดาได้ว่าสถานการณ์ข้างนอกไม่ได้เบาไปกว่าข้างในนัก ผู้บุกรุกตอนนี้มีจำนวนเกือบครึ่งห้องบรรทม สายตาขององค์กรักษ์ที่เพิ่งเข้ามานั้นฉายแววกังวลทันที หากแต่สายพระเนตรของเหนือหัวแห่งตำบับนั้นฉายเพียงแววอำมหิตเท่านั้น พระองค์ก้าวลงจากแท่นบรรทมจับหัวผู้บุกรุกคนหนึ่งด้วยพระหัตถ์ข้างเดียว ก่อนจะพาดมันกระแทกกับเสา พระแท่นบรรทมจนเสานั้นหักลง ผู้บุกรุกสิ้นสติร่วงลงกับพื้น ร่างเล็กฟุ้งไปยังผู้บุกรุกอีกคนที่อยู่ไม่ห่าง พระหัตถ์ทั้งสองจับที่หัวของเหยื่อ ก่อนจะออกแรงบิดครึ่งเดียวเพื่อส่งเขาไปยังโลกหน้า

มิสเงินคว่ำกาน้ำชาที่นางกำนัลทำหล่นเอาไว้พาดเข้าที่หัวของอีกคนเต็มแรง ก่อนจะคว่ำจอกชากระแทกเข้าที่หัวของอีกคน ใช้คมจากถ้วยชาที่แตกกระแทกเข้าที่ตาคนต่อไป เสียงร้องโหยหวนกับเสียงคำรามด้วยความโมโหของศัตรูดังลั่น ตู้หลังอี้ที่เพิ่งตามเข้ามาวิ่งฝ่ากลุ่มผู้บุกรุกไปยังเหนือหัวของตน เด็กชายตัวดกระปี้ใส่ผู้บุกรุกที่ขวางทางอยู่อย่างรวดเร็ว ตู้หลังอี้ไม่ได้คิดสังหารใคร เด็กน้อยเพียงแค่ต้องการเส้นทางไปหาเหนือหัวไวที่สุดเท่านั้น ตู้หลังอี้ใช้เวลาเพียงสอง息ใจก่อนที่จะเขาจะไปยืนอยู่ข้างเหนือหัวที่เต็มไปด้วยโลหิตที่ตู้หลังอี้ค่อนข้างมั่นใจว่าไม่ใช่โลหิตของพระองค์

สายพระเนตรของหนวี่หวงตื่นน่ากลัวกว่าที่เขาเคยเห็นมาทั้งชีวิต มันน่ากลัวจนตู้หลังอี้หุดห้ายใจไป息ใจใหญ่ สตรีในชุดบรรทมที่โซกไปด้วยโลหิตทำให้เขารู้ว่าสถานการณ์ในนี้เลวร้ายเพียง

โต การลอบกัดของพวกเจียนฉิน วันนี้เป็นวันแรกที่ด้าซีลดจำนวนเวรยาม แม้จะทำให้เกิดช่องโหว่สำหรับความปลอดภัยในวังหลวง แต่ทำให้สามารถควบคุมความวุ่นวายที่ท่าเรือใหม่ได้ดี เห็นหัวตรัสเองว่าพวกพ่อค้าเหมือนสัตว์ร้ายวางใจไม่ได้ โดยเฉพาะพวกนายเรือเหมือนงูพิษ หากไม่กระจายกำลังออกไปตรึงนั้นแล้วอาจเกิดปัญหาได้ พวกกองโจรเองก็มีหน้าที่ท่าเรือเช่นกัน การป้องกันวังหลวงไม่ได้สำคัญมากนักในสายพระเนตรของพระองค์...

‘เมื่อใดที่เจ้าลดเกราะลง คนจะโจมตีทันที’

ครูสอนการต่อสู้ของเขาพร่ำสอนอยู่ทุกวันและมันก็เป็นจริงในวันที่ยังหลวงลดเกราะป้องกันลง กองกำลังไม่ทราบกลุ่มก็บุกเข้าโจมตีทันที พวกนั้นมาเกินกว่าสามร้อยนาย เท่าที่เขาได้ยินพวกทหารคุยกัน พวกมันมาทาง ‘สะพาน’ เจียนฉินสร้างกำแพงไว้เพื่อป้องกันดินแดนของตนเองจากการรุกรานของด้าซี แต่กำแพงสูงนั้นมีโครงสร้างลับที่เมื่อตัดเชือกบางเส้นแล้วจากกำแพงจะกลายเป็นสะพานพาดข้ามมายังป่าท้ายวังหลวงด้าซี

พวกเจียนฉินบุกมาจากทางสะพานนั้น พลธนูที่เฝ้าประจำรั้ววังหลวงยิงผู้บุกรุกตายไปสี่ส่วนได้ แม้ว่าเกาทัณฑ์จะไม่พอก็ตาม แต่สี่ส่วนที่ตายไปนั้นเหมือนเป็นนกต่อให้อีกกลุ่มลอบเข้าวังหลวงได้มากกว่า ที่แน่ ๆ คือมีกลุ่มหนึ่งแสวงทำเป็นบุกคุกท้ายวังเพื่อล่อทหารประจำออกไปจัดการตรึงนั้น ทหารที่มีอยู่ไม่มากต่างพุ่งไปยังคุกท้ายวังทันทีไม่มีใครนึกถึงพระตำหนักส่วนในด้วยมั่นใจว่าในนี้มีทั้งองครักษ์และเหนือหัว แต่เท่าที่เห็นคือพวกมันไม่ได้แบ่งกำลังมาเพียงสิบคนเพื่อจัดการกับเหนือหัวอย่างที่คาดไว้ พวกมันเอาจุ่มที่มีฝีมือที่สุดบุกเข้ามาเกินครึ่งร้อยเพื่อสังหารพระองค์!!

มิสฉินเห็นตุ้หลังอีเข้ามาใกล้ก็ไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่าผลักให้เด็กน้อยที่มีฝีมือการต่อสู้ไปดูแลเจียวเหมยและเจียวอิง ตุ้หลังอีกวาดสายตาสารวจให้แน่ใจเป็นครั้งสุดท้ายว่าพระองค์ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนอะไรก่อนจะวิ่งไปหาสองคนนั้นทันที ตุ้หลังอีไม่มีความจำเป็นต้องกังวลกับสตรีที่ชนะเขามาตลอดการฝึก การที่เขาอยู่กับสองพี่เลี้ยงอาจช่วยได้มากกว่า อย่างน้อยเหนือหัวก็ไม่ต้องกังวล

พระทัยว่าสองคนนี้จะปลอดภัยหรือไม่ ตู๋หลังอึกกระปี่ของตนเข้าที่ชายคนหนึ่งที่กำลังจะทำร้ายพี่เลี้ยงของเหนือหัวก่อนจะปลักร้างนั้นให้พ้นทาง

...พี่เจียวอิงเจิบ ไม่แปลกที่เหนือหัวจะกริ้ว...

ตู๋หลังอึกเจียวเหมยที่พยายามห้ามเลือดให้เจียวอิงก่อนจะหันกลับไปอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงของแตก เหนือหัวเพิ่งจะพุ่มผู้บุกรุกไปกระแทกแจกันใบโตอีกมุมหนึ่งของห้อง ภาพของสตรีที่ไม่มีอาวุธเนื้อตัวอาบไปด้วยเลือดพุ่งเข้าหาผู้บุกรุกที่ถืออาวุธเต็มสองมือทีละคน สร้างความน่าหวาดหวั่นไม่น้อยไปกว่าเหล่าองครักษ์ดำซีที่มีเพียงหลักสิบ แต่สามารถสังหารผู้บุกรุกที่เคยยืนเต็มห้องจนตอนนี้เริ่มบางตาลงจนนับหัวได้ กลิ่นคาวเลือดคลุ้งไปทั่วห้องบรรทม ใช้เวลาเพียงแค่นี้ไม่ถึงก้านธูปผู้บุกรุกก็เหลือเพียงนายเดียวที่อยู่ในพระหัตถ์ของหนวีหวนตี้ พระหัตถ์เล็กบิบบคอของชายร่างใหญ่กว่าพระองค์เกือบเท่าตัว พระเนตรของพระองค์ไม่ละออกจากใบหน้าของชายคนนั้น

มิสเจินกدنัวไ้ลงไปงที่หลอดลมของชายตรงหน้า ไม่ต้องใช้แรงมากแค่หาหลอดลมเจอไม่ว่าอีกฝ่ายจะตัวใหญ่แค่ไหนก็ล้มได้เหมือนกันหมด ชายคนนั้นเริ่มขาดอากาศหายใจ ใบหน้าของเขาเขียวคล้ำ ปากอ้ากว้างพยายามโยยอากาศเข้าปอด แขนและขาที่เธอหักไปก่อนหน้านี้ทำให้เขาไม่อาจจะดิ้นหนีหรือทุบเธอได้ ริมฝีปากเขาเขียว ตาเหลือกหมดสติคามือของเธอ มิสเจินคลายนิ้วออกจากหลอดลมก่อนจะเลื่อนมือไปด้านหลังท้ายทอย นิ้วชี้และนิ้วกลางของสองมือสอดเข้าไปยังรอยต่อระหว่างกะโหลกกับกระดูกสันหลัง เธอใช้ข้อนิ้วดันสุดแรงจนได้ยินเสียงกระดูกหลุดออกจากกัน หัวของชายผู้นั้นพับลงสิ้นใจคาพระหัตถ์ เหนือหัวโยนร่างของชายผู้นั้นออกไปด้านข้างเหมือนเขาเป็นเพียงขยะชิ้นใหญ่เท่านั้น

“ตามหมอหลวง”

เหนือหัวสั่งองครักษ์สี่ พระองค์เสด็จผ่านองครักษ์หนุ่มคนแรกไปก่อนจะตะบ่าขององครักษ์เหยาที่ยืนอยู่ถัดไป

“ตามท่านเถียน” พระองค์สั่ง “ตามแม่ทัพชูด้วย”